

Park Bum Shin

Eun-Kyo

{bởi vì đau
nên mới là yêu}

Đối với những thứ mà
bản thân không thể
chiếm hữu,
dục vọng
sẽ đưa chúng ta
đến nơi nào?

Bút ký thi nhân

Nhà thơ Lee Joek-yo

Đầu mùa hạ năm 2009 – Tôi sẽ chết. Tôi tin chắc như thế. Lẽ nào chẳng phải? Mà cũng có khi trước khi mùa đông đến tôi đã chết rồi cũng nên.

Hiện tại là ngày cuối cùng của tháng Chạp năm 2008. Không, là ngày đầu tiên của năm mới 2009 chứ. Trên ti vi vọng ra tiếng chuông Bosin-gak⁽¹⁾ báo hiệu thời khắc giao thừa. Ti vi đặt trong phòng sách cạnh phòng ngủ. Tiếng người ồn ào huyền não xen kẽ trong tiếng chuông ngân thật khiến người ta khó chịu. Tôi muốn tắt nó đi ngay lập tức, nhưng điều khiển hình như lại trong phòng ngủ. Hai gian phòng chỉ cách nhau cánh cửa đẩy cũ kỹ nhưng tôi lại không hề muốn bước đến đó một chút nào.

Gọi Eun-kyo lần cuối vậy!

Tôi nhìn không rõ nữa, nếu không có cặp kính đặc biệt có lẽ bài viết này cũng không thể viết được. Tôi gần mù mất rồi, phải cố gắng lắm mới nhìn thấy chiếc điện thoại để trên bàn đọc sách. Cô bé không còn ở khu đó nữa mà chắc đang ở một nơi rất xa. Giờ chắc cũng đang cùng chúng bạn hòa mình trong đám người đang hò reo quanh tháp chuông Bonsin-gak. Điều khiển đặt bên cạnh giường, chỉ khoảng mười bước chân mà thôi. Tôi cố hết sức lết tới, nhưng chưa được một bước đã đổ rầm cả người xuống. Dù đã kịp vớ được thành ghế, nhưng cũng vô dụng, cái ghế cũng đổ nhào theo tôi. Tôi giờ chỉ còn nắm xương khô, hình như đoạn xương nào trên đùi bị gãy thì phải. Tôi thở phì phò lết trên sàn nhà đến phòng ngủ, đưa tay mò mẫm một hồi, khó khăn lắm mới tóm được cái điều khiển. Hoạt náo viên đang khuấy động không khí nơi đó, hồ hởi nói đây là tiếng chuông cuối cùng. Khắp màn hình ti vi là bóng dáng nhộn nhịp của mọi người đang tràn khắp phố. Dù tôi chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ đường viền ánh sáng của màn hình, nhưng tôi cũng có thể cảm giác vậy. Tiếng pháo hoa và tiếng hò reo cùng ồn ào khiến tôi điên tiết, lập tức bấm môi nhấn nút tắt, rồi vút luôn nó vào góc phòng.

Tĩnh mịch.

Tôi bò về bàn làm việc, viết lại: *Đầu mùa hạ năm 2009 – Tôi sẽ chết. Tôi tin chắc như thế. Lẽ nào chẳng phải? Mà cũng có khi trước khi mùa đông đến tôi đã chết rồi cũng nên.*

Sáng mai, bác sĩ và xe cứu thương sẽ đến. Tôi không cố chấp nữa, mà đã quyết định đi bệnh viện, bởi tôi và tay bác sĩ sáng nay đến có một sự hiểu ngầm lẫn nhau. Xét từ lập trường của tôi, đọc hiểu ánh mắt của bác sĩ quả thật là điều dễ như trở bàn tay. Tôi đưa mắt nhìn ra vườn nói: “Đây là cây hoa mai được trồng mùa xuân năm ngoái.” Nhưng tay bác sĩ đó lại nói: “Hình như tuyết sắp rơi.” Tôi có thể nghe rõ tiếng lòng của tay bác sĩ: “Ông già ơi, e là ông không thể ngắm hoa của nó rồi.” Chúng tôi đã cùng nhau thống nhất một hiệp định không lời. Tôi cũng tin chắc cái chết của mình đang đến rất gần, đó là ý nghĩ của tay

bác sĩ và cũng là một kết cục mà tôi vô cùng trông đợi. Bệnh tiểu đường dẫn đến nhiều biến chứng, thêm vào đó là nhiều nốt sừng đỏ chạy dọc cơ thể trong thời gian ngắn. Bởi tôi chỉ chấp nhận dùng thuốc giảm đau, cự tuyệt các phương pháp trị liệu khác, vì thế các khối u nhanh chóng phát tán, lập hàng đóng ổ kiên cố trong người tôi, giày vò tôi tùy hứng. Hơn nữa, tôi lại còn tiếp tục uống rượu, mà rượu thì khác gì thuốc độc.

Dù sao thì tôi cũng không thể sống đến lúc cây mai nở hoa. Chắc chắn là thế.

Đi bệnh viện cũng không hẳn để trị liệu, mà để chết. Đương nhiên tôi vẫn từ chối tất cả phương pháp trị liệu như trước, chỉ là tôi không muốn chết một mình tại nơi này. Những cây tùng xung quanh nhà vẫn sừng sững rậm rạp giữa mùa đông khắc nghiệt. Chúng đều già cỗi và nhiều tuổi hơn tôi. Trước vì thích những hàng cây tùng đó nên tôi mới đến ở căn nhà này, nhưng giờ sao tôi lại chán ghét loài cây này đến thế. Sao chúng không chịu héo tàn nhỉ? Những gốc tùng giờ chắc đã len lõi xung quanh căn nhà. Điều đó khiến tôi cảm thấy khó thở. Chỉ cần nghĩ đến những cây tùng đó dần tiến lại chèn ép tôi đến chết là cảm thấy sợ khủng khiếp, huống hồ tôi còn không biết những cơn đau khủng khiếp sẽ bất thành linh đến vào lúc nào nữa. Đó là những cơn đau đốn đến rách tim, lìa phổi đấy.

Giờ rượu cũng không giải quyết được vấn đề, tôi phải đối diện với cơn đau khủng khiếp đó. Thôi thì đến bệnh viện để có thể đau lúc nào thì tiêm giảm đau lúc đó vậy, dù sao được rời xa thế giới này trong vòng vây của những cô y tá vẫn tốt hơn nhiều. Nếu chẳng may gặp được một cô y tá nhẹ tay một chút thì càng tuyệt.

Tối nay, khi viết xong đoạn văn này, tôi sẽ niêm phong nó thật kỹ. Di thư tôi cũng đã viết riêng, vì thế ngày mai có lẽ tôi sẽ an tâm giao cái mạng già này cho các cô y tá ở bệnh viện. Dù sao thì bệnh viện cũng là con đường đi đến cái chết một cách phổ biến nhất.

Di thư đã viết xong.

Nội dung di thư đại khái là thế này: 1. Đoàn thể văn học do tôi từng là Ủy viên sáng lập sẽ quyết định số phận căn nhà này cùng tất cả những đồ vật bên trong. 2. Sau khi tôi chết, tất cả nhuận bút của tôi sẽ được giao cho Han Eun-kyo. 3. Những tài sản còn lại sẽ do một người họ hàng duy nhất của tôi thừa kế. 4. Cuốn hồi ký đã được niêm phong kỹ lưỡng này chỉ được phép mở công khai sau khi tôi chết tròn một năm. 5. Tất cả những vấn đề này đều được ủy thác cho luật sư Kyu xử lý. Ông ấy cũng là người tôi tin tưởng nhất, là người bạn tâm giao và cũng là một nhà thơ đàn em của tôi... Di thư của tôi chỉ có vậy.

Đồng thời, tôi cũng nói rõ, tất cả những ghi chép trong cuốn hồi ký này đều là sự thật, không hề thêm thắt hay cắt xén điều gì.

À, có một vấn đề, đó là: Tôi yêu Han Eun-kyo.

Đó là sự thực. Eun-kyo hiện giờ mới chỉ là một thiếu nữ 17 tuổi. Còn tôi, một nhà thơ già 69 tuổi. À không, năm mới rồi chứ nhỉ, tôi 70 tuổi rồi mới phải chứ. Chúng tôi chênh lệch nhau 52 tuổi. Nghe thấy thế chắc các bạn sẽ nói đó không phải là tình yêu, mà chỉ là

một dạng tình dục biến thái. Tôi không phủ nhận, nhưng cách nhìn nhận của tôi lại hơi khác một chút. Sự nảy mầm, trưởng thành rồi kết thúc của tình yêu không liên quan gì đến vấn đề tuổi tác cả. Đầu tiên, cuốn *Tình yêu không có tuổi* trong tác phẩm đề đòi *Suy tưởng*⁽²⁾ của Pascal, hay Sheakespear cũng nói rằng tình yêu là “con cuồng phong cuốn phăng đi tất cả”. Tình yêu không hề bị giới hạn trong các cấp độ thời gian và tư tưởng xã hội, chẳng lẽ không phải vậy sao? Tình yêu vốn dĩ điên cuồng mà, vì thế tôi rất muốn nói rằng, tình yêu mà các bạn đang sở hữu bẩm sinh cũng rất cuồng loạn, biến thái. Nhưng thế cũng có hề gì chứ, bởi tình yêu của các bạn chẳng qua cũng chỉ là của các bạn mà thôi.

Còn một chuyện nữa.

Tôi muốn chuyện tôi giết Seo Ji-woo là một sự thật khiến người ta phải bàng hoàng.

Chắc hẳn mọi người còn nhớ tác giả Seo Jiwoo chứ? Cậu ta từng viết ba cuốn sách bán rất chạy, trong đó có một cuốn mang tên *Trái tim* hiện giờ vẫn đang gây sốt. Vì thế dù một năm sau mới công bố cuốn hồi ký này thì chắc hẳn mọi người vẫn nhớ ra cậu ta. Cậu ta là học trò của tôi, đồng thời cũng đứng vai trò “quản gia” của tôi trong mấy năm cuối đời. Những năm tháng tôi phải tiến dần đến bên bờ vực của cái chết, cậu ta như một bản sao của tôi vậy. Tôi cũng từng yêu mến và bảo vệ cậu ta, nhưng cuối cùng lại giết hại cậu ta, và tôi đã thực hiện thành công tội ác của mình. Cuốn hồi ký này sẽ ghi chép lại một cách tỉ mỉ, ngọn ngành và chính xác toàn bộ sự việc về vụ mưu sát đó, không hề thêm bớt.

Xin đừng hiểu lầm. Không phải vì hối hận gì đó mà tôi mới viết cuốn hồi ký này. Tôi không hối hận và cũng chưa từng hối hận. Seo Ji-woo là thằng nhãi vô dụng chết không đáng tiếc. Đến văn học cậu ta còn chẳng hiểu là cái thứ gì, thế mà lại sống dưới lột của một tác giả. Cậu ta không thể hiểu nổi một bài thơ của tôi, thế thì làm sao có thể tha thứ cho một tác giả đến thơ cũng không hiểu chứ?

Ngoài kia trời đang mưa đấy, hình như còn có cả gió. Những tán cây tùng phủ đầy bông tuyết đang rung lắc dữ dội ngoài cửa kính.

Là một thứ bản năng...

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Luật sư Kyu

Ngoài kia trời đang mưa đây, hình như còn có cả gió.
Những tán cây tùng phủ đầy bông tuyết đang rung lắc dữ dội ngoài cửa kính.

Là một thứ bản năng...

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Dọc xong câu cuối cùng của lời tựa, tôi ngạc nhiên vô cùng, bất giác gấp cuốn hồi ký lại. Đó là một cuốn sổ được buộc bằng những sợi dây màu đen rất đẹp. Những nét chữ được nhà thơ viết trên đó bằng bút máy cũng vô cùng đẹp. Tôi buộc lại sợi dây màu đen trên cuốn hồi ký.

Tháng Ba đầu xuân năm 2010. Hôm nay là ngày giỗ một năm của nhà thơ Lee Jeok-yo. Theo như di chúc của ông, sau khi ông mất tròn một năm, tôi có quyền xem xét tập hồi ký. Vì thế tôi đã mở nó ra và đọc lời tựa. Chỉ mới đọc xong lời tựa thôi cũng khiến người ta có cảm giác bất an, bồn chồn.

Thật may, Han Eun-kyo hình như có vẻ không hứng thú mấy đối với cuốn hồi ký mà nhà thơ để lại. Khi tôi chăm chú đọc lời tựa của cuốn sách thì cô bé vừa mới bước chân vào trường đại học đó lại nhìn chăm chăm vào phía đối diện bên kia tòa nhà qua khung cửa sổ. Cô bé đang vô cùng thích thú với góc nhìn ra thế giới đằng xa ở độ cao từ tầng 19. Phía đó là khu Soecho-dong, trung tâm triển lãm nghệ thuật, cùng đường chân trời đằng sau đồi NamSan, tất cả đang trải dài ra trước mắt qua khung cửa kính.

Lúc này, khi mới bước vào văn phòng tôi, cô ấy đã “A” lên một cách thích thú, tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, rồi tiến sát đến bên cửa sổ. Cô ấy hỏi: “Văn phòng này là của chú thật sao?” rồi tiếp: “Tuyệt quá! Sau này cháu cũng muốn có một văn phòng như thế.” Và cô ấy đã đến ngay bên cửa sổ: “Được làm việc ở một nơi cao như thế này chắc chắn sẽ có cảm giác rất thành công.” Cô ấy vẫn quay lưng về phía tôi, lẩm bẩm như tự nói. Ánh nắng chiếu lên thân hình cô bé, vẽ rõ nét đôi vai gầy mảnh, cái cổ thon dài, những lọn tóc được cột chặt vồng lên cao để lộ cái gáy trắng ngần đập vào mắt tôi.

Theo di chúc của nhà thơ, sau khi ông chết tròn một năm, tôi có thể mở cuốn hồi ký này. Hôm nay tôi gọi Eun-kyo đến đây với tư cách là người làm chứng. Nhưng hình như ngay cả mục đích vì sao mình đến đây cô ấy cũng đã quên mất. Nhà thơ Lee Jeok-yo thuộc về những “nhà thơ của nhân dân” đã quá cố, Eun-kyo tươi trẻ lại đang vươn tới một tương lai tươi sáng và chiêm ngưỡng thế giới ở một tầm cao hơn. Đối với cô bé, nhà thơ chẳng qua

chỉ là một sự tồn tại đã bị lãng quên mà thôi.

Ý nghĩa của sự tịch liêu, lạnh lẽo trong cái tên Joek-yo đương nhiên cũng là bút danh của nhà thơ. Hồi hơn 20 tuổi, ông ấy đã dần thân tham gia vận động dân chủ, ôm giấc mộng trở thành một chiến sĩ cách mạng nhiệt huyết, kiên trung. Năm 30 tuổi bị bắt giam, mười năm ông sống trong ngục tù, đến năm 40 tuổi được thả và đến tận giờ, ông là một nhà thơ.

Lúc sinh thời, ông đã cho xuất bản hai mươi tập thơ, gần như mỗi năm xuất bản một tập. Mỗi tập thơ của ông không những nhận được những lời khen ngợi tích cực của giới phê bình mà còn được công chúng chào đón nồng nhiệt. Ông chỉ sáng tác thơ, không viết thêm một thể loại nào khác, thậm chí đến một bài tản văn cũng chưa viết, và cũng chưa từng tiếp nhận một cuộc phỏng vấn chính thức nào cả. Dù trong đại trào lưu mới và bão táp của cuộc Đại cách mạng Dân chủ hóa, ông vẫn chỉ sáng tác thơ. Tên nào người nấy, ông lúc nào cũng triệt để hóa sự “tịch liêu” của mình. Càng không chịu đựng nổi sự huyền ảo, ồn ào của những con người xung quanh, ông lại càng thể hiện sự trung trinh tha thiết đối với thơ ca, cùng với tiếng nói “tịch liêu” của mình. Đương nhiên như vậy không phải ông hoàn toàn thờ ơ với thế giới này, ngụ ý trong những tập thơ của ông lúc nào cũng hiển hiện: bất kể thế nào cũng phải đứng ở tuyến đầu của thời đại, dẫn dắt mọi người tiến lên và phát huy sức mạnh khiến tất cả mọi người phải sững sốt. Thơ ông phơi bày một hiện thực xã hội vô cùng tinh tế và sâu sắc, luôn trở thành tiêu điểm khiến giới phê bình phải tranh luận, rồi dẫn mọi người đến một tiếng nói chung, và cuối cùng trở thành một “nỗi tịch liêu” chói lóa. Khi ông qua đời, người ta đã nói, thế gian này giờ chỉ toàn những tạp âm tầm thường, và trong những ngày đó, người ta đã không quản ngại xa xôi, mưa gió xếp hàng dài để đến truy điệu ông. Mãi đến tận ngày hôm nay, tròn một năm sau ngày mất, hằng ngày những áng thơ của ông vẫn được giới truyền thông trích dẫn hàng chục lần, những lời bình và chú thích thơ ông cũng đã được xuất bản thành hơn chục tập. Có người nói, sự “tịch liêu” của ông còn lan tỏa mạnh mẽ hơn cả những âm thanh ồn ào náo nhiệt. Tuy ông chỉ là một nhà thơ, nhưng sức ảnh hưởng của thơ ông để lại vượt qua cả văn chương, truyền bá rộng rãi tới cả giới chính trị và các đoàn thể xã hội, trong đó cả giới tôn giáo... Nhưng những lời tự bạch được ghi chép một cách xác thực về tình yêu và sự việc giết người trong cuốn hồi ký này phải làm sao đây?

“Sao thế, chú Kyu?” Đột nhiên Eun-kyo quay lại hỏi. Tôi bất giác gấp mạnh cuốn hồi ký lại.

“Không... không có gì.” Tôi lắp bắp trả lời. Tôi cũng biết, nhà thơ già Lee Joek-yo yêu cô thiếu nữ này. Khi ông ta còn sống, tôi cũng đã biết, nhưng chuyện ông tự bạch mình đã giết người thì tôi hoàn toàn sững sốt.

Làm thế nào để chấp nhận lời tự bạch về vụ giết Seo Ji-woo đây?

Đúng như những lời của ông ấy nói, người chết trước ông sáu tháng Seo Ji-woo chính là cậu thanh niên đã ở bên ông mấy năm cuối đời, và cũng là một tác giả nổi tiếng. Mọi người đều biết cậu ta từng ly hôn, nhưng mấy năm bên cạnh nhà thơ, một mình cậu ta đã tận tâm tận lực chăm sóc ông. Nhiều người còn lên tiếng khen ngợi rằng, đến con cái cũng không

làm được như thế.

“Sắc mặt chú xấu quá. Ông nội đã viết cái gì kỳ quái trong cuốn hồi ký đó à?” Đến tận giờ Eun-kyo vẫn gọi nhà thơ là ông nội.

“À không... chỉ là nhìn những dòng bút ký của nhà thơ, đột nhiên chú thấy đau lòng, và lại người cũng hơi mệt mỗi một chút...” Tôi trả lời vội vàng, rồi đứng dậy.

Vừa tham gia lễ tụng niệm một năm ngày giỗ của nhà thơ ở một ngôi chùa gần đây về, nói một cũng đúng. Huống hồ tới nay giới văn học còn chuẩn bị nghi thức truy điệu tưởng niệm nhà thơ, tôi dù là một nhà thơ thế hệ sau hay là người giám hộ về mặt pháp luật cũng vẫn phải tham gia nghi thức ấy. Xét về độ tuổi, nhà thơ hơn tôi mười tuổi, từ lúc gặp nhau lần đầu tiên trong tù, tình thâm giao đến giờ cũng đã non nửa thế kỷ.

“Nét chữ của ông nội cũng thật kỳ lạ, cứ mỗi lần đọc cái gì của ông là đầu cháu lại ong ong.” Eun-kyo liếc nhìn đồng hồ, cầm túi xách lên nói. “Chú Kyu, chú cứ đọc đi nhé, đọc xong rồi nếu có điều gì cháu cần phải biết thì nói cho cháu sau nhé.”

“Cháu đi sao?”

“Cháu có hẹn với bạn rồi ạ.”

Và cô bé đẩy cửa bước ra khỏi văn phòng. Tôi tiễn Eun-kyo ra tận cửa. Tiết trời vừa đầu tháng Ba, dĩ nhiên NamSan vẫn đầy tàn tích của tuyết, thời tiết giờ vẫn mang một hơi lạnh buốt.

“Cuộc đàm phán chiều nay dời sang ngày mai, chiều nay cô có thể nghỉ việc.” Tôi nói với cô Yun như vậy. Gọi là nhân viên chẳng qua chỉ có mình cô Yun mà thôi, hành nghề luật sư như tôi cũng giống như đang về hưu ngầm vậy, ngoài mấy người quen biết nhờ giúp đỡ ra, trên nguyên tắc ba năm nay tôi đã không nhận thêm bất cứ một vụ nào nữa. Cô Yun buông tách cà phê xuống rồi đi ra ngoài. Căn phòng thật âm áp.

Tôi mở tập hồi ký, đi đến chiếc sofa ngồi xuống.

Đây là cuốn hồi ký mà nhà thơ dùng bút mực viết rõ ràng từng nét từng nét một. Tôi bỗng có cảm giác bất an, cảm thấy những lời thú nhận về việc yêu sâu sắc cô bé Eun-kyo và việc giết hại Seo Ji-woo cùng lời cuối cùng ở phần lời tựa “Là một dạng bản năng” ấy có sự liên quan mật thiết với nhau. Đầu tiên, khi nghe đến lời tự bạch khủng khiếp giết Seo Ji-woo, tôi đã cảm thấy bất an, và sau đó, khi cơn choáng váng qua đi, giờ đây tôi lại bất an với câu cuối cùng đó.

Cửa sổ nơi phòng sách của nhà thơ rất rộng, có lẽ đêm trước lúc lâm chung, ông ấy đã vô cùng muốn được nhìn thấy thế giới ở bên ngoài kia đây nhỉ? Cửa sổ chắc đối diện chỗ ông hay ngồi, lớp giấy dán Hanji bên ngoài cửa đó chắc đã bóc đi rồi, không khó để tưởng tượng những ngọn cây tùng bị phủ đầy những bông tuyết cứng ngắc đang lay động ngoài đó. Tôi ngồi duỗi người trên sofa, lặng lẽ dùng ánh mắt của nhà thơ để nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng

tùng ngoài đó đang lác lư, đó hẳn là bóng đen không tối cũng không sáng trong một đêm xanh thăm thẳm.

Nhà thơ là một ông lão thất tuần già nua chịu đựng nhiều cơn hành hạ của đủ loại bệnh. Trước mắt tôi bỗng nhác thấy hình dáng của một ông già gầy gò ốm yếu, khắp mặt lốm đốm nốt đồi mồi, cùng mái tóc hoa râm thưa thớt và hốc mắt trũng sâu như hai giếng khơi. Có thể nói thế này, dù cơ thể đã tàn tạ nhưng điều duy nhất còn lấp lánh sáng chính là ánh mắt vẫn còn phản chiếu trên khung cửa kính. Bóng tối âm u của những bóng tùng đang nhẹ nhàng mà thô bạo lác lư theo từng cơn gió lạnh quét vào khung cửa sổ vẫn bám đầy tuyết.

Thời khắc tịch liêu cực điểm qua đi, nhà thơ Lee Jeok-yo đã xiên một dao chí mạng vào tận sâu tim người ta, rồi chỉ dùng một câu “là một thứ bản năng” để chấm dứt những tràng thú nhận dài liên miên đó. Bản năng – hình như không mang trong mình thứ gọi là sinh lão bệnh tử. Chính thế, con tim tôi cũng thấp thỏm không yên vì nó. Nói thế nào về cuốn hồi ký này nhỉ? Nó mang tính bạo lực nhẹ nhàng, vì uyên bác mà lạnh lùng chẳng? Bản năng là một con dao sắc bén chiến thắng cả thời gian, cuối cùng dẫn đến cái chết của một người nào đó, cũng giống như một trận bão tuyết mới giáng xuống vậy.

Ồ, cà phê đã nguội ngắt từ khi nào thế nhỉ!

Bút ký của thi nhân Súng

Thật khó có thể quên được lần đầu tiên gặp Eun-kyo. Đó là một buổi chiều một ngày đầu mùa hạ. Điểm cuối của trạm xe bus là một khu tập nham những ngôi nhà cao thấp, xen lẫn những ngôi nhà thấp tầng là một vài ngôi biệt thự được xây theo kiểu mới, và một vài khu tập thể kiểu cũ dành cho người độc thân. Sau hết mới đến nhà của tôi. Một nơi được bao quanh bởi những dãy núi lúc nào cũng vô cùng yên tĩnh. Bước đến cửa lớn, những hàng tùng âm u xen kẽ nhau nối dài đến tận bậc tam cấp bằng gỗ.

Một thiếu nữ đang nằm ngủ say sưa trên ghế.

Tôi giật mình dừng bước chân. Ánh sáng chói lòa. Đây có phải lần đầu tiên tôi được trông thấy một cô thiếu nữ không? Cửa lớn vẫn đóng chặt. Trước phòng khách, nơi chiếc bàn hương ra giữa vườn, bóng râm của cây tùng vừa vặn hòa hợp với luồng ánh sáng. Trên chiếc ghế lười, cô thiếu nữ đang được “đặt ở đó” một cách tự nhiên, cơ hồ không chút vương bận. Tôi nghĩ cô ấy chắc được đặt lên đó. Mọi người ai cũng biết chiếc ghế đó đã theo tôi biết bao năm nay, giống như một người bạn thân thiết vậy. Vì thế, từ trước đến giờ không một ai dám ngồi lên nó. Thật đáng ghét nếu có người nào làm thế... Đúng lúc đó bỗng vọng tới tiếng thở mũi – đó là tiếng thở của cô gái đó. Tôi lập cập bước nhanh đến bên chiếc ghế. Ô, tiếng thở đó nghe hay thật đấy. Bóng tùng đổ xuống xung quanh cô bé, bốn bề đều tĩnh lặng. Tôi nhẹ nhàng ngắm dáng ngủ của cô bé. Chắc chỉ khoảng 15 – 16 tuổi thôi, vẫn là một con bé miệng còn hơi sữa. Từ phần cổ xuống đến eo, khắp phần trên của cơ thể được ánh sáng hắt vào trắng ngần, như một đóa hoa anh thảo.

Những bông hoa anh thảo nở rộ từng lớp, từng lớp bên cạnh giếng sau nhà cũ bỗng hiện ra trong đầu tôi. Chiếc áo phong trắng tay lỡ có cổ hình chữ V, vì thế càng khiến tôi liên tưởng như vậy. Tiếng thở vẫn đều đều, giống như tiếng còi vừa lặng lẽ vừa dứt khoát. Đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy tận mắt, nghe tận tai tiếng thở mũi của người khác một cách sinh động đến thế. Lông mày đen rậm, vàng trán trắng ngần có chút dô. Lẽ nào không phải thiếu nữ mà là một cậu nhóc? Mái tóc cũng được cắt ngắn, bóng mượt. Tôi trông thấy rõ cả tĩnh mạch xanh nổi lên trên chiếc cổ thon trắng ngần. Sao ánh nắng lại sáng đến thế, nếu nhìn kỹ một chút, dường như khiến người ta có cảm giác có thể soi thấu cả những bộ phận bên trong cơ thể con bé vậy. Hai cánh tay con bé đặt trên thành ghế nhỏ xíu như của một đứa trẻ. Chóp mũi lấm tấm mồ hôi. Nhưng với một thân hình nhỏ nhắn đến đáng thương đó, cô bé lại có một khuôn ngực thật đầy đặn, một bên bị cánh tay che lấp, một bên nổi hẳn lên trong làn áo thun trắng.

Còn nữa, tôi trông thấy một thứ – súng.

Một đoạn súng lộ ra phía gần sát xương quai xanh. Lúc đầu tôi còn tưởng đó là dây chuyền, nhìn kỹ, hóa ra là hình xăm. Ánh sáng chiếu vào phía dưới chiếc cổ áo hình chữ V

và phần đầu mũi súng, trắng hồng... Tôi bất giác nuốt nước bọt ‘ực’ một cái. Đó là một cây súng được vẽ rất tinh xảo bằng bút có đầu vô cùng nhỏ. Phần ngực trên xăm hình cây súng, vậy chắc phần ngực dưới lớp áo kia là báng súng. Nhìn cây súng thật dũng mãnh, sắc nét. Tôi tưởng tượng có một chiến sỹ đang ẩn mình trong lớp áo đang ôm chặt tay súng. Trong sự trắng sáng menh mang ấy, người chiến sỹ mộng tưởng về một cuộc đại cách mạng thần thánh, giờ đang trong lúc nước sôi lửa bỏng. Mũi súng của người chiến sỹ phút chốc khiến người ta liên tưởng đến hình tượng đó, giống như người ta cắt những đám cỏ dài mà không hề có tiếng động vậy. Cắt cỏ, rồi sau đó bị nhuốm đầy máu đỏ. Đầu ngón tay tôi bỗng run lẩy bẩy, bởi ý chí của tôi đang cố hết sức ngăn chặn ý nghĩ muốn đưa những ngón tay vào đó. Lẽ nào đó là dục vọng?

Nếu nói nó là dục vọng, thì nó cũng là một thứ dục vọng khó có thể kiềm chế, giống như việc đòi non lấp bể vậy.

Bởi đó là một thứ tình cảm hoàn toàn mới mẻ, mới mẻ đến nỗi khiến tôi bỗng chốc kinh hoàng. Bất giác tiếng thở mũi của cô thiếu nữ giống như tiếng hò reo của đoàn quân chiếm lĩnh, mạnh bạo xoáy tròn bên tai tôi. Mỗi lần thở, khuôn ngực lại phập phồng, cây súng phía xa xa đó thoát ẩn thoát hiện. Phía dưới xương quai xanh bỗng chốc xuất hiện lấm tấm những giọt mồ hôi, chúng cuộn vào nhau thành một giọt rồi nhanh chóng chảy vào phía trong áo.

Tôi như nhìn thấy bí mật của vũ trụ vậy.

Lúc này, Seo Ji-woo đỗ xe ngoài ga-ra, đang bước như chạy vào đây, đã đến gần bậc tam cấp. Cậu ta lúc nào cũng lặng lẽ và nhanh nhẹn. Cô gái bỗng chốc nhú mày khẽ cựa mình. Dù tôi muốn bảo Seo Ji-woo nhẹ nhàng hơn một chút, nhưng cô bé đã mở tròn đôi mắt.

“Ông... ông là ai?” Đôi mắt ngái ngủ chớp chớp. Câu này đáng lẽ tôi là người hỏi mới phải chứ.

Tôi cười nói: “Tôi là chủ nhân của ngôi nhà này, cô bé à.”

“Ôi, cháu xin lỗi ông. Cháu ngủ quên khuấy đi mất.”

“Khoan xin lỗi đã, cô là ai thế? Sao lại vào đây được?” Seo Ji-woo đã lên đến nơi lớn tiếng quát.

Cô bé liền xị mặt xuống, ngáp dài một cái. Ánh nắng hắt những tia sáng rực lên người cô bé. “Phía sau nhà chỗ đất bằng kia có một cái thang, cháu ngó vào thấy đẹp quá nên muốn vào trong ngắm một chút. Cháu mới chợp mắt chút thôi.”

Hàng rào phía sau nhà có một khoảnh đất bằng phẳng rộng chừng ba bốn mét, đối diện nó là núi. So với nền đất của toàn khu thì lên khoảnh đất bằng đó cũng chính là lên núi, vì thế quanh năm suốt tháng nơi đó đều đặt một chiếc thang. Nơi đây dù không xa trung tâm lắm, nhưng cũng hiếm người qua lại, chỉ có từng đàn chim sẻ vỗ cánh phành phạch trên những tán cây tùng.

“Cháu ở đâu?” Tôi hỏi.

“Cạnh tiệm giặt quần áo ạ.” Cô bé trả lời một cách nhanh nhẹn và rõ ràng rồi tiếp: “Tạm biệt, ông nội!” Cô bé cúi đầu lễ phép chào, sau đó đi xuyên nhanh qua những đám cây tùng, không chân chừ chút nào. Một vệt nắng chiếu phía sau thân cô bé, trông cô như một con thú nhỏ, bước chân thoăn thoắt.

Tôi nhìn xuống mấy khu nhà đó, cạnh bến xe bus cuối cùng đó là những ngôi nhà cao thấp lẫn lộn, cùng những khu tập thể cá nhân và vài ba ngôi biệt thự xây theo kiểu mới. Cứ mùa hè đến, trên những bức tường lại nở rộ những đóa tường vi, nhưng do lâu ngày không chăm chút, trên nóc nhà thậm chí cũng mọc cả cỏ.

“Lúc nào cháu muốn thì cứ đến nhé?” Tôi nói với theo cô bé. Không hiểu tiếng ve sầu kêu vang lên ở đâu đó.

“Hồi mùa xuân, tôi có gặp con bé này trên đường vài lần. Trông nó cũng ghê gớm đấy, nếu thầy để cô bé ấy đến nữa...” Seo Ji-woo lầu bàu.

“Cậu có trông thấy súng không?”

“Súng nào cơ?”

“Cẩn thận, cô bé là một đứa trẻ đang ôm súng ở trong lòng. Ha ha...”

Tôi giả làm động tác bắn súng, sau đó ngồi xuống chiếc ghế mà cô bé vừa ngồi. Ấm áp quá. Để cảm nhận hơn nữa sự ấm áp của cơ thể cô bé, tôi dán thật chặt người xuống chiếc ghế. Vừa thả lỏng đầu gối, chiếc ghế liền đu đưa.

Thế đấy, đó là lần đầu tiên tôi gặp Han Eunkyo.

Bút ký của thi nhân

Mắt hai mí

Năm đó tôi hơn 50 tuổi, được bổ nhiệm làm Giáo sư danh dự của một trường đại học. Dù cảm thấy không mấy thích hợp, nhưng cũng không tiện từ chối thẳng thừng, nên trong một năm đó, tôi đành cố sống cho qua ngày đoạn tháng. Tôi chỉ phụ trách giảng dạy chín mươi phút cho một lớp nghiên cứu sinh mà thôi. Các đề mục giảng dạy sẽ do tôi tự chuẩn bị, và tôi đã đưa ra đề mục “Độc thơ hay”. Lần đầu tiên Seo Ji-woo bước vào giảng đường tôi dạy hình như là tháng Năm. Lúc đó hình như bài giảng bắt đầu được khoảng hơn ba mươi phút thì phải. Một cậu sinh viên từ cửa sau xuất hiện, ngồi bên cạnh cửa sổ phía Nam giảng đường. Cậu ta để tóc dài, lại luôn cúi gằm mặt, vì thế trong giờ giảng tôi không thể nhìn rõ khuôn mặt cậu ấy. Phương pháp dạy học của tôi khá đặc biệt, vào mỗi giờ học, tôi đều in một vài bài thơ mà tôi thích phân phát cho từng sinh viên, sau đó mọi người cùng đọc và thảo luận. Hôm đó, tôi chọn vài bài thơ của các nhà thơ hiện đại châu Âu, cả lớp đều vô cùng coi trọng tính tự mãn trong thơ. Chẳng hạn, nhà thơ người Đức - Karl Rove. Crow đã viết bài thơ ngắn *Chân dung tự họa* bên chai rượu Rum và bài *Những vì tinh tú* của nhà thơ người Pháp - Jacques Audi Betty.

Tôi hít thở sâu.

Khoang miệng đang ngập tràn những dòng chảy của rượu Rum

Ký ức tôi nhiều như những vì sao kia

Hư vô

Tôi cảm nhận được những ngón tay buồn buồn của lũ ác ma

Đang túm đằng sau gáy tôi

Khiến tôi phải gập người xuống

(Trích từ *Chân dung tự họa* bên chai rượu Rum của Karl Rove. Crow.)

Nếu đó là những hạt lúa mạch chắc mẩy, chắc chắn những con ngỗng trắng ngần đáng yêu muốn đi chuyển kia sẽ ăn.

Nếu đó là những hạt cát, người ta nhất định sẽ trộn nó vào bức tường trắng xám của nhà ngục ấy.

(Trích từ *Những vì tinh tú* của Jacques Audi Betty.)

Đó là một số tài liệu rất thích hợp nói về tính tự mãn của các nhà văn nhà thơ hiện đại đối với thơ và chủ nghĩa hiện thực của mình.

Nhưng khi chuẩn bị tan lớp thì cậu sinh viên đến muộn đó đã hỏi hai câu lảng xẹt. Câu thứ nhất: “Rượu Rum là rượu gì ạ? Loại rượu đó ngọt thật không?” và câu thứ hai chính là hỏi tại sao lại ẩn dụ một thứ tuyệt đẹp như những ngôi sao với thức ăn của loài ngỗng và bức tường trắng xám của nhà tù. Nói tóm lại thứ cậu ta muốn hỏi chính là đây có được gọi là tính cảm ngộ thơ không.

“Đây là lần đầu tiên tôi gặp cậu đấy. Cậu là ai?” Tôi hỏi, nhưng không hề cười.

“À, em là Seo Ji-woo, sinh viên năm thứ hai khoa vật liệu vô cơ ngành kỹ thuật công nghiệp ạ.” Dường như cậu ta bị văn học hấp dẫn nên đã đến nghe giảng ở lớp này.

“Cậu nghiên cứu các nguyên liệu vũ khí sao?”

Nghe thấy tôi hỏi ngược, Seo Ji-woo cười. Tôi giải thích rượu Rum được làm từ đường mật hoặc mía chưng lên, nó rất thơm ngon.

“Thầy nói thơ là rượu Rum. Nhưng có phải ngọt ngào và thơm khác hẳn nghĩa của nhau chứ ạ?” Cậu ta hỏi lại.

Tôi bắt đầu có chút không vui. Câu hỏi tiếp theo của cậu ta về “những vì tinh tú” và “tính cảm ngộ thơ” càng vô bổ. “Những vì sao lung linh tuyệt đẹp” không phải là ý nghĩ của cậu ta, mà là thế giới này dẫn dắt cậu ta nghĩ vậy. Nếu quả thật không biết cũng không phải là sẽ không biết, mà mù quáng tin theo những ý tưởng bị dẫn dắt mới thật sự là không biết. “Không biết ai đã dạy cậu những vì sao là lung linh xinh đẹp, nhưng thật ra những vì sao đó không đẹp mà cũng chẳng xấu, nó chỉ là những vì sao mà thôi. Đối với những người đang yêu, có thể chúng vô cùng đẹp, vô cùng lung linh và rạng rỡ, nhưng đối với những người khổ cực, nghèo đói thì chúng liệu có thể biến thành cơm thành gạo được không?”

Bài học đến đây kết thúc.

Nếu chỉ vậy, chắc đến hình dạng của cậu Seo Ji-woo như thế nào tôi cũng không thể nhớ. Khi quay về phòng nghiên cứu, đang châm điếu thuốc, bỗng tôi nghe thấy có tiếng gõ cửa. Một cậu thanh niên bước vào – chính là cậu ta.

“Xin thầy từ sau cho phép em được đến nghe giảng vào giờ của thầy ạ.”

Lúc này tôi mới nhìn rõ cậu ta. Khuôn mặt tròn, ánh mắt hiền lành, rất có thần thái, xem chừng chưa đến 20 tuổi.

Nhưng đôi mắt với hai mí rất to trông lại giống một người trung niên hơn cả.

Sự không hài hòa đó để lại ấn tượng khá sâu trong tôi. Tôi nhất thời do dự một chút. Bỗng cậu ta cầm một đồ sứ được bày biện ở trên bàn lên – đó là quà tặng trước đó không

lâu của một công ty gồm sứ.

“Nguyên liệu của đồ sứ này là nguyên liệu vô cơ, không phải weapon (vũ khí) mà là inorganic (vô cơ), chẳng phải có hóa học vô cơ và hóa học hữu cơ sao. Đồ sành, sứ, gốm... ngành hóa học vô cơ chúng em có nhiều chủng loại lắm.” Cậu ta cẩn thận giải thích.

Lúc này người đã nghe nhầm “vô cơ” thành “vũ khí” là tôi đã bật cười. Tôi đã ngộ nhận khoa học vô cơ thành khoa nghiên cứu vũ khí, lúc đó cậu ta đã không vạch mặt tôi. Từ điểm đó có thể thấy, rõ ràng cậu ta là một thanh niên khiêm tốn và hiền lành hơn tôi tưởng rất nhiều. Xem ra những điều không biết của cậu ta và tôi có lẽ không hơn không kém.

“Cậu học khoa này, chẳng phải đi nghe những bài giảng của khoa mình có phải tốt hơn không?”

“Em nghe nói thầy là một nhà thơ rất nổi tiếng, và cũng từng đọc thơ của thầy. Em cảm thấy ngay cái tên của thầy thôi cũng đã có nhiều ý thơ rồi, xin thầy nhất định đồng ý giúp đỡ em một việc ạ.”

Ánh mắt cậu ta như mơ hồ lướt qua mọi vật. Đó là ánh mắt của một kẻ lãng tử, là ánh mắt của người đang vươn thẳng người để tìm con đường mới nhưng lại hồ đồ bước vào một con đường núi quanh co chật hẹp.

Khi đó Seo Ji-woo mới 21 tuổi.

Cậu ta đã từ bỏ con đường đi theo ngành nghiên cứu hóa học vô cơ rất sáng sủa để bước chân vào con đường văn học đầy gian nan trắc trở. Đối với việc này tôi hoàn toàn không có bất cứ trách nhiệm nào cả. Dù năm 21 tuổi cậu ta đã tìm ra được cho mình một con đường, nhưng đó chỉ là vì cậu ta đã không tự mình tìm được một con đường tốt để đi. Tóm lại, ngày hôm đó cậu ta đã đặt chân lên con đường tồi tệ nhất.

“Đối với những kẻ nghèo đói, chẳng phải cũng có thể biến những ngôi sao thành cơm, thành gạo được sao?” Từ câu nói đó của tôi, cậu ta đã cảm ngộ ra được “chỉ thị của số phận”. Sau này, khi đã trở thành một tác giả nổi tiếng, mỗi lần tiếp nhận phỏng vấn, cậu ấy đều nói như thế vài lần. Nhưng dù cậu ta có nói thật thì đó cũng là một sự lựa chọn vô cùng nguy hiểm dẫn đến một kết cục tồi tệ nhất. Đáng nhẽ cậu ta nên tiếp tục đi tiếp trên con đường nghiên cứu những thành phần hóa học vô cơ, nếu thế, chắc chắn cậu ta đã không bị tôi giết hại, và cũng không hoang phí một thời tuổi trẻ của mình như thế.

Từ tháng Năm đó cho đến hết học kỳ sau, suốt hai tháng liền, Seo Ji-woo đều đến nghe giảng. Đến tháng Mười hai, khi từng cơn gió lạnh bắt đầu vi vút thổi, cậu ta tham gia quân đội, và tôi cũng không còn đứng giảng nữa. Tuy nói là quan hệ thầy trò, nhưng giữa hai chúng tôi chẳng qua cũng chỉ là mối duyên phận ngắn ngủi trong vài tháng. Đó chẳng qua chỉ là mối quan hệ thông thường bó hẹp trong một thời gian ngắn trên giảng đường, vì thế không hiểu có phải vì cậu ta chỉ là một trong những thành viên ngồi dưới đó nghe giảng hay không mà trừ kỷ ức về ngày đầu tiên gặp cậu ta, đến những câu hỏi hay những lời nói

của cậu ta tôi cũng không thể nhớ. Tôi nhanh chóng quên hẳn đi một cậu thanh niên có cái tên Seo Ji-woo.

Lần thứ hai cậu ta đến tìm tôi là khoảng hơn mười năm sau.

“Dù không được gặp thầy, nhưng em chưa một ngày nào quên ơn dạy dỗ của thầy.”

“Xấu hổ quá, đừng gọi tôi là thầy.”

Đó là những lời đầu tiên sau nhiều năm chúng tôi gặp lại. “Khoa nghiên cứu hóa học vô cơ” đã khiến tôi nhớ ra cậu ta. Khi bắt đầu so sánh “những vì sao” và “com gạo”, đột nhiên cậu ta khóc.

“Những ngôi sao... có thể trở thành bức tường trắng xám của nhà tù. Những ngôi sao... cũng có thể trở thành bữa ăn của những con ngỗng. Phải mất mười mấy năm em mới lãnh ngộ được những điều đó... Xin thầy... xin thầy một lần nữa nhận em làm học trò ạ. Xin thầy!” Cậu ta quỳ xuống.

Tôi vội vàng bảo cậu ta đứng lên, nhưng cậu ta không chịu, tôi cũng hết cách. Lúc đó cậu ta đã kết hôn, và cũng đã ly hôn. Tôi hỏi cậu ta hiện giờ bao nhiêu tuổi, cậu ta khóc trả lời. “Bằng tuổi của Jesu khi bị treo lên giá.” Thật ra đối với tôi, tình cảnh lúc đó thật đúng như đang xem một tấn hài kịch vậy. Cậu ta nói 29 tuổi kết hôn, được ba năm, đột nhiên người đàn bà đó nói mình đã yêu người đàn ông khác, đề nghị ly hôn. Hình như vợ cậu ta ngoại tình.

“Ly hôn rồi sao?”

“Cô ấy đề nghị ly hôn... mọi thủ tục cũng do cô ấy một tay lo liệu. Tuy vẫn rất muốn sống cùng cô ấy, nhưng tôi lại không thể cự tuyệt những yêu cầu đó. Từ lúc gặp nhau đến bây giờ, cô ấy muốn làm gì, tôi đều chưa từng làm trái ý.”

“Chưa từng sao?”

“Đúng thế. Chưa từng một lần.”

Cậu ta khóc càng to hơn. Tiếng khóc đó âm vang, như tiếng đứa trẻ sơ sinh khóc oa oa khi mới được lôi ra từ tử cung của người mẹ vậy.

“Những ngôi sao... có thể trở thành bức tường trắng xám của nhà tù. Những ngôi sao... cũng có thể trở thành bữa ăn của những con ngỗng. Phải mất mười mấy năm em mới lãnh ngộ được những điều đó... Xin thầy... xin thầy một lần nữa nhận em làm học trò ạ. Xin thầy!” Cậu ta quỳ xuống.

Kể từ khi trưởng thành, cậu ta đã bắt đầu không biết làm trái lại. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc cậu ta sinh ra đã giống một người luôn dẫn dắt mình về tư tưởng, chỉ là một con “lạc đà” luôn lạng lế cồng trên lưng những trách nhiệm mà chủ nhân sai bảo.

Nietzsche⁽¹⁾ từng nói đến “thời kỳ lạc đà”, nhưng đối với cậu ta, đó là mãi mãi. Vì thế, sự nổi loạn, làm trái lại của chính mình, “thời kỳ sư tử” một mình đi tìm hiểu thế giới này vẫn chưa tới. Và cũng chính bởi thế, “mất hai mí” từng giây từng phút đã nuốt chửng lấy thời thanh xuân của cậu ấy. Cho dù khi cậu ta còn trẻ, nhưng “đôi mắt hai mí chết tiệt” đó đã biến cậu ta thành một người trưởng thành hay một lão già. Sinh ra cậu ta đã chỉ có thể chấp nhận một số phận như thế. Đương nhiên đến chết chắc cậu ta cũng không thể hiểu được Karl Rove. Crow và Jacques Audi Betty, và cũng không thể hiểu được tính tự mãn trong thơ. Vì thế, có lẽ cho đến khi cận kề với cái chết, cậu ta cũng không biết mình là ai, đó hoàn toàn là trách nhiệm của cậu ấy.

Đó cũng chính là nguồn cơn để cậu ta phạm tội.

Luật sư Kyu

Đó cũng chính là nguồn cơn để cậu ta phạm tội.

Đọc đến đây, tôi gấp cuốn hồi ký của nhà thơ lại. Dường như nhà thơ không phải là người trợ lực cho Seo Ji-woo, mà là người đang đâm một nhát dao dưới cánh tay của tôi vậy. Vì cơn đau đớn đó, tôi bất giác há to miệng ra.

Là một luật sư, những bài thơ tôi viết cũng không hề bình thường, cũng giống như cậu thanh niên mắt hai mí to Seo Ji-woo vậy. Kể từ lần đầu rón rén tham gia văn đàn, hơn 30 năm qua tôi cũng đã cho ra nhiều tập thơ. Sau một thời gian, cuối cùng tôi cũng cảm ngộ ra rằng, tôi là một kẻ không hề có chút thiên tài nào để sáng tác thơ cả. Điều đó cũng nói lên rằng bản thân tôi cũng chẳng hề có chút thần tính nào cả.

Trời đã xế chiều. Tôi niêm phong cuốn hồi ký lại, đặt trong tủ bảo hiểm trong văn phòng. Đã đến giờ đi tham gia buổi truy điệu rồi.

“Tài bẩm sinh để sáng tác thơ chính là thần tính”, câu này chính nhà thơ đã nói. Hồi đó chúng tôi cùng nhau đồng hành lên núi thánh ở Gandise – Tây Tạng. Ở trên đỉnh núi Tanggula với độ cao 5.000m so với mặt nước biển, cả một vùng phía bắc của núi Gandise được thu gọn vào tầm mắt. Đó là ngọn núi rất cheo leo, khó có thể vượt qua, hơn nữa đêm hôm trước lại còn có trận mưa tuyết khá dày. Chúng tôi xếp hàng lần lượt, khó khăn lắm mới lên đến sườn núi, lúc đó tôi đã thấy bóng dáng của nhà thơ đi phía trước khá xa. Những khách du lịch đang rộn ràng đi tới chỉ về phía ông, nói xì xồ gì đó mà tôi không thể hiểu nổi, nhưng đại khái ám chỉ người kia chắc bị điên rồi. Đoạn giữa sườn núi và phía bắc Gandise được tách ra bởi một thung lũng, không có đường đi tiếp. Đỉnh núi còn dày đặc tuyết thì chắc hẳn dưới đó tuyết dày khỏi phải nói. Thêm vào đó, sông băng trên Gandise cũng không chịu đựng được trọng lượng của mình, đã đổ rầm rầm về phía cửa thung lũng. Thế mà nhà thơ lại tập tễnh đi về hướng đó, trông giống người tuyết bị thương trong những câu chuyện kể.

Lee Jeok-yo tuy gầy gò, nhưng chiều cao cũng phải hơn một mét tám, vai rộng và trông khá cường tráng. Hồi còn trong tù cũng thế, không ai có thể địch nổi nhà thơ. Tuyết vẫn rơi, dường như ông ấy chuẩn bị biến mất trong tầm mắt của mọi người. Đoàn người đã quá mệt mỏi, thậm chí một vài người còn có biểu hiện thần trí không tỉnh táo. Đến cả tôi đây cũng không thể phán đoán tình hình một cách chuẩn xác nữa, bèn ngồi phệt ở đó thần thò nhìn bóng dáng ông dần khuất. Nếu không có người dẫn núi, hôm đó có lẽ Lee Jeok-yo đã không sống nổi. Một lát sau, người dẫn núi vừa chửi vừa đuổi theo ông ta, nhưng ông ta đã gạt tay ra. Tuyết rơi càng lúc càng dày, trong đoàn đã có người khóc thút thít.

Những ngọn núi hiện từ, nhân ái nhưng cũng rất tàn bạo. Phải mất một hồi lâu, người dẫn núi mới có thể lôi Lee Jeok-yo quay trở lại, trông ông như bị ma quỷ bắt mất linh hồn vậy, ánh mắt rất âm u, vô hồn. Sau đó, khi đã kết thúc cuộc hành trình gian khổ ấy, tôi hỏi

ông ta: “Ông muốn chết nên mới đi vào nơi thâm sơn cùng cốc đó phải không?” “Không phải thế.” Lee Jeok-yo lắc đầu: “Chỉ là... chỉ là tôi muốn lên được đỉnh núi. Như thế cái gọi là thần tính mới hoàn mỹ. Chẳng phải người ta thường nói tài sáng tác thơ bẩm sinh chính là thần tính đó sao?” Ánh mắt đang vằn những tia máu đỏ của ông ta bỗng ‘xẹt’ qua một đốm lửa.

Buổi lễ tưởng niệm do các nhà thơ lão thành trên văn đàn cùng thực hiện. Những người hâm mộ thơ cũng như nhà thơ Lee Jeok-yo và các nhà văn nhà thơ đến ngập khán phòng. Chỉ có cô bé Han Eun-kyo từ đầu đến cuối không thấy có mặt. Những người biết chuyện đều ghé sát tai tôi thì thào, oán trách không ngớt lời về việc một người được thừa kế toàn bộ nhuận bút mà đến ngày tưởng niệm cũng không thêm tham gia như Eun-kyo.

Buổi tưởng niệm được tổ chức rất long trọng. Xen lẫn những bài thơ là những bài hát và khúc tưởng niệm vô cùng bi thiết, một vài độc giả nữ thỉnh thoảng vẫn đưa khăn tay lên lau đôi mắt đầm lệ của mình. Đương nhiên sau buổi lễ sẽ có bữa tiệc nhẹ, việc đó do chính tôi sắp xếp.

“Nghe nói, trước khi nhà thơ tạ thế, ngoài di thư vẫn còn một cuốn hồi ký.” Phóng viên S phụ trách mảng văn hóa báo B hỏi. Đó cũng là một tác giả.

Câu hỏi này quá đột ngột nên tôi có chút ngạc nhiên, bối rối.

“Cuốn bút ký đó có nội dung như thế nào vậy?”

“Chỉ là... là... những cái đó...”

Không hiểu có phải ai đó chọc cười hay không mà phía sau bỗng nổi lên những tràng cười không dứt.

“Lắp bắp kìa, lạ thật đấy nhé. Cuốn hồi ký đó có nội dung gì mà khiến ông thế này chứ? Lẽ nào là một di tác?”

“Tôi vẫn chưa đọc hết. Cũng có một số di tác và một số tùy bút.”

Khi còn sống, nhà thơ Jeok-yo hầu như chưa bao giờ tham gia những hoạt động văn học. Thỉnh thoảng ông ấy cũng mời khách đến nhà uống rượu. Những lúc đó ông khác hẳn với cái tên tịch liêu của mình, cũng cười đùa, trêu chọc và trở thành một người hoàn toàn hoạt ngôn. Ông cũng rất hài hước, chỉ cần không phải trường hợp cần sự nghiêm trang, đứng đắn, bất kể lúc nào, bất kể nơi đâu ông cũng có thể khiến người khác phải ôm bụng cười ngặt nghẽo. Lee Jeok-yo có một tài năng siêu việt hơn người về niềm vui với cuộc sống. Nếu nhà thơ có tình để lại cuốn hồi ký, thì chắc chắn nội dung của nó sẽ không chỉ đơn thuần, vì thế phóng viên S đã đoán định một cách chắc chắn như thế.

“Nghe nói trong di thư viết một năm sau mới được phép mở, có đúng vậy không?” Phóng viên S thấp giọng hỏi.

“Cũng không hẳn như thế, đó là...”

Đúng lúc đó, một nhà thơ thể hệ đàn em cầm ly rượu đến bên chỗ tôi. Tôi làm ra vẻ rất tự nhiên đón lấy ly rượu và mau chóng quay người đi.

Tuy nhà thơ đã ghi rất rõ ràng trong di thư “một năm sau sẽ công bố công khai”, nhưng nội dung cuốn hồi ký lại khiến người khác bất ngờ, đến nỗi tôi không thể đưa ra một quyết định nào cả. May thay, một tác giả khác phía đối diện đang lớn tiếng gọi phóng viên S, tôi thở phào nhẹ nhõm. Không khí buổi tiệc càng lúc càng náo nhiệt.

Hôm sau, chưa đến mười giờ sáng, phóng viên S đã gọi điện thoại đến: “Tôi muốn phát biểu về vài di tác của nhà thơ Lee Jeok-yo trên báo, xin ông hãy gửi cho tôi.”

“Không có tác phẩm nào đáng để phát biểu cả.”

“Chẳng phải hôm qua ông nói có di tác và tùy bút sao? Nếu không có thơ thì tùy bút cũng được. Buổi trưa tôi qua nhé.”

“Buổi trưa tôi không ở văn phòng, hơn nữa tôi cũng chưa đọc kỹ cuốn hồi ký, để sau này tôi gọi lại cho cậu. Nếu như có gì đáng để công bố, người đầu tiên tôi liên lạc sẽ là cậu, cứ tin tưởng ở tôi. Còn nữa, về chuyện công khai cuốn hồi ký một năm sau khi mất, dù không thể xác nhận sự thật với cậu, nhưng cho dù như thế cũng cảm phông văn công khai. Tạm biệt cậu.”

Tôi vội vội vàng vàng ngắt điện thoại. Bàn giao tài liệu của vụ đang thụ lý cho cô Yun, rồi sắp ngựa bước ra khỏi văn phòng. Chắc giờ đang là giữa trưa.

Di cốt của Seo Ji-woo được táng tại công viên nghĩa trang vùng ngoại ô Yongin.

Từ khu để xe đến nghĩa trang là đi về phía bắc, vì thế vẫn còn lấm tấm những tàn tích của tuyết. Tôi đã rót xong rượu, ngồi trước bia mộ. Trên tấm bia có hàng chữ *Linh mộ của tác giả Seo Ji-woo – theo gió đến và cũng theo gió bay đi*. Nét bút của hàng chữ đó do đích thân nhà thơ Lee Jeok-yo viết. Sau khi hỏa táng, di cốt của Seo Ji-woo được đựng trong bình sứ và đem chôn. Ngày lập bia mộ, tôi hỏi những dòng chữ đề trên tấm bia đó liệu có quá thô lương không, nhà thơ đã nói cậu ta vốn dĩ sinh ra đã là một người vừa thô lương vừa vô cùng xằng bậy.

Tôi còn nhớ, hình như lúc đó Seo Ji-woo vừa mới bước sang tuổi 30 thì phải. Cũng giống như tôi hồi bằng tuổi đó, cậu ta cũng thông qua một tạp chí văn nghệ không thu phí nào đó trở thành một tiểu thuyết gia và tỏa sáng. Nhưng tác phẩm của cậu ta chưa một lần được đăng một cách suôn sẻ. Chỉ sau vài năm khi bắt đầu đến ở cùng nhà thơ, cậu ta mới nổi tiếng một cách thực sự. Trong cuộc thi sáng tác tiểu thuyết với giải thưởng là 50 triệu, cậu ta đã giành chiến thắng. Tuy nói là nổi tiếng thật sự, nhưng vì đó chỉ là cuốn tiểu thuyết theo thể loại huyền hoặc và ngôn tình và pha chút trinh thám phục vụ cho mục đích thương mại, nên nó không nhận được nhiều ảnh hưởng trên văn đàn. Thế nhưng cuốn tiểu thuyết của cậu ta lại bán rất chạy. Năm thứ hai xuất bản đã bán được hơn một trăm nghìn

bản, lập tức mang tính đại chúng. Cho đến lúc cậu ta qua đời, tổng cộng đã viết ba bộ tiểu thuyết.

Cuốn tiểu thuyết thứ ba *Trái tim* vận dụng chất trình thám đã miêu tả một cách chi tiết và xúc động về dự vọng nguyên thủy của con người. Điểm này lại khiến nhiều người trên văn đàn quan tâm, chú ý đến. Nghe nói cuốn tiểu thuyết đó đã bán được hơn một trăm nghìn bản. Thêm vào đó, cuộc sống cũng giống như đi làm vào sáng sớm và tan ca khi chiều tối để phục vụ chuyện ăn uống, mặc ở của nhà thơ già đang ở tuổi gần đất xa trời đã gây một ấn tượng khá tốt đẹp về một phẩm chất đạo đức tốt trong mắt mọi người. Là một tác giả – cậu ta đã thành công, có lẽ những quyết tâm ban đầu của cậu ta đã thay đổi, nhưng cậu ấy vẫn chọn cuộc sống bên cạnh Lee Jeok-yo như lúc trước. “Đề khiế ngư .i ta hâ mộnhàthơLee Jeok-yo nhấ chíh làôg đ a cómộ họ trògiống nhưSeo Ji-woo. Xâhộ thờ nay lá đ au ra mộ cậ họ tròđ .ợ nhưthếchứ” Đ a từg cócá nguyê lã trê vấ đ an cả thá thế. Những năm cuối đời của nhà thơ, cơ thể và sức khỏe của ông hoàn toàn suy nhược, những tháng ngày đó, cậu học trò Seo Ji-woo đã như một cái bóng luôn theo cạnh nhà thơ. Không chỉ là lái xe đưa đón, thậm chí đến việc ăn uống, ngủ nghỉ cậu ta cũng đảm đương mà không một chút nề hà. Đối với nhà thơ, cái chết của Seo Ji-woo cũng đồng nghĩa với việc mất đi một cánh tay đắc lực vậy.

“Cậu ta vốn dĩ sinh ra đã là một người vừa thê lương vừa vô cùng xằng bậy.”

Hình như tôi nghe thấy tiếng của nhà thơ văng vẳng bên tai. Ánh nắng nhẹ của buổi chiều đang phủ trùm lên vạn vật. Sao tôi lại vội vàng, hoang mang mà đến đây nhỉ? Cuốn hồi ký của ông ấy tôi vẫn chưa đọc hết. Như có một cục nghẹn nào đó chẹn ở cổ khiến tôi không thể đọc tiếp được. Trong đó ông đã viết cuối cùng cũng đã giết hại Seo Ji-woo, và hơn nữa, còn phạm tội một cách thành công nữa kìa. Những ghi chép như thế chỉ có thể đọc khi đêm về mà thôi. Đối với một người như tôi, vậy há chẳng thật khó khăn sao? Hơn nữa không hiểu kéo dài được bao lâu nhỉ để những phóng viên kia không gây áp lực bắt tôi phải giao nộp cuốn hồi ký đó? Tôi phải làm gì bây giờ? Ôi, thật hoang mang quá! Tự dưng tôi có chút oán hận nhà thơ Lee Jeok-yo đã ủy thác cho tôi cuốn hồi ký đó, và cả cậu thanh niên Seo Ji-woo nữa chứ. Tôi thậm chí nói với cậu ta, đừng có chỉ biết nằm im trong nấm mồ đó, hãy đứng dậy nói gì đi chứ. Đáng lẽ những việc này do hai người tự giải quyết, giờ sao lại đẩy cho tôi, còn bọn họ lại thản nhiên mà nằm yên như thế?

Lần cuối cùng tôi gặp Seo Ji-woo có lẽ khoảng một tháng trước khi cậu ta chết. Khi nhận lời mời đến nhà của Lee Jeok-yo, tôi thấy cậu ta đang bỏ củi ở ngoài vườn. Mùa đông còn lâu mới đến kìa mà. Cậu ta nói: “Bóng cây lớn quá rồi nên mùa xuân năm ngoái tôi đã chặt mấy cây tùng đằng kia.” Chẽ những thân cây ra phơi khô, đến mùa đông là có thể có một lò sưởi ấm áp. Nhà thơ Lee Jeok-yo dáng người gầy gò khô đét như thanh củi đang dựa vào lan can tầng hai nhìn xuống. Seo Ji-woo cởi cả áo, mồ hôi ướt đầm đìa dưới nắng khiến phần thân trên bóng loáng. Những khúc gỗ tùng dài ngoằng bị rìu bổ xuống bay vọt ra xa. “Thật đúng là, làm mãi mà không xong.” Seo Ji-woo có vẻ xấu hổ, lắc lắc đầu, bước tới nhặt những mảnh gỗ tùng vương vãi. Dù cậu ta hơi thấp bé, nhưng rất cân đối và khỏe mạnh, hình như cậu ta cũng là người chăm vận động. Cơ bắp ở ngực có vẻ rất săn chắc, cánh tay và

phân vai cuộn lên cuộn xuống theo từng nhịp bô. Khi mặc quần áo thì trông có vẻ hơi mập, nhưng thật ra đó toàn là cơ bắp. Dưới cái nắng và ánh sáng chói lòa đó, những giọt mồ hôi thi nhau thánh thót rơi xuống khiến những cơ bắp trên vai thậm chí trông vô cùng đẹp. “Cơ thể cậu ta săn chắc thật đấy.” Tôi cười nói. “Cơ thể đẹp thì cũng làm được cái gì chứ?” Sắc mặt Lee Jeok-yo tỏ vẻ không hài lòng. Một lát sau ông lại nhỏ giọng nói tiếp. “Ngốc nghếch lắm.” Ánh mắt ông tràn ngập sự miệt thị. Hâm nóng xong thức ăn, Seo Ji-woo cũng làm thêm món mực chiên, thật sự rất ngon. Tôi cất lời khen, nhưng nhà thơ đã lập tức phản bác. “Ngon cá gừ chứ cay quá” Nhưng dù bất kể thế nào thì cậu Seo Ji-woo đó vẫn chỉ cười một cách hiền lành, thậm chí lộ cả lợi ra.

Dấu ấn cuối cùng của tôi về cậu ấy chính là một bộ mặt lúc nào cũng hiền hòa, tươi cười như thế.

Tôi nghĩ mất hai mí không hề có tội. Có lẽ ngay từ lúc đầu nhà thơ Lee Jeok-yo đã ghen tị với đôi mắt hai mí rất đẹp của cậu ấy, bởi đó là thứ mà hồi còn trẻ ông đã không được sở hữu. Một cơn gió lạnh bỗng thổi thẳng vào mặt, ồ, hình như tôi cũng quên mất nguyên nhân vì sao tôi lại vội vàng vàng chạy đến đây rồi thì phải. Giây phút Seo Ji-woo chết đó, liệu cậu ta có ý thức được cái chết của mình chính là kết quả của một âm mưu, kế hoạch vẹn toàn của người mà anh ta lúc nào cũng ngưỡng mộ và kính sợ không nhỉ?

Bỗng tôi nghe thấy có tiếng bước chân phía sau. Quay đầu nhìn lại... Ngạc nhiên quá, hóa ra là Han Eun-kyo!

“Chào chú, luật sư!” Giọng Eun-kyo thật trong trẻo.

“Sao cháu lại tới đây?”

“Sao chú lại tới đây?”

Hai chúng tôi cùng đồng thanh hỏi, rồi bất giác cùng nhìn nhau bật cười. Eun-kyo đến thăm mộ của Seo Ji-woo – điều này thật bất ngờ. Như vậy... chắc trước đây thỉnh thoảng cô bé cũng đến đây chẳng? Hay vì hôm qua là ngày giỗ của nhà thơ Lee Jeok-yo, nên tự nhiên tình cảm trong cô bé bỗng trỗi dậy mà đến đây vậy? Trên tay cô bé cầm một đóa hoa mã đề.

“Đến đúng lúc lắm, chú có chuyện muốn nói với cháu.”

“Buổi tưởng niệm hôm qua diễn ra suôn sẻ chứ ạ?”

“Long trọng lắm. Mà sao cháu không tới?”

“Cháu sợ những nơi tụ tập đông người...”

“Hình như cháu thỉnh thoảng có đến đây?”

“Không ạ, nơi này khó tìm lắm.”

Tĩnh mịch tạm thời.

Mặt trời dần dần nhích về phía tây. Cô bé đặt bông hoa xuống, động tác nhẹ nhàng, thờ ơ như đặt một bông hoa trên nấm mộ của một người không mấy quen biết vậy. Mấy con chim non vỗ cánh trên đầu chúng tôi.

“Nếu cháu đi xe bus đến đây thì giờ cùng chú về nhé.”

“Cháu có xe của bạn trai đưa đến ạ.”

Theo hướng nhìn của cô bé, tôi thấy đằng xa có một chiếc xe màu trắng, có lẽ cô bé đã đi xe đó đến đây.

“Thế ngày mai cháu đến văn phòng chú một lát nhé, chú có việc muốn nói với cháu.” Tôi muốn để cô bé lại một mình, như vậy sẽ tốt hơn, nên quay người bước đi.

“Đợi chút, chú luật sư. Cháu ngồi xe chú cùng về ạ, để cậu ta lái xe đi đằng sau cũng được.” Cô bé nói với sau lưng tôi.

“Không sao chứ? Như thế sợ bạn trai cháu không thích lắm.”

“Cậu ấy hiền lắm ạ.”

Tôi bắt giác lắc lắc đầu.

Chúng tôi men theo con đường nhỏ hẹp trong nghĩa trang đi xuống. Cô bé đi nhanh đến bên chiếc xe của cậu bạn trai. Còn tôi nỏ máy chờ, trong lòng cứ nghĩ thuyết phục bạn trai cô bé chắc phải mất thời gian lắm, nhưng không ngờ một lát sau cô bé đã quay lại.

“Xong rồi hả? Cậu ấy không giận chứ?”

“Cậu ấy hiền lắm mà, cháu cũng không giải thích gì, chỉ bảo cậu ấy đi theo sau thôi.” Đường như cô bé không hiểu ý của tôi vậy.

Gần đến giờ tan tầm nên đường cao tốc có vẻ đông đúc. Thật sự giờ cô bé ngồi bên cạnh thế này tôi lại không nghĩ ra nổi mình nên nói cái gì.

“Chú đọc hết rồi chứ ạ?” Vừa đến đường cao tốc, cô bé liền hỏi ngay.

“Ý cháu nói là cuốn hồi ký?”

“Chẳng phải chú bảo có chuyện cần nói với cháu sao?”

“Chú chưa đọc xong.”

Chiếc xe màu trắng của cậu bạn trai cô bé vẫn đang theo sát phía sau, qua gương chiếu hậu tôi có thể trông rõ mặt cậu ta, có vẻ đó là cậu sinh viên năm thứ hai, thứ ba gì đó.

“Trong cuốn hồi ký của ông nội có nhiều chuyện liên quan đến thầy Seo Ji-woo phải

không ạ?” Cô bé gọi nhà thơ Lee Jeok-yo là ông nội.

“Sao cháu biết?”

“Cháu thấy chú đến bên mộ của thầy Seo Ji woo nên đoán thế. Nếu không có chuyện gì chắc chú không đến đâu, cháu biết mà.”

Eun-kyo có con mắt tinh tường hơn tôi tưởng, hơn nữa cũng là một thiếu nữ khá mặn cảm.

“Dù có nghe thấy điều gì, cháu cũng không ngạc nhiên đâu.” Cô bé nói tiếp khi xe đang đi qua cầu vượt, chuẩn bị tiến vào đường cao tốc Gyeongbu.

“Chú nói như thế trong cuốn hồi ký ấy viết những điều khiến người ta phải kinh hoàng vậy.”

“Lẽ nào không phải thế?” Tôi quay đầu lại nhìn cô bé một cái.

Cô bé cố tình chỉ nhìn ra phía trước. Chính trong giây phút đó, tôi có một cảm giác mãnh liệt rằng, cô bé chắc hẳn biết gì đó. Con tim tôi bỗng hẫng một cái. Cô bé biết cái gì nhỉ? Và sao lại biết? Cuốn hồi ký của nhà thơ được niêm phong rất kỹ và trong suốt một năm vừa qua được cất trong tủ bảo hiểm. Tôi không nghĩ có ai đó có thể xem được cuốn hồi ký ấy chứ đừng nói đến Han Eun-kyo. Cuộc đối thoại bỗng chốc rơi vào gượng gạo. Cũng may sắp đến trạm thu phí, tôi làm bộ giả vờ chuẩn bị tiền, và liếc cô bé một cái. Cô bé đang mím chặt hai môi, khóe miệng hằn lên một vết hồng hồng. Cũng giống tôi, cô bé rõ ràng cũng có chuyện muốn nói, nhưng lại phải nhẫn nhịn.

“Thật ra... cháu cũng có một cuốn sổ.”

Khi xe vừa dừng trước văn phòng luật sư, cô bé đột nhiên nói. Tôi giậm phanh, khẽ quay đầu sang. Cô bé không tránh ánh mắt tôi mà nhìn thẳng lại. Đó là đôi mắt trong veo và sáng, rất có hồn.

“Cuốn sổ gì vậy...”

Chiếc xe vẫn bám theo đuôi suốt từ nghĩa trang giờ đang nhấn còi. Cô bé chau mày, kiểu như ý muốn nói cậu dám nhấn còi với tôi sao...

“Dù không phải là cuốn sổ gì, nhưng dù sao đó cũng là của thầy Seo Ji-woo. Giống như một dạng nhật ký...” Tay cô bé bám vào thành xe.

“Nội dung như thế nào vậy?”

“Để lần sau vậy, chú luật sư nhé.” Câu đó dường như ý muốn nói, nếu tôi nói cho cô bé nội dung của cuốn hồi ký của Lee Jeok-yo, cô ấy sẽ giao cho tôi cuốn nhật ký của Seo Ji-woo vậy.

Cô bé mở cửa xe, bước xuống, cơn gió lạnh lẽo bỗng chốc ập vào. Cô bé vén mái tóc bị gió thổi tung ra đằng sau, động tác rất lạng lẽ và nhịp nhàng, sau đó quay vào trong xe chào từ biệt tôi. Chiếc xe màu trắng thiếu tính kiên nhẫn chẳng hiểu đã đến bên cạnh cô từ lúc nào.

Hồi ký của thi nhân

Đền lòng

Sau lần gặp cô bé ở ban công nhà tôi khoảng một tháng, lần đầu tiên tôi biết tên cô bé là Han Eunkyo.

Từ trước đến nay, cô giúp việc Ryoan mỗi tuần bốn lần vẫn đến nhà tôi dọn dẹp, hiện đã nhận lời vợ chồng cậu con trai đến Istanbul khoảng hai, ba tháng. Cô ấy nói cậu con trai đang làm ăn ở Istanbul hiện mới có đứa con đầu lòng. Vợ chồng cậu ta đã không thêm làm thủ tục cưới xin gì cả, và giờ cô con dâu không biết thể diện kia đã sinh được đứa cháu nội, hình như muốn nhờ cô ấy đến để chăm sóc đứa trẻ trong thời gian mẹ nó ở cữ. Tôi khá bức mình, ở một nơi xa xôi hẻo lánh này cho dù muốn gọi người giúp việc theo giờ cũng khó như lên trời. Seo Ji-woo giờ đã trở thành một tác giả nổi tiếng, không thể giống như trước kia nữa, ngày nào cũng đến đây được. Cô giúp việc đã chuẩn bị nào thịt nào rau như chuẩn bị cho nhà mẹ đẻ trước khi đi vậy, nên tạm thời tôi vẫn có thể duy trì được một thời gian. Nhưng việc quét dọn lại là vấn đề lớn. “Thầy không phải lo, việc quét dọn tôi có thể làm được. Nhưng dù sao một tuần có người đến đây quét dọn một lần cũng tốt, để tôi tìm người xem sao.” Seo Ji-woo nói.

Sau đó cậu ta đã dẫn cô bé Han Eun-kyo đến. “Trên đường đến đây, tôi gặp cô bé này đang vẫy xe trước cổng trường. Cô bé nói đang tìm việc vặt làm thêm.”

Từ trạm cuối bến xe bus đi qua một con dốc chính là trường học. Đó mới chính thực là bến xe bus cuối cùng. Trong tuyến, chỉ có một bộ phận nhỏ sẽ đến khu của tôi. Những lúc nắng nóng, trên đường từ thành phố trở về, tôi thấy từng tốp nữ sinh ùn ùn ủa ra cổng trường.

“Cô ấy cũng thường xuyên làm việc nhà mình. Nhà cô ấy ở gần đây, ngay bên kia.” Seo Ji-woo bổ sung thêm.

Lúc này tôi mới nhìn kỹ cô bé. Trông cô bé như bị phạt đứng vậy, vòng hai tay ôm để phía trước, không giống lần đầu tiên gặp mặt chút nào cả. Tôi băn khoăn liệu một cô gái nhỏ nhắn, yếu đuối thế này có làm được những công việc vất vả, lặt vặt đó không?

“Phải lên xuống tầng, không dễ dàng đâu đấy. Học sinh thì làm sao được chứ?”

“Cạ của cháu cuối tuần cũng đi làm thêm, có đứa còn làm nhân viên phục vụ nữa đấy ạ.” Cô bé trả lời rất nhẹ nhàng.

“Cạ?”

“Là ý muốn nói người bạn thân không giữ ý tứ gì với nhau ấy ạ, thưa thầy.” Seo Ji-woo

xen vào giải thích.

Cô bé nói mình sắp trở thành nữ sinh lớp 11.

“Thế cuối tuần này đến làm thử xem sao, coi như thử việc vậy.” Và mọi chuyện được quyết định như thế.

Nhưng việc chỉ cuối tuần mới đến nhà tôi để quét dọn chỉ trong hai tuần đã bị phá vỡ, bởi cô bé đó nhanh chóng ra vào nhà tôi một cách thường xuyên. “Thường xuyên đến quét dọn bụi bặm cũng tốt, như thế cuối tuần công việc cũng sẽ nhàn hơn.” Cô bé đã nói thế. Còn tôi đến việc nghe thấy tiếng chuông rồi phải ra mở cửa cũng cảm thấy quá phiền phức, vì thế đã đưa một bộ chìa khóa cửa lớn giao luôn cho cô bé.

Đúng như lời nói, cô bé làm việc, quét dọn rất nhanh chóng và sạch sẽ. Chẳng hạn khi lau kính, cô bé không biết cách sử dụng dung dịch lau rửa kính, mà chỉ cầm trên tay ngón tò te, sau đó hà hơi thổi một cái rồi dùng giẻ lau thật sạch, lau đến nỗi cửa kính kêu rin rít. Sau đó cô bé sẽ lùi lại ngắm nghía cửa kính, rồi lại bước qua đó, cắn chặt môi, lau thật mạnh, thật dứt khoát. Không chỉ ở đó, bất luận chỗ nào tôi cũng có thể nghe thấy những tiếng động của cô bé như một con thú nhỏ. Tiếng hà hơi thổi vào cửa kính, tiếng giẻ lau, tiếng áp sát vào ngắm nghía, rồi tiếng lùi lại, chau mày nhìn nơi này, ngó nơi kia. Sau đó lại áp sát vào cửa kính, lại hà hơi, lại lau... Nếu là những lúc phải gắng sức, những cơ bắp nhỏ trên cánh tay bé xíu hình như cũng nổi lên những bắp chuột nhỏ xinh xắn rất đáng yêu. Cho rằng mình đã lau sạch rồi, cô bé mới cười mỉm một cái, vẻ mặt đó rạng rỡ và xán lạn hơn mặt trời.

“Xem ra cháu rất thích lau cửa kính đấy nhỉ!” Tôi hỏi cô bé.

“Vâng ạ, cháu rất thích.”

Cũng trong tích tắc đó, giọng trong vắt của cô bé bỗng trở nên sao ngọt ngào và nhẹ nhàng đến thế.

Sau nửa tháng, không chỉ quét dọn mà một số việc đơn giản như sắp xếp lại văn bản hoặc đánh máy một số bản thảo ngắn tôi cũng để cô bé làm. Cô bé là một người rất nhanh nhẹn và tinh tế, tỉ mỉ. Dù là người ít nói, nhưng nếu để nói, cô bé cũng rất thoải mái. Thậm chí cô bé còn biết nấu ăn.

“Vì mẹ cháu đi làm về muộn lắm, nên từ nhỏ cháu đã tự làm việc nhà.” Cô bé còn nói bố đã mất sớm, giờ sống cùng mẹ và hai em gái. “Mẹ cháu là nhân viên mát-xa.”

“Ý cháu là nhân viên mát-xa chân sao?”

“Không ạ, là nhân viên mát-xa ở nhà tắm. Nếu gọi mẹ là người kỳ cọ kiêu gì mẹ cũng *bốc hỏa*, phải gọi là nhân viên mát-xa mới được.”

“*Bốc hỏa* là sao?”

“À là câu giận đến tột đỉnh đó.”

“Lần sau nói vậy với người lớn là không được đâu nhé.”

“Vâng, xin lỗi ông nội.”

Cô bé vội vàng vòng tay trước mặt, giống như đứa trẻ đang biết lỗi. Thái độ nhận sai, xin lỗi đó sao mà đáng yêu đến thế. Cô bé lại còn gọi tôi là “ông nội” nữa kìa.

“Sao lại gọi ông nội chứ? Phải gọi là ngài.” Seo Ji-woo trừng mắt.

Cô bé so vai lại nhìn tôi với ánh mắt vô cùng đáng thương, ý nói không hiểu sao tự dưng mình lại bị giáo huấn như thế.

Tôi lắc đầu cười. “Thôi bỏ đi, tôi thích cô bé gọi là ông nội, những câu nói như vừa rồi cũng không phải khó nghe, gọi ông nội cũng được, hay lắm.”

Có nhiều lúc, trời đã tối mà cô bé bất thành linh xuất hiện khiến tôi giật nảy mình.

“Lần đầu tiên khi cháu đến đây, ông đã trông thấy mũi sủng ở dưới cổ, trông tuyệt lắm.” Tôi nói.

“À, ý ông muốn nói đến hình vẽ đó hả?” Cô bé hỏi ngược lại.

“Không phải hình xăm sao?”

“Hình đó chỉ vài ngày là mất mà. Một anh sinh viên mà cháu quen đã vẽ cho cháu đấy.”

“Anh?” Tôi ngạc nhiên hết mức, giọng nói đột nhiên văng lên rất cao. Trước mắt tôi hiện hiện cảnh cô bé lỏa thể phần trên nằm đối diện với cậu sinh viên đó.

Cô bé vẫn không để ý, xem xét giá sách, sau đó hỏi như không hỏi. “Tất cả số sách này ông đã đọc hết rồi chứ ạ?”

“Cũng có cuốn chưa đọc.”

“Cháu biết ngay mà.” Cô bé cười hì hì, sau đó liền im bặt. Eun-kyo là một cô bé rất hiểu chuyện.

Thình thoảng cô bé đến cùng Seo Ji-woo, nói rằng trên đường đến đây vô tình gặp nhau. Dù thế, Seo Ji-woo dường như vẫn cảm thấy cô bé đó có gì đó không được hợp ý lắm, dù chỉ thấy một sợi tóc rụng trên nền nhà cậu ta cũng lên tiếng trách móc. Sau khi cô bé quét dọn xong, cậu ta vừa chăm chú, dò xét ngó vòng quanh vừa hỏi. “Chỗ này cô lau chưa? Chưa lau phải không?” Cậu ta cố tình dùng giọng khinh khỉnh để gây khó dễ. Nhưng theo như tôi thấy thì những việc cô bé làm chẳng có chỗ nào có thể chỉ trích được. So với cô giúp việc Ryoan trước đây, nhà cửa hình như còn sạch sẽ hơn.

Đó là một ngày mùa thu tuyệt đẹp. Tác giả người Nhật đã cùng vợ mình tự sát có tên Osamu Dazai⁽¹⁾ từng nói: “Mùa hạ là đèn chùm, mùa thu là đèn lồng.” Thường ngày, cứ xế trưa là Eun-kyo đến nhà tôi. Thời gian đó, tôi thường ngồi trên chiếc ghế dựa ngoài ban công. Cái nắng ban trưa của mùa thu như một bộ lọc tinh tế, sáng lòa và trong veo. Căn phòng nằm chênh dần lên so với cửa lớn, nên khi ngồi trên ban công chỉ có thể thấy nóc cổng. Nhưng chỉ cần nghe thấy tiếng mở cổng tôi liền có thể biết đó có phải Eun-kyo hay không.

Tiếng bước chân của cô bé rất nhẹ. Từ cửa lớn vào đến nhà, con đường nhỏ xen giữa những hàng cây tùng đó, nếu là bước chân của Seo Ji-woo, nó sẽ chậm rãi kêu ‘bịch bịch bịch’, nhưng của Eun-kyo lại nhanh và nhẹ. Bước chân đó như của loài chim vậy. Vì thế, trong ấn tượng của tôi, nó như là một từ trạng thái, và tôi gọi tiếng đó là “thình thình thình thình”. Từ chỗ tôi ngồi, theo từng bậc tam cấp, đầu tiên sẽ nhìn thấy đầu, sau đó đến vai và tiếp đó sẽ là bộ ngực đầy đặn. Lọn tóc buộc chặt trên đỉnh đầu lúc lắc theo từng bước chân, dần dần tiến gần tôi hơn. Mái tóc dường như đang đùa nghịch dưới cái nắng rực rỡ của mùa thu, hắt lên sáng lóa.

“Chào ông nội ạ!”

Thấy tôi ngồi đó, cô bé liền dừng bước, rồi như quán tính gật đầu chào. Lúc đầu nghe tiếng chào “chào ông nội ạ”, hình như lưỡi có vẻ ngắn, sau đó nghe kỹ, hóa ra không phải, cô bé như bắt chước người nước ngoài nên mới vậy. Lọn tóc rơi xuống bên cạnh trán, khi cô bé ngẩng đầu lên, nó liền chạy ra phía sau.

“Đi chậm thôi, cẩn thận ngã đấy.”

“Cháu biết rồi, thưa ông nội.” Giọng cô bé vô tình đã ở phía cửa.

Rồi sau đó là tiếng bước chân thình thịch đi lên cầu thang. Đầu tiên cô bé sẽ mở cửa sổ phòng khách và phòng ngủ, sau đó bắt đầu dọn dẹp. Dáng vẻ quét dọn của cô bé trông thật giống một thằng nhóc con. Sau khi tiếng hút bụi ngưng lại một chút, sẽ đến lúc cô bé dùng giẻ để lau. Hai tay cầm chiếc giẻ, mông vênh lên cao, sau đó đẩy thẳng một đường. Đó chính là cách lau của cô bé, giống hệt với cách những cậu học trò lau phòng học như chúng tôi hồi xưa. Những cô con gái thông thường vừa quỳ vừa dùng giẻ lau về phía trước. Dưới chiếc váy ngắn là cặp mông như được quàng thêm dây đai vậy, chạy từ đầu này tường sang bên kia tường. Và như vậy dù tôi không nhìn thì cũng đã nhìn thấy, đó là cặp mông vừa tròn vừa săn chắc, rất đẹp.

Cô bé còn thường xuyên cất tiếng hát, dù không hay lắm. Cô bé chỉ thuộc đúng một bài, tôi chưa từng nghe thấy một bài nào khác cả, chắc chỉ biết mỗi bài đấy mà thôi. Cô bé hát: *Ven biển phía xa có một túp lều cỏ, trong đó có một thiếu nữ và một ông bố sống cùng nhau... Ôi tình yêu của tôi...* Khi hát đến đây, giọng cô bé đột nhiên vui vẻ như đứa trẻ con. Tiếng hát tự nhiên đó bất giác khiến tôi mỉm cười.

“Ngày nào cũng ư ư... a a... cái gì chứ? Con gái con đứa, hai giờ chiều rồi đấy, tí tuổi đầu

mà đã...” Tự dung Seo Ji-woo lên giọng giáo huấn cô bé một hồi. Lúc nào cũng vậy, trước mặt chúng tôi hai đứa nó đều dùng những lời lẽ như vậy để nói nhau.

Khỏe miệng Eun-kyo vẫn len lén nhếch lên hát tiếp, điều đó thật sự quá lạ lẫm. Cái lạ lẫm ấy cũng vô cùng thú vị, vô cùng đáng yêu. Bài hát dân gian cải biên Mỹ ấy được những lớp người của thời đại trước hay hát. Eun-kyo nói bố mình ngày trước khi còn sống hay hát bài đó, xem ra chắc bài hát khiến cô bé nhớ đến bố của mình đây. Tôi nhắm mắt, len lén thả hồn mình lang thang dọc bờ biển cùng với cô bé.

Trong lúc quét dọn, điều khiến cô bé thích nhất đó là được lau kính. Mà hình như cũng chính những lúc như thế cô bé mới ngân nga bài *Biển trời mênh mông* đó. Khi hít thở sâu, hõm vai cô bé sâu rõ rệt, sau đó nó há miệng hà hơi vào kính, những lúc như thế, đôi môi cô bé hệt như một quả cầu nho nhỏ, tròn xoe. Hà hơi... rồi xuýt xoa... lại hà hơi... rồi lấy giẻ kỳ cọ lau kính đến kêu rin rít. Tôi tận hưởng tất cả những điều đó một cách vô cùng thích thú.

Bút ký của thi nhân

Trái tim

Cuốn tiểu thuyết dài thứ ba *Trái tim* của Seo Ji-woo là tác phẩm văn học tình cảm được viết dựa trên sự miêu tả tâm lý hoang mang, là một bộ tiểu thuyết thông qua sự miêu tả tình cảm phi thông thường của một đôi nam nữ để làm thức tỉnh dự vọng ân ái. Điều hấp dẫn nhất đối với bạn đọc không chỉ nằm ở chỗ tái hiện một cách quá chân thực và tỉ mỉ về những cảnh ân ái, mà có người còn nói rằng nó miêu tả quá xuất sắc về tâm lý bản năng.

Nhờ cuốn sách đã trở thành tác phẩm bán chạy trên thị trường, Seo Ji-woo cũng đã củng cố được tên tuổi và địa vị nhà văn của cậu ta. Ngay cả một số nhà bình luận xưa nay chẳng yêu thích gì cũng phải bày tỏ sự quan tâm đến lối trần thuật chân thực và cách miêu tả rất cảm xúc của cậu ta. Một số nhà bình luận thậm chí còn lôi các cuốn tiểu thuyết trước đây của cậu ta ra và nói, cần phải đánh giá lại đối với Seo Ji-woo, trong khi những tiểu thuyết này từng bị họ xem là những tác phẩm tầm thường, thông tục. Nhưng xét về trào lưu chính trong giới văn đàn, thì họ căn bản đều là các nhà bình luận không thuộc trào lưu.

Seo Ji-woo ngu muội hoặc có thể không biết, những nhà phê bình lần đầu tiên mở mồm phát ngôn về tiểu thuyết *Trái tim* này kỳ thực chẳng hề giúp đỡ cậu ta tí nào. Mà ngược lại, vì chuyện này cậu ta sẽ bỏ lỡ đi nhiều cơ hội. Việc sáng tác cuốn sách cũng có sự khác biệt, nếu những quan tòa tầm thấp tung hô bằng những lời nói điệu kỳ thì những quan tòa tầm cao hơn ngược lại sẽ chôn vùi cậu ta một cách thẳng tay, mạnh mẽ bằng những lời nói nghiêm khắc, đây là chuyện thường tình. Ngay cả chuyện ấy mà Seo Ji-woo cũng không biết, cậu ta dường như vẫn đang đắm chìm trong niềm sung sướng ngỡ rằng mình đã được văn đàn thừa nhận.

Một buổi sớm, tôi thấy Seo Ji-woo xuất hiện trên một chương trình văn hóa của một kênh nào đó. Máy hôm trước cậu ta từng nói sẽ tham gia chương trình truyền hình, xem ra chắc là đây rồi.

“Dự vọng mà anh nói ở đây chính là dự vọng về cuộc sống, và nó có mối liên hệ gì với dự vọng về cái chết?” Người dẫn chương trình vừa đưa ra câu hỏi, Seo Ji-woo liền đáp: “Cuốn *Trái tim* của tôi có thể nói là sự miêu tả về dự tình đã trở thành dự vọng chết chóc như thế nào, nó miêu tả về quá trình sa mạc hóa ấy.”

Seo Ji-woo đã dùng những từ ngữ dường như thường nghe thấy ở đâu đó để nói lên chuyện “trắng gió”. Cậu ta còn cả biết mô phỏng cuốn *Chủ nghĩa tình dục* của tác giả Georges Bataille⁽¹⁾ nữa. Nghe thấy thế tôi bật cười, biết chắc cậu ta chưa hề đọc qua tác phẩm ấy. Không chỉ chưa đọc, mà ngay cả những gì liên quan đến Bataille mà tôi giảng cho cậu ta, chắc hẳn cậu ta cũng không hề hiểu hết. Bataille viết là “có thể nói tình dục là cuộc

sống đi sâu vào xương cốt”, câu nói này muốn thông qua tình dục để nói một cách trực diện mối quan hệ qua lại giữa bản năng sáng tạo với bản năng hủy diệt hướng tới cái chết. Mặc dù ra vẻ mình rất am hiểu đây, nhưng kiểu gì cậu ta chẳng sớm phải bó tay chứ, bởi có đến chết cậu ta cũng không thể xâu chuỗi giữa hai thứ “tình dục” và “cái chết” được. Tôi cười nhìn Seo Ji-woo mồ hôi bắt đầu lấm tấm trên trán. Cuốn *Trái tim* được mô phỏng theo kết cấu của bộ phim *Ánh trăng cay đắng* (Bitter Moon), nó được cải biên để trở thành tác phẩm văn học tâm lý tình cảm phiên bản Hàn Quốc. *Ánh trăng cay đắng* là bộ phim điện ảnh do Roman Polanski đạo diễn năm 1993, do Emmanuel Seigner, Peter Coyote và Grant thủ vai chính, có thể nói đây là bộ phim điện ảnh đầu tiên thể hiện tình dục đã giết chết tình yêu như thế nào.

“Anh mất bao lâu để hoàn thành tác phẩm?” Người dẫn chương trình hỏi.

“Ý tưởng về nó thì từ lâu rồi, nhưng tôi bắt đầu viết từ mùa xuân năm ngoái. Khi viết được hơn ba trăm trang, do đoạn giữa không hài lòng lắm, nên tôi đã vứt bỏ toàn bộ. Tôi bắt đầu viết lại mất khoảng bảy, tám tháng.”

Khi nói về chủ đề thường ngày, giọng của Seo Ji-woo mới trở nên nhẹ nhõm hơn một chút.

Nhưng khác với những gì cậu ta nói, tuy tình tiết hư cấu của câu chuyện trong *Ánh trăng cay đắng* biến hóa diệu kỳ, nhưng thực tế viết cuốn *Trái tim* không hề mất quá nhiều thời gian. Chỉ có việc biên tập lại câu từ của Seo Ji-woo lười nhác lại mất đến hơn hai mươi ngày.

Thực tế, tôi chỉ mất một tháng để hoàn thành *Trái tim*.

Nói thẳng ra, ba cuốn tiểu thuyết dưới cái tên Seo Ji-woo đều là của tôi – nhà thơ Lee Jeok-yo viết. Tác phẩm đạt giải thưởng đề tài tiểu thuyết với số tiền 50 triệu cũng do tôi viết. Lúc đầu, tôi hoàn toàn không nghĩ rằng sự việc lại ồn ào đến vậy.

Seo Ji-woo khi đó mang tiếng là nhà văn, nhưng lại chẳng thể viết, cậu ta luôn mang trong mình cảm giác giày vò tuyệt vọng bởi sự bất tài, thậm chí đôi khi còn bị trầm cảm. Cậu ta nói mình từng tìm đến mấy trang mạng tự sát. Sau khi ly hôn, Seo Ji-woo bước vào nhà tôi, trở thành nhân vật giống như người nhà suốt hơn ba năm qua. Cậu ta có một mảnh đất kế thừa của cha mẹ, lại còn có một công việc tại nhà xuất bản, nên cuộc sống có thể nói là khá dễ chịu. Còn về sáng tác, cũng giống những gì cậu ta thẳng thắn với tôi, năm 21 tuổi văn học như cuộc sống của cậu ta, đến năm hơn 30 tuổi, nó vẫn chưa thêm ngó ngang gì tới cậu ta cả. Từ kết thúc của cuộc hôn nhân giữa cậu ta và vợ có thể thấy, một phần cũng là do cậu ta quá mê đắm văn học, thờ ơ trước mọi sự đời. Cái tôi nghệ thuật của cậu ta mãi mãi dừng lại ở cái tuổi 21 khi hỏi tôi về “rượu Rum” và “Ngôi sao sáng”, mà không thấy trưởng thành thêm nữa. Thịnh thoảng cậu ta cũng làm thơ đưa tôi xem, trong thơ của cậu ta rượu Rum vẫn chỉ là sự mãnh liệt, chứ hoàn toàn chưa có cái đẹp trong đó. Còn ngôi sao cũng chỉ là thứ ánh sáng hoặc vẻ đẹp bề ngoài. Nếu đã chẳng có tài bẩm sinh, chỉ bằng viết tiểu thuyết còn hơn, vì dù còn đôi chỗ khiếm khuyết, nhưng nếu cứ viết theo

tình tiết tiến triển của câu chuyện, chỉ ít cũng thành tiểu thuyết. Vì thế, việc cậu ta chuyển từ thơ sang tiểu thuyết cũng là điều tất yếu. Trước khi gặp lại tôi, cậu ta còn nhận được giải thưởng người viết mới trên một tạp chí không nhuận bút. Và nhờ hình thức này, lần đầu tiên cậu ta nổi danh. Từ đó về sau, cậu ta còn đăng tiểu thuyết ngắn trên tạp chí, lại còn tham gia vài lần trên trang nghệ thuật mùa xuân ở địa phương, nhưng đó là tất cả những gì cậu ta có. Đối với cậu ta, cánh cửa của cung điện văn học vẫn không mấy may mắn dịch chuyển, vẫn nghiêm ngặt đóng chặt trước mặt. Càng như vậy, cậu ta càng lại không thể nào viết nổi. Khi tìm đến tôi, cậu ta đã bị rơi vào tình trạng bế tắc không lối thoát.

Tôi có một đứa con.

Năm hơn 20 tuổi, khi giấc mơ của tôi hướng đến cách mạng, tôi đã có một cậu con trai với một phụ nữ nào đó. Khi tôi ra tù, nó học trung học cơ sở. Khi tôi cho ra đời tập thơ đầu tiên, nó đã học lên trung học phổ thông. Đương nhiên tôi hoàn toàn không hề kết hôn với người phụ nữ đó, và cũng chẳng có tình cảm yêu đương gì. Tôi chưa hề sống chung với thằng bé, nên đương nhiên cũng chẳng có cảm giác gì nó là con của tôi. Tên của nó là Nye. Thằng bé tốt nghiệp trường khoa học công nghệ rồi trở thành kỹ sư điện, khi mẹ qua đời do bệnh xơ gan, nó đang theo một công trình ở nước ngoài. Sau khi làm xong lễ tang mẹ, nó lại quay lại đó, rồi cũng bỏ luôn công việc này và không trở về nước nữa. Khi tôi trở thành nhà thơ nổi danh, nó vẫn phiêu bạt nơi đất khách, sống một cuộc sống của người phiêu bạt nơi hải ngoại. Nghe nói, thằng bé tuy đã sống chung với một cô gái bản địa, nhưng cuộc sống ấy có vẻ không kéo dài được lâu. Từ trước đến giờ nó cũng không liên hệ gì với tôi. Và tôi cũng chỉ gặp nó hơn chục lần gì đó.

Khi trở về Hàn Quốc, Nye đã 40 tuổi. Nghe nói nó đang sống chung với một cô gái ở Bucheon, và mở một công ty điện máy. “Hiện tôi cũng muốn có một cuộc sống ổn định”. Cậu ta nói vậy khi gặp tôi ở quán trà, cùng cô gái chung sống với nó. Bình thường nó rất ít nói, rất ít khi thổ lộ nội tâm của mình. Nhưng, lẽ nào số mệnh của một người bị cha ruột bỏ rơi và phiêu bạt kỳ hồ vẫn chưa kết thúc sao? Sau đó không lâu, Nye đã phải ngồi tù vì tội lừa đảo và xâm phạm công quỹ, nó nói là cần tiền để làm gì đó.

Một ngày, tôi vô tình nhìn thấy mục thông báo cuộc thi sáng tác tiểu thuyết với giải thưởng 50 triệu từ tờ báo Seo Ji-woo mang đến. Cậu ta đang đọc chăm chú mục thông báo đó.

“Cậu muốn thử không?” Tôi hỏi.

“Tôi đang có một cuốn viết được một nửa rồi, nhưng không biết kết thúc thế nào. Hơn nữa, dù có kết thúc đi chăng nữa thì đọc lại cũng chẳng thấy ra làm sao cả.” Mặt cậu ta đỏ ửng lên, giống như những điều mình vừa nói, có thể đến chết cậu ta cũng không thể viết nổi phần kết của cuốn tiểu thuyết.

“Cậu đưa cho tôi nửa cậu đã viết, tôi xem cho.” Tôi nói.

Đó chính là một chương mới bắt đầu trong quan hệ của tôi và cậu ta. Nửa đầu cậu ta viết

là câu chuyện về kẻ giết người hàng loạt, đúng như tôi dự đoán, nó thật thô kệch, nhạt nhẽo và rẻ tiền.

Nhưng khoan, đừng vội kết luận. Tôi dù không nghèo nàn, nhưng có thể vẫn muốn kiếm khoản tiền ấy đấy. Thật ra, mục đích hoàn toàn không phải vì tiền.

Tại sao vừa bắt đầu Seo Ji-woo đã chịu nghe theo lời tôi luôn vậy? Tại vì nếu lấy tác phẩm của tôi để tham gia cuộc thi sáng tác dưới danh mình, chí ít cũng có thể giúp cậu ta có được chút tiếng tăm đáng nể, đáng kính phục.

“Đúng lúc con trai tôi cũng đang cần tiền, tôi sẽ viết lại cuốn tiểu thuyết này, nhưng lấy tên của cậu để gửi tác phẩm dự thi. Nếu đạt giải, tiền thưởng sẽ là của tôi.” Tôi cười ha hả nói với cậu ta.

Seo Ji-woo kinh ngạc quá đổi, đứng ngây ra đó.

“Có gì mà kinh ngạc chứ, tôi đang cần tiền nên làm vậy thôi.”

“Liệu được không?”

“Có gì mà không được!”

“Đây là tiểu thuyết, lại là thể loại ngôn tình nữa đây!”

“Tôi không đồng tình với cách nói đó là thể loại ngôn tình, đó là trò chơi phân loại, khu biệt. Vòng tròn văn học của chúng ta quá nhỏ hẹp, thật chẳng ra làm sao cả. Đến nay vẫn còn muốn phân biệt văn học quý tộc và văn học bần nông... đó chính là vòng tròn của chúng ta đây. Cậu được tiếng, tôi được tiền tôi muốn, lẽ nào không được ư? Chúng ta cùng chơi trò chơi vòng tròn văn học xem sao, tôi nghĩ, đây sẽ là một trò chơi rất thú vị.”

Điều khiến cậu ta ngạc nhiên không chỉ vì tôi sẽ viết thể loại tiểu thuyết.

Bút danh của tôi là Lee Joek-yo, có nghĩa là Tịch liêu. Trừ thơ ra, từ lúc sinh ra đến giờ tôi chưa từng viết đến một mẫu tản văn nào cả, và cũng chưa bao giờ lộ mặt ra chốn truyền thông giống như những ngôi sao điện ảnh hay truyền hình. Những người càng bị dục vọng thấp hèn khống chế, thì họ lại càng muốn phân biệt một cách rõ ràng hành vi của dục vọng thấp hèn và không thấp hèn. Đó cũng chính là điều mà tôi học được trong thời thanh niên trẻ tuổi ôm ấp giấc mộng cách mạng. Các thành phần trí thức lại càng như thế, bọn họ dùng tất cả những dạng lời nói để biện hộ, che đậy cho tất cả những dục vọng thấp hèn của mình. Đối với cuộc đời, họ đã bắt luận ngày đêm sử dụng hai chiếc còi: thổi kèn Trumpet đối với những kẻ được xác định là mang dục vọng thấp hèn, còn đối với những người được xác định là không ôm ấp dục vọng thấp hèn họ sẽ thổi điệu Saxophone đầy nho nhã. Trong đám người đó, thật ra có mấy kẻ xác định được mình thuộc dạng người nào đâu. Cho dù danh phận nổi như cồn, vang danh lẫy lừng, nhưng thực ra nhìn một cách tổng thể thì chỉ cần liếc một cái là có thể thấy hết được bản chất. Một số kẻ có tri thức, hoặc bản thân có chút ảnh hưởng khi đối xử với người khác mà thổi Saxophone kiểu gì đằng sau lưng cũng có vài

kẻ xu nịnh, vuốt đuôi. Đối với những người bị xác định là ôm dục vọng thấp hèn, khi muốn thổi Trumpet, bọn họ cũng sẽ phải cẩn thận, lo sợ sẽ làm liên lụy đến những người xếp nhằm hàng ngũ. Cuối cùng, cùng với sự thay đổi, với những quy tắc thay thế của xã hội nhân văn thì – im lặng là vàng. Trên các văn đàn cũng chẳng có gì là ngoại lệ cả.

Khi tôi lấy bút danh cho mình là Lee Jeokyo – cũng có nghĩa là Tịch liêu, thật ra tôi đã nhìn thấu được kết cấu xã hội của đám phần tử trí thức kia rồi. Bọn họ là nguồn cơn của mọi tạp âm. Giờ tôi mới nói thật, bút danh của tôi cũng là một chiến lược xảo quyệt, và cũng là một đòn đả kích lớn đến lũ người đó. Chiến lược của tôi đã có hiệu quả, làm một nhà thơ, tôi đã thành công. Chỉ có điều con đường đến thành công phải đợi khá dài.

“Cũng phải, những người như thầy... Ngộ nhờ một ngày nào đó bị phát hiện ra...” Seo Jiwoo căng thẳng.

“Có được bình chọn hay không mới là vấn đề. Mà cho dù được bình chọn rồi, chỉ cần cậu không công bố thì ai biết được chứ.” Để cậu ta yên tâm, tôi đã nói thật lòng như thế.

Khi Seo Ji-woo nhìn tôi với ánh mắt “người như thầy”, cái con người với danh phận giả đã bắt đầu giống lên tiếng còi của mình, chiếm lĩnh hết toàn bộ trí não của cậu ta, về điểm này thì tôi rất rõ. Câu nói “người như thầy” là cách nói thần tượng hóa nhà thơ Lee Jeok-yo của quần chúng – với tinh thần cao thượng, phẩm chất cao thượng, và sức hấp dẫn thần kỳ. Nó hoàn toàn không phải do ảnh hưởng bởi thơ tôi viết. Ấn tượng của quần chúng đối với tôi phần lớn là do chiến lược xây dựng không ngừng nghỉ trong thời gian dài của tôi. Seo Ji-woo có lẽ đến chết cũng không hiểu được những điều ấy. Về điểm này, cậu ta có lẽ chẳng bao giờ làm được, bởi kiểu người như Seo Ji-woo trên thế gian này có rất nhiều, cho nên cứ mặc kệ cho những kẻ thích bốc phét tiếp tục bốc phét.

Tôi đã từng rất thích tính thuần khiết, trong sáng của Seo Ji-woo, cũng từng nhiều lần lo lắng vì cậu ta, và hạ quyết tâm rèn giũa giúp cậu ta trở thành một nhà thơ thực thụ. Nói về nhân cách, thì cậu ta không có chỗ nào để người khác phải ghét bỏ. Rất chân tình, thẳng thắn, nhiều khi tôi thấy đôi mắt của cậu ta có những nét khác biệt hẳn với người khác, đẹp vô cùng. Nhưng cho dù thời gian có trôi đi nhiều bao nhiêu, thì Seo Ji-woo vẫn mãi chỉ là “kẻ ngây ngô”. Thông thường trong giây phút mang tính “cảm ngộ” như sét đánh ngang tai thế này, rất nhiều người sẽ hiểu ngay được cái thế giới mà anh ta đang bước chân vào, đáng lẽ phải giác ngộ được ngay, nhưng cậu ta đã không thể làm được thế.

Không biết có phải chương trình của kênh này thiếu phong phú hay không, mà đoạn phỏng vấn Seo Ji-woo kéo dài hơn ba mươi phút rồi vẫn chưa hết. Cậu ta quá dài dòng, tôi nghĩ nên chuyển kênh khác, liền với lấy chiếc điều khiển. Lúc này cậu ta đang nói đến phương thức làm tình.

“Nhân vật chính trong câu chuyện bị tai nạn giao thông dẫn đến mất chức năng sinh lý phải không?” Người dẫn chương trình hỏi.

“Đúng vậy!” Seo Ji-woo trả lời.

Tuy tình tiết bị tan nạn giao thông mất đi khả năng sinh lý mô phỏng theo bộ phim *Ánh trắng cay đắng*, nhưng vụ tai nạn giao thông đó là do nữ nhân vật chính trong phim lên kế hoạch, còn câu chuyện này lại do chính sự tưởng tượng phong phú của tôi sáng tạo ra. Người dẫn chương trình lái chủ đề vào tình tiết này, đồng thời đưa ra một số câu hỏi để thu hút hơn sự hứng thú của người xem.

“Nhưng, thực sự như những gì cuốn tiểu thuyết của anh miêu tả, dù đã bị bắt lực, nhưng khát vọng tình dục vẫn còn?”

“Đương nhiên!” Seo Ji-woo khẳng định một cách nhanh chóng. “Tôi đã từng gặp những người như vậy, tuy tuổi đã ngoài thất tuần, và không còn khả năng tình dục, nhưng dục vọng vẫn mãnh liệt y như thời trai trẻ. Nói điều này trên truyền hình có lẽ hơi nhạy cảm, nhưng có người khi trông thấy những thiếu nữ thậm chí tuổi còn nhỏ hơn con cháu mình, mà ánh mắt họ cũng vẫn ánh lên ngọn lửa đầy dục vọng. Đó chính là bản năng mà. Bản năng vốn dĩ là một điều xấu xa. Và trong cuốn tiểu thuyết này, quả thực một cô nữ sinh trung học đã nhiều lần bị quấy rối tình dục bởi một lão già, và còn sử dụng từ *dòng nước bản năng*...”

“Dòng nước bản năng?”

“Ngài không biết sao? Đây là câu nói đang thịnh hành trên mạng của giới trẻ, họ giản lược câu *‘hiện thực là dòng nước bản năng’* thành *‘dòng nước hiện thực’*”.

Ấn ý của câu *dòng nước hiện thực* trước đây không lâu tôi cũng từng nghe Eun-kyo nói.

“Lẽ nào *dòng nước bản năng* có nghĩa là *‘bản năng là dòng nước bản năng’*?” Người dẫn chương trình vặn lại.

“Anh nhanh ý thật đấy.”

Khi nói đến chỗ đó, Seo Ji-woo cười thoải mái một cách thái quá, sau đó nhìn thẳng vào máy quay. Cái nhìn của cậu ta như muốn bay thẳng vào tôi. Bàn tay đang cầm chiếc điều khiển của tôi đột nhiên run lên. Tôi có dự cảm rằng thằng nhóc đó chĩa ánh mắt thẳng vào riêng tôi vậy. Và cái người đàn ông tuổi đã ngoài thất tuần ấy đương nhiên chính là tôi.

Tôi tắt ti vi, bước lên ban công tầng hai để hít thở không khí. Phía đằng xa kia, mặt trời đang dần lặn xuống. Một căn biệt thự mới và một ngôi nhà cũ vừa bật đèn. Những hàng cây đã trút hết lá vẫn đang vô tri vô giác đứng đưa giữa không gian, trông thật thê lương, lạnh lẽo. Sắp tới mùa đông rồi sao! “Không phải chứ?” Tôi lắc lắc đầu, lẩm bẩm một mình. Seo Ji-woo không phải là kẻ lòng dạ khó lường, cậu ta càng không dám cố ý sỉ nhục tôi như thế. Cậu ta không biết phản bội, hơn nữa lại còn là người cẩn trọng vô cùng. Chắc hẳn cậu ta cũng không thể đoán được tôi sẽ theo dõi chương trình này, cái đầu cổ hủ của cậu ta không thể tòi tẽ đến thế. Thế thì chắc hẳn cậu ta chỉ vô tình nói ra mà thôi, cứ nhìn bộ dạng bị phỏng vấn thì thấy rồi đấy.

Lúc này, một chiếc ô tô chiếu đèn sáng chói xuất hiện ở bên xe bus trong bóng tối đen sì,

rồi dừng lại. Theo tự nhiên, ánh mắt tôi nhìn theo ánh đèn ô tô chuyển động. Đường như có ai đó từ trong xe bước ra. Nếu tính cự ly thẳng, từ chỗ tôi đến chỗ chiếc xe đầu có lẽ không đến một trăm mét. Sau khi người kia xuống xe, chiếc xe lập tức quay hướng về phía nhà tôi. Bóng người vừa bước xuống xe từ từ xuyên qua khu đất trống của trạm xe bus cuối cùng. Không hiểu có phải một chiếc xe bus hướng vào thành phố đột nhiên bật đèn, mà trong giây phút đó, cả cơ thể tôi bỗng nhiên cứng đờ. Đương nhiên với khoảng cách này sẽ không thể nhìn rõ được khuôn mặt, nhưng cái mà ánh đèn ô tô phản chiếu vào là hình dáng một thiếu nữ đang đeo cặp sách. Linh cảm của tôi nhạy bén như động vật, chỉ thoáng qua đã nghĩ ngay đó là Eun-kyo. Chiếc xe bus đi lướt qua thiếu nữ đó. Tôi như đang tháo chạy, lao bổ vào thư phòng.

Đúng lúc này, tiếng ô tô dừng lại trước cửa cổng chính, tiếp đến là tiếng mở cổng, âm thanh cọt két chậm chậm của chiếc cổng gỗ. Mặc dù tôi hy vọng không như thế, nhưng tiếng bước chân ngày một rõ lại đang khẳng định lại với tôi rằng, người đi cùng Eun-kyo lúc này ở trạm đỗ xe chính là Seo Ji-woo.

“Thầy giáo, thầy ở đâu ạ?”

Tôi nghe tiếng cậu ta gọi dưới nhà. Mãi cho đến khi cậu ta đi lên thư phòng trên tầng hai, mà tôi vẫn ngồi yên lặng ở đó.

“Thầy, đèn cũng không bật, thầy đang làm gì thế?”

“Ngồi một chút nên ngủ quên mất.”

“Giọng thầy cũng như hết hơi, xem ra hôm nay thật buồn chán, vô vị phải không ạ.” So với bình thường, giọng của Seo Ji-woo hôm nay rất sang sảng, mạnh mẽ.

“Tôi buồn chán ư?” Tôi cố ý ngáp dài một cái, rồi chậm chậm dùng ngữ điệu chán nản thực sự nói. “Cũng phải, tôi đang nghĩ cô bé Eun-kyo không đến nữa hay sao?”

“Một cô bé trung học... tan trường rồi mà. Mà ngược lại, cho dù cô bé có tan học sớm đi chăng nữa, thì thầy cũng ngóng đợi làm gì, cô ta muốn đến sẽ đến thôi. Bọn trẻ thời nay đúng là chẳng hiểu lễ nghĩa gì cả. Nếu chiều chúng quá, chỉ làm hỏng chúng thôi!”

Trong giây phút đó, một mũi kiếm ngắn như phóng thẳng vào tim tôi. Tôi cố ý quay lưng lại cậu ta rồi ẩn ẩn vào ngực mình.

Đó chính là nơi khởi nguồn của bản năng của tôi – ở đó đã phóng ra những đốm lửa dục vọng.

Luật sư Kyu (3)

Xét về nguyên nhân công khai, Seo Ji-woo chết do tai nạn giao thông.

Tuy trạm xe bus cuối cùng Y gần nhà của nhà thơ Lee Jeok-yo ở Seoul, nhưng đây phải gọi là vùng Gyeonggi đúng hơn. Nói là trạm xe bus cuối, nhưng thật ra phải đến bốn mươi phút mới có một chuyến, hơn nữa chỉ có một số tuyến mới chạy đến đây. Vốn dĩ giữa trạm xe và nơi này là một ngọn núi cao, nơi ấy trường học, chợ búa, nhà hàng mọc lên khắp nơi. Đường đi vừa nhỏ lại khúc khuỷu với hai làn đường ô tô. Con đường này vốn được làm ở lưng chừng núi, vì thế, nó rất hẹp và nguy hiểm. Đây là nơi mà ngay cả những người leo núi cũng ít khi đặt chân đến.

Mọi người đều biết tối hôm trước khi xảy ra tai nạn, Seo Ji-woo đã ở nhà của nhà thơ Lee Jeok-yo. Nghe nói, hai người đã uống rượu đến tận khuya, và uống hết mấy chai rượu nho. Eun-kyo cũng ở đó. Sáng sớm hôm sau, Seo Ji-woo đã lái xe đi sớm. Cậu ta được mời đến thuyết giảng tại một buổi tiệc sáng. Vụ tai nạn xảy ra ngay tại khúc cua đoạn giữa con đường. Cậu ta đã lái xe đâm phải một cây sồi, mất lái rồi lật xe. Chiếc xe đã lộn nhào từ độ cao hơn ba mươi mét xuống, khiến động cơ bắt lửa rồi phát nổ. “Có lẽ anh ta vẫn chưa hoàn toàn tỉnh rượu sau buổi nhậu tối hôm qua.” Viên cảnh sát điều tra nói. Nhờ sự trợ giúp của viên cảnh sát mà tôi được tiếp cận bản ghi chép vụ tai nạn, và không nhận thấy có bất cứ mối nghi ngờ nào cả. Nếu có điều gì đó không bình thường, thì chỉ duy nhất một điều là Seo Ji-woo đã không lái chiếc xe của mình, mà lái xe của nhà thơ Lee Jeok-yo. Từ bản ghi chép vụ án cho thấy, chiếc xe Elantra hiện đại của Seo Ji-woo để trước cửa chính nhà Lee Jeok-yo đã gặp trục trặc, vì thế có thể nhà thơ đã đưa chìa khóa cho Seo Ji-woo để anh ta dùng xe của mình. Trong tùy bút của nhà thơ đã miêu tả tỉ mỉ rằng, nhân đêm khuya ông đã cố tình làm thủng lốp xe của Seo Ji-woo, hơn nữa còn khéo léo cải tạo lại hệ thống điều khiển bánh lái của mình. Ngoài ra, để cho xe dễ phát nổ, nhà thơ còn điều chỉnh đường ống dẫn xăng và van xăng. Thời gian khi còn ở trong tù, nhà thơ đã từng được điều đến bộ phận sửa chữa ô tô.

Kèm theo biên bản ghi chép vụ tai nạn còn có rất nhiều tấm hình chụp cụ thể từng chi tiết, nhìn tấm hình chụp thi thể của Seo Ji-woo đã bị lửa thiêu cháy toàn bộ khuôn mặt, trông thực sự thảm khốc. Chiếc xe Seo Ji-woo lái là xe Korando 2.0 đời 1993. Với một người yêu thích rừng núi như nhà thơ Lee Jeok-yo thì đây quả là một chiếc xe rất phù hợp. Nó là chiếc xe đời cũ đã sử dụng hơn mười lăm năm. “Đừng cho rằng nó cổ lỗ sĩ lắm rồi nhé, về mặt sinh lý học chẳng qua nó chỉ hơi già chút thôi. Và cũng đừng cho rằng già là mất mớ chân chậm, đây chẳng qua cũng chỉ là cố ý hiểu sai quan niệm mà thôi. Chứ con lừa của tôi còn khỏe lắm.” Đã nhiều lần tôi khuyên nhà thơ đổi chiếc xe mới, và ông cũng đồng ý như vậy, nhưng không hiểu sao ông lại có tình cảm rất đặc biệt với chiếc Korando cũ kỹ này, và thường gọi yêu nó là “con lừa”. Ông ấy nói nếu muốn lên dãy Himalaya, bạn sẽ thấy con lừa này sẽ là công cụ thô hàng khỏe nhất. “Chia hành lý thành hai phần buộc lên lưng lừa bằng dây thừng, thông thường trung bình khoảng sáu mươi kilôgam. Khi leo dốc,

chân những chú lừa phải run lên, lưng đầy những vết trầy xước, thương tích, khắp mình mảy đều mệt mỏi. Và dù đến chết lừa vẫn không thoát khỏi số mệnh đó của mình, nhưng cả đời nó vẫn không một lời ca thán, vẫn cần mẫn vượt qua mọi con đường dốc đầy tuyết của dãy Himalaya, sự cần mẫn, bền bỉ và trung thành của nó thực sự rất đáng ngưỡng mộ nhưng cũng thật đáng thương. Chiếc Korando của tôi chính là con lừa như vậy.” Nhà thơ Lee Jeok-yo từng nói thế. Seo Ji-woo cũng trung thành với nhà thơ hơn bất kỳ ai khác, và con đường cuối cùng anh ta bước đi cũng giống như số mệnh chú lừa của nhà thơ. Từ điểm này có thể thấy giàu tính tượng trưng vô cùng.

“Ông vẫn chưa nói sự việc gây chấn động nhiều đến thế nào...” Tác giả T – người bình thường hay trò chuyện và là người tương đối gần gũi với nhà thơ Lee Jeok-yo nói. Các thành viên trong Hội tưởng niệm sự nghiệp nhà thơ Lee Jeok-yo được thành lập sau khi ông mất thường hay tụ họp lại với nhau. Hội tưởng niệm dự định xây dựng nhà tưởng niệm Jeok-yo trên ngôi nhà mà sinh thời nhà thơ sống, họ đang trong giai đoạn thương lượng với chính quyền thành phố. Nhưng nếu như toàn bộ nội dung cuốn tùy bút của nhà thơ mà được công khai, thì đừng nói là “Nhà tưởng niệm Lee Jeok-yo”, mà ngay cả một số hoạt động tưởng nhớ đang trong kế hoạch trù bị chắc chắn cũng chẳng có.

“Thế chi bằng không nghe còn hơn.” Nhà thơ N lẩm bẩm. “Phải đưa cuốn tùy bút ra cho chúng ta mới phải chứ, lúc nào cũng chỉ được nghe mà không được lý giải.”

“Sau này mọi người có thể xem, nhưng hiện giờ thì chưa được. Xét đến vấn đề bảo mật, cho nên ngay cả bản photo cũng sẽ không có. Khi nào đến văn phòng của tôi, tôi sẽ cho mọi người xem.”

Mọi người đều im lặng, không nói gì nữa. Không khí lúc đó thậm chí có chút gì đó khó xử như nội dung cuốn tùy bút mà tôi phải truyền đạt vậy, như thể mọi người đang trách tôi, anh tự mình biết được rồi, tại sao nói điều này ra để chúng tôi cùng phải chịu trách nhiệm đây?

“Tôi cũng rất khó xử, thậm chí còn nghĩ liệu có nên hủy cuốn tùy bút này không. Nhưng tôi không thể làm vậy, vì cố nhân đã nói rất rõ ‘một năm sau khi chết sẽ công khai.’” Tôi nói.

Không ai nói gì.

“Là một luật sư, tôi không thể không coi trọng lời di chúc của cố nhân. Vấn đề là công khai vào khi nào và bằng cách nào...”

“Vấn đề là nên công khai đến một chừng mực nào đó chứ?”

“Nói vậy là sao?”

“Dù có công khai rồi, cũng phải nói câu chuyện tình yêu sâu đậm của nhà thơ với cô nữ sinh là hoàn toàn trong sáng. Có thể có người sẽ nói tình yêu đó đi ngược với luân thường đạo lý, nhưng dù vậy, thì đó là chuyện tình yêu của nhà thơ, nó có thể được truyền thành

một giai thoại. Nhưng giết người lại là chuyện khác, dù bất kỳ hoàn cảnh nào, giết hại người anh em của mình, mà người đó lại là Seo Ji-woo – một nhà văn có sách bán chạy nhất – thì đó cũng là điều không thể tha thứ. Lúc này vấn đề không còn chỉ dừng lại ở vấn đề của riêng nhà thơ nữa, mà tất cả chúng ta cũng đều bị tổn hại một hình tượng lớn trên văn đàn.”

“Như vậy nghĩa là ta phải che đậy chuyện giết người đi sao?” Nhà phê bình C như muốn quấy chuyện lên.

“Không phải là che đậy, nhưng phương thức ấy cũng là điều đáng để suy nghĩ.”

“Chân tướng sự việc cũng không thể che đậy bằng cách đó được, hơn nữa che đậy cũng không phải là cách đúng đắn nhất.” Ngài T nói.

“Giờ các phóng viên vẫn hoàn toàn chưa biết gì chứ?” Ngài C hỏi.

“Rất nhiều phóng viên biết nhà thơ có để lại một cuốn tùy bút. Cũng đã có một vài phóng viên liên tục đòi tôi phải công khai nó. Chính vì vậy mà tôi không thể đồng ý cho photo, cho dù dường như họ chỉ muốn lưu bản di tác.”

Một lần nữa mọi người lại rơi vào trầm lặng. Sự trầm lặng của mọi người có thể lý giải thành quyền phát ngôn lớn nhất, trọng lượng nhất thuộc về nhà thơ Lee Jeok-yo đã khuất. Mà phát ngôn của nhà thơ đương nhiên là phải công khai.

“Như vậy chúng ta nên suy nghĩ thêm vài ngày nữa, sau đó sẽ đi đến quyết định. Về chuyện này, ngoài luật sư Kyu, chúng ta chẳng phải đều là những người đầu tiên nghe được hay sao? Chuyện này đột ngột quá, nhất thời khiến mọi người đều không hiểu gì cả, giờ cảm giác thế nào chúng ta còn chưa thể nắm bắt kìa.” Ngài T nghe nhà phê bình C nói, liền gật gật đầu. Nên để tình hình yên ắng trước đã.

“Tuy các phóng viên không dễ đối phó, nhưng luật sư Kyu, ngài cứ cố gắng thêm vài ngày nữa nhé. Còn mọi người cũng giữ mồm miệng một chút.” Ngay cả nhà thơ N cũng tán đồng ý kiến này, và mọi chuyện được quyết định như vậy.

Eun-kyo đang đợi tôi ở văn phòng.

Cô bé bảo tan học mới đến, nhưng xem ra buổi học kết thúc sớm hơn dự định. Đã cuối tháng Ba rồi, ngọn núi NamSan phía đối diện với cửa sổ đã rực rỡ sắc xuân.

“Cuộc sống của sinh viên đại học thế nào?”

“Cũng thế thôi.”

“Tôi gọi cô đến là vì cảm thấy giữa hai chúng ta đều có điều cần nói...”

“Chú đang nói về chuyện cháu nói hôm gặp ở bên mộ, về cuốn nhật ký của thầy Ji-woo để lại ư?”

“Đó là bản viết tay à?”

“Không, là bản đĩa điện tử”.

Biểu hiện của cô ấy có vẻ không được tự nguyện lắm. Ngồi đối mặt với tôi, nhưng không nhìn thẳng tôi đến một lần. Từ điểm này có thể thấy, thái độ không tự nguyện đó là hoàn toàn cố ý.

Vòng vo chỉ làm mất thời gian. “Tại sao cô lại có được bản đó?”

“Thầy Seo Ji-woo đưa cho cháu.”

“Khi nào?”

“Trước lúc chết không lâu.”

Cô ấy nói mới đầu cứ ngỡ đây là cuốn tiểu thuyết mới viết, nên không mấy hứng thú, và bỏ nó lên giá sách. Lâu dần, cô ấy cũng quên hẳn chuyện này.

“Gần đây, trong khi sắp xếp lại sách vở, cháu mới tình cờ nhìn thấy chiếc đĩa đó.”

“Gần đây là bao giờ...?”

“Trước hôm gặp chú tại mộ mấy ngày.”

“Vậy, sau khi xem chiếc đĩa, cháu mới nghĩ đến việc đến thăm mộ của Seo Ji-woo?”

“Đúng vậy!” Cô bé mở to đôi mắt, dường như đang thắc mắc tại sao tôi lại biết những chuyện này.

Nếu đọc xong nhật ký mới nghĩ đến việc thăm mộ, vậy có thể nói cô bé đã biết điều gì đó trong cuốn nhật ký đó. Vấn đề bây giờ là nội dung đó là gì?

“Cháu từng nói đó là nhật ký, đúng không?”

“Cũng không hẳn, có thể là cái gì đó tương tự như nhật ký.”

“Nó liên quan đến nhà thơ Lee Jeok-yo không?”

“Ồ, đây là cà phê gì vậy? Ngon quá!” Cô ấy đột nhiên hỏi.

Là cà phê của Colombia, hương vị rất thơm. Tôi cầm ấm cà phê lạnh lẽo rót đầy chiếc cốc trên tay cô ấy. Dường như cô không dễ dàng nói ra nội dung cuốn nhật ký của Seo Ji-woo.

“Trong tùy bút của ông nội có nội dung gì khiến người ta phải chấn động ư?” Lần này thì cô tranh hỏi trước.

“Đúng!”

“Có phải liên quan đến vụ tai nạn của thầy Seo Ji-woo không?”

“Cũng có một vài chuyện...”

“Cháu biết tại sao chú luật sư lại gọi cháu đến. Chú đang tò mò về nội dung nhật ký của thầy Seo Ji-woo phải không?”

“Người mất đã giao cho cô, thì quyền sử dụng nó như thế nào tùy thuộc vào cô thôi.”

“Cũng chẳng phải là điều gì đó dài dòng văn tự, hình như thầy chỉ muốn để lại cho cháu một số phần quan trọng mà thầy muốn cháu đọc, cháu đã in ra một bản rồi.”

“Cháu muốn cho tôi xem?”

“Vâng. Nhưng cháu có điều kiện.”

Đúng là con bé tinh ranh. Điều kiện mà cô ấy đưa ra không nói tôi cũng biết thừa, muốn trao đổi cuốn tùy bút của nhà thơ Lee Jeok-yo đây mà.

“Tôi e rằng, sau khi đọc xong những gì mà nhà thơ Lee Jeok-yo viết trong cuốn tùy bút của ông ấy, cô sẽ không thể chấp nhận nổi. Tôi không có ý muốn giấu giếm gì cả.”

“Luật sư, cháu...” Lúc này cô ấy mới nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt sáng trong lạ thường. “Cháu không có hứng thú với tùy bút của ông nội. Dù nội dung có điều gì khiến người ta phải chấn động thì cháu cũng không muốn xem chút nào cả.”

“Chẳng phải cô nói có điều kiện sao?”

“Điều kiện của cháu là, hãy để cháu ở ngoài những chuyện này.” Trong mắt của cô ấy bỗng lóe lên tia ánh sáng.

Màn sương đã bao phủ khắp đỉnh núi NamSan.

Lần này tôi nhìn thẳng vào cô ấy. Vì nhất thời tôi không thể hiểu ngay được điều kiện đề cô ấy muốn được nằm ngoài chuyện này ý là gì.

“Tùy bút của ông liên quan đến cháu. Nhật ký của thầy Seo Ji-woo cũng có phần liên quan đến cháu. Nói thật, cháu rất muốn hủy bỏ đi tất cả. Một khi công khai cùng với cuốn tùy bút, không chừng cháu lại xuất hiện trên các mặt báo, đúng không nào? Dù có dùng cách gọi tắt như H thì những người bạn của cháu rồi cũng vẫn sẽ biết. Khi ông mất, các báo đều nói thiếu nữ H thế này thế kia, khi đó cháu đã xấu hổ gần chết.” Đôi mày cô bé cau lại.

“Haiz...” Tôi thở dài. Với một cô gái 19 tuổi vừa bước chân vào cánh cửa trường đại học, thì việc trở thành người kế thừa tiền nhuận bút của nhà thơ Lee Jeok-yo có thể gây hoang mang.

“Cháu... rất thích cuộc sống sinh viên, đến giờ vẫn rất thích. Nhưng nếu cái tên thiếu nữ H một lần nữa xuất hiện trên các mặt báo, thì e rằng cháu không thể tiếp tục học đại học được nữa. Ngay cả cái cái tên gọi thiếu nữ H đã khiến cháu cảm thấy sợ đến phát nôn rồi. Cháu ghét H, ghét luôn cả *thiếu nữ*. Biết đâu cháu lại còn muốn cả chết nữa. Cách gọi đó khiến cháu như muốn phát nổ.”

Cô ấy còn dùng những từ ngữ lần đầu tiên tôi nghe thấy, nghe có vẻ như tâm trạng đang không được tốt, nhưng lúc này không phải lúc để hỏi những lời này ý là gì.

Tuy tiếng cô ấy rất nhỏ, nhưng rất kiên định: “Cho nên, luật sư, việc thừa kế nhuận bút tác giả của ông cháu cũng muốn từ bỏ. Chú hãy dùng nó vào việc khác đi. Nói tóm lại, tất cả nội dung gì liên quan đến cháu, hãy xóa bỏ hết đi, cháu không muốn lại phải xuất hiện trên các báo lần nữa... Nếu chú chấp thuận, bây giờ cháu sẽ giao lại toàn bộ tài liệu của thầy Seo Ji-woo cho chú.” Xét từ lập trường của cô ấy, đây là yêu cầu rất tự nhiên.

Tuy một số dư luận đưa tin rằng nhà thơ Lee Jeok-yo đã viết di chúc để lại số tiền nhuận bút cho người thừa kế là thiếu nữ H, nhưng so với danh tiếng của nhà thơ thì số tiền nhuận bút ấy chẳng đáng là bao. Chẳng qua sau khi nhà thơ mất, bán được thêm một chút mà thôi, và sáu tháng sau đấy hầu như cũng không tái bản. Đây cũng chính là hiện thực về nghề sách vở của chúng tôi. Ngay cả một số độc giả vô cùng yêu thích và tôn thờ nhà thơ chẳng qua cũng chỉ sưu tầm một hai tập thơ của ông, hay chỉ đọc một số bài thơ trên báo và trên mạng mang tính trích dẫn mà thôi. Và điều đó cũng có thể nói, cô ấy hoàn toàn chẳng thể có thu nhập gì lớn ở đây, ngược lại nếu trở thành thiếu nữ H, cô ấy sẽ trở thành chủ đề bàn tán quanh bàn trà của tất cả mọi người.

“Tôi đồng ý!” Sau một hồi tôi nói: “Không ngờ cô lại phải chịu sự tổn thương lớn đến vậy. Tôi xin lỗi. Tôi đồng ý, không để báo chí đề cập đến cô nữa. Không phải vì cô đã đưa nhật ký của nhà văn Seo Ji-woo làm điều kiện trao đổi, cô không đưa cũng không sao. Mà không, không cần đưa cho tôi đâu. Tuy bản thân tôi cũng có chút hiếu kỳ, nhưng nghe cô nói vậy, tôi thấy rất xấu hổ.”

“Không, nếu chú đã đồng ý rồi, cháu tin chú, sẽ giao lại cho chú tất cả. Tùy bút của ông và cả nhật ký của thầy Seo Ji-woo cũng thế, cháu muốn thoát khỏi chúng. Nhưng điều này hoàn toàn không có nghĩa là cháu ghét ông và thầy Seo Ji-woo đâu. Không có sự oán hận gì ở đây cả. Hai người họ, đến chết... cháu cũng không thể quên...”

Tôi cho rằng, cô ấy chỉ ghen ngào đôi chút, nhưng sau đó, nước mắt cứ từ từ chảy ra. Không có tiếng khóc nào phát ra, nhưng nước mắt cứ ào ạt chảy, lăn nhanh xuống dọc theo khuôn mặt, xuống cằm, rồi lã chã rơi xuống.

Tôi bỗng cảm thấy xót thương vô bờ.

Tuy những gì Seo Ji-woo để lại giống dạng nhật ký, nhưng không biết có phải anh ta cố ý xóa đi không, mà không có ngày tháng gì. Sau khi tiễn Eun-kyo về, tôi đọc một mạch hết toàn bộ những dòng chữ mà Seo Ji-woo để lại. Đọc mãi đọc mãi... cũng giống như khi đọc

cuốn tùy bút của nhà thơ Lee Jeok-yo vậy, càng đọc càng thấy nghẹn thở.

Ví dụ, trong cuốn nhật ký của mình, Seo Jiwoo đã miêu tả lại cảm nghĩ của anh ta trong buổi lên chương trình truyền hình đó. Hôm đó trong lúc đối thoại anh ta có nói từng tận mắt thấy ông già tuổi đã thất tuần, không còn khả năng quan hệ tình dục, nhưng vẫn không thể che giấu được dục vọng với một cô thiếu nữ. Hôm đó, nhà thơ Lee Jeok-yo cảm thấy, “ông già thất tuần” chưa biết chừng chính là ông ấy, đã viết “ánh mắt của Seo Ji-woo như bay thẳng về phía mình.”

Theo như nhật ký của Seo Ji-woo viết lại, thì anh ta đoán trước được rằng nhà thơ sẽ xem chương trình này. Không, là do anh ta đã khéo léo dẫn dụ nhà thơ nhất định phải xem. Seo Ji-woo viết: “Tôi đã thông báo một cách rất tự nhiên cho thầy về ngày giờ phát sóng của chương trình. Sau đó còn nói, bản thân cũng là kẻ vô tri, chắc chắn khi lên hình sẽ có nhiều sai sót, nên nhiều lần nói với thầy đừng xem chương trình đó. Nhưng vì những câu nói kiểu đó nên thầy giáo kiêu gì cũng sẽ xem.” Có thể thấy rõ ràng Seo Ji-woo đã khéo léo dẫn dụ nhà thơ phải xem chương trình đó. Hơn nữa, anh ta cũng nói thẳng rằng, quả thật như nhà thơ dự cảm, khi máy quay hướng thẳng ống kính, suy nghĩ anh ta đúng thật đang hướng thẳng để nhà thơ thấy. Toàn bộ từ đầu đến cuối sự việc, anh ta phải mất hai ngày mới miêu tả hết. Buổi thu hình chương trình hôm đó là ngày đầu tiên, sau đó buổi phát chương trình là ngày thứ hai. Sự việc của hai ngày hôm đó được anh ta ghi lại như sau:

Trong chương trình hôm đó, tôi đã cố ý nói “ông già đã thất tuần”, và từ “bất lực”. Bản năng là một dòng nước bản thủy, câu “dòng nước bản bản năng” cũng là do tôi bổ sung sau đó. Lúc trước tôi nghe Eun-kyo nói về nghĩa của từ “dòng nước hiện thực”, khi ấy có cả tôi và thầy đều cùng ở đó, vì vậy, chắc chắn thầy hiểu được. Hơn nữa tôi còn cố ý hướng thẳng vào ống kính quay, bất thành linh ném cái nhìn đầy phần nộ vào người thầy chắc chắn đang nhìn tôi. Giờ thầy đang nhìn tôi đúng không? Lúc đó trong lòng tôi đã gầm gào lên như vậy. Trên đời này, thầy Lee Jeok-yo là người tôi yêu quý và tôn trọng nhất. Thầy là người mẫn cảm, nhưng cũng xảo quyết như loài súc sinh, vì thế tôi tin thầy sẽ đoán được ngay được những gì tôi nói là ám chỉ ông ấy. Tôi hiểu thầy hơn ai hết. Ngay cả tính cảm xúc sáng loáng trong thơ và cái dục vọng như chiếc lò đang cháy rừng rực, cái suy nghĩ hẹp hòi, và cả bản chất tư lợi tâm thường của thầy, tôi đều hiểu hết. Vì thế, những từ ngữ như “thất tuần”, “bất lực”, “dòng suối bản năng” nhất định sẽ như một thanh kiếm đâm thẳng vào tận xương cốt ông ấy. Hẳn là khi ấy ông ta sẽ phải đỏ mặt lên vì cảm giác tủ nhục đến không thể chấp nhận trước con mắt đang chiếu thẳng của tôi.

Đã nhiều lần, trong khi viết cuốn tiểu thuyết trái tim, thầy nói tôi là “kẻ ngu dốt”. Khi đó, thể hiện trên mặt thầy đầy sự khinh miệt mà cho dù có xuống địa ngục tôi cũng không thể nào quên. Nhưng thầy không hề hiểu cho tôi. Tuy về mặt thơ phú tôi là kẻ ngu dốt, nhưng điều đó không hoàn toàn là tôi ngu dốt ở tất cả mọi lĩnh vực. Lời nói được thốt ra từ miệng một người “ngu dốt”, thì chắc chắn trong lòng thầy càng không thể chấp nhận được. Cứ nghĩ đến việc toàn thân thầy phải run lên vì sự tủ nhục và phần nộ, cả cơ thể tôi dường như trở nên tê dại. Tôi tin chắc rằng, dục vọng bản năng

đó của thầy vì thế cũng sẽ mãnh liệt hơn. Không, tôi hy vọng mãnh liệt rằng, dục vọng của thầy sẽ trở nên dục vọng hơn nhờ sự kích động của tôi. Tôi hy vọng, sự thực “còn trẻ hơn cả cháu gái” sẽ khiến cái dục vọng tình dục từ trước đến giờ luôn bị kìm hãm với Eun-kyo của thầy sẽ được thổi phồng lên và bùng nổ. Đây không phải dục vọng không có bản năng của nó, mà là dục vọng đang bị kìm hãm, và nó cần được thả sáng. Một khi được thả sáng, ngọn lửa sẽ nhanh chóng lan tỏa đi khắp nơi. Và người mà tôi kính yêu và tôn trọng nhất trên đời sẽ bị thiêu cháy toàn bộ. À mà nói không chừng ngay cả tôi cũng bị thiêu cháy theo ấy chứ.

Hôm chương trình được phát sóng, tôi đã đến nhà thầy. Tôi đã gọi điện thoại cho Eun-kyo và đón cô ấy ở trước cổng trường. Một khi đã xem chương trình ấy, để xem thầy sẽ làm thế nào để kìm hãm sự tủ nhục và phần nộ trước mặt tôi đây? Nghĩ đến điều này, mà lòng tôi dấy lên cảm giác không phục. Tôi muốn tôi và Eun-kyo cùng đến để chứng kiến bộ dạng này của thầy. Nếu cả tôi và Eun-kyo cùng xuất hiện, cảm giác tủ nhục trong thầy chắc chắn sẽ càng tăng thêm nhiều lắm. Đồng thời, Eunkyo cũng sẽ trở thành chiếc khiên chống đỡ cho tôi. Nhưng tiếc thay, Eun-kyo lại nói nhà có việc nên phải về nhà. Không còn cách nào khác, tôi đành để Eun-kyo xuống bên cuối, rồi tự mình đến nhà thầy.

Đèn vẫn sáng. “Thầy giáo, thầy ở đâu đấy ạ?” Tôi đứng ở tầng một gọi mà tim cứ đập loạn xạ. Thầy đang trong thư phòng tầng hai giả vờ ngủ, thầy ngồi ở đó. Chỉ cần liếc thoáng qua là tôi hiểu, chắc chắn thầy đã theo dõi chương trình đó. Hơn nữa, tôi còn nhận ra, lúc đó thầy đang muốn cố trốn mình vào bóng tối: “Thầy, đèn cũng không bật, thầy đang làm gì đấy ạ?” Tôi cố ý nói bằng một âm điệu sáng láng, rồi tàn nhẫn hơn, tôi ấn vào chiếc công tắc đèn trong phòng. “Ngồi một chút rồi ngủ quên mất.” Thầy tránh ánh đèn, rồi giả vờ ngáp dài một cái. Khởi phải nói trong lòng tôi như vui như thế nào. “Đến giờ ăn tối rồi.” Tôi vừa nói xong, thầy đã xua xua tay, nói bụng hơi đầy, nên không muốn ăn. Vừa nghĩ đến chuyện rất có thể thầy đầy bụng thật, cảm giác vui sướng trong tôi như lên đến đỉnh điểm. Khởi cần nghĩ cũng biết, cảm giác tủ nhục trong thầy bị thương đến đâu. “Bị đánh thức khi đang ngon giấc, cảm giác toàn thân nặng trĩu. Tôi muốn ngủ thêm chút nữa.” Tôi còn chưa kịp ngăn cản, thì thầy đã bước ra ngoài thư phòng, rồi tắt đèn. “Vậy tôi sắp đồ ăn để sẵn trên bàn, khi nào thầy dậy thì ăn chút điểm tâm tối nhé!” Để tránh gây tiếng động, tôi cẩn thận nhẹ nhàng bước xuống lầu.

Viết đến đây, dường như Seo Ji-woo phải cần chút thời gian để điều chỉnh lại suy nghĩ của mình, sắp xếp lại những việc xảy ra ngày hôm đó. Có thể anh ta đã uống một cốc cà phê hay hút một điếu thuốc. Một chốc một lát không thể viết hết được, anh ta cảm nhận một cách sâu sắc sự cô độc đang ẩn chứa trong tâm hồn mình, dường như tôi có thể tưởng tượng ra bộ dạng đó của anh ta. Cách một hàng trống, Seo Ji-woo mới sắp xếp lại trình tự sự việc của hôm đó như sau:

Nội tâm đang sục sôi bất giác bùng cháy dữ dội như đám cỏ khô gặp môi lửa cháy.

Tôi đứng một góc hàng lang dưới lầu, lắng tai nghe một hồi lâu, cố gắng nghe hơi thở xen lẫn tiếng thở dài của thầy. Nhưng tôi không nghe thấy bất cứ âm thanh gì cả. Một người thầy đang nằm nghiêng ngủ trên tầng hai, và một tôi đang đứng lặng yên ngốc nghếch dưới tầng một trong bóng đêm tăm tối, giữa hai chúng tôi luôn luôn tồn tại một hố sâu ngăn cách. Người tôi yêu thương và kính trọng nhất trên đời, thầy giáo của tôi... tôi cứ lẩm bẩm như vậy, sau đó sống mũi tôi bất giác cay xè. Tôi cảm thấy cơ thể mình bỗng chốc như rơi xuống một cái hố sâu thăm thẳm. Trái tim tôi đau đớn như lìa ra từng mảnh. Tôi lặng lẽ quỳ xuống, đưa tay lau đi những giọt nước mắt.

Bút ký của thi nhân

Viết cho thiếu nữ của tôi, Eunkyo

Hôm nay tôi cần viết một bức thư đầu tiên cho Eun-kyo. Tuy giờ không còn gửi bưu điện nữa, nhưng nó vẫn gọi là viết thư. Tôi cảm giác đầu lưỡi mình ngọt ngào như đang ngậm một cây kẹo vậy. Kỳ thực, thời gian này rất nhiều lần tôi muốn viết thư cho em. Nhưng tôi tuổi đã cao, còn em lại đang căng tràn tuổi trẻ. Tôi thật muốn phủ nhận điều này quá thể! Nếu khi còn trẻ tôi gặp em, cũng có nghĩa giữa chúng ta không còn điều gì kỳ hús, thì có lẽ sau khi gặp em, tôi sẽ chẳng bao giờ làm thơ nữa. Bởi viết thư cho em đã quá đủ cho tôi rồi. Cho dù thời gian có trôi đi, thì tình cảm tôi dành cho em vẫn không bao giờ thay đổi, vẫn nồng ấm như xưa. Nếu em hỏi tôi tại sao ngay cả một bức thư cũng không gửi cho em? Nếu là vậy, có lẽ tôi sẽ không để lại cuốn tùy bút ấy cho em trước khi ra đi.

Hôm nay, tôi đã nghĩ rất lâu, tại sao mình lại say đắm em đến thế! Tôi có một thói quen, đó là thường xuyên đặt câu hỏi tại sao. Tại sao tôi lại gặp em? Tại sao tôi lại bị em làm cho say đắm? Đúng, tại sao tôi lại muốn có em mãnh liệt đến thế? Nếu nói đó là vì tình yêu, thì có thể kết thúc mọi chuyện đây nhĩ. Bởi mọi người thường quy kết mọi chuyện bằng câu nói: vì tình yêu... vì tình yêu. Nhưng tôi không tin điều đó. Để em có thể hiểu, tôi sẽ giải thích đơn giản cho em rằng, tình yêu là thứ không thể thấy, cũng không thể sờ được, cho nên tôi không tin điều đó, không tin tình yêu!

Khi đọc được bức thư này, có thể em đã trở thành cô tân sinh viên rồi. Dù rất hy vọng em sẽ tiếp nhận bức thư giống như những tác phẩm trước đó của tôi mà em có thể nhìn thấy, có thể sờ thấy, nhưng cho dù tôi có sử dụng nhiều những từ ngữ, câu chữ đơn giản đến đâu, thì những câu nói đó về cơ bản vẫn là rất trừu tượng. Vì thế, phải nói thực, tôi vô cùng lo lắng không biết liệu một cô tân sinh viên như em có thể chấp nhận và hiểu được không. Chẳng hạn như: “Tình yêu là thứ không thể thấy cũng không thể sờ, cho nên tôi không tin vào thứ gọi là tình yêu!” Giống như câu nói này đã chỉ ra, cái từ ngữ *tình yêu* ấy vốn dĩ là chỉ một thứ tình cảm không trạng thái, cho nên hàm ý của nó rất mơ hồ, rất khó hiểu. Nhưng câu: “Tình yêu là thứ không thể thấy cũng không thể sờ, cho nên tôi không tin vào tình yêu” lại không có gì là trừu tượng và hư ảo cả, cho nên nó rất đơn giản. Tuy nhiên tôi biết sự cảm nhận của mọi người thường trái ngược nhau. Đây chính là điều tôi lo lắng khi viết bức thư này. Vì thế, cô bé à, tôi hy vọng, cũng giống như những gì tôi viết, em có thể hiểu và chấp nhận nó một cách đơn giản, một cách thuần túy, mà đừng thêm thắt hay cắt bỏ điều gì.

Vì thế, tôi cũng sẽ không định nói câu “vì yêu em” nữa. Tôi muốn nói ra sự thực một cách thật nhất. Em cũng cần biết rằng, cụm từ “có thể nhìn thấy, có thể sờ thấy” chính là văn chương mang tính hiện thực. Tuy trong tôi em luôn là người trong sáng, lương thiện và đẹp rực rỡ, nhưng tôi không muốn dùng những từ mơ hồ như vậy để thể hiện tình yêu của mình. Cả ngày tôi ngồi nghĩ, tại sao tôi lại bị em làm mê đắm đến vậy, và thứ đầu tiên tôi

nghe đến chính là đôi tay của em.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy đôi tay của em, là lần em đặt nó một cách rất tự nhiên lên chiếc ghế dựa ngoài hiên nhà. Khi em bước vào nhà tôi, rồi vô tình ngồi ngủ trên chiếc ghế đó vào cái hôm tôi nhìn thấy tay em. Xin em lưu ý cách biểu đạt của tôi: “đặt vào” nơi đó. Đó không phải do ý chí của em chỉ phối em đặt vào, mà do em đã ngẫu nhiên đặt tay mình vào đó. Bóng tán lá lốm đốm trắng, vàng của cây tùng lung tay trên mu bàn tay đang tĩnh lặng như một bức tranh tĩnh vật của em. Những ngón tay ngọc ngà mềm mại, trên mu bàn tay hiện lên những mạch máu li ti màu xanh trông như những mạch nước. Cổ tay em dường như chỉ to hơn một chút so với ngón tay. Tôi đã lặng lẽ quan sát rất lâu và rất kỹ lưỡng. Những mạch máu từ cổ tay xuống các ngón tay nổi lên thật rõ nét. Hãy ngắm nhìn những mạch máu trên mu bàn tay em đi. Hình như giữa chúng có một đám mụn rất nhỏ thì phải, hơi gợn lên như những mầm non đang nhú. Khi tôi phát hiện ra đám mụn ấy đang chuyển động trên những mạch máu, trái tim tôi đột nhiên đập lên thành thịch. Tôi vui mừng, tôi hồi hộp. Những làn mạch máu trên tay em đó dường như cũng đang nhảy múa.

Chúng nhảy múa một cách bình lặng nhưng đầy mạnh mẽ, giống như trái tim em đang gõ nhịp vậy. Không, tôi nhìn lỗ mũi em đang phập phồng theo từng nhịp thở đều đều, những chiếc lông vừa đen vừa ngay ngắn trong đó cũng động đậy theo từng nhịp thở ấy. Khuôn ngực em nhô lên như một niềm kiêu hãnh, như chiếc ván đập lên đập xuống từng bước. Tôi ngắm vòng eo cong cong của em, cảm nhận được sự quyến rũ của nó. Áng văn học truyền kỳ mà cả cuộc đời tôi luôn khát vọng, nhưng chưa thể thực hiện được chính là đây. Giây phút đó, hình tượng “cô thiếu nữ” của em đã trở thành “cô trinh nữ”.

Trinh nữ – cái từ này mang bao nhiêu sự thần bí, chắc em sẽ không biết được. Lúc này khoảng cách về thể hệ sẽ xuất hiện. Có lúc từ khoảng cách của hình tượng của một số từ ngữ khi liên tưởng riêng biệt cũng xa xôi như thể từ kiếp trước đến kiếp này vậy. Ví dụ, mặc dù chiếc bút chì với em thì nó chỉ là bút chì, nhưng đối với một người phải sống trong hoàn cảnh không thể yên tâm mà học hành như tôi, thì bút chì chính là nước mắt. Nếu em nói: “Ông nội, ông gọt giúp cháu chiếc bút chì.” Với câu này, tôi sẽ nghe thành: “Ông nội, ông hãy lau nước mắt giùm cho cháu.” Tôi tin rằng, giữa tôi và em không có sự đau thương nào lớn hơn chuyện này nữa. Cũng như vậy, đối với em, trinh nữ chẳng qua cũng chỉ là trinh nữ. Nhưng với tôi, đó là lần đầu tiên, là ánh dương, là sự trong sáng, là đàn tề. Từ trước đến nay, người tương thông với thần thánh là “trinh nữ”, và vật tế cho thần thánh cũng là “trinh nữ”. Ví dụ, bài thơ *Chiếc khăn che* của nhà thơ Park Mok-wol⁽¹⁾:

Màn sương mệnh mang

Phủ khắp dòng sông

Xa xăm tiếng hót

Chim sơn ca

Trong một đêm như thế, vô cùng tự nhiên

Một đoàn trinh nữ phía xa xa

Chiếc đai bằng bông đẹp đẽ

Hiện rõ ràng trước mắt

Chiếc đai bằng bông đẹp đẽ

Hiện rõ ràng trước mắt.

Khi nhìn thấy em – cô trinh nữ được “đặt vào” một cách ngẫu nhiên trong bóng râm của hàng tùng, tôi biết rằng, nội tâm tôi chẳng qua chỉ là đang tưởng nhớ đến một “cô trinh nữ” thần bí nào đó, nhưng không hề tồn tại trong cuộc sống hiện thực này. Khi đó, tôi hoàn toàn không nhận thức được ngay đến điều đó, bản thân tôi tin rằng những điều tôi biết đến đều rất nguy hiểm. Những sự vật mà tôi hằng biết đến khác bản chất với những sự vật kia. Rồi có một ngày nào đó, em cũng sẽ nhận ra điều ấy, cũng giống như một từ ngữ nào đó mà gọi tên bằng những hình tượng khác sẽ có sự khác biệt muôn hình vạn trạng.

Rõ ràng, tất cả những điều này đã bắt đầu kể từ cái ngày tôi nhìn thấy mu bàn tay của em.

Trong phần đầu cuốn tùy bút này, tôi đã miêu tả về bối cảnh lần đầu tiên gặp em, và tôi gọi em là “trinh nữ”. Đến giờ nghĩ lại, điều đó thật giả tạo. Bình sinh tôi sống bằng những lá cờ với rất nhiều danh phận được giương lên thật cao. Trong những lá cờ đó, có cờ cách mạng và có cả thơ. Và trên những lá cờ đang tung bay phấp phới ấy nhiều khi ghi rõ biểu tượng thần tính, nhiều khi lại là biểu tượng của sự bất hủ. Nhưng lột bỏ cái vỏ nhìn không thấy, sờ không thấy đó, còn lại sau những năm tháng dài đầy trắc trở là “tiếng thở” của “cô trinh nữ” mà ngày đêm tôi thầm nhớ. So với hơi thở của em, những lá cờ với những danh phận khoác trên người tôi hoàn toàn chẳng qua chỉ là một sự “gượng ép” mà thôi.

Trước mặt một cô gái trinh nữ như em, tôi chẳng qua chỉ là một kẻ xấu xí, thô lỗ. Trong tác phẩm nổi tiếng *Robber*, nhà văn Đức - Friedrich von Schiller⁽²⁾ từng viết, thời gian có ba bước: “Tương lai từ từ bước tới, hiện tại như mũi tên bay đi, quá khứ mãi mãi bất động”. Ở bên em, tôi thật thấm thía tất cả những điều đó. Quá khứ của tôi được tôi xem là tám huân chương, nhưng nó lại là sự “bất động” chẳng có chút ý nghĩa. Hiện tại của tôi giống như một mũi tên, bay vù vù vụt qua người tôi. Tương lai đang lững thững bước tới của tôi cũng chẳng còn bao lâu nữa, làm gì còn chuyện từ từ nữa chứ? Trong khoảnh khắc ngắm nhìn em đang say giấc ngủ, tôi thấy thời gian có hạn của mình như đang ào ào trôi đi, nhanh hơn cả những cơn gió. Âm thanh ào ào đó tôi nghe rất rõ, sự bi thương như cơn giông tố ập vào người tôi. Trong sự bi thương đó, sao lại không có sự bi thương mà tôi muốn xoa dịu cho em chứ? Sao lại không có sự bi thương mà tôi muốn yêu chiều cho em nhỉ? Còn nữa, sao tôi lại không muốn giết em? Nghĩ lại, nhiều lúc thực sự tôi muốn giết em lắm, cũng như muốn giết chính bản thân mình vậy.

Một ngày tháng Mười, sau khi em lau dọn xong bước vào thư phòng tôi.

“Cháu nhớ có lần, ông muốn hỏi cháu phải không?” Em hỏi.

“Hỏi gì cơ?” Tôi hỏi lại.

“Hỏi về hình cây súng vẽ trên ngực cháu. Đó là hình vẽ trên cơ thể ạ.”

“À, cháu định nói về cây súng mà anh chàng nào đó vẽ cho cháu ấy hả?”

“Vâng ạ! Khi đó, cháu biết ông cũng muốn thử làm một cái.” Lẽ nào khi đó em đã cảm nhận được rằng mình đã găm cây súng đó thật chặt vào trước ngực của lão già này ư?

“Không, không...” Tôi hoảng hốt, lắc lắc đầu, rồi lùi ra sau một bước.

Em thấy thế bụm miệng cười nắc nẻ: “Cháu biết ngay là ông sẽ nói không mà. Nhưng thật ra trong lòng ông muốn lắm. Những việc người lớn được phép làm ấy, bản thân cháu cũng muốn được làm cơ mà, thế nên ông đương nhiên cũng rất muốn làm những việc mà bọn trẻ như chúng cháu làm. Việc này dễ thôi mà. Cháu đã lấy màu vẽ và lấy thêm vài mẫu hình vẽ từ chỗ anh chàng đó về đây rồi.”

“Tôi đã nói không mà.”

“Ông nằm xuống đây. Cởi vài chiếc cúc áo sơ mi ra là được mà. Nào... một cái, hai cái, ba cái...”

Tôi đành phải chịu thua. Em giống như người chị gái đang gãi ngứa cho cậu em trai bé nhỏ vậy. Nếu tôi giận dỗi mà nói không, có lẽ em sẽ thay đổi ý định của mình. Tôi có máu buồn, nhưng trong tình huống lúc này thì tôi lại buồn cười đến nỗi không thể tức giận được.

Seo Ji-woo lúc đó không ở nhà.

“Vẽ một cái y hệt của cháu nhé. Súng, đúng rồi, phải là súng.” Em để tôi nằm giữa phòng, rồi nói như vậy.

Giờ nghĩ lại, trong cuộc đời nhà thơ Lee Jeokyo, tuyệt đối chưa bao giờ có cảnh tượng như ngày hôm đó xảy ra một cách tự nhiên đến thế. Đó là một sự hấp dẫn không thể kháng cự.

Em bắt đầu vẽ lên ngực tôi. “Ông nội này, cháu nghe nói, cây Henna⁽³⁾ là một loại lá cây vốn sinh sống ở Ấn Độ.”

“Ừ...” Tôi nhắm mắt, ậm ừ.

Còn em, lúc du đỉnh chuyển đến phía bên đầu tôi, chốc lại bước tới gần vai, lát lại cúi húi phía xương sườn, tỉ mỉ vẽ theo hình mẫu. Những sợi tóc của em trườn xõa qua trán, qua vai tôi, mơn man mềm mại và ấm áp như những làn gió dịu nhẹ vừa lướt qua. Lẽ nào một buổi sớm mai khác đã đến rồi sao? Tôi ngấm cảm nhận thấy những tế bào trong toàn

cơ thể vốn đã chết giờ đây đang bùng sống dậy như buổi sớm mai của mùa xuân vậy.

“Ngực của ông thật nhẫn nại.”

Ngực tôi nhẫn nại kỳ thực là do những nốt đồi mồi mọc lên và kéo căng lớp da đó ra. Đó là xác của những tế bào đã chết. Nhưng xuyên qua những tế bào đã chết đó, một thứ tình cảm lạ lẫm đang bùng bùng trỗi dậy, khiến trái tim tôi hoang mang, loạn nhịp.

“Người ta thường dùng lá cây Henna để nhuộm tóc. Cháu cũng nhuộm tóc cho ông nội nhé, được không?”

“Không...” Tôi nói chưa hết câu đồi mồi đã hoảng hốt khựng lại. Bởi ngực em đang dán nhẹ nhàng vào vai tôi, khiến tôi run rẩy.

“Ông nội đừng có động đây. Người lớn xem ra cũng sợ buồn nhì!”

Lúc đầu là mái tóc ngào ngạt hương thơm của em lướt qua trán và vai tôi, rồi sau đó giống như nhà tiên tri nông âm, lần này là ngực em chuyển động nhẹ nhàng từ vai rồi lên đến phần đầu của tôi. Đó là bộ ngực của cô gái vừa bước qua tuổi 17 được hai tháng. Khuôn ngực ấy không thừa một phân mà cũng không thiếu một phân, đủ hấp dẫn như ánh sáng màu cam của vầng mặt trời trên biển Nam. Dù có nhắm mắt lại thì tôi cũng vẫn có thể thấy đường viền màu vàng ánh kim tròn vành vạnh ấy như kéo dài miên man ra biển lớn, trông thấy đầu vú nhỏ xinh như hạt đỗ và quầng vú màu nâu nhạt. Chúng giống như huyết mạch đang tuần hoàn, nháy múa trên mu bàn tay của em vậy, như mũi tên cắm thẳng vào tâm mắt của tôi, rồi sau đó dần dần phồng to lên. Bầu ngực em chạm vào vai tôi, rồi cùng với sự chuyển dịch không ngừng của em, nó lại vô tình chạm vào đầu tôi, vào xương sườn tôi, còn nhẹ nhàng dè lên cằm tôi.

Tôi nín thở. Những ngón tay điên cuồng như muốn bóc bỏ lớp da đó, đồi mồi cuồng bạo thềm thường như muốn hút hết thứ nước ngọt ngào của quả cam màu vàng đỏ. Ôi hương thơm ngọt ngào từ mái tóc em, khuôn ngực em! Trong cuốn tiểu thuyết *Mùi hương* của Patrick Süskind⁽⁴⁾ từng viết: hãy để toàn bộ thời gian trên thế giới này giải phóng “Mùi hương trinh nữ”.

“Ông nội này... với cháu, cổ chân là nơi dễ buồn nhất đấy. Chỗ cong cong ở cổ chân đó!” Em nói. Câu nói này lập tức như đổ thêm dầu vào lửa, giống như em vừa vút một thanh củi đang cháy rừng rực vào thùng dầu to đang tiềm tàng trong con người tôi. Tôi kinh ngạc, sững sờ. Tôi không muốn phải biểu đạt dài dòng, vòng vo nữa – đột nhiên, phần dưới cơ thể tôi bỗng chốc hùng hực trỗi dậy. Đây là chuyện trước nay chưa từng xảy ra, quả thực quá bất ngờ. Bất giác tôi đẩy em một cái, rồi nhào tới ôm lấy mặt em.

Nhà thơ Lee Jeok-yo cao thượng mà người ta vẫn hằng ngưỡng mộ và ca tụng ấy, thật ra cũng chỉ là kẻ háo sắc điên cuồng, biến thái mà thôi. Khoảnh khắc ấy, không hiểu mức mạnh của tôi ở đâu mà lớn đến thế, tôi đẩy em thẳng đến bờ tường đối diện, va cả đầu em vào tường.

Ngon lửa đục vọng thật đáng sợ.

Đục vọng của tôi với em rất “hiện thực”. Về chuyện này, tôi đã viết rất dài. Nếu muốn nghe câu “tôi yêu em”, chỉ bằng nói mỗi tình này thật đáng sợ. Hôm đó, em đã bị tôi đẩy mạnh về phía sau một cách tàn bạo, sau đó đập người vào tường. Sao đầu em lại không vỡ vụn như thủy tinh nhỉ? Nghĩ lại, nếu không phải là em, thì có lẽ khi đó cơ thể tôi vẫn chỉ như một nắm mồi mà thôi. Chính vì thế mà giờ đây tôi phải hỏi, rốt cuộc em là ai? Em từ đâu đến?

Em đi rồi, tôi vẫn nằm ở đó một hồi lâu, sau đó đứng dậy đóng cửa. Ánh nắng buổi chiều phía tây chiếu xuyên qua cửa sổ, rọi thẳng vào phòng. Tôi đóng cửa sổ lại, kéo hai tầng rèm cửa lại. Tuy Seo Ji-woo có thể đến bất cứ lúc nào, nhưng tôi còn đâu tâm trạng để để ý đến chuyện đó. Giữa góc phòng khách và cửa ra vào có một chiếc gương lớn có thể soi toàn thân. Đó là chiếc gương mà hằng ngày em vẫn soi. “Ông nội ơi, Eun-kyo đến rồi!” Vừa bước vào cửa là em liền lớn tiếng chào, rồi theo thói quen đứng trước gương ngắm nghía một lúc xem bộ dạng của mình. Tôi đứng trước gương, giống như một diễn viên kịch câm đang biểu diễn, từ từ cởi bỏ quần áo của mình. Cuối cùng, dưới ánh sáng của ngọn đèn chùm, cơ thể trần như nhộng của tôi từ từ hiện hiện trong gương.

Tuy sắc da vẫn còn trắng sáng như vốn có, nhưng nó không còn có màu tươi khỏe như trước nữa. Tôi nhìn vàng trán đầy nếp nhăn dưới mái tóc thưa thớt, gò má nhô hẳn lên cao, hai má đã hóp lại, còn cả bộ râu dài cuốn vào trong cằm. Có những nếp nhăn cũ trông giống như huyết động, vừa sâu vừa đen, có những nếp nhăn lại là một vẻ mặt mới hoàn toàn. Khuôn mặt tuần tú mà thời trẻ luôn được mọi người khen ngợi giờ đã không còn nữa, đôi mắt long lanh đầy thần thái giờ cũng đã mất đi vẻ lạnh lợi của mình. Tôi vốn cao 1 mét 83, nhưng giờ chỉ còn 1 mét 81. Đôi bờ vai dường như buông thõng xuống. Nhờ thời gian trước đây tôi không ngừng vận động, nên bờ vai có vẻ vẫn có chút đẹp đẽ. Từ khi tôi ra tù, suốt mấy chục năm qua ngày nào tôi cũng cử tạ hơn một trăm lần chiếc tạ tay nặng sáu mươi ki-lô-gam. Thịnh thoảng còn bơi lội nữa. Cho đến tận mùa đông năm ngoái, cứ cuối tuần tôi lại đi trượt tuyết. Tôi từng rất mê môn trượt tuyết trên núi cao. Hồi hơn 40 tuổi, tôi còn thường đi đấm bốc. Nói đến thể thao, dường như không có môn nào tôi không thử qua. Mỗi khi sáng tác xong một bài thơ, tôi vẫn còn cảm thấy tinh thần của mình rất sung mãn, đó chẳng qua cũng là nhờ thể chất mạnh khỏe thiên bẩm mà bố mẹ cho mà thôi. Thậm chí, khi ở vào tuổi hơn 60, trung tâm chăm sóc sức khỏe còn chuẩn đoán tuổi của cơ thể tôi chỉ khoảng hơn 40 mà thôi.

Tôi khỏe mạnh như vậy đấy. Em có thể không biết đâu, việc Seo Ji-woo luôn nỗ lực tập thể dục cũng hoàn toàn do chịu ảnh hưởng từ tôi đấy.

Nhưng người đàn ông phản chiếu trong gương kia không phải tôi.

Cơ bắp nhão nhoẹt, khắp cơ thể nhăn nhéo bắt đầu xuất hiện đầy những đốm đồi mồi, bờ vai và cánh tay với những cơ bắp căng chắc giờ cũng trở nên xập xệ, cơ ngực cũng teo lại, bụng cũng phì ra. Phần dưới của tôi chảy dài chẳng khác gì con đĩa bi ngo ngoại vừa chết đi sống lại, mới ba mươi phút trước thôi nó còn đầy khí thế, vậy mà giờ đây đến chút khí

khái của liêm sỉ ấy cũng không còn nữa. Nó chảy dài đến nỗi không thể chảy dài hơn, mạch máu chống đỡ cái thứ như trứng chim cút ấy giống như xác chết của một loài bò sát thể thảm nhất. Tôi cảm giác nó còn đen hơn cả hang động, rũ héo hơn cả cỏ.

Ồ, thể xác cũng giống như loài cỏ vậy!

Không! Tôi lắc lắc đầu. Đây không phải là tôi – Lee Jeok-yo! Tôi nhớ lại mái tóc thướt tha và cặp vú em lướt qua cơ thể tôi. Tôi nhớ tới em Eun-kyo, cả mùi thơm ngây ngất đến mê hoặc của em. Lão già trong gương kia thật xa lạ, dường như lần đầu tiên tôi thấy vậy. Rốt cuộc... rốt cuộc em là ai? Tôi hần học, tàn bạo cảm phần dưới của ông già đó lắc thật mạnh, nhưng dường như nó là cọng cỏ bị sương phủ qua vậy, héo mềm, ủ rũ... Tôi nghe thấy tiếng bước chân của thần chết đang thỉnh thoảng từng bước tiến rất gần tới tôi. Đột nhiên tôi cảm thấy hoang mang cực độ, siết chặt nắm tay nắm mạnh vào chiếc gương – “xoảng” – nó vỡ tan. Những mảnh vỡ găm chặt vào nắm đấm đang giận dữ. Máu chảy ra, từng giọt “tong tong” nhỏ xuống sàn.

Mái tóc tôi đã điểm bạc

Bụng tôi như gò lên lên đau đớn

Tôi ho khan liên tục không ngừng nghỉ

Hiện tại, hiện tại, hiện tại

Thời thanh niên hạnh phúc biết bao nhiêu!

Thật đấy.

Giống như con thằn lằn phơi mình dưới

ánh nắng chói chang

Ngón chân tôi bên bờ nước

Chăm chú vào thứ đang dần chuyển màu

xanh lục

Chân tôi

Nhìn vào thứ đang dần đưa đó

Đến nỗi năm tháng trôi dần mà chẳng biết.

(Trích bài thơ *Già nua* của Jacques Platteville.)

Tôi hôm đó, sau khi đã chuẩn bị xong đồ đạc, tôi điên cuồng lái “con lừa” của mình lên

núi Jirisan.

Nửa đêm mới đến trạm nghỉ Nogodan, tôi cứ thế lê bước trong màn đêm tối mịt. Màn đêm thật yên tĩnh. Khi đến đỉnh Imgeolryeong thì trời rạng sáng. Tôi nằm xuống phiến đá hướng về mặt trời ngủ khoảng hai tiếng, sau đó lại tiếp tục xuất phát. Mùa thu, thung lũng ngập tràn một màu đỏ trang nghiêm. Tôi lần lượt vượt qua đỉnh Rabbitbong, đỉnh Yeonhwabong. Một đêm nữa lại đến. Trong đêm, con đường thật xa lạ, bụng tôi cũng đã đói. Vội vàng quá, đây là chuyến đi đầy nguy hiểm mà ngay cả sự chuẩn bị cũng không có.

Nhưng tôi vẫn cứ đi.

Thứ duy nhất tôi có thể dựa vào chỉ là một chiếc đèn mà thôi. Tôi nghĩ, cuộc sống lúc đầu của tôi chẳng phải như thế này sao? Phần lớn những năm tháng tuổi trẻ của tôi đến một chiếc đèn cũng không có, cứ thế sống trong cảnh không ánh đèn mà lao vào cuộc đời. Một mình tôi đi suốt cuộc đời. Đến tuổi trung niên, thơ chính là ngọn đèn của tôi. Không biết đèn lúc nào tắt, chẳng ai buồn thay pin cho nó. Tôi thường ghét cay ghét đắng cái con người lựa chọn con đường thơ của mình. Không thể viết ra nổi loại thơ gì có hồn cả, chẳng qua chỉ là mấy bài thơ giống như thứ rượu độc. Cũng đã nhiều ngày tôi trần trở, liệu mình có nên từ bỏ hay không.

“Thơ trong tù là những vần thơ bạo động, thơ bên cửa sổ bệnh viện là sự hy vọng đang rực cháy bùng bùng” – đây là câu nói của nhà thơ Pháp – Baudelaire⁽⁵⁾. Ông ta thật gian trá và xảo quyệt, vì thế tôi thường nguyên rủa ông ấy. Bụng thì đói mà chân vẫn bước đi trong đêm, bất giác tôi nghĩ tới rất nhiều lỗi rẽ sai lầm đã đi qua trên danh nghĩa nhà thơ. So với những cái đó, thì con đường đêm của Jirisan kỳ thực chẳng là gì cả. Bầu trời dày đặc sao. Tôi cũng từng có lúc mềm lòng mà rơi lệ. Bàn chân phồng rộp, chân thì nặng nề như có ngàn cân treo.

Đêm ngày thứ hai, tôi bị lăn từ một nơi trên đỉnh của Kyoungsan xuống sườn núi, mí mắt bị cửa rách. Trèo lên đến đỉnh Cheonwangbong, vượt qua phiến đá to, khi đến trạm xe bus giữa núi thì đã bước sang ngày thứ tư. Tôi mệt mỏi, kiệt sức đến nỗi không còn sức để lái xe nữa. Cho dù vậy, phương tiện có thể đi cũng chỉ còn chiếc Komado cũ nát đó, “con lừa” của tôi mà thôi.

Tôi ngồi xe bus đến trạm Nogodan. Rồi lái “con lừa” già rời khỏi núi Jirisan. Khi trên đường xuống men theo sông Seomjingang về hướng chân trời, trên con đường với những hàng cây tuyệt đẹp, trong tim tôi bất chợt lóe lên một tia ánh sáng hy vọng mới. Một khoảnh khắc nào đó, đột nhiên tôi cảm thấy trong cơ thể mình vẫn còn tồn tại một thứ năng lượng giống như những ngọn lửa.

Lẽ nào đó là ân huệ mà tự nhiên ban tặng? Là khí trời vô cùng vô tận. Cũng giống như các thung lũng ở núi Jirisan, sông Seomjingang chảy ra biển nam cũng rực một sắc thu. Những chiếc lá rực đỏ của những cây mai già chiếu xuống sông Seomjingang trông giống như những chiếc thuyền lung linh. Tôi ngồi trên bờ sông nhìn về phía xa xăm thật lâu. Cảm xúc đó giống như đang ngắm nhìn một thứ năng lượng vô tận chưa từng bị hao mòn

mà đang dần lan tỏa, rồi phủ khắp cơ thể tôi.

Lái xe về tới nhà tôi mới mở điện thoại, từng dòng tin nhắn dồn dập đến. Trong đó có cả tin nhắn thoại của Eun-kyo. “Ông nội!” Em vẫn gọi tôi bằng cái giọng mượt mà, trong trẻo như thường ngày. “Ông nội, ông đi đâu vậy? Cháu đã lau dọn sạch sẽ thư phòng rồi. Hôm nay cháu đã ngắt quả trên cây hồng đằng sau vườn, cháu để nó trên đĩa và đặt trên bàn trong phòng đọc sách ông nhé. Cháu thích nhất dáng vẻ của ông nội khi ngồi trước bàn sách làm thơ, trông thật tự tại. Ông mau về làm thơ nhé!” Tin nhắn đó của em tôi đã nghe đi nghe lại hơn chục lần.

Nhìn những chiếc lá mai đỏ nối tiếp nhau rơi xuống dòng sông thật đẹp, đẹp hơn cả cảnh hoa mùa xuân. “Con lừa” phủ đầy bụi bặm của tôi đang nằm đó chờ. Tôi lẩm bẩm, trước tiên phải tắm rửa cho “lão già” này đã.

Tôi làm thơ trong nỗi giày vò bản thân

Tôi càng muốn có được tình yêu của ai đó

(Trích *Tôi muốn có được tình yêu của ai đó* của André.)

Lá thư đầu tiên tôi muốn viết cho em vốn không phải như vậy. Chẳng hạn: “Có phải giờ em đang lắng nghe những vì sao nói”, cũng không phải là như “Giờ em đang tuổi 17 ngọc ngà như mai, mặc dù không biết em có biết mình đang sở hữu sự tuyệt vời đó không.” Tôi rất muốn dùng cách mở đầu như thế để viết cho em. Tôi tưởng tượng đêm khuya yên tĩnh, em thay bộ đồ ngủ màu trắng, nhưng sợ người khác nhìn thấy, nên em đóng cửa lại, thấp một ngọn nến trên bàn đọc để đọc bức thư như vậy.

Nhưng, tất cả những điều này đều là sự tưởng tượng vô ích. Đây không phải vì sự chênh lệch về tuổi tác. Tuổi tác cơ bản không phải là bất cứ trở ngại nào để làm bạn, làm người yêu. Vấn đề là cái tuổi 70 của tôi và tuổi 17 của em hoàn toàn khác nhau. Nếu nói giữa chúng ta có một vách tường không thể vượt qua, có lẽ đó chính là điều ấy.

Đó là thành kiến của ký ức thê thảm.

Ví dụ: trong ký ức tuổi 17 của tôi, có sự kiện Lý Thừa Vãn⁽⁶⁾ thông qua cuộc bầu cử không chính thống để trở thành tổng thống của Hàn Quốc. Năm đó cũng là năm ra đời của Đảng tiến bộ sau này và tôi có tham gia. Tôi không thể tiếp tục đi học, với cái bụng đói lóp tôi phải đi làm phụ xe moóc. Chỉ để có cái cho vào miệng, tôi đã cống hiến hết tuổi thanh xuân của mình công vào mọi việc lao động. Đó chính là cái tuổi 17 của tôi. Trong ký ức tuổi 17 ấy tràn ngập sự đói khát và tủi nhục mà ngay cả tưởng tượng chắc em cũng không thể hình dung nổi. Đối với em, những ký ức này thật sự quá vô vị. Em không việc gì phải cố gắng để biết Lý Thừa Vãn hay Đảng tiến bộ để làm gì.

Giờ là thế kỷ 21, em bước qua tuổi 17 của thế kỷ mới là được rồi. Niềm an lạc của Chủ nghĩa tư bản đã đem đến thời gian và sự mê hoặc ngọt ngào như mật ngọt. Tuy cũng có lúc

cô đơn, nhưng tôi tưởng tượng được tuổi thanh xuân của em, nó giống loài hoa hướng dương hay trái cam, hoặc loài trái cây nào đó đang dần chín mọng. Không cần phủ nhận. Giai đoạn của những cái chết của lòng tự tôn do sự đói khát và bóng mây đen của chế độ độc tài quân phiệt “19/4” cũng như “16/5”, những cảnh duy tân xám xịt, ảm đạm đó, còn có cả sự tạo phản đau thương đã diễn ra trong tất cả bước ngoặt của lịch sử. Tại sao những người trẻ tuổi như em lại phải gánh chịu những điều này chứ? Tôi hy vọng thời thanh xuân của em sẽ trôi qua thật lãng mạn, ấm nồng. Thời gian không bao giờ trở lại. Có điều, những gì mà giờ tôi muốn nói đó là lý do khiến em và tôi không thể viết thư gửi cho nhau. Giữa những áng văn chương ghi chép lại những gì đã qua và ngôn ngữ của cuộc sống hiện tại mãi xa vời như khoảng cách giữa những ngôi sao. Trong thư chứa đựng những áng văn chương mang tính lịch sử của tôi, nó không những chỉ là cuộc sống của em, hơn nữa còn là sự ngăn cách với em. Và cũng chính vì thế mà bức thư của tôi trở nên như vậy.

Tại sao càng viết, tôi lại càng cảm thấy em cách xa tôi hơn? Đó không phải là quả thực tôi không biết lý do mình không thể nói yêu em, nhưng những tầng đoạn thời gian giữa em và tôi phải nói như thế nào nhỉ? Giống như ánh sáng lấp lánh của những ngôi sao, tôi muốn đưa ánh sáng huy hoàng của quãng thời gian tuổi 17 của mình vào sâu mắt em, đầu em, tim em. Nếu có thể, tôi muốn nó thấm đượm khắp cơ thể em.

Khi tôi đẹp nhất

Đầu tôi trống không

Tìm tôi tê dại

Chỉ có chân tay bóng lên màu nâu bạc

Khi tôi đẹp nhất

Đất nước tôi chiến bại

Sao lại xảy ra chuyện như thế

Tôi sẽ xắn tay áo, cúi đầu tự ti bước đi trên con phố lớn

(Trích *Khi vẻ đẹp của tôi tỏa sáng* của Ibaraki Noriko⁽⁷⁾.)

Hôm nay tôi viết đến đây thôi. Một câu duy nhất mà tôi thực sự muốn viết ra nhất cuối cùng cũng không thể viết ra nổi. Nhưng em có một đôi tai nhạy cảm mà ngay cả tiếng hát của những ngôi sao cũng nghe thấy, vì thế tôi tin rằng giờ đây em có thể nghe thấy câu nói như chực hét lên đang giãy giụa phát ra từ cơ thể của tôi. Lớp da ngoài cùng của câu nói đó là cái chết.

Để mãi mãi có được em.

Bút ký của thi nhân

Xác thịt cũng giống như cỏ cây

Mặc dù Eun-kyo ít nói, nhưng tính tình rất tốt.

Trước khi mùa thu qua, ba người chúng tôi, bao gồm cả Seo Ji-woo sống cùng nhau như người một nhà, về việc đó công của Eun-kyo lớn nhất. Đặc biệt vào thứ bảy và chủ nhật, ba người chúng tôi dường như luôn ở cùng nhau. “Ông nội, cháu thèm ăn mực xào quá!”, có lúc Eun-kyo đã vô tư nói như vậy. Nếu cùng nhau ra ngoài ăn cơm, mọi người đều nói: “Cháu gái ông xinh quá!” Tất cả bọn họ đều coi Seo Ji-woo là con trai tôi, và Eun-kyo là cháu gái tôi. Lúc không muốn ra ngoài ăn, thì chúng tôi cùng nấu cơm ở nhà. Nói là cùng nhau làm, kỳ thực chỉ có Eun-kyo và Seo Ji-woo phụ trách. Bọn họ trông mới thật giống như cha con, lúc thì nói cười vui vẻ, lúc lại tranh luận, cãi vã nhau ỏm tỏi. Lúc lại cùng nhau làm món mực xào, thịt rán, hoặc bánh hành nướng. Có khi, chúng tôi cũng uống chút rượu nho hay Sochu⁽¹⁾ hoặc rượu gạo.

“Ông nội, rượu nho được sản xuất từ năm nào ạ?” Eun-kyo tò mò lúc nào cũng có rất nhiều câu hỏi.

“Có lẽ là ra đời cùng với lịch sử nhân loại. Tôi đọc trong sách, thấy người ta nói là đã phát hiện ra vỏ rượu nho ở Georgia⁽²⁾ có niên đại khoảng bốn nghìn năm trước Công nguyên.” Tôi cố gắng trả lời một cách chính xác nhất.

Với những hạt hạnh nhân được lấy từ trong rượu ra thôi mà cô bé Eun-kyo cũng hỏi đi hỏi lại mãi.

“Hạnh nhân vốn được trồng ở Thổ Nhĩ Kỳ. Cái chúng ta ăn là nhân của nó thôi”

“Thế còn pho-mát ạ?”

“Pho-mát, cô muốn hỏi cái gì cơ?”

“Tất cả của tất cả ấy. Tất cả những gì ông nội biết ấy.”

“À, pho-mát có hàng nghìn loại. Loại phomát ra đời sớm nhất là ở Châu Á, nhưng phát triển mạnh ở Hy Lạp, La Mã. Nghe nói các Hoàng đế La Mã rất thích ăn pho-mát. Nó được chế biến từ sữa bò lên men tách nước, nên là loại thực vật rất giàu protein. Nghe nói trước đây để sữa bò đông lại, cần sử dụng cây sung hoặc cây kế⁽³⁾. Hoa của cây kế, cô cũng từng nhìn thấy rồi phải không?”

“Thật kỳ diệu, ông nội, sao cái gì ông cũng biết ạ?”

“Làm gì có, đây là do đọc nhiều sách đấy. Cô cũng nên đọc sách nhiều vào.”

“Ông nội à, hề đọc sách là cháu lại buồn ngủ, đau đầu.”

“Còn anh đây nữa, sao lúc nào em cũng chỉ hỏi mỗi thầy thế?” Seo Ji-woo tức khí dùng dùng nói chen vào.

“Hỏi cũng vô ích, anh cũng có biết gì đâu.”

“Cái con bé này...” Seo Ji-woo giơ tay lên như sắp đánh người, Eun-kyo giả vờ trốn vào sau lưng tôi. Nếu chỉ nhìn một cách đơn thuần, thì đây đích thực là một bức tranh gia đình ấm cúng.

Tôi cười ha hả. Cuộc sống như vậy lần đầu tiên trong đời tôi trải qua. Đối với tôi, dường như không có ký ức về tình yêu, bởi vì tôi chưa từng lập gia đình.

Gia đình tôi vốn trồng vườn cây ăn trái ở ngoại thành Bình Nhưỡng.

Một hôm, một đám thanh niên đeo phù hiệu trên tay áo rầm rầm ủa tới như đàn ong vỡ tổ, tuyên bố vườn quả trở thành tài sản quốc gia. Việc này xảy ra chính vào năm hợp nhất Mặt trận chủ nghĩa dân chủ thống nhất tổ quốc ở Bình Nhưỡng⁽⁴⁾. Mẹ tôi vốn bị bệnh, bố tôi lúc đó vùng eo bị thương rất nghiêm trọng, nằm liệt giường. Lúc đó, tôi chỉ là đứa trẻ chưa tới 10 tuổi. Vừa từ trường về nhà, tôi liền bị mấy thanh niên đó bắt đứng trước cửa kho củi. Khi ấy tôi vốn cao to, khỏe hơn những đứa bạn đồng trang lứa. Bố ở trong buồng cố gắng hét to câu gì đó. Tôi điên cuồng dùng sức đẩy những thanh niên đó ra, như một hành động vô thức vậy.

“Ô, thằng tiểu địa chủ này cũng khó đối phó đấy!” Một cây gậy gỗ phi vù vào vai tôi. Vì không muốn bị gục xuống nên tôi càng giãy giụa ác liệt, tên thanh niên đứng đằng trước phải lùi về phía sau mấy bước, điều này khiến tình hình càng xấu hơn. Gậy gộc cùng nắm tay, cẳng chân của đám thanh niên đang hưng phấn đó trút lên người tôi như mưa. Cũng chả hiểu chỗ nào đó bị rách toạc ra, máu thấm đẫm đằng trước người tôi. Tôi nghĩ nếu tiếp tục như vậy nhất định tôi sẽ bị đánh chết. Tôi không thể kháng cự lại và cũng không có cách nào tháo chạy, đành phải co rúm người lại như con sâu trong kén, cố chịu đựng những quyền cước và cơn gậy như mưa trút lên thân thể tôi.

“Dừng tay!” Tôi nghe thấy một âm thanh sắc nhọn, tiếp đó cảm thấy có người dùng sức ôm chặt che chắn cho tôi. “Các người định đánh chết nó sao? Nó vẫn còn là một đứa trẻ, tôi biết đứa trẻ này!” Lúc này tôi mới ý thức được, người che chắn cho tôi là một phụ nữ.

Người phụ nữ đó ôm lấy đầu tôi, máu trên mặt tôi thấm ướt đẫm áo chị làm loang lổ chiếc áo và khiến cho phần chưa thấm máu trở nên trắng hơn.

Chị ấy hình như ở gần đây, lúc tôi đi học vẫn thường gặp, những lúc ấy chúng tôi chỉ liếc nhau một cái. Trán chị dô, lông mày rậm, cổ dài. Mỗi lần gặp, vẻ mặt chị như muốn nói “Chào em”, đôi môi hơi hé mở, rồi nở nụ cười đi qua. Có một lần, chị còn tiếp lời nói mình tên D, là một cái tên rất hay. Tôi cúi đầu đứng chôn chân ở đó, trống ngực đánh thùng

thùng.

“Không được bạo lực như vậy!” Tôi lại lảng máng nghe thấy âm thanh sắc bén của chị ấy. Chị ngồi thụp xuống, dùng hai tay ôm lấy đầu tôi đang chảy máu.

Hôm đó giống như có những bông hoa đào rực nở. Được chị ôm trong lòng, xuyên qua khe hở nơi dải băng trên áo, tôi nhìn thấy trời xanh ngấn ngát, hoa hồng đua sắc, và cả chiếc áo trắng dính đầy máu tôi; còn cả mùi hương hoa đào nữa.

Từ đó đến giờ, cứ mỗi lần nghe đến từ yêu là tôi lại nghĩ ngay tới chị. Và kỳ lạ thay, cứ mỗi lần như thế, tim tôi lại đập thình thịch như trống gỗ. Mặc dù đã mấy chục năm trôi qua, nhưng đối với tôi, đó như là một sự ám ảnh, ký ức đó vẫn luôn rõ nét. Nếu trong cuộc đời này tôi phải nói yêu một lần, thì tiếng yêu đó chỉ dành cho chị ấy.

Bước ngoặt cuộc đời xảy ra vào năm tôi hơn hai mươi tuổi.

Năm nổ ra cách mạng quân sự Park Chung Hee⁽⁵⁾, tôi đang làm tạp vụ văn phòng cho một nghị viên trẻ tuổi. Vị nghị viên này từng là một thành viên đảng Tân dân chủ. Sau khi chính quyền Chang Myon sụp đổ, tôi – kẻ làm tạp vụ bị truy nã vì bị coi như thành phần bạo lực lật đổ trật tự xã hội. Tôi trốn khoảng sáu tháng trên gác xép nhà của một người bạn. Cậu ta cùng bà mẹ đơn thân của mình bán đồ hải sản nướng ở cửa NamDae. Khi bọn họ đều đi kiếm tiền, trong nhà chỉ còn lại tôi và cô em gái của bạn, cô ấy 19 tuổi, phụ trách những công việc trong nhà. Cô ấy không chỉ đối tốt với người nhà mà còn rất nhiệt tình với hàng xóm, từng giúp người ta vác trứng hấp hoặc nồi cơm cháy đặt lên gác xép. Thỉnh thoảng thấy cô ấy đem lạp xưởng của Mỹ thái ra rồi áp chảo, không biết kiếm được thứ ấy từ đâu. Quê cô ở Buan, Jeonla-do. Những lúc rảnh rỗi cô thường nhìn về phía quê nhà rồi khen không tiếc lời về đẹp của biển quê hương. Mong ước của cô chính là có thể gặp một người con trai trung hậu, rồi cùng nhau trở về sống trên bãi biển quê nhà.

Cô ấy hơi béo, tóc rất dài. “Tôi tưởng Has Gloss⁽⁶⁾ có gì hay ho, thật ra có cái gì đâu chứ, chỉ là cái nhà tù.” Thỉnh thoảng cô ấy nói thế. Người con gái được biển cả nuôi dưỡng tự do ngập tràn, đương nhiên sẽ có cảm giác như vậy. Ngày nắng đẹp, cô ấy sẽ tới ao nước trong vườn gội đầu. Nhìn cô lúc đó vừa hạnh phúc lại vừa xinh đẹp. Đặc biệt là bắp thịt từ bả vai xuống tới khuỷu tay, giống như đàn cá chuồn bơi lội tung tăng trong nước dưới ánh dương chói lóa. Khi gội xong, cô ấy sẽ ngồi dưới mái hiên nhà, vừa sượt nắng vừa chải mái tóc dài của mình. Tôi thường hay nhìn bờ vai béo trắng và mái tóc ướt được xỏ tung ra của cô qua khe cửa sổ.

Sự việc xảy ra vào mùa mưa dầm dề ấy. Cô mang chả mực và một bình rượu Sochu kém chất lượng lên gác xép. Mùa mưa thật dài. Tôi vẫn đang bị truy nã, còn cô bị tù túng trong những lè thối ở cái nơi vẫn quen được gọi là văn minh của thành phố. Có thể nói tôi và cô ấy tù túng giống nhau. Chúng tôi đều say, cô vương đầu gối tôi vấp té. Tôi đưa tay đỡ vào đôi vai trắng tròn lẳn, đôi vai trông như trán của chị D vậy.

Người phụ nữ nơi quê nhà ôm tôi vào lòng, cứu tôi khỏi bị bao vây đánh đập – đó chính

là D. Từ đó cứ trông thấy người con gái xinh đẹp nào là tôi lại liên tưởng tới chị, điều này đã thành thói quen trong cuộc sống của tôi. Eun-kyo cũng không ngoại lệ. Vàng trán trắng trẻo cân đối của cô bé rất giống chị D, nếp nhăn nhỏ nơi đuôi mắt khi cười cũng giống. Mỗi lần nhớ tới chị ấy, tôi lại nghe văng vẳng câu nói: “Không được bạo lực như vậy!” Câu nói đó cuối cùng đã trở thành kim chỉ nam để tôi đi khắp thiên hạ, trở thành ý thức hệ của tôi.

Đồng hồ tình yêu lắc rung trong đêm

Đong đưa giữa thời gian vĩnh cửu và hư vô

Lời em nói gọn sóng dâng trong tim tôi

Nước mắt em rung rung trong con ngươi ngời sáng

Cho đất nước thiên đường.

(Trích từ *Đêm* của Paul Celan⁽⁷⁾)

Ba người chúng tôi còn nhiều lần cùng nhau đi leo núi.

Eun-kyo nấu cơm rong biển rất ngon. “Cháu hay làm cơm hộp cho các em ạ.” Cứ cuối tuần Seo Ji-woo lại đến nhà tôi, điều này khiến tôi không vui chút nào. Nhưng cũng không thể không cho cậu ta tới. Rất may Eun-kyo luôn ở bên cạnh tôi. Một lần ba chúng tôi cùng đi leo núi, Seo Ji-woo cầm hộp cơm rong biển, không hiểu vô tình hay cố ý mà tụt lại phía sau khá lâu rồi mới đuổi theo.

“Ông nội này, chỉ cần ông leo tới đỉnh núi thì sẽ giống con hổ nhỉ.”

“Cô thì giống tiểu hồ ly.”

“Hồ ly với hổ, con nào nhanh hơn?”

“Cô và tôi thi với nhau thì sẽ biết ngay thôi mà.”

Eun-kyo leo núi cũng rất nhanh nhẹn, nhanh hơn tôi nhiều.

Còn có một lần chúng tôi đi ra biển, là bán đảo Taean⁽⁸⁾.

Một thi sĩ đàn em luôn hết lòng vận động cho nền Dân chủ hoá qua đời nên tôi tới chia buồn. Seo Ji-woo và Eun-kyo cũng đi theo. Chúng tôi ở lại ngoài bờ biển một thời gian khá lâu. Eun-kyo tung ta tung tăng, giống như con bê vừa được rời chuồng, nô đùa khắp nơi. Nước biển lúc ấy rất trong xanh, mặt trời thì vô cùng ấm áp.

“Ông cũng xuống nước đi mà!”

“Mặc kệ tôi!” Tôi ngồi trên bờ cát xua xua tay.

Cô bé bắt chước kiều xua tay, và giọng nói của tôi: “Mặc kệ tôi...” sau đó lại quay người cười lên những con sóng.

“Ven biển phía xa có một túp lều cỏ, trong đó có một thiếu nữ và một ông bố sống cùng nhau...” Như thói quen, cô bé lại cất tiếng hát bài đó.

Eun-kyo chính là “Clementine⁽⁹⁾ trong tình yêu của tôi”. Sau khi chạy nhảy một mình nô đùa thỏa thuê, cô bé chạy về bên tôi, ngồi duỗi dài chân, vừa vốc cát nghịch vừa nói: “Ông nội, cháu đói rồi!” Đây đâu phải chuyện gì đáng cười chứ, thế mà cô bé lại cười hì hì.

Hàm răng trắng đều tăm tắp lộ ra. Khuôn ngực và xương quai xanh của cô bé phập phồng lên xuống, vàng trán lấm tấm mồ hôi. Dưới sự phản chiếu của ánh mặt trời, từng giọt mồ hôi óng ánh như những chiếc cầu vồng. Người phụ nữ mặc chiếc áo trắng bọc lấy đứa trẻ 10 tuổi đang chảy máu là tôi, có cái trán vô cùng giống với cô bé Eun-kyo này.

Mọi người đều cho rằng tôi vốn không có hứng thú với phụ nữ. Nhưng nếu nói vậy, chỉ bằng nói tôi có thể dễ dàng khắc chế dục vọng của bản thân, như thế chuẩn xác hơn. Có lẽ vì tôi không có mấy cơ hội tiếp xúc với phụ nữ. Ngay cả những cuốn tiểu thuyết văn chương tình ái hay phim tình cảm thông thường tôi cũng chưa từng xem. Xử lý dục vọng của tôi còn dễ dàng hơn xử lý đám chó mèo nuôi trong nhà. Tôi cho rằng nó thật đơn giản. Và lại ở cái thành phố này còn có vô số cách giải quyết, chỉ cần bạn muốn.

Nhưng điều đó cũng không thể nói tôi là người theo chủ nghĩa diệt dục được. Tới năm hơn 40 tuổi, tôi vẫn còn đến khu đèn đỏ. Tôi luôn tin bản năng tình dục vốn là tự nhiên. Tình dục chẳng qua là một quá trình tuần hoàn sáng tạo tự nhiên mà thôi. Đặc biệt đối với đàn ông thì tình dục không phải là sự ảo tưởng, mà nó là một vấn đề vô cùng thực tế. Phụ nữ thường thông qua tình dục để tiếp cận với sự ảo tưởng, và đối chiếu với nó. Còn đàn ông, họ thường thông qua tình dục để biến ảo tưởng ấy trở thành hiện thực.

Do đó, tôi không có bất kỳ sự ảo tưởng và câu nệ nào đối với tình dục, chỉ cảm thấy cứ thuận theo tự nhiên mà “xử lý” là được. Những kẻ ngốc nghếch nhằm lẫn cho rằng tình dục chính là tình yêu và những kẻ ti tiện bị tình dục dẫn dắt đến xấu xa, tha hóa bản thân đều thế cả. Tôi khinh thường những kẻ đó. Sao có thể giao phó toàn bộ bản thân mình cho thứ chỉ giống như cục thịt ấy chứ! Do vậy, giống như sự lụi tàn của một triều đại, từ trước đến nay tôi luôn dùng phương thức đó, phối hợp với những chu kỳ của tự nhiên để xử lý bản năng tình dục của mình. Nếu có nhu cầu, tôi sẽ lặng lẽ đi tìm phụ nữ, và nếu không đi tìm phụ nữ thì tôi cũng sẽ chấp nhận theo cái cách thuận theo tự nhiên đó. Như vậy là đủ.

Khi hơn 50 tuổi, chủ yếu vẫn do cô M thường đến nhà tôi. M là nữ nhà thơ hơn 30 tuổi do tôi tiến cử mới xuất hiện trên văn đàn. Cô ta đã ly hôn, sống cùng hai con nhỏ. Lúc đó tôi còn sống trong căn phòng chung cư cũ chưa tới ba mươi mét vuông có thể nhìn thấy sông Han-gang trên sườn núi Tongjak-dong. Từ một người luôn đem kim chi hoặc đồ nhắm tới cho tôi, chẳng biết từ lúc nào cô M đã chỉ tay không mà tới, nương nhờ chỗ tôi. Có lẽ M cũng không biết, thật ra tôi chẳng yêu cô ta. Mặc dù vậy, những cuộc yêu đương ân ái giữa hai chúng tôi vẫn luôn được thỏa mãn. Mấy năm sau, M kết hôn cùng một tay bác sĩ

khoa thần kinh. Sau khi kết hôn, cô ta vẫn như mười mấy năm vừa qua, mỗi tháng vẫn tới chỗ tôi một hai lần. Một thời gian trước khi tôi bước sang tuổi lục tuần, cứ vào buổi sáng, “năng lượng” của tôi vẫn rất dồi dào. Đó là vì bẩm sinh tôi vốn có cơ thể cường tráng, lại thường xuyên rèn luyện thể thao.

Một hôm, M chạy tới chỗ tôi, cô ấy khóc nức nở.

Tôi không hề hỏi vì sao cô ta khóc, mà đợi cô ta tự mở miệng nói. “Khi tới đây em thấy lá bạch quả trên đường đều khô héo cả.” M cảm thấy rất khó nói ra lý do mình khóc. Như trước đây, chúng tôi lại tuân tự những động tác vuốt ve rồi làm tình. Trong mọi cuộc yêu đương, cô ấy đều rất chủ động, nên luôn làm chủ cuộc chơi. Đến tận lúc cậu nhỏ tôi được cho vào vẫn không có vấn đề gì cả, M cười lên người tôi tự làm mọi việc một cách thuận thực và nồng nhiệt.

Chuyện xảy ra sau đó phút chốc. Chắc chỉ khoảng hai, ba phút sau, tất cả bỗng ỉu xìu. Con tuấn mã đang hăng hái phi băng băng bỗng lúng túng từ từ dừng lại. Tôi cố gắng ra roi thúc giục bốn vó con ngựa đang trù trù không chịu tiến lên phía trước, lúng túng giờ hai tay vuốt ve, cặp vú của M... Nhưng chẳng chút tác dụng. Cứ như đã quá mệt, mọi cố gắng đều hoàn toàn vô nghĩa.

“Chắc là mệt quá. Em... để em khiến nó đứng lên...”

M lo lắng tôi bị khó xử, không vui, nên sắc mặt cô ta cũng u ám, cố gắng trợ giúp tôi bằng mọi cách. Hình như cũng có chút tác dụng, ngay lập tức, cảm xúc trong tôi như được hồi sinh lại một chút. M lại trào lên người tôi, nhưng nó cũng chỉ đến thế, không thể làm gì hơn được nữa.

Lần đầu tiên xảy ra tình trạng như thế này, nên tôi có chút hoang mang. M đã phải vài lần thực hiện đủ kiểu để phục sức cho nó và tôi cũng đã cố gắng hết sức nhưng tất cả cũng vẫn vô dụng. Vật lộn mãi mà vẫn không làm nên trò trống gì, điều đó khiến tôi thật tự ti, cảm thấy mình thật kém cỏi. Hơn nữa, chẳng bao lâu sau thì sự tình ngoài ý muốn lại phát sinh.

Không thể chịu đựng nổi sức mạnh của sự kích thích của M, giống như nước suối chảy tràn vào ruộng vậy, tinh dịch tôi cứ thế trào ra. Mệt mỏi, vô lực. Đó không phải là sự xuất tinh. Toàn thân rã rời, tâm trạng tôi cũng trở nên vô cùng tồi tệ.

Đó là lần quan hệ cuối cùng của tôi.

Tuần sau M tới, tôi đứng ở cửa đuổi cô ta về. Những tuần sau cũng vậy.

“Tình dục chẳng là gì cả, chính anh nói vậy.” Mắt M đỏ hoe nói.

Tôi không nói gì, chỉ đóng cửa lại. Kể từ đó, tôi và M không qua lại với nhau nữa.

Tôi nghĩ cho dù không làm tình, nếu cơ thể tôi không ham muốn tình ái, thì cũng

không thể có bất kỳ điều bất tiện gì. Hơn nữa thực tế cũng chả có gì bất tiện. Nhưng điều đó cũng không có nghĩa mọi dự vọng của tôi đã hoàn toàn biến mất. Sau ngày đó, dự vọng trong tôi vẫn còn tồn tại rất lâu. Sau khi bước qua tuổi 65, bộ máy sinh dục của tôi vẫn thỉnh thoảng hoạt động như vậy. Tôi mặc kệ nó, cậu nhỏ đang hùng dũng liên lập tức liên trở về nguyên dạng. Thêm một lần cương cứng, lại thêm một lần mặc kệ. Cứ vậy qua hai ba năm, nó không còn phản ứng gì nữa. Bộ máy sinh dục của tôi cuối cùng cũng dừng hẳn, đối với tôi thì như vậy càng tự nhiên, càng thoải mái.

Thật ra, đối với Eun-kyo, không phải ngay từ lúc đầu tôi đã có ý nghĩ gì với cô bé. Không, sau này cũng không. Về cơ bản, Eun-kyo giống như một đứa cháu gái, lại giống một người bạn vong niên, có lúc lại giống người chị gái hay một người mẹ vậy. Mặc dù như vậy, cái ngày cô bé vẽ cây súng lên ngực tôi, đột nhiên cậu nhỏ của tôi như sống lại.

Kể từ đó, rõ ràng có một loại dự vọng phóng túng mang tên “dâm tâm” được xây dựng kiên cố trong lòng tôi. Có lúc, dự vọng đó thậm chí muốn trở thành ông chủ, chỉ phối tôi, khiến tôi ứng phó thật khó khăn. Đối với tôi, đó là việc trước đây chưa từng trải qua, nó chẳng hề tự nhiên chút nào, vô cùng xa lạ. Sự cương cứng mặc dù vẫn giống trước đây, nhưng với tôi, tất cả đều đã hoàn toàn khác trước. Hơn nữa sau hôm đó, có lúc cậu nhỏ cũng tự nhiên khó bảo, tôi thật sự không biết nên ứng đối thế nào, bó tay vô sách, lòng tự trọng bị tổn thương nghiêm trọng, thật thâm trầm.

Nếu như nó nhìn xuống mà phát giác hai tay, hai cánh tay, hai chân, và bộ máy sinh dục thô lỗ hiện ra!

Đây là xác thật, muốn ngủ, mệt mỏi rã rời, chết đi, bị hôm qua và ngày mai giày vò thúc ép!

Bất kỳ lúc nào, trùm trong gói sốt ruột mà nghĩ ngợi: tôi phải phát triển như thế nào, mẹ tôi phải phát triển thế nào, anh em phải thế nào?

(Trích luận *Tám cách biến tấu giữa thời gian và cái chết* của Hans Egon Holthusen⁽¹⁰⁾.)

Cổ họng khô khát, tìm nước uống là được; Muốn ra ngoài, chỉ cần tìm đôi giày xỏ vào là xong. Tự nhiên như vậy mà thôi. Tôi luôn cho rằng chỉ cần mình thuận theo chu kỳ của tự nhiên là được, chưa bao giờ tình dục có thể khiến tôi căng thẳng cả. Nhưng, mức độ và sắc thái dự vọng của tôi đối với Eun-kyo lại tuyệt đối khác với những gì tôi từng trải qua. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi trải qua mức độ và sắc thái này, vừa tàn bạo vừa bí ẩn.

Chẳng hạn, hôm đó Eun-kyo nói mình đi trên bậc gỗ cầu thang tới đau cả cẳng chân. Cô bé tự nhiên tháo tất ra, đặt chân lên bàn. Cũng giống như cơ thể của cô bé vậy, đôi chân vừa nhỏ vừa dài. Mu bàn chân trắng nõn, ngón thứ hai rất dài. Cô chỉ sơn móng màu đỏ ngón chân út. Cô bé muốn xoa bóp cổ chân, cố ra sức vặn lườn, vươn tay tới cẳng chân. Chiếc ghế hình chữ L nên chỗ tôi ngồi nghiêng so với cô bé.

“Ồi chào, thế mà cũng không gặp tới được!” Cô bé vừa lẩm bẩm vừa nhìn tôi. Không biết có phải do eo cứng quá không, ngón tay cô bé không thể chạm tới cổ chân.

Tay tôi thuận theo ánh nhìn của cô bé, lặng lẽ nắm lấy cổ chân nó. Cổ chân còn chưa được một nắm tay tôi. Cổ chân và phần gót chân lập tức nằm gọn trong tay tôi. Cô bé bật cười ha hả. Đột nhiên, tôi nhớ có lần cô bé nói: “Cháu ấy, chỗ cổ chân là buồn nhất”.

May mà gân chân không sao. Tôi ra sức ấn. Cô bé không chịu nổi buồn, phải xoay cả người lại. Chiếc áo sơ mi rất hợp với chiếc váy ngắn. Bắp đùi trong của cô bé trắng không tì vết, phần eo nhỏ nhắn khiến cơ thể vô cùng nhanh nhẹn. Trong khoảnh khắc đó tôi cảm thấy toàn bộ máu huyết trong mình đều chảy ngược. Tôi không thể ngăn cản được bàn tay mình cứ chuyển động, vì thế tôi nắm mạnh phần cẳng chân của cô bé, bất thành linh kéo lại.

Không, có lẽ lúc đó cô bé không chịu đựng nổi cơn buồn nên nũng nịu xoay người muốn đứng lên, nhưng kết quả lại ngã vào người tôi. Khi tôi nhận ra đã nắm trượt cẳng chân cô bé thì hai đùi của cô bé đã xếp bằng trên đầu gối tôi nhẹ như một chú mèo vậy. Tóc cô bé chạm vào cằm tôi, phảng phất mùi thơm. Đôi môi tôi chìm trong mớ tóc mượt mà ấy, tiếp đó là trán của cô bé. Bàn tay tôi định lần sờ đến phần ngực của cô bé. Hơi thở tôi bắt đầu dồn dập, gấp gáp. Cô bé cũng đang phối hợp cùng tôi. Tôi tin rằng bộ râu mẫn cảm của tôi đang đi qua nơi trời xanh biển lớn mà tiền nhân chưa từng qua, hơn nữa còn không gặp bất kỳ trở ngại nào. Đúng lúc đó có tiếng chân người đạp lên trên bậc thang gỗ, “thành thịch... thành thịch...”

“Ông nội, thầy Seo tới rồi!” Cô bé nói nhỏ, sau đó đứng phắt dậy.

Ba mươi phút sau, không thể ở nhà thêm được nữa, tôi liền đi vào thành phố.

“Thầy đi đâu đấy ạ? Em đi cùng thầy!” Seo Ji-woo theo tôi ra ngoài rồi hỏi.

“Lần này mình tôi đi là được!” Tôi lắc lắc đầu. Có lẽ Eun-kyo đang quét dọn ở tầng hai, tôi không nhìn thấy cô bé đâu cả.

Trời lạnh vô cùng. Cũng chẳng có mục đích thật sự để ra ngoài, nên khi mặt trời còn chưa lặn, tôi nhàn tản lượn vài vòng ở xóm làng chơi. Tôi đi qua quán rượu, quán nhạc sống, quán cà phê, tiệm mát-xa, hàng thịt, nhà nghỉ, rồi lại lượn lại một vòng.

Có một nhà nghỉ nhìn rất quen. Đã từng vài lần tôi tới đó gọi gái phục vụ kiểu “bóc bánh”, nhưng giờ tôi lại không muốn vào một chút nào.

Sau cùng, tôi dừng xe tại tiệm mát-xa. Lúc đi lên lầu, mặt tôi đỏ, tai tôi cũng đỏ lựng.

“Không cần người mù mát-xa!” Tôi cố gắng dầy mặt nói với nhân viên phục vụ.

Đó là một căn phòng mờ tối có giường nhựa và phòng tắm rộng rãi. Lập tức có một người phụ nữ mình trần đi vào. Cô ta khoảng hơn 30 tuổi, dáng người cao ráo, thon gọn.

“Mau cởi ra đi, đại ca!” Cô ta vừa cởi nốt quần vừa nói.

“Đại ca”, cách gọi này bất giác khiến tai tôi nóng bừng. Tôi cởi quần áo rồi lên giường. Đầu tiên cô ta sẽ tắm cho tôi. Cô ta dùng vòi hoa sen xịt khắp người tôi cho ướt.

“Nước lạnh quá!” Tôi nói.

“Không phải lạnh, mà là ấm nóng. Nếu nóng quá sẽ phát bệnh đấy!” Cô ta trả lời.

Cũng may, thái độ của cô ta khá hiền hòa. Bộ ngực của cô ta rất to. Cô nàng xoa sữa tắm lên người mình và người tôi, lúc đầy bọt thì lên giường. Sau đó dùng đôi vú mát-xa toàn thân tôi. Cậu nhỏ của tôi lập tức động đậy, nhưng cũng chỉ thế mà thôi, không có phản ứng gì thêm nữa. Sau khi xịt sạch bọt thì ra khỏi bể tắm, tới một chiếc giường êm ái khác nằm xuống, nhưng vẫn vậy. Tôi cũng nhắm mắt, tập trung để những ham muốn sống lại, thậm chí nghĩ cả tới cơ thể của Eun-kyo, nhưng cũng vô ích.

“Không được, đại ca còn muốn tiếp tục không?” Sau một hồi vắn vò, cô ta liền hỏi.

Tôi không nói năng gì. Tôi tới khu đèn đỏ không phải vì muốn làm tình mà vì muốn tiêu trừ dự vọng bản thủ còn sót lại trong thể xác, nhưng đối với tôi thì cơ thể ấy quả thật chả còn năng lượng gì đáng để tiêu hao cả. Vậy, dự vọng tiềm ẩn ở cơ thể tôi trong giây phút bất được Eun-kyo ở đâu vậy?

“Tôi nghe nói mỗi người đều có giới hạn, nếu đã từng xuất ra quá nhiều thì sau này không thể xuất được nữa. Đại ca, trước đây anh đã xuất ra hết rồi nên giờ cũng đừng nên buồn làm gì. Thôi đại ca thích làm gì thì làm vậy!”

Cô ta hướng bộ ngực vĩ đại vào miệng tôi. Đó là một cô gái thật lương thiện. Tôi vô vấp giống như một đứa trẻ khát sữa. Và trong giây phút ấy tôi lại đặc biệt nhớ tới mùi hoa đào, tới bầu trời xanh thẳm, và âm thanh sắc bén: “Không được bạo lực như vậy!” Tất cả đang mờ mờ ảo ảo trước mắt tôi, phía sau tà áo trắng bị thấm đẫm máu tôi của D. Sống mũi tôi bất giác cay xè, tôi khóc nức lên.

“Đàn ông thật đáng thương!” Tôi loáng thoáng nghe thấy cô ta đang lẩm bẩm.

Tất cả những đả kích mà tôi phải chịu, tất cả những tổn thương đều do chính tôi tự gây nên. Tôi không dám tin sự lý tính mà cả đời tôi luôn tin tưởng, sự lý tính mà tôi vẫn hằng tự tin chỉ trong khoảnh khắc tôi nắm cổ chân của Eun-kyo thôi đã tan tành biến mất không còn tồn tại một chút gì. Tôi không thể nào lý giải nổi. Lòng tự trọng của tôi đã bị tổn thương ghê gớm. Sao sự việc ấy lại có thể xảy ra nhỉ? Có phải vì tình yêu chăng?

Sau khi ra khỏi tiệm mát-xa, tâm trạng của tôi tồi tệ hơn trước gấp vạn lần.

Thực sự tôi cũng không còn dũng khí để về nhà gặp Seo Ji-woo nữa. Vì thế, tôi đi uống rượu, uống tới say bí tỉ, hình như gần sáng tôi mới về tới ngôi nhà trống rỗng của mình. Tôi đang nghĩ, khát vọng xa lạ ẩn nấp trong tim tôi cả cuộc đời này rốt cuộc là cái gì đây? Lẽ

nào là “cắm vào” sao? Nói một cách chuẩn xác là, lúc xoa nắn gân chân của Eun-kyo, lúc bị sự rung động không thể kháng cự dần dặt; lúc mũi bị chìm trong mùi hương của tóc cô bé, lúc bàn tay thôi thúc ý muốn được chạm vào ngực cô bé, những khoảnh khắc đó thật nóng bỏng, thật tươi mới, giống như bị lửa thiêu đốt vậy. Khoảnh khắc tươi mới ấy tôi chưa từng trải qua trong đời. Người ta đều biết nhà thơ Lee Joek-yo chẳng qua là những từ ngữ trừu tượng, cùng những chiến lược xảo quyệt, và cả những quan niệm giả dối bôi trát lên, chẳng qua chỉ là thứ do mọi người tùy tiện tạo nên mà thôi.

Thơ ca đối với tôi mà nói chả có chút an ủi nào, tôi phải luôn cẩn thận nhẫn nhịn, và kìm nén. Tôi không hề cho rằng thơ ca là sự thổ lộ của tình cảm. Tình cảm chẳng qua chỉ là những vết lốm đốm, chỉ khi nào lau chùi sạch sẽ những vết lốm đốm bản thiêu đó đi thì bạn mới có thể nhìn rõ thế giới chân thực này, đây chính là lý luận về thơ ca của tôi. Tôi tin đó chính là “Lý luận về thơ ca của tôi”. Nhưng, đó thật sự là tôi sao? Chẳng có thành tựu gì cả, tôi chỉ khắc chế chính bản thân mình với một tính chất chiến đấu mà thôi. Có thể nói, tôi như một tên tù, và tôi gần như đã dùng hết thời gian của mình.

Trong suy nghĩ, cuộc đời tôi chớp mắt đã quay trở về điểm xuất phát.

Sự việc ngày hôm nay trở thành tài liệu phản tác dụng, tôi nên bước đi theo cách như trước đây, lúc đó sự chấp nhận của tôi lại càng trở nên khó khăn hay dễ mặc cho mỗi tình cảm bước đến bên bờ vực của sự tan vỡ? Tôi có hai con đường để chọn?

Nhưng, tôi đâu còn nhiều thời gian nữa. Lúc đó tôi đang bị bệnh tiểu đường và chịu đựng những biến chứng của tiểu đường, hằng ngày cần phải tiêm thuốc, hơn nữa lại còn bị đi bị lại chứng tiêu chảy và táo bón. Kính lão cũng đổi sang độ cao nhất rồi. Chẳng còn mấy chốc nữa thì con đường của tôi cũng sẽ đi hết. Như vậy khi đi đến cuối con đường, bất luận gặp lối rẽ nào, sự lựa chọn đi đường nào cũng chẳng còn ý nghĩa gì cả. Cho dù có được Eunkyo, cho dù cơ thể tôi có thể đề chắt được lên cô bé thì tôi cũng có thể tạo nên những thành tựu gì chứ? Lúc đó cũng chẳng qua chỉ là Eun-kyo nương thân chỗ tôi, tạm thời tôi có được em mà thôi.

Cuối cùng, trong tình cảnh rối rắm đó, ngày lại ngày trôi qua. Tôi có thể rạch bụng, cũng có thể treo cổ. Trước mặt tôi lại bày ra hai con đường: chịu đựng những ngày tháng còn lại chẳng còn bao nhiêu nữa ấy, hay là tự tay mình kết thúc khoảng thời gian chẳng còn bao nhiêu ấy nữa? Đây chính là lối rẽ dành cho tôi.

Hai hôm sau, vào ban đêm, tôi tận mắt trông thấy một cảnh.

Toàn thân mệt mỏi, tôi nằm cả ngày trời, vừa dậy nhìn xem, hóa ra trời đã tối. Hình như tôi bị cảm cúm rồi. Chuông điện thoại réo liên hồi.

“Thầy, là em”, Seo Ji-woo gọi: “Em đã nói với thầy về cuộc phỏng vấn với nhà văn Igwa ở Daejeon, bây giờ em mới đang trên đường về. Hôm nay chắc em không qua chỗ thầy được. Thầy nhớ ăn tối đầy nhé!”

Cả ngày không ăn, quả thật bụng tôi đang đói còn cào. Cơm tôi qua nấu đã khô cứng trong nồi, tôi ngâm trong nước cho mềm, rồi ăn kèm cùng kim chi. Hạt cơm vẫn cứng nên rất khó nhai và nuốt. Cả đời tôi sống một mình, vì vậy nấu ăn cũng khá ổn, dù ăn một mình cũng phải ăn uống cho đàng hoàng. Để người khác thấy cuộc sống một mình của tôi, điều đó còn đáng ghét hơn cả cái chết. Ăn uống thì thế, việc ăn mặc cũng vậy. Thậm chí có một lần ở hội nghị người mẫu gì đó, người ta còn bình chọn tôi là “Người đàn ông có gu ăn mặc”. Trời sinh tôi tài giỏi, cũng biết cách hưởng thụ cuộc sống, vì thế, việc bỏ mặc cơm trong nồi suốt hai mươi tư tiếng như vậy là điều chưa từng xảy ra.

Nhưng, thời gian này quả thật nào có giống trước kia. Nếu không có ai, tôi ăn cơm cũng chả ngon. Nếu có ăn thì cũng giống như hôm nay, chỉ ăn cơm với kim chi hoặc ăn mì tôm. Ngay cả việc lấy canh hay đồ nhắm ra khỏi tủ lạnh thôi tôi cũng lười chẳng buồn động tay. Chị Ryoan đi Istanbul thăm con trai đã sắp được hai tháng, vẫn chẳng có tin tức gì. Có lẽ cũng không cần chị ta nữa. Cũng được, không cần chị ta cũng chẳng sao. Cứ thế này, không cho cả Eun-kyo hay Seo Ji-woo tới, một mình tôi sống càng thoải mái.

Dường như tôi không có trọng tâm vậy, cảm thấy chông chênh, như bị mắc phải một căn bệnh vô lực nào đó vậy. Sau khi miễn cưỡng ăn đầy bụng liền đem nồi cơm vẫn còn quảng vào trong bồn rửa. Tiếp đó mở ti vi, cũng chả có tiết mục gì đáng xem. Nằm trên giường cả ngày, thế mà cơ thể vẫn mệt mỏi quá chừng. Ngẩng đầu nhìn ra ngoài vườn, ánh trăng tràn vào tầm mắt. Lúc này mặt trời vừa lặn, thế mà ánh trăng đã sáng đến vậy. Hình như hôm nay là rằm thì phải. Ánh trăng trong trẻo, trắng nõn như trán Eun-kyo, bóng râm của hàng tùng rậm như lông mi của Eun-kyo vậy. Tôi bị ánh trăng lấp lánh đẹp tuyệt vời kia hấp dẫn, liền mặc thêm áo jacket, đội thêm mũ rồi bước ra ngoài cửa lớn.

Đoạn đường đi dạo của tôi thường cố định. Một đoạn đường là từ sau nhà dùng thang lên vùng đất cao, cuối cùng sẽ lên núi. Đoạn đường khác là vòng qua điểm cuối cùng của trạm xe bus, vượt qua đường dốc tới Z, nơi mấy tiệm cà phê nằm san sát. Tôi quanh quẩn ở trạm cuối xe bus một lúc.

Ánh trăng sáng trong, đường cũng sáng. Đi khoảng hai cây số đường núi về phía Z có thể tới một con đường nhỏ. Trên cành lá đong đưa, dưới góc rụng đầy lá sồi. Qua khỏi dốc, nhìn thấy ánh đèn ở Z. Tôi dựa tạm vào hòn đá bên đường thở dốc. Cơ thể nặng nhọc dường như cũng được thư giãn đôi chút. Nếu như bình thường đi dạo cùng Seo Ji-woo, có lẽ đã xuống hết dốc tới quán cà phê ở Z uống tách trà rồi. Z là nơi dành cho những người đang yêu và các sinh viên ra ngoài ô chơi thường lui tới.

Tôi nhìn vào ánh đèn ở Z một hồi, dường như nghe thấy cả những lời thì thầm yêu đương ngọt ngào của nam nữ thanh niên. Trong các tiệm cà phê toàn là những đôi yêu nhau. Có đôi đang ôm ghì thật chặt lấy nhau. Cũng có những đám đông đang tổ chức sinh nhật, cùng hát vang bài hát “sinh nhật vui vẻ”. Thật sự cảnh tượng này quá khác biệt, khác biệt hẳn một trời một vực với tuổi thanh xuân mà tôi đã trải qua. Nhưng dù vậy, tôi cũng chẳng có sự hâm mộ gì đặc biệt đối với bọn họ cả. Cuộc sống vốn dĩ phản ánh hoàn cảnh thời đại mà! Họ có cuộc sống của họ, tôi có cuộc sống của tôi – tôi vẫn thường nghĩ vậy.

Nhưng hôm nay, khi đứng ở ven đường, tâm trạng khi nhìn ánh đèn của tôi rõ ràng khác mọi lần. Khi những ánh đèn lập lòe hoa lệ đầy màu sắc của tiệm cà phê nhảy múa trong mắt tôi, khoảnh khắc ấy trong tôi bỗng xuất hiện một tia đồ kị đề hèn. Tôi không còn tuổi thanh xuân nữa. Mà cái gọi là tuổi thanh xuân của tôi cũng chả khá khẩm gì cho cam, cũng giống như cuộc sống của một lão già vậy, lúc nào cũng chỉ biết công việc là công việc. Vì để sinh tồn, để kiếm được học phí, tôi đã từng có những ngày làm việc hai mươi tiếng. Mơ về một cuộc sống tốt đẹp, nên tôi đã trải qua những ngày chịu đựng lễ rửa tội bằng đạn hơi cay, chịu đựng đòn roi cũng không ít. Thời kỳ đổi mới lại là mười năm dài dằng dặc ở trong tù. Công hiến như vậy, kết quả đổi lại chỉ là những kẻ độc hưởng chiến quả ở trong những tiệm cà phê kia mà thôi – đột nhiên tôi cảm thấy như vậy. Tôi rất tức giận, muốn xông tới nơi họ đang cười nói âm ỉ kia mà hét to cho thỏa.

Cuộc sống ngọt ngào mà các người đang hưởng đó là do ai dành cho, từ đâu mà có, các người không có quyền lợi... Các người chỉ biết hưởng thụ thôi.

Nhưng đó chỉ là những tưởng tượng điên rồ mà thôi.

Ai trong số họ biết tới lão già như tôi chứ, ai biết được quá khứ mà một nhà thơ già như tôi đã phải trải qua chứ. Tôi vô cùng đau lòng, ra sức bước nhanh trên đường về. Sương đêm thấm đẫm trên đôi giày thể thao. Cơ thể nặng nề của tôi như nhẹ nhõm đi nhiều. Điểm cuối trạm xe bus vừa có một chuyến xuất phát vào thành phố.

Ở chỗ đường trông trên lưng núi đang dừng ba bốn chiếc xe bus. Tôi vội vàng bước, tới chỗ có bóng cây, nhìn thấy trạm cuối thì ngồi xuống. Trán tôi vã mồ hôi. Từ đây tới tiểu khu trong khu phố nhỏ có hai đường. Một đường là từ đây đi thẳng về phía đông. Đường khác lại cùng với đường trước gặp thành hình chữ L, men theo sườn dốc năm mươi mét, sau đó rẽ về hướng đông. Điểm cuối cùng của con đường thứ hai kia là nhà tôi, đằng trước bên trái nhà thứ hai chính là nhà Eun-kyo. Ở trong vườn nhà tôi, do địa thế cao, những ngôi biệt thự đằng trước chỉ cao ba bốn tầng nên khi nhìn có thể thấy không gian và một góc vườn nhà Eun-kyo.

Một chiếc xe bus chạy tới. Chỉ có ba người xuống xe, trong đó hai người còn lại đều tới đường khu phố nhỏ chỗ nhà Eun-kyo, còn một người thì đi qua khu đó.

Mồ hôi giờ đã ráo, tôi chợt cảm thấy một cơn gió lạnh, nhưng vẫn ngồi nguyên một chỗ. Tôi cảm thấy như mình đang đợi Eun-kyo.

Không phải là cần gặp mặt, mà chỉ là tôi muốn nhìn thấy Eun-kyo từ trên xe bus bước xuống, băng qua mảnh đất trống dưới ánh trăng vàng vạc trở về nhà mà thôi. Lúc này có thể là thời điểm Eun-kyo đang trên đường về nhà, nhưng cũng có thể không phải. Tôi muốn đợi cả chuyến xe sau.

Lúc đó, một chiếc xe con chạy vào bãi đất trống. Tôi đưa mắt hồ hững nhìn. Nhưng chiếc xe con đó lại không rẽ về khu phố nhỏ, mà quay đầu chỗ lối rẽ vào bãi đất trống và tiến dần về phía ngay sát chỗ khuất tôi đang ngồi. Chỗ đỗ xe hẹp nên mọi người đỗ xe vào bãi đất

trông là chuyện thường. Vì không muốn bị đèn xe chiếu vào, nên tôi cúi sát người xuống. Tôi và chiếc xe tạo thành một đường chéo, khi nó chạy tới chỗ cách tôi hơn mười mét thì dừng dưới góc sồi, tắt đèn, tắt máy.

Chính lúc đó, bất chợt tôi cảm thấy râu tóc động đậy.

Không phải xe của Seo Ji-woo đó sao? Không phải một tiếng trước câu ta nói đang đi từ Daejeon về sao? Tôi nín thở. Ánh trăng rọi qua kẽ lá chiếu vào trong xe. Đèn đã tắt, nên từ chỗ tôi ngồi có thể nhìn thấy rõ mọi thứ trong xe, còn rõ hơn cả tôi tưởng.

Tôi chau mày lại, nhìn vào trong xe qua những cành cây khô. Seo Ji-woo đang nghiêng sang phía ghế lái phụ. Bờ bóng râm của cây sồi rọi phần nhiều vào chỗ ghế lái phụ nên nó vẫn tương đối tối, nhưng vẫn có thể nhìn được đầu và trán của người ngồi đó.

Đúng là một cảnh tượng thật khiến người khác phải kinh ngạc. Seo Ji-woo đang hôn người phụ nữ ngồi trên ghế phụ đó. Cho tới lúc này, đối tượng Seo Ji-woo hôn chẳng qua vẫn chỉ là “một người phụ nữ” nào đó mà thôi. Nhưng sau những chiếc hôn hít ấy, đầu cậu ta bắt đầu dần cúi thấp xuống. Và giây phút ấy, tôi không cần đến nhiều thời gian cũng có thể nhận ra ngay người phụ nữ ngồi trên ghế phụ chính là Eun-kyo. Những ngón tay tôi run lên, hơi thở bắt đầu dồn dập.

Giống như màn hình sân khấu dần bị cuộn dần lên vậy, nếp áo đồng phục học sinh của Eun-kyo cũng bị cuộn lên. Đầu Seo Ji-woo như con mãnh thú, dần cúi xuống. Lúc sau, cằm của Eun-kyo cũng bị áo cuộn lên che khuất.

Lúc đó trong tôi bùng lên tia sát khí. Seo Jiwoo đang mút bầu ngực Eun-kyo. Bầu ngực giống như quả cam được ánh nắng vàng rực rỡ chiếu đến chín mọng – bầu ngực “nàng thơ của tôi”.

Một quả mọng ngâm trong một lọ đường mới

Nhưng nước ở bên ngoài

Cô đơn như ánh vàng chảy ra từ chiếc mũ

Ánh vàng đó phát tán rực rỡ.

(Trích từ *Người đàn bà si tình* của Paul Varelli.)

Xác thịt chỉ giống như cỏ cây thôi sao?

Bút ký của thi nhân

Ngờ vực

Đối với một số người thì văn học là một loại tật bệnh bẩm sinh. Nhưng cũng có một số người mãi mãi không thể viết văn.

“Tôi muốn dùng văn chương sáng tạo ra một nhạc cụ sắc bén!” Người phát ngôn như thế chính là nhà văn Pháp André Paul Guillaume Gide⁽¹⁾, tác giả của tác phẩm *Khung cửa hẹp*. Câu đó đồng nghĩa với việc muốn nói, mộng văn chương cũng giống như nhà ảo thuật có thể lấy chú chim bồ câu ra từ trong chiếc mũ rỗng không. Nhưng văn chương và ảo thuật không giống nhau, vì văn học không phải là nghệ thuật lừa dối. Seo Ji-woo còn chưa học được cách lừa dối.

Cậu ta rất khéo tay, cũng rất nhẫn nại, còn hiểu được cách chuẩn bị những đạo cụ thiết yếu. Nhưng không phải cứ chuẩn bị giấy nháp và bút mực tốt thì có thể sáng tạo ra “nhạc cụ sắc bén”. Có những người mặc dù không có tài, nhưng chuẩn bị tốt những gì cần thiết, thông qua nghiên cứu tỉ mỉ lại tìm ra được những nội tạng tinh hoa mà chính mình cũng không hiểu rõ, và cuối cùng cũng có thể tạo ra “nhạc cụ sắc bén”. Nhưng, có những người vĩnh viễn không thể tiến nổi thêm được bước nào. Cách duy nhất để những người như vậy tự cứu mình là từ bỏ công việc ấy. Nhưng, cậu ta đã bỏ lỡ thời cơ. Dù dạy bảo thế nào, cậu ấy vẫn lý giải văn chương là văn chương, nhạc cụ là nhạc cụ, cậu ta không thể hiểu quá trình biến văn chương thành thứ nhạc cụ thần kỳ kia.

Khi tôi viết cuốn tiểu thuyết và lấy danh nghĩa của Seo Ji-woo để tham dự cuộc thi, nói thật, tôi không nghĩ sẽ thành công, càng không nghĩ thành công đó sẽ nối tiếp thành công. Về điểm này, tôi rõ ràng có tội. Cho dù nói tôi là tội phạm, tôi cũng không thể biện bạch.

Phần tử trí thức thì ngay cả văn chương cũng muốn phân chia theo thứ bậc, muốn đem tất cả các tác phẩm của các tác giả đi dán tem kiểm định giống như trên sản phẩm thương mại, và phân chia rõ ràng ra. Đối với thói quen thông thường của các phần tử trí thức, tôi rất khinh thường. Thế nào là văn học chứ? Không chỉ văn học, thành kiến với tính bạo lực đó còn được thể hiện rõ ràng trong nhiều lĩnh vực. Lĩnh vực nào cũng đều có câu lạc bộ, liên hiệp hội, còn có cả những tập đoàn phi hội viên bị coi như ăn mày. Mà nó lại không hề giống như lĩnh vực thể thao, dùng thành tích chung cuộc của các cuộc thi đấu phân chia. Thỉnh thoảng cũng xảy ra tình huống như vậy, nhưng đa phần đều lấy một “hiện tượng” rất ít ỏi để làm manh mối, lấy “nội dung” chính thể để phân loại. Dẫn dắt sự ủng hộ của đại chúng, dựa vào trò bịp bợm để đảm bảo, củng cố tính chính xác của cách phân loại. Sau đó người được phân chia đến một thứ tầng nào đó, dù có ôm ấp những mộng tưởng như thế nào cũng đều cần phải thay đổi, mà cả đời cũng rất khó thoát khỏi cái vị trí đó, kiểu giống như “một lần làm hải quân, vĩnh viễn là hải quân” vậy.

Tôi không ngốc, nên sớm đã nhận thức rõ điểm ấy.

Cả đời chỉ biết làm thơ thì có gì mà tự hào chứ? Cuộc sống của một con người với bút danh là Joek-yo⁽²⁾ thì có ma lực thần kỳ gì không? Nhưng, trên đất nước của chúng tôi, đem mấy thứ đó đính kèm lên thơ tôi, lại có thể quảng bá rộng rãi, đạt được thành quả kinh người. Mong tưởng trở thành nhà thơ để tồn tại, nên cần phải có tính chiến lược nâng cao giá trị thơ của tôi. Tôi tin thứ dục vọng đó của mình không phải không có đạo đức. Tôi nghĩ đây chỉ là một cách thức tôi la ó phản đối mãnh liệt đối với phân tử trí thức đầy thành kiến trong xã hội mà thôi. Do đó, có lẽ lúc ấy tôi đã có cảm tình đặc biệt với sự ngược đãi - hay sự thành công với tư cách nhà thơ của mình. Rốt cuộc thơ của tôi có đáng nhận được sự hâm mộ và tôn kính của quần chúng không? Quần chúng hâm mộ thơ của tôi, lẽ nào là vì tôi sớm nhìn rõ thói xấu của xã hội, đồng thời hòa theo chế nhạo thói xấu đó sao? Mọi người nói thơ của tôi đạt tới mức “tĩnh lặng của vũ trụ”. Cũng có người nói đó là do tôi đã kiên quyết từ bỏ dục vọng của thế tục, luôn chỉ chú tâm vào quá trình làm thơ gian khổ dài đằng đặc để đạt được thành tích huy hoàng. Từ xưa đến giờ tôi sống cuộc sống một mình như của một người tu đạo, chưa viết tạp văn bao giờ, sự thực này đương nhiên cũng có thể trở thành giai thoại để mọi người ngợi khen không ngớt. Xét từ lập trường của tôi, những nhận xét, đánh giá đó chỉ là kết quả của những đầu óc lạnh lợi phụ họa với chiến lược của tôi mà thôi. Do đó, tôi thường ngồi một mình tự lầm bầm:

“Ném trái đắng đi!”

Khi tôi bước sang lục tuần cũng thế, câu “ném trái đắng đi” ấy là nhằm vào một bộ phận trí thức đầu óc sáng láng biết cách giúp quần chúng sùng bái tôi. Nhưng cuối cùng sự thay đổi kỳ quái vẫn xảy ra. Tôi ý thức được, từ lúc 65 tuổi trở đi, câu “ném trái đắng đi” ấy đã chuyển mũi dùi quay lại nhằm vào tôi. Đối với những câu thơ của mình, tôi cũng bảo “ném trái đắng đi”, hay với chính bản thân tôi cũng vậy, tôi cũng nói “ném trái đắng đi”. Đây là sự nhận thức, trào phúng, mỉa mai tột bậc của tôi. Chẳng hạn, tôi thường rơi vào tình trạng kích động như thế này: tôi vô cùng muốn hét to lên rằng bút danh Lee Joek-yo chẳng qua cũng chỉ là công cụ mang tính chiến lược mà thôi, thậm chí ngay cả việc tôi sống một mình bấy lâu ấy cũng chẳng phải vì cuồng nhiệt yêu thơ mà chỉ là ngẫu nhiên như vậy.

Khi lấy danh nghĩa của Seo Ji-woo tham gia cuộc thi viết tiểu thuyết ngôn tình, tôi cảm nhận được sự sợ hãi, đồng thời cũng cảm nhận được khoái cảm kỳ diệu. Không thể có chuyện cái kim lâu ngày trong bọc mà không lòi ra. Tôi nghĩ rồi sẽ có một ngày, tất cả mọi người đều biết tiểu thuyết ngôn tình kia là do nhà thơ Lee Joek-yo – người đạt tới sự “tĩnh lặng của vũ trụ” viết. Tới lúc đó mọi người sẽ biết sau vỏ bọc của nhà thơ Lee Joek-yo ẩn giấu bao nhiêu “thứ nông cạn”. “Thứ nông cạn” đó không phải là tôi, mà là ngôn ngữ biểu đạt “các bạn” chưa biết. Kỳ thực, tôi chưa từng cho rằng văn chương tình ái là “nông cạn”, cũng không cảm thấy nó không có giá trị gì. Do đó, biểu đạt như vậy mới chuẩn xác, lúc viết cuốn tiểu thuyết ngôn tình đó là vì để mọi người cảm thấy tôi nông cạn, khiến mọi người mặc sức chửi rửa tôi. Tôi viết có kế hoạch như thế.

Bất luận thế nào, thì tôi viết cũng là vì muốn mọi người thấy rõ tôi là “đồ nông cạn”. Tôi

đã đoán được rằng, một ngày nào đó tất cả sẽ bị phơi bày, tiểu thuyết đó là tác phẩm của nhà thơ Lee Joekyo. Khi bản thảo đó cuối cùng cũng in thành sách, bỗng nhiên bản thân tôi có một sự kích động, thôi thúc muốn phơi trần tất cả. Tôi muốn mọi người thấy rằng tôi và những tác phẩm thơ của tôi chẳng đáng bằng một bài văn. Có thể nói là tôi cần tiền, cũng có thể nói tôi chơi đùa với cả hai bản mặt của phần tử trí thức. Điều đó mặc dù không hoàn toàn sai, nhưng những lý do đó kỳ thực rất gần với sự ngụy tạo cho tội của tôi. Theo thời gian, tôi dần dần càng nhìn rõ những điều ẩn chứa trong lòng mình. Sau đó tôi có thể rút ra kết luận, làm một nhà thơ, tôi muốn đem “thành tựu huy hoàng” đã được thần thánh hóa vút xuống dòng nước trôi tha. Cuối cùng, dùng thủ đoạn tàn ác đó, biến Seo Ji-woo trở thành người đại diện, phù hợp với “cách nói của mọi người”, viết nên cuốn tiểu thuyết ngôn tình đó.

Đương nhiên, tôi biết, mặc dù Seo Ji-woo nhờ vậy mà thành nhà văn, nhưng cậu ta không nhờ thế mà trở nên hạnh phúc. Khi cuốn tiểu thuyết thứ ba *Trái tim* giữ vị trí bán chạy hàng đầu, tới hôm ấy chúng tôi ngồi cùng nhau xác nhận chuyện đó, tôi nghe thấy Seo Ji-woo lẩm bẩm: “Vốn hy vọng lần này sẽ thất bại không bán được, vậy mà lại đứng đầu.”

“Cậu hy vọng nó sẽ thất bại? Cậu đã hoàn toàn trở thành một nhà văn nổi tiếng rồi, phải uống mừng một cốc mới đúng!” Tôi giả vờ an ủi.

Cậu ta liếc tôi một cái, ánh mắt tràn đầy vẻ trách móc: “Em cứ tưởng thầy cũng hy vọng nó thất bại cơ. Thầy... thầy kỳ vọng điều gì vậy?”

“Tôi áy à, kiếm được tiền là tốt rồi, thành công của cậu cũng không tệ đâu chứ...”

“Có hai điều em không hiểu. Đầu tiên, nói thật, em không hiểu trong lòng thầy rốt cuộc nghĩ gì?”

“Còn gì nữa?”

“Quần chúng, đám nhà báo, nhà bình luận sao bọn họ đều ngu xuẩn như vậy? Em rất lấy làm kỳ lạ là tại sao họ không phân biệt nổi đâu là em và đâu là văn chương của em? Rõ ràng không phải em viết, vậy mà lại chẳng có một ai mảy may nghi ngờ.”

“Xem ra cũng có lúc cậu bị kích động muốn vạch trần tất cả đấy nhỉ?” Cũng giống như tôi, tôi đã thấy cậu ta cũng hy vọng tất cả mọi chuyện đều rõ ràng, nhưng đồng thời lại lo lắng mọi việc sẽ xảy ra như vậy. Nỗi khổ tâm giằng xé trong lòng cậu ấy chính là như thế.

“Dù tất cả đều được phơi bày ra ánh sáng, tôi cũng không để liên lụy đến thầy đâu. Một người như thầy lại đi viết những tác phẩm văn chương kiểu ấy... thật chẳng ra làm sao cả. Quần chúng cũng chẳng đời nào tin.”

“Cách tốt nhất chính là cậu phải độc lập, tự viết tiểu thuyết của mình. Như thế sẽ lấp liếm được tất cả những gì của tôi từ trước đến giờ. Cậu hãy thử xem”.

Cậu ta liếc nhìn tôi, chẳng nói chẳng rằng bước ra vườn.

Đương nhiên cậu ta vẫn đang âm thầm cố hết sức để viết nên những cuốn tiểu thuyết của mình. Nhưng, khuyết điểm mà vĩnh viễn cậu ta không thể tránh được chính là, ngay cả đề tài văn học cũng không thể hoàn thành. Đây là sự thật. Tình trạng của cậu chính là nhét tất cả những cuốn tiểu thuyết ngôn tình còn dang dở vào trong ngăn kéo.

Tối hôm đó, cậu ta cử tạ hơn một trăm lần ở trong vườn.

Tôi giả vờ không để ý, nhưng lại đứng phía sau khe cửa nhìn cậu ta. Cậu ta mồ hôi nhễ nhại, huyết quản sau cổ như phồng lên. Nói là tập thể thao, nhưng thực ra giống như thăng điên đang muốn tự sát vậy. Không, có lẽ lúc đó Seo Ji-woo đang điên cuồng nghĩ đến chuyện đánh tôi cũng nên. Đúng là một cảnh tượng xúc động lòng người.

Sự nguy hiểm trong mâu thuẫn giữa tôi và Seo Ji-woo kể từ sau khi cuốn tiểu thuyết tôi viết được giành giải cứ ngày một tăng thêm. Đặc biệt sau khi tiếng vang của cuốn *Trái tim* mãnh liệt hơn hẳn so với những cuốn tiểu thuyết viết trước đây, thì mâu thuẫn ấy càng nặng nề.

Tôi vốn cho rằng hai thầy trò chúng tôi có thể hợp tác tốt trên nhiều phương diện, hóa ra tất cả những dự liệu lúc đầu của tôi đã hoàn toàn sai. Một Seo Ji-woo tương đối tích cực, lạc quan trước đây giờ đã trở thành một nhân vật nổi tiếng lạc trong sự ảo diệu của màn sương mù dày đặc, và sự khinh thường của tôi dành cho cậu ta cũng ngày càng lớn thêm. Chúng tôi cùng có chung một tâm lý, đó là đợi giây phút cả hai cùng bùng nổ, đợi tới khoảnh khắc cùng bị sụp đổ. Đồng thời, cả hai cũng lại vô cùng sợ hãi giây phút ấy. Sự mâu thuẫn này trở thành yếu tố chí mạng giữa quan hệ của chúng tôi.

Chúng tôi bắt đầu hoài nghi lẫn nhau. Thậm chí ngay cả tôi cũng nghĩ: “Nếu cứ thế này, kiểu gì cũng có ngày cậu ta phơi bày tất cả sự thật. Chỉ bằng tôi cứ nói rõ ràng trước?” Seo Ji-woo cũng luôn dè chừng tôi liệu có một lúc nào đó sẽ tiết lộ cho mọi người chung quanh biết chuyện hay không. Cậu ta thường âm thầm thăm dò nội tâm của tôi. Sự hoài nghi giữa chúng tôi càng mạnh mẽ hơn, ngay cả vấn đề từng được coi là rất tế nhị như tiền nhuận bút cũng thành chủ đề mang ra để thảo luận.

Tôi vô tình nghe được từ chỗ một nhà thơ đàn em ở nhà xuất bản cuốn *Trái tim* nói lượng tiêu thụ của cuốn tiểu thuyết đó đã vượt quá năm trăm nghìn bản. Số nhuận bút ở cuốn sổ tiết kiệm mà Seo Jiwoo lập bằng tên tôi lại chưa được một nửa. Cho dù tiền nhuận bút được trả theo kiểu in bao nhiêu thanh toán bấy nhiêu thì số chênh lệch cũng quá lớn.

“Tôi nghe nói *Trái tim* in hơn năm trăm nghìn bản, như vậy tiền nhuận bút nhà xuất bản trả quá muộn phải không?” Tôi lặng lẽ thăm dò.

“Làm gì có, thưa thầy! Hôm nay bộ phận biên tập còn liên hệ với tôi, nói hiện nay chỉ mới in hơn hai trăm năm mươi nghìn bản mà.” Cậu ta trả lời.

Trong lòng tôi cảm thấy không thoải mái. Sổ tiết kiệm muốn làm bao nhiêu cuốn mà chẳng được, hơn nữa nhà văn yêu cầu gửi tiền nhuận bút vào hai sổ thì cũng chẳng phải

việc gì khó. Ngay từ đầu, nhà xuất bản cuốn *Trái tim* đã do chính cậu ta chọn.

Không biết có phải vấn đề tôi đưa ra khiến cậu ta không thoải mái không, hôm sau cậu ta đem danh mục cụ thể số lượng in ấn phát hành của nhà xuất bản cho tôi.

“Nhuận bút lần này tôi không cần nữa!” Cậu ta đưa danh mục cho tôi và nói như vậy.

“Tôi luôn nói rồi mà, người như cậu ấy... thế nào, cảm thấy oan ức à?”

“Oan ức gì chứ, không đâu ạ. Còn có các hội thảo, quảng bá, diễn thuyết, và nhiều chương trình khác nữa.” Mặc dù lời nói rất khiêm tốn và thái độ cung kính, nhưng cậu ta không nhìn vào mắt tôi, tôi cũng không nhìn vào mắt cậu ấy.

Chúng tôi đều gượng gạo, trước đây chưa từng có chuyện này.

Thử nghĩ xem, sự nghi ngờ ấy lại không xuất phát từ nguyên nhân là “tiền”, như vậy vấn đề lại càng nghiêm trọng thêm rồi. Mâu thuẫn tâm lý càng thêm phức tạp khiến người ta nảy sinh những mối nghi ngờ vặt vãnh. Hơn nữa, những mối nghi ngờ này càng tăng thêm kể từ sau khi Eun-kyo xuất hiện. Chỉ ít, với tôi là như vậy. Từ lúc ngẫu nhiên tận mắt thấy mọi chuyện trong xe ở bãi đất trống nơi trạm cuối xe bus, sau khi Eun-kyo và cậu ta âu yếm mãi với nhau, sự nghi ngờ và phần nộ của tôi đạt tới đỉnh điểm.

Đầu tiên, tôi cho rằng cậu ta đã biết rõ tâm tư của tôi đối với Eun-kyo, sau đó chỉ vì muốn chế ngự tôi nên mới cố ý dụ dỗ cô bé hồn nhiên ngây thơ đó. Chắc chắn cậu ta cũng đã lợi dụng một cách triệt để cái mác “nhà văn” nổi tiếng của mình, dù không phải tiêu tuyết do mình viết ra. Không, biết đâu ngay từ đầu cậu ta đã bắt chập tất cả, làm bừa bãi một cách thô bạo thì sao? Dưới sự khuyến dụ của tôi, sức mạnh cơ bắp của cậu ta đã khác xưa rất nhiều. Một thiếu nữ nhỏ bé, yếu đuối như Eun-kyo, chỉ cần một tay thôi là cậu ta đã có thể dễ dàng khống chế. Cô nhóc 17 tuổi ấy làm sao có thể địch lại được sức mạnh cơ bắp đầy bạo lực của cậu ta được chứ? Có thể ngay từ lúc đầu cậu ta đã lập kế hoạch đưa Eunkyo tới bên tôi cũng nên.

Với sự tưởng tượng như thế, mọi chuyện cứ hiển hiện liên tiếp ra trước mắt.

Có lẽ trước khi đưa Eun-kyo tới bên tôi, cậu ta đã khiến Eun-kyo rơi vào cạm bẫy của mình, thỏa thích chơi đùa cô ấy rồi cũng nên. Dùng sức mạnh cưỡng ép cô bé cởi quần áo, sau đó chụp ảnh, uy hiếp sẽ tung những tấm hình này lên mạng, để từ đó thỏa mãn dục vọng của bản thân. Đột nhiên tôi nhớ ra có bài báo nào đó nói về vấn đề như thế. Con đường từ trường Eun-kyo về nhà là con đường dốc quanh co, hẻo lánh hiếm xe qua lại. Khi cô bé tan học về, cậu ta bắt cóc lôi lên xe rồi chở tới một cụm rừng xa xôi nào đó, uy hiếp cô bé cởi quần áo... hình ảnh Seo Ji-woo như vậy đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi, cứ như tôi đang được chứng kiến tận mắt vậy. Cởi bỏ hết quần áo thì bắt đầu ghi hình, có khi còn dùng tiền nhét vào miệng Eun-kyo cũng không chừng. Mà thật ra cũng chẳng cần mạo hiểm tung hình lên mạng, chỉ cần viết dăm ba câu chuyện nữ sinh trung học của trường nào đó làm gì đó, rồi giả vờ lỡ tay đánh rơi tấm ảnh nude, chỉ cần một tấm thôi là tuổi thanh xuân

của Eun-kyo coi như xong. Chế ngự một chú thỏ nhút nhát chưa hiểu sự đời, chưa hiểu lòng người đổi thay, điều đó đối với cậu ta thật sự quá đơn giản, không hề tốn một chút sức lực.

Thật là một sự tưởng tượng đáng sợ. Sự ngờ vực một khi đã mạnh nham, nảy mầm và nó nhanh chóng vượt qua bức tường lý tính, thì sẽ không thể thu hồi lại được.

Trên sân khấu chỗ dành cho những phù thủy chuyên sai khiến người và người giết chóc lẫn nhau, tôi đều không tin.

Những việc giết chóc ấy luôn được tiến hành trên sân khấu

Đi qua cửa địa ngục, bị chôn vùi trong mộ địa

Nhưng chàng trai đã sát hại tôi kia lại dương dương tự đắc trên sân khấu.

(Trích từ “*Bài ca về tình yêu*” của Yoshimoto Takaaki⁽³⁾.)

Cứ như vậy, tôi tiến dần vào địa ngục của mình.

Luật sư Kyu (4)

Các Ủy viên Ban vận động và những người liên quan trong tòa thị chính, còn có vài nhà báo, người thiết kế, thi công đều tập trung tại “Hội thảo kỷ niệm sự nghiệp Lee Joek-yo”. Có Hội thảo này là vì trước khi xây dựng “Nhà tưởng niệm Lee Joek-yo” phải nghiên cứu thảo luận nhiều vấn đề, phương diện mới tổ chức lễ khởi công.

Họ xem xét, nghiên cứu tỉ mỉ nơi nhà thơ Lee Joek-yo đã sống trước đây. Đó là một căn nhà kiểu Âu hai tầng nằm trên khu đất hơn hai trăm mét vuông ở sườn dốc vẫn còn nguyên vẹn. Lúc đầu khi nhà thơ chuyển về đây sinh sống, ngay cả trạm xe bus cũng không có, đường từ thành phố về đây còn chưa xây dựng. Do đó, nhà thơ đã mua được căn nhà này với giá rất rẻ. Người phụ trách thiết kế nói, dù ngôi nhà khá lâu đời, nhưng về cơ bản còn rất kiên cố, trùng tu hoặc thiết kế lại sẽ không xảy ra vấn đề gì. Thành phố cũng đã mua hai căn nhà kế bên làm bãi đỗ xe kiêm văn phòng làm việc. Hơn nữa mọi việc đều nhận được sự ủng hộ, cho rằng không chỉ căn nhà trước đây nhà thơ từng sống, mà cả thư phòng và các vật phẩm ông ấy từng sử dụng lúc sinh thời đều sẽ cố gắng bảo tồn nguyên trạng. Người phụ trách thi công hạng mục này nói: “Chủ tịch thành phố ra chỉ thị cho chúng ta phải hết lòng vào việc này.” Bộ phận giám sát, thẩm định muốn xem xét bên ngoài của ngôi nhà, nên tất cả rào rập kéo nhau đi qua khu vườn. Những cây tùng già bao xung quanh ngôi nhà vẫn là khung cảnh đẹp nhất. Có người nói: “Những cây tùng này thật giống khí phách của nhà thơ Lee Joek-yo lúc sinh thời.” Mọi người ai nấy đều gật đầu tán thành.

Căn nhà nằm ở vị trí cao, do đó không những thấy cả tiểu khu, mà ngay cả khe núi phía đằng trước cũng có thể nhìn thấy hết, đó chính là ưu điểm lớn nhất của căn nhà. Từ mùa xuân tới mùa thu, rừng cây ở khe núi biết bao lần thay lá, nhưng theo tôi biết, nhà thơ Lee Joek-yo đắm mình vào rừng cây và đồi núi xung quanh cũng chỉ vài năm đầu mà thôi.

Tùng có những lúc, mấy nhà thơ hậu bối lên thăm núi đã tranh nhau khen rừng tùng. Thế là nhà thơ nói: “Dạo này tôi rất thấm thía lời của Lý Tương⁽¹⁾.” “Lời nào của ông ấy ạ?” Có người hỏi. “Có một bài tản văn được viết khi ông ấy trông thấy những bóng râm của rừng tùng vào mùa hè rất đáng sợ, vì cảm thấy vô cùng sợ hãi nên đã cho ra đời bài tản văn ấy. Nhìn đi, những thân cây tùng cứ mãi phát triển không ngừng, các cành cây cũng cứ đâm tua tua... Ôi, đáng sợ quá! Ham muốn sinh tồn đó, không có dục vọng nào có thể mãnh liệt hơn so với ham muốn sinh tồn và sinh sôi nảy nở đó. Bần thủ quá, dơ dáy quá! Có lúc khiến người ta phải sờn gai ốc.”

Trước khi mất mấy năm, ngay cả những cây tùng trong vườn cũng bị nhà thơ coi như cái gai trong mắt. “Hay là chặt hết chúng đi nhỉ? Cành lá ngày càng sum sê, bóng râm ngày càng lớn, rất phiền phức. Chẳng qua do mắt không nhìn thấy thôi, chứ những chiếc rễ cây kia đang đâm mãi vào lòng đất đấy. Có khi sau này cuộn chết cả tôi và căn phòng này cũng nên.” Mặc dù nói vậy, nhưng cuối cùng nhà thơ Lee Joek-yo vẫn không nhẫn tâm chặt những cây tùng đó.

“Phải chặt bớt những cành tùng kia, lá cũng cần tỉa bớt. Cây tùng phải tỉa cành lá mới đẹp.” Bạn thân của nhà thơ Lee Joek-yo, cũng là một trong các Ủy viên Ban vận động, nhà thơ lão thành N nói. Mọi người cẩn thận ghi chép lại.

“Ngài vẫn chưa chịu công khai cuốn sổ đó sao?” Là S, một nhà báo chuyên mảng văn học. Từ hoạt động nhân ngày giỗ đầu lần trước anh ta đã bắt đầu muốn xem cuốn hồi ký của nhà thơ Lee Joek170 Búai vò àau ninn múai laa yiu yo. S từng tới văn phòng luật sư của tôi, nói rằng nếu có di tác của nhà thơ, anh ta muốn đọc quyền đăng bài.

“Không phải tôi đã hẹn với anh rồi sao? Nếu quyết định công khai, tôi sẽ đưa bản phô-tô cho anh đầu tiên. Một lần nữa tôi hứa, nhất định sẽ đưa cho anh đầu tiên. Cũng không phải vì nó có nội dung gì đặc biệt...” Tôi ngập ngừng nói, chỉ muốn mau chóng đuổi những người này đi.

Nhà báo S nắm lấy vạt áo tôi: “Nghe nói trong đó có nội dung đặc biệt đấy?”

“Người trẻ tuổi thật hay thích đoán bừa.”

“Mặc dù là nhà báo, nhưng tôi cũng là nhà văn. Tôi đảm bảo với ngài, tôi sẽ không viết những bài báo gây bất lợi đối với nhà thơ Lee Joek-yo. Bởi ông ấy đã là cố nhân rồi mà. Còn nữa, chìa khóa của căn phòng lúc này chúng ta vừa xem đó, giờ do ai giữ vậy?”

“Anh hỏi điều này là muốn làm gì?”

“Lúc rảnh, tôi muốn tới thăm thêm lần nữa.”

“Người của thành phố nói mấy hôm nữa sẽ đem toàn bộ vật phẩm chuyển đi để chỉnh lý, trong thời gian trùng tu, chỉnh lý sẽ được bảo quản ở một nơi đặc biệt. E rằng với danh nghĩa cá nhân cậu sẽ không thể tới xem.”

“Tôi nghe nói thỉnh thoảng nhà thơ Lee Joekyo còn viết tản văn, dù mọi người đều biết ông chỉ làm thơ. Những người thân cận với nhà thơ, có người còn nói nhà thơ từng viết tiểu thuyết, có người còn đã được đọc những bài tản văn của ông ấy rồi. Tôi nghĩ những di tác ấy chắc sẽ được đặt trong thư phòng chẳng?”

“Nếu thế khi chuyển đồ để trùng tu nó sẽ bị phát hiện và đương nhiên sẽ được công khai đấy nhĩ!” Tôi gật gù đầu.

Sao tôi không sớm nghĩ tới điểm ấy chứ?

Có thể những lúc rảnh rỗi nhà thơ Lee Joek-yo cũng sẽ viết một số tản văn hoặc tiểu thuyết, có thể là cả hí khúc nữa thì sao? Mặc dù nói chỉ làm thơ, nhưng bình thường chắc hẳn nhà thơ sẽ quan tâm tới tất cả thể loại văn học khác nữa chứ. Tôi cũng từng thấy nhà thơ viết tản văn xong để nó lên bàn làm việc. Lúc sinh thời ông từng nói vô cùng muốn thử viết hí khúc. Nếu phát hiện trong “di tác” có cả tiểu thuyết và hí khúc, thì lúc đó nó sẽ không chỉ còn là tin tức nữa, mà nhà thơ Lee Joek-yo sẽ được đánh giá lại qua các báo cáo

văn học mới.

Đúng lúc đó, tôi nhìn thấy cái thang ấy.

Cái thang bằng hợp kim nhôm nằm chổng chơ trên vạt cỏ trong sân. Đột nhiên tôi nhớ ra những ghi chép trong cuốn hồi ký của nhà thơ, có phần mô tả vô cùng tỉ mỉ, chi tiết chiếc thang khiến người ta phải kinh ngạc. Muốn trèo từ sau vườn nhà thơ lên thẳng núi phải dùng đến cái thang dựng chỗ sân phơi này. Tôi rất để tâm tới chiếc thang đó. Khác với tôi, chẳng ai thêm chú ý đến nó cả, mà trái lại, lúc mở cánh cửa ở vườn sau, mọi người đều “ồ” lên.

Ở đó có một chiếc động ở lưng chừng vách núi. Cửa động chật tới mức chỉ có thể vừa một người khom mình chui vào, nhưng ở trong chỉ sâu hai, ba mét, lại có một căn phòng nhỏ vừa hai người nằm. Có người hỏi: “Nghe nói cái động này do chính tay nhà thơ Lee Joek-yo tự mình đào?”

“Ừ, tôi cũng nghe nói hình như ông ấy tự mình làm từ đầu đến cuối.” Có người trả lời.

Điều đấy là sự thật. Sau khi chuyển nhà tới đây không lâu thì nhà thơ Lee Joek-yo bắt đầu đào. Ông chỉ dùng đục và búa trong hơn mười năm mới hoàn thành. Hình ảnh nhà thơ sử dụng đục, rồi búa trông như một chiến sĩ cô độc. Tôi hỏi tại sao ông lại phải làm công việc khổ cực như vậy, nhà thơ trả lời: “Sung sức quá mà, sao nào?”

Âm huyết đông âm hạ mát. Nếu không tìm thấy nhà thơ trong nhà, thì kiểu gì cũng thấy ở đây, ông thường ra đây ngủ. “Lẽ nào chỉ dùng làm phòng ngủ, mà phải phí sức như vậy sao?”

Lúc nhà thơ N hỏi, nhà thơ Lee Joek-yo đã trả lời: “Chỉ ư? Giấc ngủ sao lại có thể nói là chỉ chứ? Trong huyết mộ cũng là một kiểu phòng ngủ đấy.” Nhưng, mấy năm trước khi mất, không biết có phải mất hứng không, tôi không thấy nhà thơ vào âm huyết nữa. Trước khi ông chết cửa âm huyết luôn đóng im ỉm.

“Đặt một bức tượng sáp của nhà thơ ở trong động này thì thế nào nhỉ!” Nhà bình luận C nói.

“Ý tưởng hay đấy. Bởi đây cũng là nơi nhà thơ từ biệt thế giới này.”

“Nói như ngài là đúc tượng sáp theo tư thế lúc lâm chung của nhà thơ sao?”

“Làm thế thì ích lợi gì chứ, đúc tượng sáp tư thế lúc nhà thơ trầm tư...”

“Nhà thơ Lee Joek-yo ghét trầm tư lắm.” K nói. Đó là sự thật – nhà thơ Lee Joek-yo rất ghét những thứ đó.

Tùng có những lúc, nhà thơ nói với tôi chủ nghĩa thần bí là “đê tiện”. Ông không tin sự giác ngộ, còn chỉ trích việc thông qua giác ngộ có thể đạt được lý luận về cuộc sống vĩnh cửu

tuyệt đối là một mớ lý luận hoang đường. “Toàn là những lời giả dối cả. Làm gì có kiếp sau chứ?” Ông ấy từng nói thế. Ông còn nói thần tính là sự cảm thụ mẫn cảm thông qua trực quan của chúng ta, chứ không phải có được do những biểu hiện hình tượng.

Từ nhận định đó có thể thấy, việc nhà thơ Lee Joek-yo ở đây để ngênh đón sự diệt vong của mình là một câu đố. Thời gian hơn một tháng ở bệnh viện, đa phần nhà thơ bị chìm trong cơn hôn mê sâu. Thỉnh thoảng có lúc tỉnh lại nhưng mắt cũng không thấy gì, không nhận ra ai, và cũng chẳng nói được gì. Từ lúc nhập viện, do bệnh viêm võng mạc, đái tháo đường mà dường như nhà thơ đã bị mất đi sự minh mẫn. Nghe nói có hôm, y tá vừa bước vào phòng bệnh, đã thấy ông đang ngồi ngay ngắn trên giường. Đột nhiên nhà thơ nói rất rõ ràng với y tá: “Đến giờ ra đi rồi... Quần áo của tôi để ở đâu?” Đây chính là dáng vẻ cuối cùng của nhà thơ. Khuya hôm ấy, không ai còn trông thấy tung tích nhà thơ trong phòng bệnh nữa. Một người mắt không nhìn thấy gì rốt cuộc có thể trốn ở đâu chứ? Nhận được điện thoại của bệnh viện, tôi tìm khắp nhà nhà thơ, hai hôm sau mới phát hiện thấy cửa âm huyết mở hé một nửa. Nhà thơ nằm ngay ngắn trên chiếu trong âm huyết do mình tự đào, người đã lạnh toát. Cạnh gối đặt một con thỏ bông rất nhỏ làm từ sa tanh và lông vũ. “Đó là món quà tôi tặng cho ông nội. Ông luôn nói tôi giống chú thỏ con.” Sau này Eun-kyo có nói với tôi thế.

Đưa Nye về nước là ý của tôi. Người mà nhà thơ Lee Joek-yo nói là “kẻ lang thang” Nye lúc ấy đang mở một nhà hàng Hàn nhỏ ở Irkutsk, Siberia. Ngày trước anh ta nói muốn định cư lại rồi mở công ty điện máy, sau đó khi ra tù hình như bị truy đuổi phải rời bỏ tổ quốc. Từ đó đến nay, đây là lần đầu về nước của anh ta.

Người của thành phố nói, cùng với công trình xây dựng nhà tưởng niệm và bãi đỗ xe, các công việc phụ thuộc liên quan bắt đầu từ ngày mai sẽ khởi công xây dựng. Vài người vỗ tay tán thưởng.

Nye không đi theo mọi người, mà đứng một mình dưới gốc tùng. Anh ta dáng người cao, gầy gò, lưng hơi gù gù. Hình dáng ấy khiến người ta liên tưởng tới nhà thơ Lee Joek-yo mấy chục năm trước. Nye nói anh ta không muốn trở về. Tôi cố gắng thuyết phục vì anh ta là huyết thống duy nhất của nhà thơ. Nếu không công khai giới thiệu, hầu như không có ai nhận ra anh ta là con của nhà thơ Lee Joek-yo cả.

“Tôi tin giới văn nghệ sĩ nhất định sẽ tích cực trợ giúp việc xây dựng nhà tưởng niệm. Chúng ta sẽ gặp lại ở lễ khánh thành nhé!” Người của thành phố vỗ tay. “Nhà tưởng niệm Lee Joek-yo” dự định sẽ khánh thành trong tháng Năm.

Mọi người lục tục giải tán.

Nye ngồi lên ghế phụ, tôi liền khởi động xe. Tâm trạng vẫn rất nặng nề. Trong tình hình này, quả thực không thể công khai bút ký của nhà thơ được. Các thành viên trong Ủy ban vận động cũng vẫn chưa có kết luận cuối cùng.

“Đợi chút!” Lúc xe chạy qua bãi đất trống ở điểm cuối trạm xe bus, Nye bất chợt nói. Lập

tức tôi cảm giác đây chính là nơi nhà thơ đã nói đến trong cuối hồi ký, ông đã núp trong chỗ tối, tận mắt trông thấy Seo Ji-woo và Eun-kyo hôn nhau. Nhưng, không giống tôi, Nye lại đưa mắt nhìn tới tiểu khu bên kia, bên cạnh tiệm giặt là đang xây dựng một căn biệt thự ba tầng. Nơi đó từng là nhà của Han Eun-kyo.

“Sao thế?” Tôi hỏi.

Nye do dự trả lời: “Cô... cô gái đó... tôi muốn biết nhà của cô gái thừa hưởng nhuận bút của bố tôi mà bài báo nói tới.”

“À, cô gái đó à, chuyển nhà rồi. Giờ không ở đây nữa. Trước khi bố cậu mất, cô gái đó đã chuyển nhà vào nội thành rồi.”

Tôi lại nổ máy, rất nhanh xe đã tới đoạn dốc nơi Seo Ji-woo bị tai nạn. Đường rất hẹp, rất dốc, lại còn khúc khuỷu. Để có thể nhìn rõ phía trước, dọc đường người ta bố trí rất nhiều gương lồi quan sát. Nếu là người mới học lái, con đường này quả thật quá khó để ứng phó.

“Cô gái ấy trông thế nào? Vẫn còn là học sinh sao?” Nye hỏi.

“Là sinh viên rồi. Chỉ là một người bình thường thôi. Một đứa trẻ của thời hiện đại.”

“Sau khi đọc báo, tôi rất lấy làm hiếu kỳ.”

“Nói là thừa kế, nhưng thật ra nhuận bút chẳng đáng bao nhiêu. Chắc cũng chỉ đủ đóng học phí thôi.”

“Tiền, tôi không quan tâm. Bố tôi là người rất lạnh nhạt. Thứ làm tôi hiếu kỳ chính là liệu đó có phải tình yêu không!”

“Nếu đem so sánh với tình yêu, thì chắc đó là... thương hại. Đứa trẻ đó hình như là mẹ góa con côi, cuộc sống cũng rất khó khăn.”

Cuộc nói chuyện chấm dứt. Nye dường như vẫn muốn hỏi gì đó nhưng lại không nói ra.

“Bố anh hình như cũng có ý này... nếu anh về nước và sống ở Buan thì thế nào?” Tôi lo lắng anh ta sẽ hỏi những câu hỏi khó trả lời, nên lập tức đổi chủ đề.

Di sản của nhà thơ Lee Joek-yo chẳng có bao nhiêu. Tài sản lớn nhất chính là căn nhà sắp được xây dựng thành “nhà tưởng niệm” lúc này, kế đến là căn nhà ở quê và chút tiền dành dụm. Cuối đời nhà thơ dường như cảm thấy rất có lỗi với mẹ của Nye. Mô tả trong bút ký thường là những hoài niệm về miền biển quê nhà, Buan – quê mẹ của Nye, và coi Seoul là “địa ngục”. Nhà thơ cố gắng tìm được chỗ đó, đồng thời mua được căn phòng hợp ý, đủ làm một nơi nghỉ dưỡng. Nơi đó, chắc chắn ngay từ đầu đã dành để chuẩn bị cho Nye. Dường như nhà thơ hy vọng Nye, người luôn phiêu bạt hải ngoại ấy có thể quay trở về nơi có người mẹ ngay cả trong mơ thôi cũng luôn mong con trở về, và sống những ngày bình

yên ở đó. Căn nhà đó đã được đứng tên của Nye, các thủ tục hành chính tôi cũng đã giải quyết xong, chỉ cần anh ta đồng ý, lúc nào cũng có thể trở về.

“Tôi vẫn chưa quyết định. Tạm thời cứ do luật sư quản lý đã.” Nye nói.

Xe tiến vào thành phố. Đi qua hàng loạt những trung tâm mua sắm và khu vui chơi giải trí là tới trường học. Một đám nữ sinh đang túa ra cổng. Đó là ngôi trường mà Eun-kyo đã tốt nghiệp.

“Mai cậu trở lại Irkutsk à?”

“Tôi vẫn rất muốn gặp cô gái đó.” Nye nói thay cho câu trả lời. “Tôi vẫn không lý giải được bố mình... Đến giờ tôi cũng không rõ ông ấy là người như thế nào nữa. Thế nên... thế nên tôi cảm thấy nếu gặp cô gái ấy một lát, có lẽ sẽ hiểu ông ấy hơn.”

“Vậy để tôi hỏi cô ấy thử xem. Cũng phải nghe ý kiến của cô ấy chứ...”

“Không cần, luật sư, không cần phải như vậy.”

Đường sá trong thành phố rất thuận tiện. Bây giờ nếu rẽ phải ở ngã tư đằng kia là đến trường Eun-kyo. Rất nhiều sinh viên đứng ở trạm chờ xe, dường như Eun-kyo cũng trong số đó. Tôi nghĩ cho dù Nye có gặp Eun-kyo, thì chắc chắn anh ta cũng không thể hiểu nhà thơ Lee Joek-yo hơn bây giờ.

Theo tôi, không thể nói Eun-kyo là mỹ nhân thu hút ánh nhìn người khác được, đáng người cũng bình thường. Vùng eo cong mê người mà nhà thơ nói tới thì ở độ tuổi này, bất kỳ cô nàng trẻ tuổi nào cũng có thể có. Kích thước khuôn ngực cũng chẳng có gì đặc biệt. Khuôn mặt và làn da rất trắng, nhưng nếu chú ý quan sát một chút, những cô nàng như vậy chỗ nào chẳng có. Hương thơm trên suối tóc bóng mượt nhà thơ mô tả cũng vậy, ánh mắt sáng, bàn chân nhỏ nhắn cũng thế. Nói tóm lại vào độ tuổi mười bảy hoặc hai mươi, tóc của ai không mượt mà cơ chứ? Mắt của ai không sáng đây? Eunkyo là một cô gái như vậy: không xấu, có chút đáng yêu, da dẻ nõn nà... nhưng ở vào độ tuổi ấy thì như thế chẳng qua cũng chỉ là một cô gái bình thường.

Vẻ đẹp tuyệt vời nhà thơ Lee Joek-yo thấy không phải là sắc đẹp mỹ miều của Eun-kyo, mà đó chỉ là nét đẹp, ánh hào quang rực rỡ của tuổi trẻ mà thôi. Thiếu nữ là “ánh sáng”, còn nhà thơ thì già rồi, chỉ còn là “cái bóng”. Tất cả chỉ có thế.

Nhưng, với nhà thơ thì không như vậy, chỉ có Seo Ji-woo biết tất cả những sự thật về cô gái Eunkyo.

Nhật ký của Seo Ji-woo

Bệnh phong thấp

Tôi là ai? Là Lee Joek-yo hay Seo Ji-woo? Đạo gần đây đó là câu hỏi khiến tôi đau đầu nhất.

Bên cạnh chỗ nghỉ ngơi trong phòng đọc sách của thầy có đặt một chiếc tủ hồ sơ cũ kỹ. Bình thường đều khóa chặt. Đã vài lần tôi trông thấy thầy đeo kính lão lục tìm thứ gì đó từ trong tủ ra xem xét. Nhân lúc thầy không có mặt, tôi lặng lẽ xem trộm bên trong. Một góc của tủ hồ sơ có một chồng bản thảo. Tôi vội xem lướt qua, rồi kinh ngạc tới độ vội trả về chỗ cũ. Toàn bộ đều là tản văn, có mấy bản tùy bút, truyện ngắn, còn có cả hí khúc. Mặc dù không nói, nhưng tôi biết những lúc rảnh rỗi thầy có viết một số bài tản văn. Nhưng lần đầu tiên tôi biết số lượng lại nhiều đến như vậy. Một Lee Joek-yo vang danh thiên hạ bình sinh chỉ sáng tác thơ, vậy mà khát vọng viết lách trong thầy quả thực mãnh liệt kinh người.

Hôm nay có buổi phỏng vấn với nữ phóng viên tạp chí, còn chụp mấy bức ảnh. Trong thời gian phỏng vấn đó, điều khiến tôi khó xử không phải là những câu hỏi của phóng viên, mà là vấn đề trong lòng tôi. Nhà báo liên tục hỏi về tiểu thuyết *Trái tim*. Cuốn tiểu thuyết đó không phải do tôi viết, do đó, tôi phải ẩn dưới thân phận của tác giả Lee Jeokyo, trở thành người đại diện của ông ta để trả lời các câu hỏi. Còn có những câu hỏi liên quan đến quê quán, thói quen viết lách... ngay cả chỉ là những vấn đề như vậy, mà bất giác tôi vẫn nghĩ tới “thầy”. Ví dụ, lúc hỏi về quê hương, mặc dù tôi nói tới những vấn đề ở quê tôi, nhưng lúc hỏi tới thói quen viết lách, tôi liền lấy thói quen của thầy và của tôi lồng ghép vào nhau trả lời.

“Tôi có thói quen là luôn rửa tay, đặc biệt là lúc viết văn. Mặc dù một mặt là tẩy sạch tâm hồn, nhưng nguyên nhân chủ yếu là do màu đen của bút chì rất dễ bám vào ngón tay.”

“Nghĩa là ngài dùng bút chì để viết sao?” Phóng viên lộ vẻ sững sốt hỏi lại.

“Không, không phải như vậy. Mặc dù đánh trên máy tính, nhưng trước đây lúc học tập viết văn lại dùng bút chì, nên tôi vẫn giữ thói quen ấy, giống như đang dùng bút chì để viết vậy...” Tôi rất hoảng, suýt chút nữa thì nói lắp.

Dùng bút chì viết là thói quen của thầy. Viết một lúc lại đi rửa tay cũng là thói quen của thầy.

“Ha ha, ngài cảm tính thật đấy. Đánh máy vi tính, vậy mà trong thâm tâm lại nghĩ mình đang dùng bút chì để viết.” Phóng viên xuýt xoa.

Để che đậy sự khó xử, hai tay tôi đan chặt vào nhau, tiếng các khớp ngón tay phát ra âm thanh răng rắc.

Rốt cuộc tôi còn phải tiếp những cuộc phỏng vấn như thế này tới lúc nào đây?

Không phải chỉ có thế, mà nhà xuất bản còn không ngừng yêu cầu tôi tổ chức các cuộc đối thoại, ký tặng sách, gặp gỡ độc giả. Có lúc, trở thành nhà văn lớn trong mắt độc giả tôi cũng rất vui, đó chính là cuộc sống mà tôi hằng mong mỏi trước đó. Nhưng, theo thời gian, đó không còn là khoái cảm nữa, mà phần nhiều là cảm giác sợ hãi. Mối quan hệ giữa tôi và thầy cũng trở nên mơ hồ. Sau mỗi cuộc phỏng vấn hay gặp gỡ độc giả, toàn thân tôi mệt mỏi, dường như chỉ chực ngã xuống. Mỗi lúc như vậy, tôi chỉ có thể chọn cho mình hoặc là chìm trong men rượu rồi lăn ra ngủ hoặc tìm phụ nữ rồi buông thả thân mình tìm kiếm sự cân bằng. Tôi cũng không thành thạo trong việc từ chối các biên tập viên nhà xuất bản và bỏ mặc việc ký hợp đồng các tác phẩm tiếp theo. Đương nhiên không phải không có thu nhập gì, thậm chí thu nhập khá lớn, đãi ngộ dành cho một nhà văn lớn khá tốt. Đặc biệt lúc tán tỉnh phụ nữ, thân phận nhà văn lớn rất có tác dụng. Tôi giờ 37 tuổi, mặc dù thân hình hơi thấp, nhưng do thường xuyên tập thể thao nên cơ thể rất rắn chắc, hơn nữa tôi còn là người đơn thân. Cũng có những phụ nữ không chỉ trích cặp mắt hai mí của tôi, thậm chí còn nói nó rất đẹp. Tôi luôn chọn những phụ nữ như vậy chơi đùa. Những lúc làm tình, tôi vẫn còn nghĩ đến thầy. Chắc thầy không làm được điều này đâu, phải không? Vì thầy già rồi mà. Tôi đã từng nghĩ như vậy.

Nhưng làm tình cũng chỉ là biện pháp an ủi tạm thời. Tôi của hiện tại so với tôi của ngày xưa chẳng hạnh phúc chút nào. Mà đừng nói là hạnh phúc, ngược lại thì có, tôi cảm giác dường như có con chuột hoang hay ốc sên đang bò chạy trong người tôi, từng chút một gặm nhấm phổi, gan, tim, đại tràng, trực tràng, thận... của tôi. Thêm vào đó, thái độ gần đây của thầy cũng khiến người khác không thể chịu nổi. Cho dù tôi ở chỗ nào, ánh mắt của thầy đều theo sát chỗ ấy. Ánh mắt đó lúc hiện lên vẻ khinh thường, lúc lại là vẻ ngờ vực, lúc lại là phần nộ, có lúc lại bất an. Cứ thế liệu cuối cùng thầy có tuyên bố tác giả của cuốn *Trái tim* chính là Lee Jeo-kyo, là cái cậu Seo Ji-woo đã lấy trộm bản thảo và bán với danh nghĩa của mình? Không, thầy sẽ không làm như vậy. Bởi như thế sẽ không chỉ có mình tôi chết, nếu vậy là ông ấy cũng tự hủy hoại bản thân mình.

Tôi đứng đợi Eun-kyo trước cổng trường. Tôi vừa từ buổi gặp mặt độc giả ở Daejeon trở về. Hầu hết các câu hỏi của độc giả đều là những câu hỏi mà thầy cần trả lời. Sau khi buổi gặp mặt kết thúc, tôi thật sự chán nản, và mong ước duy nhất chỉ là gặp Eun-kyo. Đầu tiên tôi gọi điện cho thầy thông báo mình sẽ không qua đó, sau đó tới trường của Eunkyo. Hai chúng tôi cùng nhau đi ăn cơm.

“Tới nhà tôi nhé!”

Eun-kyo lắc lắc đầu.

“Sao vậy?”

“Em có kỳ thi kiểm tra giữa kỳ, phải đạt được kết quả tốt.”

Eun-kyo là một cô bé thông minh. Cô bé từng nói chỉ có học lên đại học mới có thể

khuyến cuộc đời của mình bước sang một trang mới. Không còn cách nào khác, tôi đành tiễn cô bé về trạm xe bus cuối cùng.

Dừng xe dưới bóng tối của đám cây ở trạm cuối, chúng tôi đã hôn nhau rất lâu. Chẳng hiểu sao hôm nay cảm giác muốn có được Eun-kyo lại mãnh liệt đến thế. Tôi dùng đôi tay mạnh mẽ giầy vò bầu ngực em. Cũng chẳng quan tâm em nói gì nữa, hình như em chỉ làm bầm gì đó trong miệng.

“Em đang nói gì thế?”

“Ồi dào, em đang học thuộc từ mới tiếng Anh đấy mà. Ngày mai có tiết kiểm tra tiếng Anh!” Cô bé điềm nhiên trả lời.

Bao nhiêu khí thế sục sôi ban nãy của tôi bỗng tan biến, chiếc áo đồng phục và áo ngực bị kéo cuộn lên giờ cũng bị tôi kéo xuống. Đó là một đêm trăng rất sáng.

Tôi ngồi uống rượu trong một quán cà-phê quen gần trường Eun-kyo, thuê một phòng trong khách sạn nhỏ gần đó cùng với đối tác cũ X.

Từ khi *Trái tim* được xuất bản, những lời mời viết truyện đến tới tấp, thỉnh thoảng tôi có viết vài bài báo chuyên đề hoặc tùy bút. Vấn đề khá lớn là lúc này người phụ trách truyện dài kỳ hoặc hợp đồng xuất bản, hay hợp đồng viết truyện ngắn, còn có trưởng ban biên tập của nhà xuất bản đích thân cầm tiền đặt cọc tới tìm. Từ chối thẳng thừng thì không được, nhưng đề nén dục vọng, khát khao muốn thể hiện mình lại càng không đơn giản.

Giám đốc nhà xuất bản O của nhà xuất bản J là anh em chơi thân thiết với tôi. Hôm qua, Giám đốc tới tìm tôi, hai chúng tôi cùng tới tiệm cà phê của X ở sau trạm cuối. F, cháu trai người bạn cùng quê là chủ tiệm cà phê này. F 22 tuổi, là một chàng thanh niên tuấn tú rất ưa nhìn, dạo này tôi luôn đến tiệm cà phê này không phải vì đối tác cũ X, mà vì F tiếp đãi khách rất tốt. “Là vị khách quan trọng hả? Tôi sẽ chọn cho anh mấy cô nàng thật xinh đẹp.” F nói nhỏ, còn nháy nháy mắt với tôi. Khi cùng bước vào trong, F đoán ngay Giám đốc nhà xuất bản O chính là người khách quan trọng của tôi. O là một người bạn rất giỏi giang, dù trong hoàn cảnh nào cũng rất biết cách hưởng thụ.

Chúng tôi được một trận say mềm. Mỗi khi uống say là O lại nói đến những vòng tròn văn chương: “Văn học Hàn Quốc ấy à, là Chủ nghĩa huyết thống bảo thủ, anh cũng biết rõ mà. Anh đừng để bụng mấy lời nói của tôi. Mặc dù bán được một ít sách, nhưng trong cái vòng bảo thủ luân quần này, nó vẫn có thể xem Seo Ji-woo anh như một đứa con hoang mà thôi.” Hai từ “con hoang” này đã rạch một nhát cửa vào tim tôi.

Giám đốc O còn sở hữu một tạp chí văn học mới ra đời năm ngoái. Ông ta muốn tôi đăng một truyện ngắn hoặc truyện dài của mình trên tạp chí văn học đó.

“Vất vả lắm tôi mới thuyết phục được mấy thành viên Ban biên tập đó. Lũ ấy lúc nào cũng tưởng mình tài giỏi. Cuốn *Trái tim* dù có bán tốt đến thế nào đi chăng nữa thì họ cũng chẳng đời nào gật đầu. Chính vì thế, cậu nhất định đừng bỏ lỡ cơ hội này. Trước tiên

cậu cứ gửi một truyện ngắn hay một truyện vừa đi. Văn học Hàn Quốc vẫn ưu ái truyện ngắn lắm. Tôi cảm thấy tài năng của cậu có thể vượt qua hết thảy các kiểu văn học đại chúng. Trước đây đã phải chịu nhiều thiệt thòi rồi đúng không? Nhân cơ hội này hãy cho mấy kẻ tự cho mình là thần văn, thánh thơ chóng mặt lên mà coi. Cứ đăng mấy truyện ngắn trước đã, tiếp theo sẽ đến truyện dài kỳ, sau đó tiếp tục xuất bản sách, nhất định sẽ vượt quá triệu bản.”

“Nói cái quái gì thế, văn học làm quái gì có thứ gọi là thần văn, thánh thơ?” Tôi gào ầm lên.

“Tôi nói rồi mà, nhân cơ hội này cho mấy kẻ tự cho mình là tài giỏi biết mặt.”

“Được thôi. Có cái gì ghê gớm chứ, viết là được chứ gì? Tôi viết. Truyện ngắn tôi cũng viết, truyện dài kỳ tôi cũng viết. Tôi sẽ viết.” Tôi gào to lên, nộ khí bùng bùng trong lòng.

Tôi tính sau này sẽ nhận tất cả những lời mời viết truyện. Tôi phải đường đường chính chính đứng trước mặt mấy người thích phân chia giai cấp “thần văn, thánh thơ” kia: “Tôi có chỗ nào kém thầy Lee Jeok-yo chứ?” Trong cơn say tôi bất giác nói ra những lời đó.

“Vây là được rồi. Kỳ sau tôi sẽ dành chỗ cho tiểu thuyết của nhà văn Seo. Nhất định sẽ gây được tiếng vang lớn!”

Tôi còn rất trẻ, tinh thần vô cùng sung mãn, hơn nữa dù nằm mơ tôi cũng muốn mình thành danh trên bước đường văn chương. Tôi không biết phải tiêu tốn nhiệt huyết đang tràn đầy của mình vào đâu cả, nhưng trong đời tôi, đây là cơ hội vàng nghìn năm khó gặp, sao tôi nỡ cự tuyệt cơ chứ?

Trong Xã hội chủ nghĩa tư bản, bất luận thế nào thì lượng tiêu thụ của *Trái tim* cũng vẫn là một biểu hiện vượt trội. Giám đốc nhà xuất bản O nói đúng, nếu nhân cơ hội này đăng một hai truyện ngắn hay, thì có thể bước lên đỉnh cao của nền văn học chính thống. Tôi cũng biết điều này, nên từ sớm đã bắt đầu dồn hết sức viết truyện ngắn. Những bản thảo truyện ngắn đã hoàn thành xếp lại cũng phải mấy cân, nhưng khi tâm trí sáng suốt, bình tĩnh lại, nếu đọc một cách khách quan, sau khi đọc xong bản thân cũng chẳng thể có một lời phát biểu nào. Mặc dù ngòi bút tôi không sắc bén, nhưng không có nghĩa tôi cũng không có con mắt đánh giá. Chỉ một câu thôi, đó là: những truyện ngắn tôi viết không thể chấp nhận được. Với năng lực như vậy, đừng nói tới việc chen chân vào dòng văn học chính thống, ngay cả thành tựu đại chúng do *Trái tim* mang lại cũng sẽ bị hủy hoại hết. Đề tài cũng không đạt được mức độ như *Trái tim*, thể loại cũng khác hoàn toàn, nếu xử lý không khéo, mọi người có thể sẽ nghi ngờ *Trái tim* liệu có thật do Seo Ji-woo viết ra không?

Hôm nay cũng là một ngày ngồi lì trước màn hình máy tính. Con đường phía trước thật mờ mịt. Tôi cứ gõ được hai dòng lại xóa. Gõ được năm dòng rồi lại xóa. Gõ xong mười dòng cũng xóa. Cuối cùng màn hình cũng vẫn là một khoảng trống trơn. Tôi quả thật muốn phát điên, muốn bùng nổ lên được. Đến tối, tôi tới tiệm cà phê. “Dạo này có việc gì phải lo nghĩ thế?” Tay chủ tiệm F dễ dàng nhận ra. “Đừng nói gì nữa, mau gọi X tới đây,

đem rượu ra!” Tôi hét lên với bộ dạng vô cùng nóng nảy. Đột nhiên tôi nhớ tới gương mặt thanh tú của Eun-kyo. Quả thật, tôi rất nhớ em!

Với tôi, Eun-kyo là ai? Có ý nghĩa gì chứ?

Gần đây tình cảm của tôi dành cho Eun-kyo cũng rất hỗn loạn. Lần đầu tiên gặp em là ở trước cổng trường. Hình như là buổi trưa thì phải, một mình em đứng đó giờ tay vẫy xe trước cổng trường. Trước đây, những lúc đến nhà thầy, tôi có trông thấy em vài lần, nên rất quen mặt. Tôi dừng lại, mở cửa xe, hỏi em chưa đến giờ tan học, sao lại về sớm vậy. Em không trả lời. Khi ngoái đầu lại nhìn thì thấy nước mắt em ướt nhoe nhoẹt trên mặt, chảy xuống tận cằm.

“Mẹ em... bị ngã trong nhà tắm... gãy chân.” Sau khi lau nước mắt em nghẹn ngào nói.

Hôm đó tôi mới biết em không có cha, còn mẹ thì làm việc trong nhà tắm công cộng. Tôi thấy rất thông cảm với gia cảnh như thế. Lúc em xuống xe, tôi móc hai tờ chi phiếu một trăm nghìn⁽¹⁾ đưa cho em.

“Cầm lấy đi, không sao đâu. Anh dù không đi làm nhưng vẫn là người có thể kiếm ra tiền. Em cứ tùy ý dùng nhé, hoặc rút đi cũng được.”

Lời nói của tôi là thật lòng. Tôi vốn là người dễ đồng cảm, thấy người đáng thương thì không thể bàng quan. Còn nhớ hồi học trung học tôi từng đem những đồng tiền do mẹ vất vả kiếm được để mua áo khoác cho người lang thang, về bị mẹ mắng cho một trận.

Em nhìn tôi, không nói gì, bỏ tờ chi phiếu vào cặp rồi xuống xe, cũng không nói cảm ơn. Vừa xuống xe liền lập tức chạy nhanh vào nhà, vì vậy, tôi biết nhà em ở đâu.

Mọi chuyện bắt đầu như thế. Có nhiều hôm tôi tới nhà thầy muộn, đó là bởi tôi gọi điện cho em, rồi đợi trước cổng trường đón em cùng đi đâu đó. Cứ thế, hai chúng tôi bắt đầu có những buổi ăn cơm cùng nhau, hoặc nói chuyện đến vài tiếng đồng hồ. Thỉnh thoảng cái người “không đi làm nhưng vẫn có thể kiếm ra tiền” là tôi cũng đưa em chút tiền tiêu xài.

“Anh muốn làm người cứu trợ xã hội sao?” Một hôm, đôi mắt xinh đẹp của em nhìn thẳng vào tôi, hỏi.

Tôi giật mình. Em thông minh thật, tôi có cảm tình với em – đó là sự thật, nhưng cho đến giờ mọi việc chỉ như vậy, chứ không hề có bất kỳ suy nghĩ tư lợi nào khác. “Cô nhóc này nói cái gì thế!” Tôi vội gắt âm lên.

Em bật cười khanh khách: “Càng nhìn anh càng thấy có sức hấp dẫn. Chẳng phải người cứu trợ xã hội thì là gì chứ? Thời gian đi học em lại ngồi ăn cơm với anh, chẳng phải anh trả tiền cho em đó sao? Đây gọi là cứu trợ xã hội đó. Anh đã làm rồi đấy, sao vẫn còn giả vờ chứ?” Cũng đúng, lời em nói quả thật chẳng sai chút nào.

Lời em nói chỉ thế thôi, nhưng trong lòng tôi lại tràn đầy hỗn loạn. Kể từ lúc đó, trong

tôi lại nảy ra những ý muốn không nên có với em. Cái câu “càng nhìn càng thấy có sức hấp dẫn” không phải nói tôi, mà nói em mới đúng. Tôi thích làn mi dày rợp mắt của em, ánh mắt đó trong veo tưởng như không hiểu bất cứ một câu chuyện nào trên thế gian, nhưng nhìn từ một góc độ nào đó lại thấy nó hết sức sâu sắc. Nói thế nào nhỉ, đó là một ánh mắt vừa đơn thuần lại thấu hiểu nhân sinh, nhìn rõ mọi việc. Em như một thiếu nữ mang trong mình rất nhiều hoài niệm.

Lần đầu tiên ôm em vào lòng là khoảng thời gian rất lâu sau đó. Hôm đó em tới chỗ tôi, hai chúng tôi đã uống hết một chai rượu nho. Mặc dù có vẻ như em không hiểu chuyện tình dục, nhưng người đầu tiên ôm chặt em không phải tôi. “Đừng hiểu lầm. Em không có ai là người cứu trợ xã hội đâu. Trước đây không lâu em có một người bạn trai. Chỉ thế thôi.” Em nói thật.

Em tới nhà thầy, ngồi ngủ gục ở trên ghế, chắc là tới tìm tôi. Kể từ sau việc đó, em nói rất thích thầy. “Hay nhìn thấy ông ấy đi dạo, lần đầu tiên em biết nhà ông ở đó. Tuyệt quá!” “Đó là nhà thơ nổi tiếng đấy.” “Ồ, thảo nào nhìn có gì đó rất khác biệt với người thường. Dáng người cũng cao hơn anh rất nhiều. Mái tóc bạc tự nhiên thật đẹp. Ánh mắt biết cười cũng rất hiền từ, ấm áp. Lần đầu tiên em nhìn thấy đã biết ông là người được mọi người kính trọng.”

Đề nghị được phụ trách công việc quét dọn cũng là do em đưa ra.

“Đẹp lão quá. Ông già ư? Sống với người lớn tuổi cũng có gì là khó chứ, khác hẳn với anh.” Eunkyo nói câu này vào ngày thứ hai sau khi quyết định làm công việc quét dọn.

“Khác nhau ư? Có gì khác?”

“Cảm giác ông nội rất phong độ, còn anh thì không.”

“Em tuyệt đối đừng nói có quen biết tôi từ trước đây nhé. Nếu không, sẽ bị đuổi đi lập tức đấy.” Tôi nhiều lần căn dặn.

Việc ngoài ý muốn không xuất phát từ Eun-kyo mà lại từ thầy. Bởi thầy đã nhìn thấy ngọn lửa lúc nào cũng cháy rực trong ánh mắt của Eun-kyo. Lúc đầu tôi còn nghĩ làm gì có chuyện ấy, chắc bởi thầy dường như không có cơ hội gần gũi những cô gái trẻ, nên đó chỉ là sự quan tâm nhất thời của thầy mà thôi. Nhưng sự việc không đơn giản như vậy. Điều đó khiến tôi rất kinh ngạc. Tôi rất hiểu rõ thầy, đó là một người chính trực, ý chí kiên định, hơn nữa còn coi dục vọng đối với phụ nữ là một thứ thấp hèn, không chút đáng giá. Nhìn thấy mấy kẻ sinh sau đẻ muộn động chạm chân tay sờ mó nhân viên phục vụ trong quán rượu, thầy luôn nhìn bằng một ánh mắt khinh thường, lạnh nhạt, vậy thì đừng nói đến một cô bé Eun-kyo mới chỉ 17 tuổi.

Nếu thế, tôi phải yên tâm mới đúng. Thầy là một người có cuộc sống thế nào, là người thế nào, tôi rất rõ. Người cần phải bảo vệ không phải Eunkyo mà là thầy, là người thầy tôi kính trọng nhất, yêu mến nhất trên thế gian. Gần đây sức khỏe của thầy không được tốt,

biết đầu trí não thầy xuất hiện vấn đề cũng nên. Lẽ nào là bệnh mất trí nhớ của người già? Để bảo vệ thầy, lẽ nào tôi phải đưa Eun-kyo rời khỏi đây bằng mọi giá sao? Không có biện pháp nào tốt hơn sao?...

Trong lòng tôi, ý nghĩ về Eun-kyo ngày càng hỗn loạn. Có lúc, khát khao có được em như lửa bén nhanh ra xung quanh, nhưng cũng có lúc lại rất bình thường. Không hiểu đó có phải là tình yêu không nhỉ? Hơn nữa kể từ khi tôi phát hiện ra niềm dục vọng vượt quá sự bình thường giữa đàn ông và đàn bà của thầy đối với Eun-kyo, ngọn lửa trong tim tôi lại càng thêm cháy bỏng. Thật là một chuyện hết sức kỳ quặc. Lẽ nào thầy sẽ cướp Eun-kyo khỏi tay tôi ư? Đó là lòng đồ kỵ ư? Đó là mối quan hệ tay ba ư? Vừa nghĩ tới đây, tôi bỗng bật lên tràng cười lên ha hả. Thật khó mà tưởng tượng nổi.

Thầy đã 70 tuổi, giờ đã giống như một sa mạc khô hạn. Làm gì có chuyện cướp đoạt với không cướp đoạt chứ, Eun-kyo luôn quấn quýt bên thầy, chẳng qua là bởi em quá thiếu thốn tình cảm của người lớn mà thôi. Đó chỉ là một loại tình cảm thường thấy ở những cô gái trẻ. So với em thì tình cảm của tôi càng đặc biệt hơn. Ý nghĩ phải bảo vệ thầy của tôi là thật sao? Hay nó chính là lòng đồ kỵ?

Người thầy kính yêu, vô cùng tôn trọng của tôi.

Trước đây tôi luôn cho rằng, vì thầy tôi có thể cống hiến cả tâm thân này cũng được. Trước khi thầy lấy danh nghĩa của tôi viết tiểu thuyết, tôi chưa từng nghĩ ngờ, cũng chưa từng phủ nhận thầy. Thầy là dãy núi hùng vĩ, là giếng nước thăm sâu. Thầy lúc nào cũng nghiêm khắc với bản thân, nhưng lại tràn đầy lòng nhân từ yêu thương người khác. Những lúc tôi uống say đến không thể khống chế nổi bản thân, hay những lúc tôi bị bệnh, thầy từng ở bên đích thân chăm sóc cho tôi. Sau khi ly hôn, tôi không kiếm nổi tiền nuôi sống bản thân, thầy còn cho tôi tiền sinh sống. Mà thậm chí không chỉ tiền sinh hoạt phí, thầy còn cho tôi cả tiền tiêu vặt nữa. Tôi nhớ mình từng gục khóc trong lòng thầy. Khi tôi bị bệnh, thầy bón từng thìa cháo cho tôi ăn. Giữa dòng đời xuôi ngược, giữa những ngã rẽ của cuộc đời, đã không biết bao nhiêu lần thầy khiến tôi phải tỉnh ngộ. Còn có những ký ức khi tôi ngủ gục trong lòng thầy, thầy ngủ gối đầu lên bả vai tôi. Suốt hành trình đi du lịch Châu Âu, hơn hai mươi ngày ấy hai thầy trò cùng phòng chung giường, lúc nào cũng ở bên nhau. Thậm chí còn có tin đồn quan hệ giữa tôi và thầy có chút không bình thường. Tôi nghĩ chẳng có gì ghê gớm cả, không trở thành một tác giả nổi tiếng cũng chẳng sao, chỉ cần có thể sống dựa vào thầy, hưởng lây chút hương hoa của thầy là đủ. Tôi có yêu thầy, tôn kính thầy giống như yêu một người con gái không? Đặt một ví dụ cực đoan thử xem, tôi đã từng nhiều lần nghĩ, nếu thầy đồng ý, thậm chí tôi có thể dâng cả người vợ của mình cho thầy nữa cơ đấy.

Nhưng tất cả đã không như thế nữa? Kể từ sau khi cuốn *Trái tim* trở thành đầu sách bán rất chạy, tất cả mọi thứ đã không giống như trước đây nữa, đã thay đổi một cách chóng mặt. Chẳng hạn, tỷ lệ thuận với dục vọng phát ra trong mắt thầy, thì khát khao trong tôi với Eun-kyo cũng gia tăng thật mãnh liệt. Không chỉ riêng Eun-kyo, không, bất cứ cái gì cũng không thể để thầy cướp đi được. Ôi, những suy nghĩ này của tôi rốt cuộc là gì chứ?

Hôm nay, trời vừa sáng tôi đã tới nhà thầy.

Hôm kia có “cuộc đối thoại với nhà văn”, nên tôi đã đi Daejeon một chuyến. Lúc về muốn qua chỗ thầy, nhưng sau đó vì gặp Eun-kyo nên đã không đến. Hôm qua cũng vì có chương trình khác, nên dù đã hứa đem sách tới cho thầy, vậy mà đã bốn hôm rồi vẫn chưa mang tới được. Buổi chiều có buổi đọc sách do một cửa hàng sách online đứng ra tổ chức. Thầy đang tập tạ ở trong vườn – môn mà đã rất lâu rồi thầy không tập nữa. Thời tiết hôm nay se se lạnh, nhưng thầy chỉ mặc một chiếc áo cotton cộc tay. Bóng cây tùng loang loáng trên cánh tay thầy.

“Cậu thử thi đấu cử tạ với tôi xem sao?”

“Thầy nói gì ạ?” Tôi cho rằng thầy đang nói đùa.

“Thi thử xem, dùng loại sáu mươi cân, trong mười phút, xem ai cử được nhiều hơn.”

“Trời ơi, thầy... cẩn thận lại vẹo lưng đấy. Chẳng phải do dạo này sức khỏe thầy không được tốt nên đã không tập môn này nữa sao?”

“Nghe cậu nói cứ như kiểu tôi sắp vào quan tài tới nơi ấy.”

“Thật là... thầy cũng thật là... đây là cử tạ đấy ạ. Tuổi của thầy, nếu lực tay khỏe thì cũng chỉ có thể thử một chút thôi.” Tới tận lúc đó, tôi vẫn không ý thức được sự việc nghiêm trọng đến thế.

“Vậy thì thi vật tay xem nhé!” Thầy bước lên mô đất cao nói: “Nắm chặt cánh tay nào!” Khoảnh khắc đó ánh mắt thầy ngời sáng như chớp điện khiến tôi kinh ngạc lùi lại.

Ánh mắt ấy của thầy nói lên điều gì, tôi quá rõ. Tôi đặt quyển sách xuống, nắm lấy tay thầy. Tuy bàn tay đang nắm lấy tay tôi rất to lớn, nhưng nó chỉ còn lại da bọc xương. Tôi giả vờ như đang dùng hết sức mình, nhưng lừa lúc thầy không để ý thì tôi rút sức lực đi. Tôi định bụng sẽ thua thầy, thắng thua quan trọng gì chứ.

“Khốn nạn!” Tay tôi vừa bị ép xuống, ánh mắt thầy đã tỏa ra những ngọn lửa hung hãn, dường như muốn lập tức tóm lấy cổ tôi vậy. “Cậu dám coi tôi là lão già bỏ đi hả?” Thầy tức giận điên cuồng.

“Thầy...” Tôi rầu rĩ, rụt cổ lại.

“Nếu không muốn đoạn tuyệt quan hệ, hôm nay cậu phải dùng hết sức thi đấu với tôi, phân thắng thua một cách rõ ràng mới được.”

Không còn cách nào khác, tôi đành nắm chặt tay lại. Tôi không lừa nổi thầy. Nếu mắc lừa chỉ có thể do thầy tự lừa mình mà thôi, đây là sự thật mà phải có kinh nghiệm lâu năm mới biết được.

Hiệp vật tay thứ hai bắt đầu.

Không hề giống như tượng tượng, lực tay của thầy không kém gì tôi. Tôi bắt đầu có chút bực bội. Được, chơi thì chơi vậy. Tôi nghĩ, em sẽ cho thầy nếm mùi vị thất bại. Nhưng, hóa ra tôi đã sai. Thời gian càng lâu tôi càng cảm thấy những khớp xương của ngón tay của thầy như xuyên vào tay tôi. Cánh tay đó chứa đựng sức lực như cánh tay của ma quỷ vậy. Đường như thầy dốc toàn bộ sức mạnh của mình, gom góp hết những chất chứa sâu trong lòng, những chông chất lửa dục vọng của một đời, cộng thêm một chút căm phẫn để biến nó thành sức mạnh trong keo vật tay này. Huyết quản nổi to lên như muốn vỡ ra, từng giọt mồ hôi lăn xuống. Thậm chí tôi cảm nhận được cả sát khí.

Cuộc thi vật tay này, tôi thua thảm bại. Sau khi thầy thu tay về, một lúc sau tôi vẫn chưa đứng dậy. Không biết thầy dùng sức tới mức nào, mà những ngón tay tôi cứ như không được huyết quản đưa máu đến nữa, xương bả vai như gãy rời. Lưng của thầy hướng về ánh sáng mặt trời, chậm chậm rời đi, lặng lẽ khuất sau cánh cửa. Nhìn giống hệt một con lạc đà to lớn.

Cả ngày hôm đó tôi vắt óc nghĩ xem thầy muốn chuyển cho tôi tín hiệu gì, và bắt đầu từ chỗ nào. Thật chẳng biết đầu mà lặn. Có thể khẳng định một điều rằng, cuộc thi vật tay này ẩn chứa tín hiệu nào đó hoặc sự cảnh cáo. Trong lúc vật tay vào chính ngọ này, thầy đã tỏa ra sức mạnh như của một con dã thú mà không nói ra bất cứ lý do nào. Từ trước tới giờ chưa bao giờ thầy như vậy cả.

Tôi cảm thấy sợ hãi.

Tôi đưa thầy đến bệnh viện để nhận kết quả. Lần trước có làm mấy cuộc kiểm tra, xét nghiệm sâu.

“Cậu đợi tôi ở đại sảnh.” Tôi vốn muốn đưa thầy tới phòng khám bệnh, nhưng ánh mắt thầy không muốn như thế, tôi đành ngồi ở đại sảnh xem tivi. Quá một tiếng mà thầy vẫn chưa ra. Có vấn đề gì sao? Tôi bỗng có một dự cảm không lành. Tôi muốn đi uống một cốc cà phê, thế nên liền đi tới quán nước trong bệnh viện. Thầy đang ngồi thần thờ ở đó.

“Thầy!”

“Tôi thấy khát nên mới tới ngồi đây.” Giọng thầy cao hơn hẳn bình thường.

“Em biết thầy sẽ tới đây, thầy bị NGHIỆN cà phê ở đây mà, ha... ha...”

Nếu là bình thường, trong tình cảnh này, thầy sẽ không cười, thế nhưng thầy lại cười. Tôi tin chắc thầy cố ý làm ra vẻ tự nhiên.

Thầy ngồi ở hàng ghế sau, tôi cẩn thận lái xe rời khỏi nội thành. “Kết quả kiểm tra không có vấn đề gì chứ ạ?” Tôi vừa lén liếc thầy qua kính chiếu hậu xe vừa hỏi.

Thầy duỗi tám lưng mệt mỏi: “Lượng đường trong nước tiểu cao quá, còn những thứ khác vẫn bình thường. Đạo này sức khỏe của tôi rất tốt, sáng nào cũng cử tạ được hơn sáu

mười lần. Tinh lực tràn đầy.” Trước đây thầy chưa từng nói những lời kịch như thế, vì thế những dự cảm không lành càng tăng thêm.

Rất kỳ lạ, chẳng hiểu sao tôi lại có cảm giác như Eun-kyo đã bỏ rơi tôi vậy. Đương nhiên, trước đây tôi cũng chỉ làm tình với em hai lần. Thói quen làm tình thật chẳng tốt chút nào, hơn nữa em vẫn đang còn là học sinh trung học. Nếu xảy ra vấn đề gì, tôi chắc chắn sẽ bị xã hội lên án. Chính vì thế nên tôi cũng ít khi đưa em về chỗ mình ở. Như vậy em lại càng tin tưởng tôi hơn. Nếu em nói muốn đi xem bộ phim mới ở rạp, kiểu gì tôi cũng lập tức đưa em đi. Em muốn ăn gì, tôi liền mua cho không chút ngần ngại. Nếu thời gian thích hợp, khi tan học tôi còn đưa em về, thậm chí còn đưa cho tiền tiêu vặt. Có đôi khi, lúc em nhớ tôi, liền gọi một cuộc điện thoại, nếu trùng với thời gian đi học, em cũng để tôi tới đón.

Hôm nay từ sáng trời đã mưa rả rích không ngớt. Tôi lôi truyện ngắn viết tôi qua ra đọc. Thật sự muốn cho nó một mẻ lửa. Vẫn tôi nghìn bài như một, đều quá đơn điệu, khô khan. “Đó là vì cậu chưa hóa thân thành nhân vật.” Tôi nhớ thầy từng nói thế.

Là do thời tiết? Hay do tôi tuyệt vọng đối với bản thân mình? Tự nhiên tôi cảm thấy nhớ Eun-kyo đến điên dại, chỉ muốn có em ở đây để được ôm em vào lòng. Chỉ cần được ve vuốt những nơi như xương quai xanh, tai, môi, lưng, cổ chân... Eunkyo liền vắn vẹo, cười khúc khích. Lúc đó em là một người thiếu nữ đẹp tuyệt vời. Nhưng cũng có lúc lại không giống như vậy, nhiều lần tôi đã cảm giác em giống một người chị lớn tuổi. Chẳng hạn, em sẽ càu nhàu: “Anh thật không cẩn trọng. Anh cần phải học ông nội nhiều hơn.” Hoặc: “Sao lần nào ăn cũng để thức ăn dính mép thế? Nhìn xem, giờ mà miệng vẫn còn bóng nhẫy mỡ, hết trẻ con vậy.” Vừa nói em vừa dùng giấy ăn lau miệng cho tôi. Mỗi lần như vậy, tôi lại cảm thấy em giống như một người chị. Lúc đó em thật dịu dàng. Tôi rất muốn có được sự an ủi của em.

Trước khi đọc truyện ngắn tôi viết tôi qua, sáng nay khi vừa mở mắt, tôi liền cảm thấy hình như mình đã bị mất đi thứ gì đó trong giấc ngủ vùi đêm qua. Lẽ nào mất tai rồi, tôi đưa tay sờ sờ đôi tai. Lẽ nào mất tim rồi, tôi lại đưa tay lên chặn ngực. Tay vừa đặt lên chỗ trái tim, tôi liền nghĩ tới Eun-kyo. Tôi cầm điện thoại gọi cho em.

“Chốc nữa anh tới cổng trường đón em nhé!” Tôi nói.

Hình như Eun-kyo hơi do dự trong chốc lát. Sự trầm mặc này không phải phong cách của em.

“Sao thế? Có hẹn sao?”

“Em phải tới chỗ mẹ. Tới chỗ mẹ em làm việc.”

“Anh biết rồi.” Tôi tắt điện thoại. Trái tim vẫn ở nguyên vị trí trong lồng ngực, và vẫn đập như cũ.

Giữ em lại khi bóng tối đi qua

Kể cả khi tôi mắc bệnh hiểm nghèo

Cô dâu trẻ trung của tôi ơi

Em có mặt trong mỗi hơi thở của tôi

(Tuyển chọn từ tập thơ *Núi chuyển, nước không chuyển.*)

Ngẫu nhiên lật giở cuốn tạp chí Văn học, tôi phát hiện ra thơ của thầy. Tôi vội xem lướt qua. Đó là một tác phẩm mới, tiêu đề là *Cô dâu trẻ*. Trong lòng tôi bỗng nhiên có ngọn lửa bốc cháy ngùn ngụt. “Cô dâu trẻ” ấy... lẽ nào là Eun-kyo? Ý nghĩ này như điện xẹt trong đầu óc tôi. Đồng thời, tôi nghĩ bất luận thế nào hôm nay cũng phải gặp bằng được Eun-kyo.

Có lúc nổi tương tư cứ vô duyên vô cớ như thế. Tôi tự hỏi, đây lẽ nào là tình yêu? Tôi không muốn giống Alexandra Tolstoy nói tình yêu là sự “hy sinh bản thân”, cũng không muốn giống Oscar Wilde kêu lên “tình yêu là lời khen ngợi, cho nên cần phải quý gồi mà nhận lấy”. Giờ nghĩ lại, lúc tôi và vợ yêu nhau, đó cũng chỉ là loại quan hệ nhàn nhạt. Nếu gặp mặt thì cũng thấy ấm áp, nếu không gặp được thì cũng chỉ có chút quạnh hiu. Đây chính là tình yêu của tôi. Thầy từng nói tình yêu vốn là ngọn lửa điên cuồng, là thứ tình cảm tự động xuất hiện trong ý nghĩ. Tôi không hề tán thành lời của thầy. Lẽ nào với danh nghĩa của tình yêu thì người ta có thể xông vào nơi nước sôi lửa bỏng, hoặc hy sinh tính mạng thịt nát xương tàn sao?

Giấc mơ tình yêu của tôi là một thứ cảm giác thật thoải mái khi ngồi trên chiếc ghế quen thuộc.

Nhưng, hôm nay tình cảm của tôi không như mọi ngày, rõ ràng nó đã được trù lên một sắc thái khác. Tôi đi tới trường Eun-kyo vào giờ tan học. Mưa đã tạnh. Nếu Eun-kyo buộc phải tới chỗ mẹ, tôi sẽ đưa em tới đó. Dù gì, tôi cũng rất muốn gặp em lúc này.

Từng tốp học sinh cùng lúc ứa ra, chen lấn nhau ra khỏi cổng trường. Tôi chậm rãi tiến về phía trước, muốn lái xe tới chỗ nhìn rõ được cổng trường. Cùng lúc ấy, tôi thấy một chiếc xe rất quen thuộc.

Ồ, đây chẳng phải “con lừa” của thầy sao? Toàn thân tôi nóng bừng, tôi liền tăng tốc, chạy qua nơi đó. Quay đầu ở chỗ ngã tư, tôi dừng xe trong một con ngõ đối diện trường học. Với khoảng cách đó, chắc chắn sẽ không bị thầy phát hiện.

Người lái “con lừa” ấy rõ ràng là thầy Lee Jeok-yo mà. Thầy đang hết sức tập trung nhìn về phía trước cổng trường. Đúng lúc đó Eun-kyo xuất hiện. Em nổi bật giữa đám học sinh, bởi vừa vẫy tay vừa chạy về phía chiếc xe “con lừa” của thầy. Em nở nụ cười thật rạng rỡ. Lúc đó ánh đèn màu từ sân vận động dần dần sáng lên.

Tôi thực sự chán nản. Những lúc tôi đón em ở cổng trường, chưa bao giờ Eun-kyo tươi tỉnh đến vậy, lúc nào cũng chỉ là sắc mặt u ám. Giờ nhìn đi, giờ em vừa vẫy tay, vừa hào

hứng chạy tới chiếc xe, cùng với ánh sáng đèn đang chiếu khiến em càng thêm phần tươi tắn. Lần đầu tiên tôi cảm thấy em đẹp đến vậy. Tôi nuốt khan một ngụm nước miếng.

Em vui sướng leo lên chiếc xe ô tô. Thế này là sao nhỉ? Lẽ nào là thầy cố ý tới đón em sao? Tôi dờ daim nhìn chiếc xe từ từ lăn bánh rời đi.

Đành đến tiệm cà phê X vậy. Nó cách đây không tới một trạm xe.

“Ngài đi một mình sao?” Tay chủ tiệm F hỏi. X còn chưa tới làm.

“Sao? Một mình tới thì không được hả?” Tôi lớn tiếng quạu cạ.

“Không phải, tôi không có ý đó...”

“Nhãi, đầu tóc kia giống cái gì thế?” Tôi đang muốn kiếm chuyện. Tự dưng thấy mái tóc được nhuộm vàng một phần của F nhức mắt quá thể, như càng đâm vào nỗi đau của tôi.

“Một chị quen ở thẩm mỹ viện làm miễn phí nên em mới làm. X còn khen đẹp đấy!”

“Mấy người trẻ tuổi các cậu coi thứ đó là đẹp sao? Không phải nhãi con thì là cái gì? Nhuộm tóc mái thành màu vàng nữa chứ!”

“Vậy nhuộm thành màu tím thì được ạ?”

“Đồ ngốc, trước khi tôi lấy kéo cắt phăng mái tóc của cậu, mau đi gọi người tới cho tôi!”

Có lẽ trong khoảnh khắc đó tôi muốn cắt phăng mái tóc của Eun-kyo. Nếu không chẳng lẽ là mái tóc trắng của thầy? Em từng nói mái tóc trắng của thầy rất đẹp.

Tôi rất hận Eun-kyo, nhưng cũng thật nhớ em.

Thật là một cô nàng khó hiểu. Không phải em cũng định biến thầy thành người “cứu trợ xã hội” của mình đấy chứ. Bởi chủ nhân của tôi là thầy, mặc dù thầy là một lão già. Và cũng bởi tất cả quyền lực của tôi đều xuất phát từ thầy. Nếu để so sánh, thì giữa chủ nhân và nô bộc, đương nhiên khi ở với chủ nhân sẽ ích lợi hơn nhiều. Với một người thông minh lanh lợi như em có lẽ đã tính toán hết rồi. Sự đố kỵ của tôi đã tới mức bộc phát ra ngoài.

Tự dưng thầy nói muốn cùng nhau đi chơi golf. Trước đây khá lâu thầy từng học đánh golf, nhưng cũng rất lâu rồi không đánh. Thế nên thầy vĩnh viễn chỉ là kẻ nhập môn. Gậy chơi golf của thầy cũng là đồ cổ do hãng Honma Nhật Bản chế tạo.

“Thầy muốn đánh golf mười tám lỗ ạ?” Đối với một người tuổi như thầy, thi đánh mười tám lỗ golf cũng sẽ rất tốn sức, nên tôi mới hỏi vậy.

Mấy hôm trước tôi từng cùng bạn thi đánh golf ba mươi sáu lỗ. Tôi đánh sáu mươi chín gậy, bạn tôi đánh tám mươi lăm gậy. Trong các môn thể thao, môn tôi giỏi nhất chính là golf. Chắc chắn thầy biết mình không bao giờ có thể thắng được tôi, sao đột nhiên lại nói

muốn đánh golf nhỉ?

“Sao nào? Đánh năm mươi tư lỗ được không?” Thầy cười ha hả vẻ khinh thường ngược lại.

“Dạ, em sai rồi, thưa thầy.” Tôi lập tức khom người chín mươi độ.

Sau khi đánh qua lỗ golf gần thứ chín trở đi, tôi đánh một gậy là vào. Nói tới golf, thầy đâu phải đối thủ của tôi. Vì thế, tôi chỉ cần thoải mái vung một gậy, bóng đã bị đánh vào trong thảm cỏ, theo sườn dốc, lăn năm sáu mét, rơi vào lỗ golf.

Lần đầu tiên tôi một gậy đánh vào golf. Sao lại như vậy được nhỉ? Đột nhiên hình ảnh Eun-kyo thoáng hiện ra trong đầu tôi. Tôi rất muốn hô vang câu vạn tuế.

“Sao? Muốn hô vạn tuế?” Tâm tư của tôi bị thầy thấy rõ.

“Ôi, thầy, vạn tuế cái gì đâu ạ?” Tôi rất kinh ngạc, vội vàng lắc đầu. “Mà đây cũng không phải lần đầu.”

“Ngẫu nhiên thôi. Một gậy đánh vào golf, ít hơn tiêu chuẩn hai gậy, nếu trước kia cũng từng đánh được, vậy thì càng chỉ là sự trùng hợp mà thôi.”

“Thầy nói là ngẫu nhiên sao?” Lời nói của thầy khiến tôi vô cùng tức giận. Dường như thầy không hiểu đó là do tôi đánh tốt, đưa bóng về gần lỗ, chỉ thế thì xác suất một gậy hoặc thấp hơn gậy tiêu chuẩn hai gậy đánh trúng lỗ mới cao.

“Cậu muốn dùng cách tính xác suất để thuyết minh sao?” Ý nghĩ của tôi một lần nữa lại bị thầy nhìn thấu. Thầy nhìn tôi với ánh mắt gian xảo.

“Vâng, thưa thầy!”

“Chẳng phải cậu nói trước đây cũng từng một gậy đánh vào lỗ à? Nếu giờ trùng hợp lại một gậy đánh vào lỗ, vậy thì càng ngẫu nhiên.”

“Làm gì có chuyện như thế được chứ. Nếu lại có một lần đánh một gậy vào lỗ thì không phải là tất nhiên!”

“Lỗ vốn là như vậy.”

“Lỗ?”

“Cậu luôn nhìn về một lỗ để đánh, cuối cùng chỉ có cậu khổ. Cậu cứ nói là sự ngẫu nhiên đi. Càng lặp lại, càng là sự ngẫu nhiên, đây mới là đạo lý sinh tồn. Phải hiểu được đạo của thế gian. Đây cậu lại luôn nói đó là tất nhiên, là thực lực của cậu, cứ như vậy cậu sẽ chết... Sẽ chết. Nói những lời này là muốn tốt cho cậu mà thôi!” Thầy nói xong liền cười.

Lúc đấy tôi mới hiểu rõ thầy nói “lỗ” ở đây không đơn thuần chỉ lỗ golf. Thầy vẫn đang

cười. Cái vẻ mặt đó như ý muốn nói việc đó thật sự buồn cười vậy!

Thầy ôm bụng cười một hồi lâu, sau đó, ngã lăn ra trên cỏ. Tiếng cười cũng lập tức dừng lại.

“Thầy!”

Thầy không hề động đậy.

“Thầy!” Tôi hoảng hốt vội chạy tới. Thầy đã lớn tuổi, liệu có khi nào cười tới mức đột quỵ không? Những người khác cũng cảm thấy tình hình không ổn, bắt đầu ủa chạy lại.

Trong khoảnh khắc tôi đỡ đầu thầy vào trong lòng, thầy liền mở to mắt. Ánh mắt đó xảo trá vô cùng. Sau đó, thầy nháy mắt, nói nhỏ vào tai tôi: “Lần trước vật tay cậu thua tôi, lần này báo thù được rồi phải không?”

Bút ký của thi nhân

Chú thỏ bằng vải lông

Muốn bắt sống nó một cách điên cuồng

Trong khe núi của quốc gia tình yêu

Có một chú thỏ

Đó là khu cấm săn bắn đầy mùi cỏ thơm.

(Trích từ bài *Chú thỏ* của Guillaume Apollinaire⁽¹⁾.)

Mặc dù không phải là nhà thơ mà tôi thích, nhưng về bài thơ *Chú thỏ*, Apollinaire lại được tôi ngâm nga đọc như vậy. Những chiếc tàu ngầm loại lớn trước đây thường có thỏ, bởi vì chúng mất cảm nhát với việc thiếu oxy, trong những năm máy đo khí oxy vẫn chưa phát triển, những chiếc tàu ngầm cỡ lớn đều nhận biết hàm lượng oxy bằng việc quan sát trạng thái của thỏ. Thế giới ngày nay đã trải qua đại cách mạng của sự ham muốn mang tính kích bản, có lẽ chính là chiếc tàu ngầm lớn kín mít. Tên chiếc tàu ngầm nên gọi là “hiệu chủ nghĩa tư bản”. Trong chiếc tàu ngầm lớn này lấy gì để phản ánh hàm lượng oxy nhỉ, và sẽ cảnh báo chúng ta như thế nào?

Nói thẳng ra, Eun-kyo chính là chú thỏ “hiệu chủ nghĩa tư bản”, những cô cậu trẻ tuổi đều là như vậy. Eun-kyo giống như sinh ra và lớn lên trên cỏ cây, xanh mới như lá cây tháng Tư vậy. Vào mùa xuân, ghé tai nghe trên lá cây mới mọc, tôi nghe thấy tiếng nước trong chảy róc rách trên rãnh nước ẩn nấp dưới khe của phiến đá xanh.

Khi nhìn Eun-kyo, tôi thường có cảm giác như vậy, mặc dù sau khi vô tình nhìn thấy Seo Jiwoo dùng đôi môi bản thủ của cậu ta hôn lên môi của Eun-kyo, ấn tượng của tôi về cô bé cũng thực sự không có thay đổi nào hết. Mặc dù suốt mấy hôm tôi tránh ánh mắt em, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi ghét em. Tôi cảm thấy xấu hổ, dường như không phải Seo Ji-woo, mà là chính tôi đã hung bạo hôn lên đôi môi ấy, vằn vò khuôn ngực của em một cách cuồng bạo đến vậy. Eun-kyo giống như chú thỏ trong chiếc tàu ngầm lớn loãng khí oxy vậy, chắc hẳn em đã gần ngạt thở trong sự hung bạo của Seo Ji-woo. Lúc đó có lẽ hơi thở của tôi đứt quãng, không, có lẽ là nó đã giảm xuống một cách trầm trọng.

“Đúng như những gì chúng tôi đã lo lắng, ngài đã bắt đầu xuất hiện những biến chứng của bệnh tiểu đường, suy thận. Ngài buộc phải tuân thủ thực đơn ăn uống một cách triệt để, vận động thường xuyên mới được.” Bệnh tiểu đường thường bắt đầu khi chức năng của tuyến tụy giảm sút. Lượng đường trong nước tiểu ngày một tăng, trọng lượng cơ thể giảm, sau đó cảm giác không có sức lực sẽ đến. Điều đáng sợ là biến chứng của bệnh này rất nhiều, như suy thận hay viêm võng mạc, lao, xơ cứng động mạch, viêm thần kinh v.v...

chúng xuất hiện liên tiếp theo từng chuỗi như những củ khoai lang vậy, tất cả đều là những căn bệnh chết người. Đối với tình trạng của tôi, hằng sáng trước khi ăn phải tiêm in-su-lin, chỉ số đường huyết ngày một tăng cao, lượng in-su-lin tiêm vào cũng theo đó mà nhiều lên.

Tôi hỏi: “Bệnh viêm võng mạc thế nào rồi?”

Bác sĩ trả lời một cách rất có chuyên môn: “Không chỉ có viêm võng mạc, cả gan cũng cần phải kiểm tra sâu hơn.”

Bệnh viêm võng mạc có thể dẫn tới mù lòa, bệnh suy thận có thể dẫn đến chức năng gan suy giảm nhanh chóng, bệnh loãng xương, phù phổi, suy tim v.v... Cơ thể con người là một kết cấu hữu cơ rất tinh vi, tất cả các cơ quan và chức năng đều vận hành một cách có quy luật, nhưng khi đã có tuổi, chức năng của một cơ quan nào đó suy giảm sẽ nhanh chóng kéo theo chức năng của cơ quan khác cũng suy giảm theo, cuối cùng, sẽ khiến toàn bộ các cơ quan ngừng vận hành. Chết chính là tình trạng các cơ quan lần lượt ngừng hoạt động và hoàn toàn giải thể. Tôi đã sớm biết tất cả các cơ quan trong cơ thể tôi đều đang trong quá trình đó. Mầm chết đã bắt đầu nhen nhúm lên rồi!

“Cái chết giống như một bản nhạc nhỏ xen vào trong cuộc sống, nó không hề dừng lại, mà đang tiến đến rất gần với tôi. Mỗi một ngày qua đi là tôi đến gần hơn với cái chết.” Lev Tolstoy đã viết như vậy. Tôi rất tán đồng với ý kiến của ông ấy. Chết là một lẽ tất nhiên, nếu chấp nhận và coi nó như một người bạn, sẽ có được cái chết đẹp nhất. Tôi biết điều đó, mà tôi còn biết, xác thịt của tôi đang đến lúc tan rã và cái chết đang nhả ga hướng lên phía trước. Tôi đang nỗ lực đi đón nhận cái kết ấy. Nếu không gặp Eun-kyo, có thể tôi đã chấp nhận cái chết một cách dễ dàng và những nỗ lực mà tôi vốn làm bấy lâu nay sẽ có hiệu quả lớn hơn. Không, ai có thể khẳng định không phải là kết quả ngược lại cơ chứ? Có thể khẳng định rằng, Eun-kyo không làm cho đoàn tàu chở cái chết của tôi tiến nhanh hơn, mà là đi theo hướng ngược lại. Eun-kyo mang đến đau khổ cho tôi, đồng thời cũng mang đến sự vênh vang và niềm an ủi của tuổi thanh xuân mà trong cuộc đời tôi chưa từng được trải nghiệm. Đó là sự thật!

Một hôm, sáng sớm thức dậy, tôi đi tắm, còn cạo râu rất sạch sẽ, sau đó lái xe đi. Tôi nghĩ, những việc Seo Ji-woo có thể làm, tôi cũng sẽ làm được. Từ ngõ đi ra khoảng một trăm mét rẽ trái, tôi có thể nhìn thấy điểm dừng xe bus cuối. Từ đây có thể nhìn rất rõ lối vào ngõ nhà Eun-kyo. Tôi dừng xe dưới cây hòe tây, đợi Eun-kyo đi học, kiểu gì cô bé cũng sẽ đến điểm dừng xe bus cuối này.

Không tới mười mấy phút, Eun-kyo xuất hiện trong tầm nhìn của tôi. Cô bé đi bộ xuống dốc, hướng về phía xe bus, tôi liền chạy xe chậm chậm bên cạnh, nhấn còi xe.

“O, ông đi đâu đấy!”

“Tôi có việc định đi Suwon, sớm thế này, cô nhỏ vất vả quá nhỉ!” Tôi giả vờ. Eun-kyo nhanh nhẹn nhảy lên xe giống như chú thỏ.

“Chú thỏ nhỏ gì cơ chứ, là thỏ thôi!” Cô ấy dẫu môi nói.

Chỉ hai mươi phút là đến trường. Vì thế tôi cố gắng đi chậm lại, những tia nắng mặt trời chiếu rực rỡ xuống những hàng cây bên đường. Con đường nhỏ khúc khuỷu sạch như vừa mới được quét.

“Ông này... ông là nhà thơ mà không ngủ nướng sao?” Giọng Eun-kyo rất trong trẻo.

“Thế phải ngủ nướng mới là nhà thơ à?”

“Anh Seo Ji-woo lúc nào cũng tận mười hai giờ mới dậy...”

Vừa nhắc đến cái tên Seo Ji-woo, trong lòng tôi bỗng cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng ngay lập tức tôi lấy lại bình thường ngay. Đây gọi là hẹn hò sao? Vừa nghĩ đến đây, tôi bỗng bật cười.

“Ông cười gì thế?”

“Bỗng nhiên gặp được chú thỏ nhỏ nên cười thôi!”

“Lại là chú thỏ nhỏ. Thực sự cháu rất vui, nếu ngày nào cũng được ngồi xe của ông đi học thì tốt quá!”

“Việc này...” Tôi do dự. Nếu Eun-kyo thích, ngày nào cũng đưa cô ấy đi học thì có gì khó đâu chứ.

Trời nắng sáng quá. Hàng cây, bụi cỏ, thậm chí đến cột điện cũng như đều khoác lên mình một cảm giác rất tươi mới, như buồn bã lâu ngày nay bỗng nhiên trước mắt trải ra một con đường mới màu trắng thanh thanh, rộng mở. Nếu các con đường dẫn đến chân trời góc bể đều như vậy, thì chúng quả thật đang được chiếu sáng bằng những ánh đèn sáng nhất. Thật sáng quá! Đây là con đường tôi chưa từng tưởng tượng đến. Những con đường tôi từng đi qua đều ngập tràn sương gió mưa tuyết. Những con đường mà tôi gặp phải cũng chỉ là những con lộ sương mù dày đặc. Sao tôi lại không thể thấy con đường này sớm hơn chứ? Không, không phải là không thể nhìn thấy, mà là tôi đã vứt bỏ nó từ lâu rồi. Hai mươi phút quá ngắn, nhưng nó quá đẹp, đẹp đến nỗi tôi sẵn sàng đánh đổi toàn bộ những gì trong cuộc đời của mình.

“Ông ơi, bao giờ ông về?”

“À, khoảng vào lúc ăn tối.”

“Nếu cháu cũng tan học vào lúc đó, cháu sẽ gọi cho ông nhé!” Đến cổng trường, Eun-kyo nhảy xuống xe. “Tạm biệt ông!” Cô bé đứng bên đường chào, sau đó quay người chạy đi.

Tôi thực sự muốn đi theo cô ấy vô cùng. Đôi chân tôi đầy sức lực, lòng tôi như đang rộn rã, nở bừng những đóa hoa.

Đến chập tối, cuối cùng tôi cũng nhận được cú điện thoại tôi hằng mong đợi của Eun-kyo. Cả ngày chờ đợi thấp thỏm trong thành phố, giờ đây tôi dường như muốn bay, lái xe như điên hướng về phía trường học. Tôi nói mình đang trên đường từ Suwon về thì cô bé gọi điện, cô bé đã hò reo rất vui. Cô bé chạy ra phía cổng trường, và lại giống như lúc sáng, lí lắc nhảy lên xe. Khi xe bắt đầu chạy, có thứ gì đó hiện ra trước mắt tôi. Là chú thỏ nhỏ làm bằng vải lông.

“Đây là quà dành cho ông, cháu mua trước cổng trường đây. Họ đòi năm nghìn, nhưng cháu chỉ trả một nghìn. Ông thấy cháu có giỏi không?”

“Ha ha, giỏi thật đấy!”

“Thế lần sau ông đừng gọi cháu là chú thỏ nhỏ nữa nhé, gọi là chú thỏ thôi.”

Đường có tối tôi cũng không thấy vậy. Tôi để chú thỏ vào trong túi, nhẹ nhàng như đặt Eun-kyo trong túi mình vậy. Cái chết, tôi không còn nghĩ đến nó nữa.

Về đến nhà, tôi dùng răng mở chai rượu shochu, bắt đầu uống. Chú thỏ đồ chơi mà Eun-kyo tặng được tôi đặt ngời ngay ngắn ở đầu giường. Tôi cứ ngời ngắm nó như vậy, mãi đến lúc trời sáng, cảm xúc buồn vui lẫn lộn... Bất chợt tôi nổi hứng làm thơ. Tôi đã và đang đón nhận một thế giới mới xán lạn hơn cả cách mạng, phát hiện này khiến tôi quá vui vẻ. Ngày trước, chỉ cần thứ ánh sáng trời chiều ảm đạm lúc trời tối ấy cũng khiến tôi buồn, giờ đây làn gió đang nhẹ lướt qua đồng cỏ thơm mát trong thơ của tôi. Nó khác hẳn với trước đây. Nếu là tôi trước đây, kiểu gì tôi cũng sẽ lầu bầu con gió ấy thật ấu trĩ.

Tuổi thanh xuân của tôi đang dần trôi

Trong lò lửa đang đốt cây cao su ẩm ướt

Răng hàm ngậm ướt nắp bình rượu shochu

Thanh niên già ơi!

Trong buổi tối cuối thu tĩnh lặng này

Tôi thỏa sức đốt cháy vào nơi đâu...

Viết đến đây, hòng tôi chợt cảm thấy nóng bỏng, đó là ngọn lửa mà rượu shochu cũng không thể dập tắt được. Quay đầu nhìn lại, cuộc sống và thời đại của tôi đã bị một mảng màu sậm tối che phủ, ngược mắt nhìn lên, kìa, những ngày mới huy hoàng có gió thổi, giống như cô dâu đeo mạng che mặt màu trắng, đang lặng lẽ hướng về phía tôi. Tôi mơ hồ chìm vào giấc mơ, nó sáng hơn cả đèn lồng. Tôi thấy mình đang bay trên con đường trải bằng tơ lụa, cứ thế bay mãi.

Trong ký ức, dãy núi Thiên Sơn ở Tây Trung Á, dãy núi Taklimakan trẻ trung, trong

nhảy mắt bỗng giống như có trận gió lớn quét qua. Hoa đào đang đua nhau khoe sắc, tất cả đang thu vào tầm mắt tôi. Cô dâu trẻ của tôi mặc áo khoác trắng, váy xanh, cùng bước đi dọc con đường ngàn hoa đua nở. Sắc hoa rực rỡ vượt qua vùng đất Siberia, vượt qua sóng lớn của sông Dương Tử, vượt qua gió cát giống như ác quỷ của cao nguyên Tây Tạng, cuối cùng đến được con đường tơ lụa xinh đẹp. Tôi đang thấy mình ở sa mạc Taklimakan trẻ trung.

À, Eun-kyo cũng ở trong giấc mơ của tôi, giấc mơ của tôi đẹp như vậy đây!

Bút ký của thi nhân

Cậu thanh niên tóc vàng

“**H**ạnh phúc lớn nhất mà tình yêu mang lại là lần đầu tiên được cầm tay người con gái mình yêu!” Đây là câu nói của Stendhal⁽¹⁾ trong *Lý luận tình yêu*. Khi tôi trích dẫn câu nói ấy, Seo Ji-woo đã bật cười:

“Thưa thầy, thời bây giờ đến hôn cũng là chuyện rất bình thường rồi ạ.”

“Cũng có thể là như vậy!” Tôi mỉm cười gật đầu.

Tôi nghĩ Seo Ji-woo đương nhiên không thể hiểu được. Có những hồi ức chỉ là sự tích lũy đơn thuần, nhưng lại có những hồi ức giống như vết lửa đỏ in trong thân thể tôi, đáng để trân trọng và cất giữ thật kỹ.

Thời khắc tôi nắm tay Eun-kyo lần đầu tiên cũng vô cùng đáng để trân trọng và cất giữ thật kỹ.

Đó là lúc lên núi, để kéo Eun-kyo lên trên sườn dốc lớn, mấy lần tôi nắm tay cô bé. Lên đến chỗ đất bằng phẳng một chút, chúng tôi cùng ngồi bên cạnh nhau nhìn xuống khu vực phía dưới, Eun-kyo đã nắm lấy tay tôi.

“Tay của ông to thật, đầu ngón tay cũng to gấp đôi ngón tay cháu.”

“Gấp đôi...”

Tôi chợt cảm thấy hình như tai mình nóng lên, muốn rút tay lại, nhưng Eun-kyo lại không buông. Cô bé xòe bàn tay tôi ra, còn đặt bàn tay mình lên tay tôi để so. Cô bé nắm tay mình lại rồi từ từ cong từng ngón tay tôi lại nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô ấy. Tim tôi đập thình thịch, mặt đỏ bừng, cố gắng chỉ nhìn thung lũng phía đối diện. Không cần nhìn cũng biết, tay tôi đầy vết đồi mồi của tuổi già, đen sì giống như cái cào đất, còn tay của Eun-kyo trắng đẹp, thon nhỏ và mong manh. Tôi như cảm nhận được cả tiếng thở và mạch đập của cô bé.

“Tay của ông như chiếc bọc nhỏ ấy, cứ như đang dùng chiếc bọc nhỏ này gói lấy tay cháu vậy. Bàn tay của nhà thơ thật ra là như thế này sao?”

Đáng lẽ phải giống như gà mẹ ôm lấy chú gà con mới đúng chứ nhỉ!

“Sau này cứ mỗi khi đi bộ, cháu sẽ đều nắm tay của ông.”

Eun-kyo tự nói thế. Phía đằng xa, thấp thoáng có dòng sông uốn lượn. Tôi chợt thấy dòng cảm sâu sắc với câu nói của Stendhal vô cùng.

Theo như lời của Seo Ji-woo, điểm khác nhau giữa tôi và mọi người đơn giản chính là sự cảm nhận khác nhau đối với “tay”. Trong khoảnh khắc ấy tôi nghĩ, có thể đối với phụ nữ, tình yêu là thứ tình cảm từ nơi sâu thẳm của tâm hồn chuyển sang cảm giác, còn đối với đàn ông, tình yêu là từ cảm giác chuyển sang nơi sâu thẳm trong tâm hồn.

Kết luận này và tình yêu tưởng tượng trong quan niệm của tôi khác nhau quá. Trước khi gặp Eun-kyo, lúc nào tôi cũng nói như đinh đóng cột rằng: bất kể đối với đàn ông hay phụ nữ, tình yêu chân chính đều bắt đầu từ nơi sâu thẳm của tâm hồn, và cảm giác chẳng qua chỉ là thứ đến sau mà thôi. Nhưng qua Eun-kyo, tôi đã biết chính xác rằng những điều ấy không hề sát với thực tế. Mà cũng biết rằng, dù cơ thể của mình già cả đấy, nhưng tôi vẫn giữ được sự nhạy cảm của sự tiếp xúc, hóa ra tôi chỉ già nua ở da thịt bên ngoài mà thôi. Sau khi gặp Eun-kyo, tôi ngạc nhiên cảm nhận thấy, ngọn lửa khát vọng của tôi đối với tình yêu vẫn còn âm ỉ cháy. Tuy biết hiện nay “đến hôn cũng là chuyện rất bình thường”, nhưng tôi lại không thể hòa nhập được, đó là một thế giới khác không liên quan đến tôi.

Rõ ràng là tôi đang yêu. Đối với tôi, cái gọi là yêu nghĩa là thu nhỏ rồi tiếp tục thu nhỏ thế giới này, cho đến khi chỉ tập trung vào một người – Eunkyo, sau đó từ nơi ấy đưa đến vũ trụ, rồi mở rộng đến các vị thần. Đó là một quá trình rất thần kỳ. Nếu đó có thể gọi là yêu, thì tình yêu của tôi không phải là một từ bình thường, mà là một từ cổ hữu có một không hai trên thế giới này.

“Ông ơi, thứ hai ông có đi vào thành phố không?” Một hôm, khi đang lau cửa sổ Eun-kyo đã hỏi tôi như vậy. Hình như cô bé đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa tôi và Seo Ji-woo về hoạt động văn học. Tôi sẽ nói lời chúc mừng trong buổi hôm đó. “Mặc dù không biết là việc gì, nhưng tôi nghe nói hai giờ tổ chức ở Dongsung-dong.”

“Cô hỏi việc này để làm gì?” Seo Ji-woo đột nhiên hỏi xen vào.

“Nếu vừa đúng lúc tan học, tôi muốn được cùng ngồi xe của ông nội về.”

“Không được, sau đó thầy còn phải tham gia một bữa tiệc nhỏ nữa.”

“Không...” Tôi nói: “Liên hoan gì chứ, tôi vốn có thích tiệc tùng đâu. Eun-kyo này, khoảng sáu giờ là xong thôi.”

“Tốt quá, ông ạ!” Eun-kyo trề môi trêu tức Seo Ji-woo, cậu ta hung hăng giơ nắm đấm lên lại bỏ xuống.

“Thưa thầy, để tôi dùng xe của mình đưa thầy đi.” Khác với thường ngày, Seo Ji-woo lúc nào cũng mặt mày nhăn nhó, nhưng hôm nay đột nhiên cậu ta lại trở nên ân cần đến vậy.

Tôi đoán hình như cậu ấy đang đổ kị. Thời điểm đó, giữa tôi và Seo Ji-woo xuất hiện rạn nứt kịch liệt, cả hai cùng có cảm giác che giấu, phòng thủ lẫn nhau, mọi chuyện cứ thế dần đi đến mức độ nguy hiểm muốn bùng nổ.

“Không cần, cậu mới là người nên ở lại dự tiệc.” Tôi nói dứt khoát.

Đây cũng không phải là việc gì mới lạ, trước đây Eun-kyo cũng vẫn thường ngồi xe của tôi. Nhiều lúc, tôi còn tìm có để đón cô ấy, hoặc giả bộ ngẫu nhiên gặp trên đường. Tôi cũng chẳng cần giấu Seo Ji-woo. Với lập trường của Eun-kyo, thì cô bé tin rằng, ngồi xe của Seo Ji-woo là việc nguy hiểm, còn ngồi xe của tôi sẽ rất an toàn.

Thời tiết rất đẹp. Sau khi hoạt động kết thúc, tôi ngồi nhâm nhi một tách trà. Đã gần năm giờ, tôi cảm giác Seo Ji-woo có vẻ đứng ngồi không yên.

“Thưa thầy, thầy thực sự muốn về sao?” So với trước, Seo Ji-woo đen đi khá nhiều, hốc mắt cũng dường như lõm sâu vào. Đó rõ ràng là khuôn mặt bị giày vò trong bất an cực độ.

“Ừ, lưng hơi đau một chút. Tôi cần về để nghỉ ngơi.” Tôi đứng lên dứt khoát rồi bước đi.

Đó là thời khắc được bao phủ bởi những tia hào quang chói lóa. Tôi lái xe vào trong phố, rẽ vào con đường thẳng tắp tới trường của Eun-kyo. Seo Ji-woo gì chứ, tiếc từng gì chứ, vút hết, bỏ hết khỏi đầu cho nhẹ. Bây giờ tôi mới nhận thấy rằng, hóa ra cả ngày tôi đợi thời khắc này đến nhường nào.

Tôi nghĩ không nên về nhà ngay, trong đầu tôi vô tình xuất hiện ánh đèn rất đẹp của quán cà phê Z. Có lẽ ai đó đã nói đúng, yêu khiến người ta trở nên thông minh hơn, hoặc cũng có thể khiến người ta khờ dại hơn. Tôi quên sạch việc Seo Ji-woo đã từng hôn Eun-kyo, quên điếu bộ bất an cực độ khi cậu ta tiễn tôi ra về, hay đến cả những ánh mắt đầy vẻ tò mò của rất nhiều người trẻ tuổi trong quán cà phê sẽ nhìn tôi và Eun-kyo nữa. Trên thế giới chỉ có tôi và Eun-kyo mà thôi. Tôi cảm nhận được sự ham muốn rõ ràng và mãnh liệt trong mình. Ngay cả khi nói tất cả những gì tôi muốn làm hiện tại đều là phạm tội, nếu có đồng phạm bên cạnh thì nó còn có vấn đề gì nữa chứ?

Trong quán chỉ có hai ta, chúng ta tình cờ gặp gỡ

Chúng ta uống rượu ngon chỉ thuộc về hai ta

Em uống ít, tôi uống rất nhiều

Chúng ta uống rượu ngon thường uống

Nói chuyện về công việc xảy ra trong ngày

Nói chuyện về lời đồn của người khác và lịch trình của ngày mai

Còn có cả nụ hôn nóng bỏng bất ngờ trong đêm tối ấy!

(Trích từ bài *Chưa kết hôn* của Iwata Hiroshi.)

Tôi đã lầm nhảm đọc bài thơ của nhà thơ người Nhật mà tôi đã một thời rất thích này. Tóc tôi dựng lên đến tận các vì sao, dường như nó có thể bắc được một chiếc cầu nối liền tôi và vũ trụ vậy.

Học sinh bắt đầu ủa ra cổng trường. Tôi dừng xe cách đó không xa, bật đèn xe khẩn cấp. Eunkyo nhất định sẽ chạy ra giống như mọi lần. Bạn đã bao giờ trải qua tình huống chạy đến với người mà mình yêu sâu đậm chưa? Cảnh tượng ấy tuyệt đẹp vô cùng. Cho nên, tình yêu chỉ có một quy tắc, đó chính là chạy đến với người mà mình thương nhớ.

“Chú lừa” của tôi dừng ở trước đường ngang dành cho người đi bộ, một cậu thanh niên bỗng xuất hiện trong tầm mắt tôi. Đèn tín hiệu đã đổi, một đám nữ sinh ủa ra chen chúc đi tới phần đường ngang dành cho người đi bộ. Cậu thanh niên đó cũng đi đến bên này, vẫn chưa nhìn thấy Eun-kyo đâu cả. Cộc! Cộc! Cộc! Cậu thanh niên gõ vào cửa kính. Tôi mở cửa sổ xe, lúc này tôi mới biết sở dĩ cậu ta thu hút sự chú ý của tôi là vì màu tóc của cậu ấy, phần phía trước nhuộm màu vàng nhạt.

“Ông này, ông đang đợi ai phải không?” Cậu thanh niên tóc vàng chắc khoảng vừa tròn hai mươi tuổi hỏi tôi.

Cho rằng cậu ấy muốn hỏi đường nên tôi mới mở cửa sổ xe, tôi có chút hốt hoảng: “À, thì...”

Sau đó, cậu thanh niên tóc vàng liền phá lên cười, đó là điệu cười hàm chứa sự coi thường: “Ha ha, ông đang đợi Eun-kyo đúng không? Han Eunkyo?”

“...”

“Dù đã nghe Eun-kyo kể, nhưng thật sự tôi thấy chuyện này cũng vượt quá chuẩn mực rồi đấy!”

“Cậu này... Cậu là ai?”

“Ha ha...” Cậu thanh niên dùng tay đập bôm bốp vào cửa sổ xe. “Mẹ kiếp, tôi là bạn trai của Eunkyo đấy. Cô ấy nói đang có một ông già quấy rầy, thì ra là ông già này.” Hai tay cậu ta nắm chặt cửa sổ xe đang mở một nửa, trừng mắt nhìn. “Chỉ cần nhắm mắt là ông đã lìa đời rồi, còn làm gì vậy chứ? Ông có bị điên không hả? Nhìn lại hành vi của mình đi, ông cũng không chịu soi gương xem mình thế nào à?” Cậu ta dường như tức đến nổi mặt mày tím tái, lắc mạnh đầu. “Ông đúng là lão già bản thủ sắp xuống lỗ! Tôi cảnh cáo, đừng có vác bộ mặt này đi dụ dỗ học sinh trung học nữa!”

Các nữ sinh đều đổ dồn ánh mắt về phía xe tôi. Đầu tôi trống rỗng, trước mắt toàn màu đen.

Lần đầu tiên trong đời tôi phải chịu một nỗi nhục như vậy, và cũng không thể chế ngự nổi nó. Trong tích tắc, tôi thực sự già tới mức sắp xuống lỗ, thế rồi, tôi nhún ga một cách vô thức, vẫn còn kịp lờ mờ thấy nước miếng mà cậu thanh niên tóc vàng nhổ ra dính trên cửa sổ xe đang mở ra một nửa. Khi qua phần đường ngang dành cho người đi bộ, tôi hốt hoảng nhìn thấy Eun-kyo đang vẫy tay. Nhưng tôi vẫn phóng xe bỏ đi.

Hôm đó tôi không về nhà, bởi cảm thấy Seo Ji-woo và Eun-kyo sẽ đến. Tôi đi

Panmunjom, đi bộ dọc theo sông Imjin. Nếu qua sông sẽ thấy đường về quê hương sao? Tôi hoảng hốt như trông thấy chiếc áo trắng bị máu nhuộm đỏ, hoa đào đang nở rộ, còn có cả bầu trời xanh nữa.

Đêm thật khuya, tôi mới đến một nhà nghỉ. Mặc dù chưa ăn cơm, nhưng tôi không thấy đói. Mỗi lần khi tâm trạng sầu muộn, tôi đều muốn uống rượu, nhưng hiện tại tôi chẳng thiết gì cả. Hình như tôi ngồi ngã vào trong nhà nghỉ cũ kỹ với giấy dán tường đã phai màu thì phải. Chuyện gì xảy ra vậy? Tôi nghĩ đến “lời khuyên chân thành” của cậu thanh niên tóc vàng xa lạ. Tất cả các con đường đều đóng sập cửa. “Ông đúng là một lão già bản thiêu sắp xuống lỗ!” Lời cậu ta lại tiếp tục văng vẳng bên tai. “Sao ông không soi gương xem mình thế nào!” “Tôi cảnh cáo, ông đừng vác bộ mặt này đi dụ dỗ nữ sinh trung học...” Tôi cảm thấy bị đả kích và khùng bố. Cậu thanh niên tóc vàng rút cuộc từ đâu chui ra vậy? Tôi cảm thấy đau đớn như toàn thân bị đâm sát thủ tàn nhẫn tra tấn vậy. “Ông là một lão già bản thiêu sắp xuống lỗ!” Từng lời nói của cậu ta như mũi kim đâm vào da thịt tôi đau nhói. Tôi bịt tai mình lại, nhưng không tác dụng, dường như tôi còn nhìn thấy trước bàn thờ của tôi có bọc áo tang màu đen. Tôi thực sự là một người sắp xuống lỗ, dường như ai nhìn thấy cũng đều muốn buồn nôn vậy.

Tôi nghĩ sự già nua mới là tên tội phạm gây nên lỗi tàn nhẫn không thể tha thứ được. Người đời giờ chắc hẳn đều sẽ nhìn tôi chỉ trỏ, đàm tiếu, chỉ trích rằng ham muốn của người già là tội lỗi, bản thiêu, cho nên đương nhiên phải loại bỏ. Tôi thấy chiếc dao cạo dùng một lần trên bệ rửa mặt. Chỉ cần lấy lưỡi dao ra rạch mạnh vào cổ tay, mọi tội lỗi bản thiêu trong nội tâm tôi, ham muốn xấu xa trong con người tôi, cả sự sỉ nhục đáng sợ mà tôi đương nhiên phải chấp nhận chỉ vì mình đã già ấy đều sẽ được rửa sạch toàn bộ. Máu của tôi còn đỏ thắm hơn cả hoa đào, nhuộm đỏ hơn cả chiếc áo trắng ngày xưa ấy.

Sinh tồn hay hủy diệt, đây là vấn đề đáng suy xét

Mặc nhiên chịu đựng mũi tên độc bạo ngược của vận mệnh

Hay là dũng cảm chống lại nỗi khổ vô bờ của thế gian

Quét sạch chúng bằng sự đấu tranh

Hai hành vi này, cái nào cao quý hơn?

(Trích từ *Hamlet* của Shakespeare.)

Sáng sớm, tôi gọi điện cho Seo Ji-woo.

“Từ hôm nay, Eun-kyo không cần đến làm thêm nữa. Thù lao tháng này cũng trả nhiều hơn một chút.”

“Thưa thầy...”

“Con bé làm rất tốt... Chỉ là tôi muốn yên tĩnh tập trung sáng tác thơ thôi!” Đúng rồi, nên sáng tác thơ chứ, trong đầu tôi bỗng dưng nảy ra ý định ấy, và tôi cũng trả lời như vậy.

Phía xa đằng kia, mặt nước sông Imjin trong veo khi ánh nắng ban mai chiếu xuống. Seo Ji-woo im lặng không nói.

“Tôi muốn tập trung sáng tác, nhưng vì có quá nhiều thứ chi phối gây phân tán. Tôi cũng định cắt điện thoại, đi khỏi nhà. Cậu cũng vậy, tạm thời đừng đến. Thế nhé!”

“Thưa thầy, thầy đang ở đâu ạ?”

“Tôi đến uống canh giải rượu thôi. Cậu ngủ một chút đi.”

“Thưa thầy...”

“Mặt trời sắp lên rồi, khoảnh khắc quá lý tưởng để sáng tác đấy.”

Seo Ji-woo hình như còn muốn nói gì, nhưng tôi đã lập tức cúp điện thoại.

Tôi nghĩ, tôi qua mình đã chết rồi. Quãng thời gian còn lại đây, tôi chỉ có thể làm tội nhân không thể tha thứ trong thời đại này, một ông già, một ông già bản thủ sắp xuống lỗ, hay một cục thịt biết đi trong cõi đời này.

Mặt trời từ từ lên cao, từ lòng sông bắt đầu nổi sóng sáng trong vất.

Nhịp sông xuất hiện ở trong phòng ngủ của trường mẫu giáo

Xuất hiện trong bụi cây Elan um tùm trong sân thàng Tư

Còn ngồi quanh trong buổi dạ hội bên đèn than vào đêm đông ấy

...

Tôi cất tiếng đọc thơ. Là bài *Quartet* của Thomas Stearns Eliot⁽²⁾. Tôi nghĩ, “buổi dạ hội” ngắn như trong mơ vậy là đã kết thúc, đến lúc trở về nhà thôi, đó sẽ trở thành cổ “quan tài lớn” của tôi.

Tôi lập tức về nhà, tìm người đánh chìa khóa thay đổi mật mã của cổng chính. Tôi khóa trái tất cả các cửa, để chính tôi, thi thể tôi hoàn toàn giam cầm trong cổ “quan tài lớn” này. Giờ tôi mới đi ngủ, đó là “giấc ngủ sâu hơn cả cái chết”.

Luật sư Kyo (phần 5)

Trong một quán cà phê của khách sạn có thể nhìn xuống sông Hàn, Eun-kyo đã đến từ lâu, ngồi ở bên cạnh cửa sổ. Từ lần gặp trước đến nay chưa được hơn một tháng, nhưng dạo này trông cô bé có vẻ già dặn hơn. Hình như cô bé còn trang điểm nhẹ. Đúng rồi, là sinh viên đại học rồi cơ mà? So với trung học, đại học là một sự giải phóng. Đặc biệt đối với những sinh viên mới, đại học không có gì khác với mùa xuân “xa xỉ”. Đây là một không gian đầy tiếng hò reo và hỗn loạn, còn có cả văn hóa mới hỗn tạp trong đó. Giờ đây Eun-kyo ngày càng già dặn hơn.

Chúng tôi uống cà phê. Mỗi lần gặp mặt tôi đều cảm giác rằng, ánh mắt của Eun-kyo thật đẹp, vừa lấp lánh đầy mạnh mẽ, lại xa vắng như lạc vào một thế giới vô hình, rất nhã nhặn trầm tĩnh. Không thể nói đơn giản là trẻ trung được, mà là ánh mắt “thần bí” không cảm nhận được tuổi tác.

“Cháu nghĩ kiểu gì tin tức cũng sẽ phải bị đưa ra.” Eun-kyo mở lời trước.

“Đưa tin gì?”

“Về nội dung cuốn bút ký ông nội để lại ấy. Chú sẽ không công khai cuốn bút ký đó chứ? Nên làm như vậy phải không? Cháu nghĩ, trong đây hẳn là có một vài nội dung không thể công khai.”

Cà phê được mang lên. Dưới kia mặt sông Hàn lấp lánh ánh bạc dưới ánh nắng mặt trời. Buổi gặp mặt này do Eun-kyo chủ động gọi điện. Tôi nghĩ, hay cô bé đòi xem cuốn bút ký của nhà thơ Lee Jeok-yo?

“Tôi vẫn đang chọn thời điểm thích hợp, bởi đang chuẩn bị xây dựng nhà tưởng niệm nhà thơ Lee Jeok-yo...”

“Trong nhật ký, anh Seo Ji-woo có nói rằng: có lẽ ông nội sẽ giết anh ấy. Hình như vì thế mà Seo Ji-woo mới đưa nhật ký cho cháu.”

“Cô nói gì cơ?”

“Trong vụ tai nạn ấy, thừa luật sư, trong tai nạn giao thông khiến Seo Ji-woo thiệt mạng, có người đã nhìn thấy.”

“Trong biên bản ghi chép vụ tai nạn không thấy những điều này.” Tôi vẫn chưa hiểu ý thực sự của Eun-kyo là gì.

Đọc xong bút ký của nhà thơ Lee Jeok-yo, xem biên bản điều tra về vụ tai nạn giao thông của cảnh sát, những việc này chẳng qua chỉ là việc của một tháng trước. Biên bản chỉ ghi chép: chiếc ô tô Ssangyong đã không chịu được khi xe chạy quá tốc độ, nên bị rơi xuống

và nó ở khúc rẽ, không có ai chứng kiến. Viên cảnh sát phụ trách điều tra nói, có lẽ tôi hôm trước Seo Ji-woo đã uống quá nhiều rượu, còn chưa tỉnh hẳn đã lái xe. Viên cảnh sát này là người rất quen thân với tôi trước đây.

“Có một chú sống ở tầng hai tiệm giặt khô, sau khi vụ việc xảy ra mấy ngày, mẹ cháu nói vô tình nghe thấy chú ấy kể về vụ tai nạn ấy. Lúc đó cháu vẫn còn đang chìm trong bóng tối, đâu muốn chứng kiến hay nghe gì chứ, có ý nghĩa gì đâu, nên nghe xong cũng bỏ ngoài tai. Sau đó, cháu nghĩ, nếu bút ký của ông nội được công khai, liệu sẽ đưa tin gì nhỉ, mà tại sao lại chưa đưa tin? Rồi cháu nhớ tới lời nói của mẹ. Tôi hôm trước, cháu đã đi gặp chú ấy, cháu cũng quen chú ấy mà.”

“Sau đó thế nào?”

“Chú ấy nói xe của anh Seo Ji-woo không phải rơi như vậy. Hình như ở chỗ rẽ có chiếc xe tải lái vượt qua giải phân cách. Chắc là để tránh chiếc xe tải đó nên anh ấy mới quay ngược tay lái gấp, và bị rơi xuống như vậy. Chú ấy còn nói chiếc xe Ssangyong khi ấy còn đâm vào một góc trước của chiếc xe tải, phát ra tiếng va đập. Còn bảo, chắc tay tài xế xe tải sợ bị truy cứu trách nhiệm, nên đã lái xe chạy trốn luôn. Lúc đó là sáng sớm, chú ấy định đi tập thể dục, khi tai nạn xảy ra chú đang đứng trong rừng cây.”

Lúc đầu tôi không chú ý nghe, nhưng sau khi nghe xong, chợt thấy có điều gì đó cần phải chú ý, nên đổi tư thế ngồi.

Trong cuốn bút ký, nhà thơ Lee Jeok-yo có viết, ông ấy đã can thiệp vào tay lái chiếc xe ô tô, đến một thời điểm nhất định, tay lái sẽ không hoạt động được nữa. Nhà thơ viết rằng, trong đêm khuya, ông đã lên ra ngoài, cố ý làm thủng lốp chiếc xe Hyundai Elantra của Seo Ji-woo, sau đó khéo léo can thiệp vào phần điều khiển tay lái của xe Ssangyong. Trong bút ký rõ ràng đã viết rất tỉ mỉ quá trình này.

Nếu như thế, vụ tai nạn không phải xảy ra khi tránh chiếc xe tải vượt quá giải phân cách, mà là khi đến chỗ rẽ không thể điều khiển được tay lái mới đúng. Nhưng nếu chuyện Eun-kyo nói là sự thật, điều đó cho biết rằng khi xảy ra sự cố, tay lái hoàn toàn không có vấn đề gì, chỉ là để tránh chiếc xe tải bất thành linh vượt quá làn ranh giới mà Seo Ji-woo hốt hoảng quay tay lái về phía trái. Trước mắt tôi hiện ra hình ảnh chiếc xe Ssangyong đâm sầm vào một góc của xe tải, tung khỏi đường, lật xe và rơi xuống vực. Rốt cuộc là như thế nào nhỉ, phải xem kỹ vết bánh xe trong ảnh dính kèm của biên bản khám nghiệm hiện trường mới có thể phân biệt được. Do tay lái không hoạt động mà rơi xuống hay do tránh xe tải mà quay ngược tay lái gấp mới rơi xuống, vị trí và dấu vết sẽ khác nhau rất rõ rệt. Nếu là tay lái không hoạt động được, vết lốp xe sẽ thành hình chữ Z. Còn nếu vì tránh gấp chiếc xe tải, vết lốp xe đương nhiên sẽ có một đường cong hướng về bên trái.

Tôi kinh ngạc nhìn Eun-kyo.

“Sao đột nhiên cô lại quan tâm đến vụ tai nạn của Seo Ji-woo thế?” Tôi hỏi.

“Lần trước khi từ nghĩa trang của anh Seo về, hình như sở cảnh sát cũng đã gọi điện cho chú rồi phải không ạ? Là cuộc nói chuyện về sự cố của anh Seo ấy.”

Tôi chợt nhớ ra, tôi có nói với viên cảnh sát phụ trách ghi chép biên bản vụ tai nạn của Seo Jiwoo rằng mình muốn xem biên bản đó. Tôi còn nhớ, tôi được tin từ phía cảnh sát nói là sau đó đã tìm được biên bản. Hình như cú điện thoại đó tôi nhận được sau hôm từ nghĩa trang của Seo Ji-woo về.

“Ông nội rất thích ô tô. Trước đây ông từng nói với cháu rằng, hồi ở trong tù ông làm công việc lắp ráp ô tô mười năm liền. Trong nhật ký của mình, anh Seo Ji-woo cũng đã viết: ‘Nếu thầy định giết mình thì sẽ giết bằng cách nào nhỉ? Dùng súng, dao, cung đá, hay con lừa của thầy?’ Luật sư, tại sao chú lại quan tâm đến vụ tai nạn của anh Seo Ji-woo? Cháu đoán chắc là có liên quan đến nội dung cuốn bút ký của ông nội. Hơn nữa, từ việc chú không cho công khai nó, cháu nghĩ chắc chắn phải có chuyện gì đó.”

Thật là một cô gái thông minh. Mặc dù chỉ là một cô bé ít tuổi, nhưng suy nghĩ và lập luận lại rất thông minh, sắc sảo. Cô bé đưa ra yêu cầu để mình thoát khỏi mọi chuyện liên quan đến vụ tai nạn của Seo Ji-woo, và nhà thơ Lee Jeok-yo, nhưng trong khoảnh khắc này đây, tôi nhận ra rằng, kể từ hôm đó cô bé không thể hoàn toàn thoát khỏi chuyện ấy, thậm chí đừng nói là thoát khỏi, mà cô bé vẫn còn đang chìm trong đêm tối ấy.

“Cháu biết chú luật sư đều đã đọc bút ký của ông nội và nhật ký của anh Seo, và cháu cũng biết chú nhìn nhận cháu như thế nào. Nhưng thế nào cũng được. Luật sư, mặc dù không biết chú sẽ nói gì, nhưng hai người ấy, cháu thật sự... đều rất thích. Đến hiện tại cũng thế, đặc biệt là ông nội, càng ngày càng cảm thấy thích. Lẽ nào những người trẻ tuổi đều phải thích người sắp đi đến hết cuộc đời hay một di nhân sao?”

Cà phê đã nguội. Tôi sợ Eun-kyo sẽ khóc, nên cố ý chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cháu thực sự muốn nói là...” Cô bé cầm tách cà phê lên. Những ngón tay trắng ngần của Eunkyo cầm chặt tách cà phê, những ngón tay ấy đã từng đánh thức bản năng của nhà thơ Lee Jeok-yo, khiến cho ông ấy bước vào cánh cửa sụp đổ một cách cuồng bạo. “Ông nội và anh Seo, họ thương yêu nhau lắm, chứ không phải yêu cháu. Mỗi lần đi cùng hai người, cháu đều sẽ có cảm giác bị bỏ rơi. Thật đấy, đến khe hở xen vào cũng không có.”

Mắt cô bé đã ngân ngấn nước.

Hoa đình hương ngoài cửa sổ đang nở rộ. “Ngón trỏ của cô đeo nhẫn rồi!” Tôi chuyển đề tài, mặt mày rạng rỡ nói. “Còn trẻ thế sao không sơn móng tay một chút cho đẹp?”

“Người lớn... đúng là có vấn đề. Sao chú lại nói từ ‘trẻ’ ‘đẹp’ nhỉ? Hay xem nhiều kịch lãng mạn quá nên thế? Trẻ đâu cứ phải là rực rỡ, hoa lệ. Cháu nhiều lúc cũng toàn màu xám đấy...” Eunkyo trả lời.

Màu xám cũng có sắc thái mà nhỉ? Tôi muốn hỏi vặn lại, nhưng lại thôi. Vì nhà thơ Lee Jeok-yo mà tôi biết không chỉ là không có sắc thái.

Tôi đến Sở cảnh sát để xem biên bản ghi chép vụ tai nạn của Seo Ji-woo. Điều tôi quan tâm nhất chính là vị trí của vụ tai nạn và vết lốp xe. Vì có ảnh nên vết lốp xe rất dễ có thể phân biệt được. Nếu theo như trong ảnh, rất rõ ràng có thể nhìn ra chiếc xe của Seo Ji-woo từ bên phải chuyển gấp sang bên trái, sau đó bật ra khỏi đường. Tại sao tôi không nghĩ đến điều này chứ?

“Nếu... tôi nói nếu do nguyên nhân nào đó, tay lái bỗng chốc vô tác dụng, cảnh sát Kim nghĩ thế nào? Vết bánh xe liệu có như thế này không?” Tôi hỏi.

“Nếu vậy thì sẽ lung tung lắm.” Viên cảnh sát trả lời.

“Vị trí tai nạn như thế nào? Địa điểm cuối cùng sau khi xe của Seo Ji-woo bật ra khỏi đường, là chỗ đường rất cong hay trước khi vòng?” “Hình như trước khi vòng. Mặc dù không chính xác lắm, nhưng tôi thấy, rõ ràng không phải do tay lái vô tác dụng mà gây ra tai nạn, mà do không làm chủ được tốc độ, sau đó quay tay lái quá độ nên dẫn đến như vậy. Sao ông lại hỏi những điều này?” Viên cảnh sát ngáp một cái!

“Không có gì, lần sau tôi lại liên hệ với anh.” Có lẽ nhà thơ Lee Jeok-yo chưa tính đúng thời gian sẽ xảy ra sự cố. Cho nên, không thể vì chuyện này mà miễn tội hết cho nhà thơ được. Cần phải tìm hiểu kỹ tình hình ngày hôm đó.

Cuộc họp về Lễ kỷ niệm sự nghiệp của Lee Jeok-yo sẽ diễn ra vào buổi tối. Vấn đề cuốn bút ký của nhà thơ sẽ lại được đưa ra.

“Đã có thể cho chúng tôi xem cuốn bút ký đó được chưa? Dù là bản sao cũng được.” Tôi nói.

“Hãy cho tôi thêm chút thời gian. Vì chân tướng cụ thể thế nào, vẫn còn đang tìm hiểu.” Tôi trả lời dứt khoát.

Tôi biết câu nói Eun-kyo nhấn mạnh cuối cùng có nghĩa là gì.

Tôi cảm nhận được rằng, hình như có một con đường khác đang được ẩn giấu mà không ai có thể ngờ tới.

Nhật ký của Seo Ji-Woo

Bất an

Eun-kyo thật là một cô gái nhỏ đơn thuần. Cô ấy không ngốc, nên cô ấy cũng có thể nhìn và cảm nhận được trong nội tâm của thầy đã thắp lên ngọn lửa không bình thường. Nhưng hôm nay trước mặt tôi, cô ấy lại ngang nhiên để thầy đến đón mình trước cổng trường như không hề có chuyện gì cả. Chiều thứ hai ở Dongsung-dong có một hoạt động văn học, đã sắp xếp lịch là thầy đọc lời chúc mừng trước khi bắt đầu hoạt động ấy. Và lời đề nghị của Eun-kyo vô hình trung đã thêm dầu vào lửa.

Về đến nhà, tôi gọi ngay cho Eun-kyo: “Cô hủy cuộc hẹn hôm thứ hai với thầy đi nhé.”

“Tại sao?”

“Hôm đó thầy phải ở lại liên hoan. Cô quá nhiều đòi phải về cùng, thầy đành phải đồng ý đấy.”

“Tôi có quá nhiều gì đâu nhì. Tôi cũng không cho rằng ông nội miễn cưỡng mới đồng ý.”

“Cô bây giờ...”

“Ha ha, anh đang ghen đấy à?”

Mặc dù tôi muốn nói đó không phải ghen, nhưng lại không thể mở miệng nói. Đâu phải vì ghen nhì, tôi chỉ muốn bảo vệ thầy mà thôi. Trong lòng tôi nghĩ như vậy.

“Cô nghe rõ tôi nói nhé, dạo này thầy không được bình thường lắm...” Một lát sau, tôi lại nói. “Cô không biết thầy là một người thế nào đâu, ông ấy là người được mọi người tôn kính ngưỡng mộ, yêu quý. Mà, thầy hiện nay... không phải là ông nội ám áp của thường ngày, cô bé ạ!”

“Tôi biết.”

“Cô biết cái gì?”

“Không phải là không bình thường. Chẳng hiểu anh nói cái gì không bình thường. Ông nội á, ông trẻ hơn anh rất nhiều. Anh già hơn.”

Tích tắc ấy hình như có thứ gì đó cửa vào tim tôi vậy. Nó đau nhói. Theo phản xạ tôi ôm lấy lồng ngực bên trái. Rõ ràng dù tôi có nói gì, Eun-kyo cũng sẽ không thay đổi. Cúp điện thoại rồi, tôi vẫn còn ôm lấy ngực. “Anh – già – hơn.” Câu nói đó của Eun-kyo cứ vang vọng bên tai tôi.

Chiều hôm thứ hai, khoảng bốn giờ hoạt động văn học đã kết thúc. Thầy giáo cùng uống trà với các nhà thơ khác, sau đó khoảng năm giờ đã dứt khoát đứng lên. Mọi người đều giữ nhưng không được.

“Thưa thầy, thầy thực sự muốn về sao?” Tôi biết rõ thầy sẽ đến trường đón Eun-kyo, vẫn cố tình hỏi như thế.

Thầy trả lời: “Tôi muốn nhanh về nhà để nghỉ ngơi.” Tôi tiễn thầy đến bãi đỗ xe. Thầy sải bước đi, bóng dáng cao lớn của ông ấy khác hẳn với ngày thường, tràn trề sức mạnh. Dáng ông ấy ngồi vào ghế lái cũng vậy. Chỉ có mỗi khuôn mặt là toát lên vẻ già nua mà thôi, nhưng nó lại toát ra sự ương bướng trẻ trung. “Ông nội trẻ hơn anh nhiều...” Câu nói của Eun-kyo lại vang lên bên tai.

“Tôi đi trước đây.” Ánh mắt thầy cũng tràn đầy nhuệ khí. Đương nhiên nó cũng tràn đầy sự trông đợi, thậm chí khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Chiếc xe lặn nhanh ra khỏi bãi đỗ. Nó gần như bay vậy. Tôi lại đưa tay ôm ngực trái theo thói quen. Thầy giáo hôm nay sẽ không đưa Eunkyo về nhà ngay đâu, chắc chắn sẽ có chuyện gì đấy. Chiếc xe Ssangyong rời khỏi bãi đỗ một cách đầy ngạo nghễ chứng thực cho dự cảm của tôi. Dự cảm này đã giày vò tôi suốt từ hôm thứ sáu. Tôi cảm thấy cả thầy hay Eun-kyo đều đã chuẩn bị tâm lý quyết chiến để ứng phó.

Tôi phải ngăn lại. Tôi không cảm thấy đó là vì lòng đồ kỵ. Từ lâu nay, tôi luôn là quản gia, người chăm sóc sức khỏe, người giám hộ của thầy. Ngăn cản sự sụp đổ của thầy, đây mới là việc tôi nên làm. Trong đầu tôi bỗng nghĩ tới F. Tôi liền vội gọi điện thoại cho quản lý F của quán cà phê. Quán cà phê X ở gần điểm dừng xe bus cách trường Eun-kyo không xa, đi bộ đến trường không đến mười phút.

Eun-kyo nói, trước cổng trường, thầy giáo không chở cô ấy mà phóng xe đi luôn. Đương nhiên cô ấy sẽ không biết chuyện gì, bởi đó là F.

“Không biết có chuyện gì xảy ra. Nghe bạn tôi nói có cậu thanh niên tóc vàng chửi ông nội. Bạn tôi đã nhìn thấy.” Eun-kyo nói trong điện thoại như vậy.

Lúc đó tôi đang ở quán cà phê X. Đạo đó hầu như ngày nào tôi cũng đến quán đó. Rượu mang lại cho tôi niềm an ủi lớn. Cậu thanh niên tóc vàng bước vào phòng. Tôi tát cậu ta một cái, rồi vừa đá vừa đáp: “Đồ láo toét, tôi bảo cậu chửi ông ấy lúc nào? Tôi chỉ bảo cậu nhận mình là bạn trai của Eun-kyo, dọa ông ấy, điểm mặt ông ấy thôi mà? Đồ nhóc con! Ông ấy đã là người 70 tuổi rồi. Cậu dám ngoác mồm ra chửi rửa ai hả? Đồ khốn!”

Nhân viên phục vụ xúm vào kéo tôi ra. Tôi không ngờ F lại chửi thầy như thế. Tôi nhờ F, chỉ là nhờ cậu ta đóng giả là bạn trai của Eun-kyo, trước khi cô ấy tan học, tìm chiếc xe Ssangyong đỗ trước cổng trường, chỉ cần nói với thầy giáo nếu còn tiếp tục thì sẽ cho biết tay, sau đó bỏ đi là được, chỉ là để dọa thầy mà thôi.

“Lão già đó định dụ dỗ học sinh trung học, tôi có thể không chửi sao?” F cãi lại. Hình

như cậu ta thực sự cho rằng chuyện “lão già” quấy rầy “nữ sinh trung học” là thật nên rất phần nộ.

“Dụ dõ? Đồ oắt con này!” Tôi càng tức giận hơn, vớ lấy cốc bia ném vào F. Chiếc cốc quét qua tai F đập vào tường, vỡ vụn.

Tôi không nghĩ mọi chuyện sẽ lớn đến vậy. Đến tận sáng hôm sau cũng không thấy thầy về nhà. Tôi đã gây ra chuyện, toàn bộ khu nhà của thầy tối đen. Mãi đến sáng, thầy mới gọi điện thoại. Đúng như tôi dự đoán, thầy cho Eun-kyo nghỉ việc, còn bảo tôi cũng tạm thời không cần đến nhà ông ấy nữa. Không cần hỏi cũng biết thầy đã chịu tổn thương nhiều đến mức nào. Ôi, thầy giáo kính yêu của tôi! Có lẽ tôi cứ phải cho rằng bảo vệ thầy, ngăn chặn sự sụp đổ của thầy chẳng qua chỉ là cái cớ. Trong khoảnh khắc trông thấy “con lừa” của thầy phóng ra khỏi bãi đỗ xe một cách đầy quyền uy, lẽ nào trong tôi không phải chỉ có lòng đố kỵ?

“Lòng đố kỵ là một danh từ khác của tính tự ty, có tính tàn nhẫn rất mù quáng.” Người nói câu này không phải tôi, mà là thầy. Ông ấy nói lòng đố kỵ không nhất định là chứng cứ của sự nhiệt tình. Nếu thực sự đó là lòng đố kỵ, vậy lòng đố kỵ của tôi là không muốn thầy cướp đi Eun-kyo, hay không muốn Eun-kyo cướp đi thầy? Hay sự đau khổ khi tài năng của bản thân không đuổi kịp được với thầy khiến tôi sinh ra lòng đố kỵ? Tôi không biết. Tôi cảm thấy cực kỳ hỗn loạn.

Khoảng mười ngày sau tôi trông thấy thầy. Thầy trèo lên cây tùng tia cành lá. Đó là một cây tùng cao to. “Cây này chắn hết núi trước mặt.” Thầy nói như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

“Nguy hiểm quá, sao thầy không gọi người làm vườn đến giúp?”

“Chỉ cần gập cây, tôi sẽ thành khí.”

Thầy rất giỏi trèo cây – đó là sự thực. Dù cây to cao đến đâu thầy cũng trèo lên rất nhanh như vượn người Thái Sơn vậy, nhưng đó là việc của trước đây. Bắt đầu từ vài năm trước, thầy đã không thể trèo cây rồi, mà tự ông ấy cũng không muốn trèo nữa.

“Thưa thầy, thầy xuống đi ạ. Tôi có mua một chút dâu tây đến, ngon lắm.”

Tôi và thầy ngồi đối diện trước bàn, ăn dâu tây. Đạo này, khuôn mặt thầy hình như nhiều nếp nhăn hơn, tóc bạc cũng nhiều hơn, nhưng lạ là biểu hiện của thầy xem ra rất ôn hòa. Giờ tôi mới yên tâm. Tuy không phải là chưa dự đoán được sự sỉ nhục mà thầy giáo phải chịu từ F, nhưng từ những biểu hiện này có thể thấy, hình như tôi đã hành động đúng.

“Thầy sáng tác thơ chưa ạ?”

“Rồi. Còn có gì sâu sắc hơn nó nữa sao?” Thầy giáo chỉ cây tùng và cười. Vẫn là nụ cười như trước đây.

Giờ tôi mới thực sự cho rằng thầy đã hoàn toàn thoát khỏi ham muốn không bình thường với Eun-kyo, trở về trạng thái ban đầu. Cái nhìn của thầy đối với tôi cũng dường như có tình và bình tĩnh như trước đây. Dù thế nào, cũng coi như F đã phát huy tác dụng của cậu ta một cách có hiệu quả.

Mùa hè sắp đến rồi. Một lần tôi đưa thầy đến bệnh viện, vào khoa nội, rồi đến khoa mắt.

“Mắt của thầy có vấn đề gì sao?”

“Bệnh tiểu đường có nhiều biến chứng, bao gồm cả suy thận hay viêm võng mạc. Cũng không có gì, chỉ kiểm tra chút thôi.” Thầy nói một cách coi mở.

Về tình hình sức khỏe của mình, thầy thường không nói cho tôi thông tin cụ thể. Tôi ghi nhớ về căn bệnh suy thận và viêm võng mạc của thầy. Tuy nói chỉ kiểm tra một chút, nhưng nhìn những biểu hiện của thầy, có lẽ nó đang trở nên xấu hơn. Sau khi đưa thầy về nhà, tôi lên mạng tìm hiểu về bệnh suy thận và viêm võng mạc. Trên màn hình xuất hiện một từ gọi là viêm võng mạc với nước tiểu có nhiều an-bu-min. Biến chứng của bệnh tiểu đường và cao huyết áp rất dễ xuất hiện viêm võng mạc với nước tiểu có nhiều an-bu-min. Trên mạng còn viết bệnh này có thể dẫn đến “đáy mắt có máu và vết trắng, cản trở thị lực...” Nếu bắt đầu xuất hiện thay đổi ở đáy mắt, có thể một hai năm sau sẽ chết. Tim tôi bỗng chốc chùng xuống.

Eun-kyo gọi điện thoại, nhưng tôi không nghe. Lần trước khi cô ấy nói: “Cậu thanh niên tóc vàng mắng ông nội, tôi nghĩ đó chắc chắn không phải những nam sinh ở xung quanh tôi. Bạn tôi đã chứng kiến tất cả chuyện hôm ấy nói rằng anh ta còn nói rõ ràng tên của tôi. Kỳ lạ thật. Anh không nghĩ ra chuyện gì sao?”

“Cô nghi ngờ tôi?” Tôi hỏi thẳng.

“Ồ ! Chỉ là tôi buồn quá. Cứ nghĩ đến chuyện này là tôi chẳng thể học hành nổi.”

“Biết đâu đó là kẻ yêu đơn phương cô. Đừng phí công nghĩ những chuyện linh tinh nữa, hãy làm những điều cô nên làm. Thầy giáo đạo này hình như cũng quên hết mọi chuyện rồi.”

Tôi cúp điện thoại, sau đó cũng không gọi cho Eun-kyo nữa. Không phải sợ quan hệ của tôi và F bị phát hiện, chỉ là cảm thấy hình như tôi cũng nên nhân cơ hội này để xem lại mối quan hệ của mình với cô ấy. Eun-kyo tuyệt đối sẽ không tìm hiểu chân tướng sự việc.

Đương nhiên tôi cũng nhớ cô ấy, có nhiều lúc nhớ khủng khiếp. Bởi nếu đến nhà thầy, sẽ phải đi qua trường, qua trước nhà của cô ấy, những lúc đó tôi lại càng nhớ Eun-kyo hơn. Từng có đêm từ nhà thầy về thành phố, tôi dừng xe tại chỗ trống ở điểm dừng xe bus, nhìn rất lâu vào ánh đèn trong phòng học của Eun-kyo. Tôi nghĩ, mình đã yêu cô ấy, ở cô ấy có chút chinh tề đáng thương, có chút liêu lĩnh vô lễ, vừa đơn thuần giống những thiếu nữ cùng trang lứa, lại giống người phụ nữ bốn, năm mươi tuổi từng trải qua những niềm vui, nỗi buồn. Cơ thể trẻ trung đầy sức sống với những đường cong tinh tế của cô ấy đối với tôi

cũng là một sự mê hoặc không thể từ bỏ được. Tại sao tôi lại muốn rời xa cô ấy chứ? Nhưng, cô ấy là học sinh trung học, đối với tôi cô ấy cũng giống như một chất nổ nguy hiểm vậy.

Đợi cô ấy trở thành sinh viên đại học rồi gặp lại cô ấy không được sao?

Bút ký của thi nhân Trầm mặc

Trong *Phúc Âm Mát-thêu*⁽¹⁾ nói rằng, đường đến diệt vong là “rộng mở”.

Đường đến diệt vong của tôi lại chật hẹp và tăm tối. Trong nhiều ngày sau khi gặp cậu thanh niên tóc vàng, tôi đều khóa trái tất cả các cửa, nằm bất động trong phòng kín. Nhiều lần Seo Ji-woo đến gõ cửa, nhưng tôi không lên tiếng. Eun-kyo cũng tìm đến, gọi tôi trước cửa khóa chặt. Để cố gắng cho mọi người thấy tôi không có nhà, thậm chí đến tối, tôi cũng cố gắng không bật đèn. Tôi thường để mặc mình đói, khi thực sự quá đói thì mới ăn một chút. Tôi ngủ rất lâu, rất lâu. Vừa không buồn cũng chẳng vui, cũng không có cảm giác khinh miệt hay phẫn nộ, dường như một nửa tâm hồn trượt đi từ cơ thể của tôi, đôi khi tôi còn cảm thấy mình như đang nằm trong quan tài.

Khoảng ngày thứ tư sau sự việc đó, đã qua nửa đêm, Eun-kyo đến. Ngủ cũng như tỉnh, khi tỉnh lại giống như là ngủ. Khoảnh khắc đó chỉ hình như là khe hở của quá khứ và hiện tại.

Tôi ở trong khe hở đó, nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ đi lên bậc thang gỗ. Thành, thành, thành – là Eun-kyo. Trong trạng thái giả vờ ngủ, tôi nghĩ đó là Eun-kyo. Hình như ánh trăng đã lên, ánh sáng trong veo rọi vào từ cửa sổ. Kim đồng hồ lặng lẽ chỉ lúc nửa đêm, nó vẫn đang tiếp tục chuyển động. Tôi nghe thấy tiếng kéo công, liên lặng lẽ ngồi dậy.

“Ông nội...” Eun-kyo gọi nhỏ.

Bốn bề không một tiếng động. Bên trong cũng không có động tĩnh. Eun-kyo vòng qua phòng khách đến trước cửa sổ phòng ngủ. Tôi vẫn chưa cảm giác gì cả, còn nghĩ có lẽ đây là cảnh tượng sau khi chết rồi.

“Cháu biết ông đang ở bên trong. Không biết ông đã ngủ chưa, nhưng cháu phải nói những điều mình muốn nói.”

Dù đó là tiếng thì thầm rất nhỏ, nhưng kỳ lạ thay, tôi lại nghe rõ là tiếng của Eun-kyo. Chủ của giọng nói đó là Eun-kyo sao? Bóng in trên cửa sổ kia đang giơ hai tay ôm lấy đầu của mình.

“Cháu không biết tại sao ông nội không mở cửa cho cháu. Chính vì thế cháu học không vào, ngủ cũng không được.”

Tóc của cô bé hình như lay động nhẹ theo gió. Đó là bóng chiếu dưới ánh trăng, mũi rất cao. Tôi trầm mặc không nói, Eun-kyo cũng trầm mặc. Sự trầm mặc của tôi là sự trầm mặc của người chết, còn của cô bé là hơi thở gấp của người sống. Hình như tôi còn nghe thấy cả

tiếng thở gấp của cô bé, hình như còn thấy cả khuôn ngực đang nhấp nhô theo hơi thở ấy nữa.

“Bạn bè cháu tan học trước, cô ấy nói khi đứng ở trước đường ngang dành cho người đi bộ đã nhìn thấy xe Ssangyong của ông nội, còn nói là thấy một thanh niên chửi ông thậm tệ. Cô ấy còn bảo hình như còn nghe thấp thoáng tên của cháu nữa. Cháu cũng đã nhìn thấy cậu ta. Khi cháu định đuổi theo xe của ông, cậu ta còn nhỏ nước miếng theo xe và nhìn cháu giận dữ. Đó là lần đầu tiên cháu trông thấy người thanh niên đó, cậu ta là ai vậy? Hôm đó... đã xảy ra chuyện gì?”

Trong đầu tôi bỗng chốc hiện lên gương mặt của cậu thanh niên nhuộm tóc mái vàng đỏ. “Chỉ cần nhắm mắt lại là đã lìa đời rồi... Ông cũng không soi gương xem mình có thể nào!” Nhưng tôi vẫn trầm mặc. Rất kiên quyết. Hơi thở gấp của Eunkyo giờ trở nên rất yên lặng.

Cô bé yên lặng hồi lâu, tôi cũng lặng yên chờ đợi. Không biết tiếng chó sủa từ đâu vọng tới. Nhưng dù âm thanh đó cũng không thể phá vỡ sự im lặng trong thế giới của tôi.

Sự im lặng đó tĩnh mịch đến nỗi dường như chỉ cần khẽ nghiêng tai lắng nghe, là có thể nghe được cả tiếng lá cây bị gió thổi rụng xuống. Trong sự im lặng ấy, tôi và Eun-kyo nhìn nhau qua cửa kính và rèm cửa mỏng manh. Đây là khoảng cách ngoài tầm với. Đối với tôi, so với Eun-kyo, cái chết ở gần tôi hơn.

“Ông nội không nói cũng được. Tuy ông có thể cảm thấy cháu còn nhỏ, không hiểu gì, nhưng tâm tư của ông nội... cháu nghĩ mình cũng biết được ít nhiều.”

Eun-kyo lại bắt đầu thì thầm thổ lộ, đưa tay sờ cửa kính. Tôi cảm thấy dường như có thể nhìn thấy vân của năm ngón tay xò ra như nan quạt của cô bé. Nhưng thật kỳ lạ, tôi vẫn không làm gì cả.

Chúng tôi ở rất gần, gần đến nỗi tôi chỉ cần thò tay ra là có thể sờ được vào tay và mái tóc đẹp của cô bé. Nhưng sự trầm mặc của tôi vẫn rất kiên quyết. Cuối cùng, Eun-kyo cũng hiểu, cô bé không thể mở được then cửa trầm mặc của tôi.

“Ông nội không cho đến, cháu sẽ không đến nữa. Vì vậy, ông không cần phải vì cháu mà tự nhốt mình trong nhà tù.” Tiếng Eun-kyo nghe âm áp như tiếng của mẹ vậy. “Hồi còn trẻ, chẳng phải ông nội cũng đã ở mười năm trong tù đó sao? Nếu ông cứ cầm tù mình như thế, cháu cũng chẳng thể học được, có lẽ cũng không thể vào được đại học. Eunkyo không đến nữa, ngày mai ông nội hãy mở cửa ra nhé.”

Eun-kyo rời khỏi cửa sổ. Không, đi được vài bước lại dừng lại. Trên cửa sổ chỉ còn lại một phần bóng của cô bé.

“Tạm biệt! Ông nội!” Cô bé vẫn cúi người chào như thường ngày.

Chó thôi không sủa nữa. Hình như đang có gió thổi. Tôi nghe thấy tiếng khẽ lay động

nhẹ của lá cây. Cho nên, sự trầm mặc của tôi càng sâu hơn nữa.

Núi xanh không có tiếng

Nham thạch đang hết vang

Đều vì em hiểu được

Trong im lặng đã liên tục hồi âm

Có lẽ đó chỉ là dòng sông âm hưởng chảy vào

nội tâm của em thôi

(Trích từ *Trầm mặc* của Mun Tok-su.)

Eun-kyo cuối cùng dường như đã quyết tâm, bước nhanh ra trước phòng khách, bước xuống bậc thang gỗ, bước chân không chút do dự. Bậc thang gỗ phát ra cũng không phải là tiếng thình, thình, thình, mà là tiếng soạt, soạt, soạt.

Eun-kyo mở cổng đi rồi. Trong đầu tôi hiện ra hình dáng của cô bé đang phăm phăm bước ra ngõ vắng được bụi cây bao quanh. Không còn tiếng bước chân nữa. Bây giờ tôi mới nằm xuống, đột nhiên cảm thấy như có con dao cứa một góc trong tim, sau đó từng giọt máu trôi đi theo thời gian, buồn đau chảy đi như nước. Thế rồi lúc đó, một người “nhắm mắt lại là lìa đời” hay “sấp xuống lỗ” như tôi nằm khóc một trận thật sảng khoái. Vậy mà vẫn có nước mắt đầy, thật thần kỳ!

Ngày hôm sau, tôi mở cổng chính.

Ánh mặt trời sáng lóa. “Cháu nghĩ... mình cũng hiểu được chút ít tâm tư của ông nội...” Tôi nghĩ đến lời nói của Eun-kyo. Vì câu nói ấy mà tôi mới có thể tin tưởng cô bé. Cô bé có thể sẽ không đến nữa. Tôi tự lẩm bầm một mình, đó là ly biệt. Sau đó, tôi bắt đầu làm tổng vệ sinh ngôi nhà. Khi lau nền nhà, tôi làm giống như hồi nhỏ ở lớp học, chống hông lên cao, đẩy về phía trước. Lúc lau kính, cũng giống như Eun-kyo vậy, hà hơi thật mạnh, rồi dùng giẻ lau thành tiếng “rin rít”. Nhưng buồn đau không vì thế mà mất đi. Không thể chết được là sự buồn đau lớn nhất.

Như nằm mơ vậy, tôi vừa tỉnh lại trong cơn mơ. Tôi coi Eun-kyo là ai nhỉ? Tôi cầm khăn lau đứng bần thần nghĩ. Năm nay cô bé 17 tuổi, lứa tuổi như hoa như ngọc... Cứ nghĩ đến điều ấy, trái tim tôi lại đổ sụp xuống như một hố cát. Tôi đã từng có lúc có ham muốn với Eun-kyo, lại đã từng có lúc coi cô ấy là sự bù đắp cuối cùng cho tuổi thanh xuân một đi không trở lại của mình. Đó là sự thực, đó cũng là phạm tội ích kỷ. Một người muốn dung túng ham muốn bản năng như tôi – một khía cạnh cảm thú ấy rốt cuộc ẩn giấu ở đâu trong bao năm dài nhỉ? Nó trú ngụ trong mạch máu nào của tôi? Ở trong thùng phân nào của tôi? Lòng tự tôn mà tôi kiên quyết giữ đã bị đóng đinh trong hiện thực trần trụi. Tôi không

bằng cả chiếc giẻ lau này. Cũng có thể tôi chỉ là ảo ảnh mà sống đến tận bây giờ.

Tôi chết cũng chẳng có gì đáng hối tiếc, nhưng lại không chết, vẫn đang lau kính cửa sổ, điều này khiến tôi cảm thấy ghê tởm. Tôi đã từng nghĩ trong lịch sử của sự nhục nhã, tôi chưa hề bán mất lương tri, không để lòng tự tôn của mình bị diệt vong mà thôi. Nhưng lương tri và sự tự tôn không còn chút nào nữa, những điều mình tự cho rằng đã gánh vác trong cuộc sống, hóa ra chẳng là cái gì cả. Tôi cảm thấy đau buồn vô hạn. Thế rồi, tôi dùng hết sức để lau kính cửa sổ.

Những chiếc bóng điên cuồng

Chạy theo bia tập bắn trong ham muốn của các bạn...

Baudelaire đã hát lên như thế. Tôi thực sự không ngẩng đầu lên được, không chôn xuống thân nữa. Tôi là một kẻ yếu nhược, một kẻ không biết xấu hổ.

Nên dừng cuộc chạy điên cuồng tại đây thôi. Ngược lại tôi phải cảm ơn cậu thanh niên tóc vàng đã khiến tôi giác ngộ, khiến tôi tỉnh ngộ. Cậu thanh niên ấy có phải là bạn trai của Eun-kyo hay không không liên quan gì đến bản chất của vấn đề này. Tôi cũng không muốn biết, cũng không có quyền đi hỏi.

Hình như tôi cũng không thể sáng tác thơ được nữa. Cho dù tôi vẫn viết tiếp, nhưng đó cũng chỉ là vật giả dối còn sót lại, là tấm áo khoác nguy thiện mà thôi. Cho nên, chỉ còn duy nhất một con đường còn lại. Đó là cái chết, đợi các kết cục bi thương đến.

Còn nữa, con đường đó không phải là quá trình, mà là một pháp lệnh tuyệt đối phải thực hiện.

Chỉ trong mấy ngày thân thể tôi dường như già đi mười tuổi.

Bút ký của thi nhân

Phạm tội

Tình cờ trên đường lên núi tôi gặp Eun-kyo. Đó là khoảng hai tuần sau đó. Từ thang của sân sau nhà tôi đi lên, khi vừa đến mồm núi dẫn lên đỉnh núi phía sau, thì trông thấy Eun-kyo đang co gối ngồi ở trên phiến đá có thể nhìn xuống cả khu.

Từ sau hôm gặp cậu thanh niên tóc vàng kia ở trước cổng trường, đây là lần đầu tiên tôi đối mặt trực tiếp với Eun-kyo.

“Cô làm gì ở đây vậy?” Tuy có chút hoang mang, nhưng tâm lý đã tốt, nên tôi bắt chuyện như không có chuyện gì xảy ra.

“Cháu đang xem ông nội đi lên.” Eun-kyo cũng giả vờ, trả lời như thể vẫn gặp nhau thường xuyên.

Từ chỗ này có thể nhìn rõ đường tôi lên. Bụi cây trên núi phía trước khá rậm rạp, cả khu chìm trong yên tĩnh. Trên đường vòng quanh núi, một chiếc xe bus đang đi lên.

“Ông nội, ông như vượn người Thái Sơn ấy. Ông nhanh nhẹn thật, thật sự khiến người khác kinh ngạc.”

“Tôi vẫn nghĩ rằng cô không thích núi.”

“Đúng vậy, cháu không thích núi. Nhưng, cháu thích ngồi từ đây nhìn xuống khu chúng ta ở. Sân sau nhà ông nội cũng nhìn thấy rất rõ mà? Cháu còn đang nghĩ không hiểu ông nội có đến đây không, hóa ra ông cũng leo thang đi bộ lên đây rồi. Thật là thần kỳ!”

Tôi không nói gì. “Cháu có thể hiểu được chút ít tâm tư của ông nội...” Tiếng thì thầm của Eunkyo bên ngoài cửa sổ lúc nửa đêm vẫn còn vang lên rất rõ bên tai tôi. Cô bé biết những gì nhỉ? “Ông nội, ông không cần phải tự nhốt mình vì cháu.” Lúc đó tôi còn nghe thấy Eun-kyo nói câu ấy.

Nỗi đau lạiứa nhẹ vào tim.

Những tưởng thời gian qua tôi đã bình tâm lại, nhưng xem ra dư vị tình cảm của tôi dành cho Eunkyo vẫn còn lưu lại trong tim. Vì vậy, tôi lập tức đứng lên.

“Thi đỗ đại học, học cho giỏi nhé.” Tôi nói mà mắt chỉ nhìn về phía trước.

“Nếu đỗ đại học rồi, mỗi chủ nhật cháu lại đến nhà của ông để lau cửa kính có được không?” Cô bé hỏi tôi với vẻ bướng bỉnh.

“Đạo này, tôi thay Eun-kyo lau cửa kính rồi, rất thú vị.” Tôi trả lời.

“Cháu... thực sự không biết hôm đó đã xảy ra chuyện gì trước cổng trường với ông nội. Cháu tin chắc rằng, cả ngày hôm đó, cháu chỉ nghĩ đến chuyện được gặp ông nội, sau đó được ngồi lên xe, và còn muốn đòi ông mua đồ ăn cho. Vậy mà chạy đến cổng trường, xe của ông đã lái vụt đi rất xa. Cháu cũng giận lắm, nên hôm đó mới đột nhiên đến nhà ông. Sao lại vậy chứ, nếu ông không muốn nói thì chỉ cần không nói là được. Nhưng ông nội, ông cần phải biết mình bỏ đi như vậy, còn không cho cháu đến nhà, cháu cũng rất bị tổn thương.”

Gió thổi từ đỉnh núi sang. Bao nhiêu lời kìm nén trong tim. Cứ xem như Eun-kyo không có lỗi gì, coi là cô bé thực sự không biết cậu thanh niên tóc vàng đó, như vậy cũng không thể nói rõ, cũng không muốn nói rõ cái gì cả. Tôi lấy tay vuốt tóc. Ngọn núi phía trước nhìn lên sao xa quá.

“Cháu rất thích ông nội, luôn ước giá như ông là ông nội của cháu thì tốt biết mấy. Cháu cũng thích đến nhà ông nội để dọn dẹp.”

Tôi trầm lặng không nói, gió lướt qua mỏm núi phía trước, tôi nghe thấy rõ tiếng gió ấy.

Eun-kyo tiếp tục: “Cháu vốn rất muốn học múa. Mãi đến năm thứ nhất trung học, cháu mới được học ở trường múa. Mỗi khi lau đến phía cao của cửa kính, ngón tay cháu thường nhảy nhót. Đó là lúc cháu nghĩ những lúc mình đang học múa.” Hai tay cô bé ôm đầu gối, tỳ cằm lên nó, trông giống một con thú nhỏ đang ngồi sưởi nắng. “Cháu còn cho rằng lên đại học đương nhiên cũng sẽ thi vào khoa múa, nhưng rồi nguyện vọng của cháu đổi thành khoa công nghệ máy tính. Nghe nói mai sau đi làm sẽ dễ kiếm được việc và kiếm được tiền, mẹ đã để cháu đi học.” Nói đến đây, cô bé lại trở lại với điệu bộ thường ngày, lại cười hì hì.

“Tôi phải lên đỉnh núi.” Tôi trả lời sang vấn đề khác, sau đó bước xuống phiên đá.

Eun-kyo vẫn ngồi đó. Tôi đi lướt qua cô bé, cảm nhận thấy ánh mắt của cô bé đang nhìn tôi chăm chú.

“Ông nội... còn... bất hạnh... hơn Eun-kyo.”

Câu nói ấy cô bé như đang lẩm bẩm một mình vậy, rất nhỏ, phải cố gắng lắm mới nghe thấy. Trái tim tôi lại giăng thêm nhiều vương mắc.

Mùa hè giống như một đội quân đi chinh phục, không ngừng tiến quân đến.

Bây giờ là tháng Sáu, ánh nắng mặt trời mỗi ngày một nóng hơn. Ngày tôi cũng leo cây, những chồi cây tùng không ngừng đua ra được cắt đi một nửa. Nếu cứ mặc kệ, nó sẽ lớn thành cành cây, nên phải cắt tỉa, cây tùng mới có thể mọc cao hơn, nhìn cũng đẹp hơn. Mùi phấn hoa của cây tùng rất thơm. Trang Tử⁽¹⁾ đã từng nói về những cây tùng bốn mùa đều xanh, “Thọ mệnh tại đất, chỉ có tùng bách là đứng, xuân hạ đều xanh.” Tôi nghĩ mình đã từng mơ nhiều lần được sống như cây tùng! Tôi dọn đến đây cũng là vì những cây tùng già

này. Phan Sư Chính nổi tiếng là tiên nhân đời Đường đã từng ở ẩn tại núi cao Tiêu Dao Cốc – một trong năm ngọn núi cao của Trung Quốc, Đường Cao Tông ba lần đến thăm, hỏi ông ấy cần gì. Ông ấy trả lời: “Cái tôi cần chỉ là bụi cây tùng tươi tốt và nước suối ngầm trong suốt mà thôi.” Bản thân Phan Sư Chính là cây tùng. Tôi cũng muốn sống như vậy, nhưng nhìn lại, cuộc sống của tôi đầy giả dối, không phải là cây tùng, mà là kim nén bản năng để sống, tôi chỉ là đang mô phỏng cây tùng mà thôi. Cho nên, mỗi lần khi cắt bớt cành lá thẳng tắp của nó, tim tôi lại đau nhói.

Lúc gần tối, trên đường về nhà, nhìn thấy trước cổng trường Eun-kyo trông vắng. Muốn quên nhưng lại không thể quên, ánh mắt tôi bất giác nhìn vào cổng trường, dường như Eun-kyo đang cuống cuống hét “ông nội” rồi phăm phăm chạy từ cổng ra vậy. Bất giác tôi cười ha hả. Đi qua trường học, qua một trạm là sẽ đến ngã tư, gần điểm dừng xe bus. Mặc dù là vùng giáp ranh, nhưng vì là ngã tư nên những người dân sống ở Gyeonggi vẫn thường qua lại, cho nên vẫn rất sầm uất, có trung tâm mua sắm, khu vui chơi giải trí.

Đèn tín hiệu thay đổi, tôi dừng xe tại chỗ ngã tư, người đi bộ như nước thủy triều qua lại. Ánh mắt tôi bị thu hút bởi một thanh niên, cậu ta vừa mua một bao thuốc ở tiệm nhỏ bên đường đi ra. Cậu ta chạy vào trong ngõ mà từ chỗ tôi đứng có thể nhìn thấy rất rõ, nhỏ nước miếng “toẹt” một cái, sau đó đi vào một salon nào đó. Khi đi qua cửa salon, dưới ánh đèn của biển hiệu, tóc của cậu ta trong nháy mắt ánh lên màu vàng. Tim tôi bỗng đập “thình thịch”. “Ông chỉ là một lão già bần thiêu sắp xuống lỗ!” Cậu ta đã nói thế. Chắc chắn đây là cậu thanh niên tự xưng là bạn trai của Eun-kyo hôm nọ, còn nhỏ nước miếng vào “con lừa” của tôi rồi.

Tôi trở về nhà, chú thỏ bằng vải lông mà Eunkyo tặng để ở đầu giường đang chăm chú nhìn tôi. Cậu thanh niên tóc vàng và ánh đèn biển hiệu salon đang giày vò tôi, tôi cố nhìn thẳng vào chú thỏ bằng vải lông, cố gắng ép mình trấn tĩnh lại.

Có một cách đó chính là quên đi tất cả. Gặp lại cậu thanh niên tóc vàng sẽ xảy ra chuyện gì? Có lẽ sẽ bị si nhục nhiều hơn nữa. Thời gian này, ham muốn biến thái của tôi đối với Eun-kyo cũng đã dịu lại. Eun-kyo cũng được, Seo Ji-woo cũng được, tôi đều chấp nhận hiện thực ấy. Nếu Eun-kyo đến, tôi cũng có thể tự tin kiểm chế bản thân, tôi muốn quên đi tất cả, coi như chưa có gì xảy ra chẳng phải là một sự lựa chọn rất sáng suốt sao?

Nhưng, tôi nghĩ, cái “nhưng” này luôn tiếp tục trong trái tim tôi. Nhưng... nhưng... nhưng... tôi lắm bầm. Nhưng tôi muốn biết cậu thanh niên tóc vàng ấy rốt cuộc là ai, rõ ràng Eun-kyo đã nói là người mà cô ấy không quen biết. “Anh ta nhỏ ‘toẹt’ nước miếng, còn nhìn cháu giận dữ... anh ta là ai?” Tôi nhớ lại lời nói của Eun-kyo hôm đó bên cửa sổ phòng ngủ, ngữ điệu ấy như thổ lộ tâm sự. Sau đó tôi lại nghĩ đến lời của cậu thanh niên tóc vàng ấy. Cậu ta đi bộ đến bên xe của tôi và nói. “Mẹ kiếp, tôi là bạn trai của Eun-kyo. Cô ấy nói có một ông già đang quấy rầy cô ấy, là ông già này sao?”

Rốt cuộc chuyện là như thế nào? Eun-kyo nói: “Anh ta là ai?” và câu nói: “Tôi là bạn trai của Eunkyo”... xâu chuỗi lại tất cả, tôi gần như phát điên mất. Dù tôi sẽ lại bị si nhục và vu tội nữa cũng không vấn đề, tôi chỉ muốn biết chân tướng sự việc.

Tôi thay quần áo, đội mũ lưỡi trai, và ép mũ thấp xuống. Hơn chín giờ, tôi lái xe đi. Nhìn salon mà cậu thanh niên bước vào đó, rất có thể cậu ta là một nhân viên của salon đó. Tôi đỗ xe cách đó một chút, rồi đi bộ. Salon này còn kiêm cả kinh doanh cà phê, trong phòng khách lớn bên ngoài chỉ có ba bốn chiếc bàn, nhưng bên trong có rất nhiều phòng bao, tôi ngồi ở phòng lớn.

Hình như trong mỗi phòng đều có đầy khách, trong đó vọng ra tiếng nhạc và tiếng cười nói âm ỉ. Tôi nói với nhân viên phục vụ đi qua: “Cho tôi chai bia.”

“Ông đi một mình ạ?”

“Lát nữa bạn tôi sẽ đến, khi ấy chúng tôi sẽ chuyển vào phòng riêng.”

Những cô gái ăn mặc hở hang đi ra đi vào trong các phòng đặt. Tôi uống một hơi hết chai bia. Đúng lúc đó, cậu thanh niên tóc vàng từ phòng trong đi ra.

Cậu ta liếc một cái rồi ngồi xuống cạnh chỗ tôi, sau đó gọi mấy cô gái đang trong phòng nghỉ, đưa họ đến phòng bao bên trong.

“Được rồi, có việc cho các cô đây!” – là tiếng của cậu thanh niên tóc vàng “chỉ cần nhắm mắt là ông đã lừa đời”, chính xác là giọng nói ấy.

Cậu ta hình như không nhận ra tôi. Vậy chỉ còn cách gọi cậu ta lại, hỏi trực tiếp. Tôi đợi cơ hội bắt chuyện với cậu ta, mở chai bia thứ ba.

Đúng lúc này, tai tôi bỗng dựng lên. Một cô gái đang bước ra, nên đẩy một cửa phòng bao ngay gần đó. Và tôi nghe thấy một giọng nói của một cậu con trai vô cùng quen thuộc từ trong đó vọng ra: “Cậu cũng từng đọc cuốn *Trái tim*?”

Tôi đứng phắt lên, chai bia cũng vì vậy mà nghiêng đổ về phía trước.

Đó... đó chẳng phải giọng của Seo Ji-woo sao?

Bia đổ ra ngấm vào gấu quần và giày. Nhân viên phục vụ không thấy. Còn tay tôi run lên.

“Tôi mua sách, rồi đưa cho các cô ấy đọc.” Tôi nghe thấy câu ấy. Hình như là giọng của cậu thanh niên tóc vàng.

Cô gái đi qua người tôi vào phòng rửa tay. Tôi bèn giả vờ là người đang đi tìm phòng bao, đi theo cô ta. Khi cô ta quay lại mở cửa phòng bước vào trong, tôi mới nhìn thấy rõ ràng.

Là Seo Ji-woo.

Người đàn ông đầu hói ngồi cạnh Seo Ji-woo tôi cũng thấy quen, hình như là giám đốc

một nhà xuất bản nào đó đã gặp một hai lần. Seo Ji-woo đang ôm một cô gái hờ hang, vẻ mặt rất kẻ cả, đang rót rượu cho cậu thanh niên tóc vàng ấy.

“Còn mua sách chia cho mọi người. Cậu thật là một người hiểu biết.” Seo Ji-woo nói.

Đúng lúc đó, người đàn ông đầu hói ngồi cạnh Seo Ji-woo quay đầu lại nhìn tôi. Tôi vội vã thanh toán tiền rồi đi ra. Bước chân đi lên cầu thang run rẩy.

Đêm khuya, tôi mở cửa ngách phía dưới nhà, vào trong hầm tối mà tôi đã đào. Nó là nơi rất thích hợp để an ủi tâm hồn thương đau.

Tôi gọi nơi này là “hầm trống vắng”. Cũng gọi là động Mật-lặc Nhật-ba⁽²⁾. Mật-lặc Nhật-ba là một khách ca, cũng là một thánh nhân được ngợi ca là thánh nhân Bồ tát. Mật-lặc Nhật-ba đã từng ở ẩn trên núi Kang-ti-ssu – núi thánh được mọi người tin là núi Sumeru, ông ấy chỉ ăn cỏ tầm ma, ở ẩn trong động, cuối cùng đã đốn ngộ, tu thành chính quả. Rất nhiều ác quỷ dọa dẫm, quấy rối việc tu hành, nhưng ông ấy không chút phân tâm, vẫn điềm tĩnh ngồi trong động tối tăm ấy. Vũ khí mà ông ấy đối chiến với các ác quỷ là hát. Trong động, ông ấy đã viết *Thập vạn tụng chi ca*. Ông ấy hát: “Hãy coi động cô độc làm cha của bạn, hãy tạo sự tĩnh lặng làm chỗ vui cho bạn.”

Sự tối đen trong hang động không phải là tối đen bình thường. Từ cổ chí kim, vô số thánh nhân đã nhìn thấu trung tâm thế giới, hiểu được thiên lý một cách rõ ràng trong bóng tối của hang động. Không có nơi nào phù hợp hơn bóng tối trong hang động để loại bỏ ba cái độc gồm: sự ngu muội, tham lam, phần nộ ở trong tim. Cho nên, từ năm bắt đầu thờ phụng Mật-lặc Nhật-ba, tôi đã đào chiếc động này, tôi ngồi thiền trên chiếu.

Đi đường chưa biết, sẽ phát hiện ra đường tắt

Có hiểu ra, sẽ có sự thương xót trong tim

(Trích từ *Kệ tụng* của Mật-lặc Nhật-ba.)

Tôi thực sự hy vọng có thể thoát khỏi sự “phần nộ” của mình với Seo Ji-woo. Tim tôi đang chảy máu. Lẽ nào không có cách để từ bỏ sự phần nộ của tôi đối với cậu ta sao? Không có, dù ngồi hết cả đêm cũng không có. Tôi không phải Mật-lặc Nhật-ba, chẳng qua tôi chỉ là một người bình thường.

Đến sáng, người tôi dường như bị đưa lên ngọn lửa của địa ngục, người nóng hầm hập. Tôi sẽ không thương xót Seo Ji-woo nữa. Sự đau khổ khi bị phản bội còn chết người hơn đau khổ khi yêu. Đừng nói là thương xót, ngược lại tôi nhớ tới câu nói này: “Để dụ dỗ người khác đến con đường bất chính...” Trong vở kịch *Macbeth*⁽³⁾ xem hồi mùa xuân, Macbeth từng hét lên như vậy.

“Thưa thầy, thầy hãy đi xem vở kịch này nhé, cũng xem phim của nó nữa, thầy phải ra ngoài nhiều, như vậy mới tốt cho sức khỏe. Là đàn em lớp sau của tôi diễn xuất, được đánh

giả rất tốt đấy ạ.” Dưới sự giới thiệu nhiệt tình của Seo Ji-woo, chúng tôi cùng xem *Macbeth*. Sao lúc này đây tôi lại nhớ rõ lời thoại của vở kịch này đến thế chứ? Bình minh lên rồi. Khi ánh mặt trời chiếu xuống lối vào của “hầm trống vắng”, tôi ngồi phất dậy, giống như Macbeth vậy, tôi lấy tâm trạng của Macbeth bị phản bội mà gào khóc trong tim. Đây là lời diễn mà Seo Ji-woo tặng cho tôi.

“Để dụ dỗ người khác đến con đường bất chính... những con ác quỷ này, ác quỷ thường nói thật. Nói một chút sự thật, để cho sự phản bội càng bị thảm!”

Trước đây rất lâu, tôi có mộng tưởng về thời đại trẻ trung của cách mạng. Bởi còn trẻ, tôi đặc biệt chú ý tới chí hướng và lý tưởng, tin sự tiến bộ của lịch sử, sùng bái người khác. Chỉ nghe đến danh từ như bằng hữu hay đồng chí, mộng tưởng và lý tưởng là sóng lòng tôi cuộn dâng, mắt sáng lên rạng rỡ. Nếu cho tôi lựa chọn thời kỳ sáng đẹp nhất trong cuộc đời, tôi nghĩ mình nên chọn lúc đó. Nhưng quãng thời thanh niên trong cuộc đời thật ngắn ngủi. Bằng hữu và đồng chí là một danh từ khác của sự phản bội, mộng tưởng và lý tưởng chẳng qua là quan niệm mà thôi. Thậm chí tôi còn bị ngồi tù, những điều thấy được hằng ngày giống như vở kịch phản bội đầy nhục nhã và oan trái. Khi bị giam trong tù, tôi đã không có chút lòng tin nào đối với con người nữa. Đừng nói tin, mà ngược lại tôi còn sợ con người. Cuộc sống trong song sắt mười năm ấy không khác gì đi trên sa mạc. Những người bạn và đồng chí phản bội tôi có người không bị ngồi tù, có người cho dù bị ngồi tù cũng chỉ một, hai năm hoặc chưa mãn hạn cũng đã được phóng thích, trở về với cuộc sống tự do. Tôi không được bất cứ người nào thân thích đến thăm nuôi cả. Mười năm ấy, hoàn toàn tôi chỉ có một mình, nhưng ngược lại đây là một việc đáng mừng. Bởi sáng tác thơ cũng là đường một mình tôi đi, thơ thu nạp tôi, và một mình tôi đến với thế giới của thơ.

Seo Ji-woo từng chút một đã phá hủy bức tường tin cậy đối với người khác mà tôi đã tích lũy trong tim.

Tôi cảm thấy cậu ta không có tài năng, cho nên ban đầu đã không quan tâm tới cậu ta. Thời gian sau ấy cậu ta liên tục qua lại nhà tôi. Mặc dù tôi bảo không phải đến, nhưng cậu ta vẫn cứ đến. Tôi cũng đành chấp nhận. Nhưng mấy năm rồi, cậu ta vẫn trước sau như một. Tuy không có tài năng, nhưng cậu ta lại lương thiện, nhiệt tình, thật ra cậu ta còn tốt hơn cả người nhà. Khi đó tôi già đi rất nhanh, cậu ta gần như là người duy nhất tôi có thể tin cậy, tôi cảm nhận được tình cảm gắn bó này. Cậu ta là người nhà duy nhất của tôi. Là người bạn duy nhất tôi có thể thổ lộ tất cả niềm vui nỗi buồn và tình cảm. Chỉ có điều cậu ta là một nhà văn mãi không thể tạo dựng được tiếng tăm trên văn đàn, điều này khiến tôi rất đau lòng. Mắng cậu ta ngốc, cố tình làm một kẻ ác để bắt cậu ta chịu mọi sự giày vò mà bật lên, nhưng mảnh đất của cậu ta gần như là mảnh đất trống, không thể thu hoạch gì nổi. Dù vậy, trong trái tim tôi, cậu ta vẫn là “con của tôi”.

Tôi luôn tin chắc rằng, nếu tôi chết, người kế thừa và trông nom nhà tôi sẽ là cậu ta. Theo di nguyện của tôi, người quản lý tập thơ của tôi cũng là cậu ta. Giữa chúng tôi có vô số hồi ức, cũng giống như những kẻ yêu nhau cùng nắm tay sống bên nhau suốt đời vậy. Vì vậy mà, nếu cậu ta lấy cắp tiền của tôi, nếu cậu ta hét to phản đối tôi là kẻ nguỵ thiện, nếu

cậu ta nói Eun-kyo là “của tôi”, đừng có si mê mơ tưởng hảo huyền nữa, nếu là như vậy, có lẽ tôi sẽ không giận, có thể vui vẻ lượng thứ cho cậu ta.

Nhưng lại không hề như thế.

Mặc dù ngồi trong bóng tối, nhưng toàn thân tôi giống như con bọ hung phồng lên. Càng muốn ép tâm trạng bình tĩnh, sự phẫn nộ lại càng nở bung ra trong nội tâm tôi với lực nổ kinh người. Tôi nói, tuổi già không phải là “tội” không thể khoan dung, người già không phải là kẻ “dị dạng”. Cho nên, ham muốn của người già không phải là phạm tội, cũng không phải là dị dạng. Người già, chỉ là tự nhiên mà thôi, nó cũng tự nhiên giống nét đẹp mà người trẻ tuổi các bạn đang nắm giữ. Sự trẻ trung các bạn đang sở hữu không phải là sự trẻ trung mà các bạn phải cố gắng nỗ lực mới có được, nếp nhăn của người già cũng không phải là xuất hiện vì sự sai lầm của người già.

Tôi hét lên... nhưng không thành tiếng. Hoa nở rộ đẹp tượng trưng cho tuổi thanh xuân, sau đó khô héo, cuối cùng kết thành giống hoa. Giống hoa ấy là tượng trưng cho khuôn mặt của người già. Người già – giống hoa này đã chịu vô số ký ức đau khổ, sẽ bị tan rã khi chết, cuối cùng hóa thành bùn, hóa thành nước, hòa quyện lại với nhau, sau đó trôi đi theo ngọn lá của cây còn xanh, hòa lẫn với ánh sáng mặt trời, biến thành những chiếc lá tỏa ánh sáng lấp lánh. Tất cả chẳng qua là một quá trình. Baudelaire từng hát lên :

Người phụ nữ già thấp bé người khô héo

Nhìn đứa trẻ đáng yêu, vô cùng vui

Thằng nhóc đáng yêu này, mọi người đều thích, đều muốn trêu nó

Thằng bé yếu đuối như vậy, thì giống bà già thấp bé ấy

Cũng không có răng, không có tóc giống như bà ta.

(Trích từ *Sự tuyệt vọng của người phụ nữ già* của Baudelaire.)

Vì vậy, tôi nghĩ Seo Ji-woo mắc phải tội không thể tha thứ được, phải kết thúc bằng cái chết. Cậu ta phản bội lại thầy giáo của mình, coi sự già yếu là “phạm tội” và “dị dạng”, không chỉ là đơn thuần sỉ nhục và phản bội tôi – người thầy của cậu ta, mà là sỉ nhục và phủ nhận quy luật sinh tồn của toàn thể nhân loại, tất cả sinh vật. Quy luật ấy bắt buộc tất cả các sinh vật phải chịu đựng, đang chịu đựng và sẽ chịu đựng. Trong sự tồn tại mà cậu ta đã phủ định, sỉ nhục đương nhiên sẽ bao gồm cậu ta nữa, vì cậu ta rồi cũng sẽ già yếu đi theo quy luật tự nhiên. Suy ra, cũng có thể nói cậu ta đang phủ định và sỉ nhục chính cậu ta, đây cũng là sự phạm tội không thể tha thứ được. Không phải là phạm tội thông thường, mà là phạm tội tà ác, điên cuồng, ngang ngược. Cho nên, tôi làm sao có thể tha thứ cho cậu ta được?

Nhưng, hai ngày sau Seo Ji-woo đến, từ giọng nói đến nét mặt, tôi không hề để lộ ra

ngoài bất cứ một biểu hiện gì cả. Cậu ta rất “ngốc”, nên hẳn nhiên cái gì cũng không biết. Để che giấu sự phần nộ của mình, tôi cố ý lảng tránh ánh mắt của cậu ta: “Phiền phức quá, tạm thời cậu đừng đến nữa.” Tôi chỉ nói như vậy. Tôi cần thời gian. Một người như tôi còn sống được mấy ngày nữa nhỉ. Để che giấu sự phần nộ về việc phản bội ác độc của Seo Ji-woo và “tội” của cậu ta, để không cho người khác biết, tôi cố gắng hết sức không chế mình. Sau đó tôi chờ đợi.

Tôi nghĩ nên chờ đợi. Chờ đợi “phạm tội tà ác” của cậu ta trở nên càng lớn, càng sâu; đợi sát khí của tôi trở nên cứng rắn hơn hạt giống làm người già ấy; còn nữa, đợi Seo Ji-woo tự mình tội lỗi chông chất, kiên cường bước vào vòng diệt vong của mình. Bởi vậy, nếu cần, đến Eun-kyo, tôi cũng can tâm tình nguyện lợi dụng, tôi đã chuẩn bị xong tâm lý như vậy.

Mùa hè, cỏ cây rậm rạp xanh tươi.

Mấy hôm sau, tôi gọi điện cho Seo Ji-woo, gọi cậu ấy đến nhà tôi một chuyến. Tôi còn nói bất luận thế nào, cũng cần thêm cả sự giúp đỡ của Eun-kyo nữa. Cậu ta im lặng không nói gì. “Chị Ryoan chắc định cư luôn ở Istanbul rồi.” Để cậu ta không nghi ngờ, tôi nói về miễn cưỡng.

Eun-kyo không hiểu tường tận mọi chuyện, đừng nói là chân tướng sự việc, mà ngay cả nỗi nhục hôm ở trước cổng trường ấy, cô bé cũng làm sao mà thấu được, cho nên tôi tin, chắc chắn Eunkyo sẽ đến.

Quả nhiên, khi Seo Ji-woo liên hệ, Eun-kyo liền gọi điện thoại. Tôi ngồi trên ghế, người tôi bị ánh nắng mặt trời chiếu vào nóng đến phát sốt. Mặt trời gay gắt như lửa.

“Ông nội, ông không giận nữa à?” Eun-kyo hỏi không ngần ngại.

Tôi hỏi: “Sao lại nói với người lớn như vậy chứ?”

“Hì, rõ ràng là ông đã giận mà.”

“Do tôi muốn tập trung sáng tác thơ, cô không muốn đến dọn dẹp thì thôi!”

“Ông nói tại sao lại giận, thì cháu đến làm.”

“Thôi vậy, coi như cô không làm nữa, tôi cúp máy đây!”

“Biết, biết rồi, cháu làm, cháu nói cháu làm mà. Nhưng ông nội phải đưa trước cho cháu một tháng tiền công, cháu đóng học phí.”

Câu cuối cùng tôi nghe rất rõ, giống như tiếng người thật vậy, hình như Eun-kyo để điện thoại sát bên tai. Thì ra cô bé đến trước cổng mới gọi điện thoại.

“Hôm nay sau khi quét dọn xong tôi sẽ đưa trước tiền công cho cô.” Tôi nói với điệu bộ xấu hổ.

Eun-kyo cười hì hì: “Khi ông nội giận... hì, miệng này, môi này, dầu lên, răng cửa to cũng đưa ra phía trước. Hì hì... giống như chú lừa... hì hì, chú lừa lớn.”

“Ồn ào chết đi được!” Tôi cố ý trừng mắt, đi vào hành lang.

Xe của Seo Ji-woo đến trước cổng chính, tôi nghe thấy tiếng đỗ xe. Đó là ngày hè nóng khác thường.

Cứ như vậy, ít nhất là về vẻ bề ngoài, tất cả mọi thứ đều đã được khôi phục. Chính tôi đề cho việc đó khôi phục. Tôi nghĩ, sau khi tất cả đã khôi phục, mới có thể để cho Seo Ji-woo tội lỗi chất chồng thêm. Tuy cả hai bên đều có nhiều điều nên nói, nhưng may thay, không ai rõ nó là cái gì cả.

Một tuần Seo Ji-woo và Eun-kyo đến hai ba lần, có lúc cùng đến, có lúc đến lệch nhau một chút. Ba chúng tôi còn ngồi dưới bóng cây tùng trước nhà nướng thịt ba chỉ ăn. Nhi□u lúc tôi đang làm việc gì đó, vô tình quay đầu ra, bắt gặp ánh mắt của Seo Ji-woo đang nhìn chằm chằm vào tôi. Hình như có nhiều điều muốn nói lắm, ánh mắt của cậu ta rất bất an. Không, có lẽ cậu ta đang nghi ngờ ý định thực sự của việc tôi bỗng nhiên lại vui vẻ lên như vậy. Nhưng tôi cũng không nghĩ nhiều về điều đó. Tôi cho rằng chắc chắn cậu ta sẽ không biết được ý định thực sự của tôi. Bởi cậu ta mãi là một kẻ ngốc.

Nhanh thật, mùa mưa dài đã đến.

Nhật ký của Seo Ji-Woo - Hòa bình không bình thường

Tôi gặp giám đốc O của nhà xuất bản. Như thường lệ, hôm nay chúng tôi cũng đi đến quán cà phê X. Lâu dần, nó thành thói quen, nếu không đến quán đó uống rượu, tôi gần như không thể chịu được. “Tác giả Seo này, tuy biết ngòi bút anh rồi, nhưng cuốn tiểu thuyết ngắn anh mang đến cách đây vài hôm hay thật. Ngắn gọn sắc bén, mọi người trong ban biên tập ai cũng rất ngạc nhiên.” O còn nói thêm, bảo tôi chuẩn bị trước, đầu mùa xuân sang năm sẽ bắt đầu đăng nhiều kỳ cuốn tiểu thuyết dài.

Đúng là con người thật khó lường, hơn một năm trước, tôi bị anh ta giày vò các kiểu, sau nhiều lần lờ hện, khi bị đẩy vào trạng thái cùng cực, tôi đã nghĩ rằng đưa cho anh ta một cuốn tiểu thuyết ngắn với tâm trạng tuyệt vọng. Nói là tiểu thuyết ngắn, thực sự bản nháp chỉ có sáu mươi trang.

Nói thẳng, đây không phải là cuốn tôi viết, là bản thảo tôi lấy cắp. Đó là phạm tội. Tôi làm sao mà nói là mình viết được cơ chứ? Tuy ăn cắp làm tôi rất bất an, nhưng quả thật không còn cách nào khác, vì càng tiếp tục lờ hện sẽ càng khiến tôi bất an.

Sự bất an ấy là do tôi tự tạo ra. Nếu thầy mắc bệnh điên, giống như trong những “kịch bản tâm thường chiếu trên ti vi” thường gặp ấy, hay thầy mắc bệnh hay quên thì hay biết mấy. Cứ nghĩ như thế, người tôi lại run lên. Làm sao tôi lại có thể có ý nghĩ như vậy chứ.

Tạp chí văn học mà giám đốc O chủ quản mới được ra mắt, nên vẫn chưa được văn đàn chú ý nhiều. Tôi cố gắng an ủi bản thân rằng thầy sẽ không biết đến cuốn tạp chí đó. Bởi thầy không để mắt đến những cuốn tạp chí như vậy, mà tính của thầy vốn dĩ cũng chẳng xem đến cả những cuốn tạp chí được gửi về nhà. Cho nên tôi luôn hy vọng cuốn tiểu thuyết ngắn ấy không được mọi người chú ý, và nó cứ chìm dần đi càng tốt.

Hôm nay, đúng là một ngày thật lạ. Thầy sao vậy nhỉ? Giờ ăn trưa, thầy không hề nhìn thẳng vào tôi. Thức một đêm, quảng mắt thâm đen, hõm mắt thêm sâu vào, khiến thầy trông giống như một người bệnh – một người mù.

“Tôi qua... thầy thấy trong người không khỏe ạ?” Tôi hỏi.

Thầy nói: “Ừ...”, sau đó bảo lát nữa muốn đi ngủ một lát, và muốn tôi về.

Khi thầy nói câu đó cũng không nhìn thẳng tôi, có chuyện gì nhỉ? Tôi tin chắc thầy có điều gì đó giấu tôi, hoặc đang chế ngự một thứ tình cảm rất mãnh liệt.

“Không phải tôi bảo cậu về sao?” Thầy bước vào phòng, đóng cửa.

Tôi không biết phải làm sao, đứng trước cửa ngẩn ngừ, choáng váng.

“Lúc nào tôi gọi, cậu hãy đến. Tôi không thích quá phiền phức.” Đó là câu nói cuối cùng của thầy. Tuy rất nhỏ, nhưng giống như mũi đục được mài thật sắc nhọn, khiến người nghe cảm tưởng như nó đang đâm vào xương vậy. “Thưa thầy, nếu có việc gì cần cứ gọi cho tôi”. Tôi vẫn cúi đầu chào với cánh cửa đang đóng.

Có phải tôi qua đã xảy ra việc gì? Lẽ nào chuyện của Eun-kyo... Từ khi xảy ra chuyện của F, Eun-kyo đương nhiên không đến, mà cũng từ hồi đó thầy không nhắc đến Eun-kyo nữa. Hình như thầy thực sự đã điều chỉnh được tâm trạng rồi. Nhưng cũng thật khó nói, có lẽ tôi qua đã gặp Eun-kyo và xảy ra chuyện gì đó mà tôi không biết. Nếu không phải thế, hay thầy đã nhận được một số kết quả về bệnh tình của mình? Dù bị tuyên phạt tử hình, ông ấy cũng không bao giờ lộ rõ vẻ yếu đuối trước mặt người khác.

Tôi không yên tâm, nên gọi điện thoại cho Eun-kyo: “Tôi hôm qua có phải cô đã đến nhà thầy?”

“Không, hơn mười ngày trước, ông nội đi bộ trên núi, tôi và ông tình cờ gặp nhau, sau đó không gặp lại nữa.”

“Có chuyện như vậy sao? Sao cô không nói cho tôi biết!”

“Sao đến chuyện ấy tôi cũng phải báo cáo cho anh chứ?”

“Lại khiêu khích rồi, được rồi, được rồi.”

“Hi, rõ ràng anh tò mò tôi và ông nội gặp nhau sẽ nói gì, phải không? Đừng bận tâm, không nói gì cả.”

“Không nói gì sao?”

“Chỉ hỏi tôi học có tốt không, việc học tập có thuận lợi không. À, đúng rồi, còn nói câu này nữa.”

“Câu gì?”

“Gần đây, tôi thay Eun-kyo lau cửa kính, rất thú vị.” Eun-kyo bắt chước giọng của thầy, sau đó cười phá lên. “Sao, ông nội dễ thương đấy chứ?”

“Đừng có không phân lớn nhỏ gì hết, tôi cúp máy đây!” Tôi cúp máy, nhưng vẫn cảm thấy rất bất an.

Chỉ còn nửa năm nữa là Eun-kyo đã thành sinh viên đại học. Tôi cũng gần bốn mươi tuổi. Một người đàn ông bốn mươi tuổi thực sự có thể chiếm được trái tim của Eun-kyo không? Bốn mươi tuổi rồi mà tôi vẫn không hề bị mê hoặc bởi cái gì cả. Mà mặc kệ, với tôi, tôi có tích góp được bất cứ cái gì thuộc về mình đâu. Văn học mà tôi từ bỏ tính mệnh của mình và người nhà để có thể đạt được cũng đã vứt bỏ tôi, vợ cũng từ bỏ tôi, thời gian cũng rời xa tôi.

Trong tác phẩm *Emile* của Jean-Jacques Rousseau⁽¹⁾ đã viết: “Khi mười tuổi bị điên cuồng vì bánh, khi hai mươi tuổi bị điên cuồng vì yêu, khi ba mươi tuổi bị điên cuồng vì vui, khi bốn mươi tuổi bị điên cuồng vì dã tâm.” Cái thằng bốn mươi tuổi là tôi đây vẫn như trước kia, chưa có lãnh địa nào để tôi có thể vì nó mà điên cuồng, tất cả vẫn chỉ là một miền đất trống. Thực sự tôi không có tuổi thanh niên, cũng không định xây dựng hoài bão theo tính chinh phục của mình, chẳng qua chỉ là sống uổng phí theo dòng trôi của thời gian như vậy mà thôi. Trong đời tôi, chưa bao giờ được mệnh danh là “Tổ quốc của tôi”, một lần cũng chưa có. Hiện tại như vậy, trước đây cũng như vậy, chưa bao giờ trẻ hơn thầy, một lần cũng chưa. Cảm hứng mà thầy có được giống như lưỡi dao cạo ấy, không bị hoài bão lớn lao, thú tính xóa sạch, càng quan trọng hơn là khả năng duy trì không ngừng của ông ấy, và cái gọi là ham muốn thách thức của ông ấy là thứ mà tôi không bao giờ có. Không biết sao, tôi sống một cuộc sống không bằng “chú lừa” của thầy. Cho nên, hôm nay một mình tôi ngồi uống rượu ở nhà. Tôi rất muốn thấp sáng hiện tại của tôi, tương lai của tôi, nhưng tôi không có tới một que diêm, thật sự tôi rất đau khổ.

Vừa không có quá khứ, cũng không có tương lai

Hình như chỉ còn lại hiện tại như ánh đèn ống ánh chiếu vào

Lúc đó chúng tôi chỉ muốn đi thấp sáng đèn

(Trích từ *Toàn gia trùng tu* của Thomas Stearns Eliot.)

Thầy không gọi điện, sự bất an của tôi cũng càng lớn thêm, lẽ nào tôi đã làm sai điều gì? Tôi phải cố gắng tìm ra mới được.

Tôi nghĩ đến câu nói tuần trước của giám đốc O khi uống rượu tại quán cà phê X. “Người vừa đi ra kia rất giống nhà thơ Lee Jeok-yo.” Giám đốc O nói thế. Tôi không để ý. Thầy mà đến quán cà phê như thế này ư? Đó là chuyện mà đến nghĩ tôi cũng không hề nghĩ đến. F nói, có một người uống ba chai bia sau đó đi rồi, đây là sự thực. Cậu ta bảo lần đầu tiên trông thấy một người đàn ông già đến như thế vào đây uống bia. Nếu thầy biết được người chủ mình chính là F ở quán cà phê mà tôi thường đến... bất giác tôi co rúm người lại. Thầy sẽ không bao giờ tha thứ cho chuyện ấy. Ông ấy cũng sẽ không chuyển tâm mắt nói rằng phiền phức quá, cậu tạm thời đừng đến nữa. Ông ấy không phải là người sẽ nói câu ấy. Ông ấy chắc chắn muốn giết tôi ngay lúc đó. Thầy giáo không thể đến những nơi đó, chắc chắn giám đốc O đã nhìn nhầm người. Tôi lắc mạnh đầu.

Nhưng sự trầm mặc của thầy có ý gì vậy?

Từ sau khi bị F làm nhục, cho đến tận mấy hôm trước, mặt thầy trông như người rất cô đơn mà lại rất trầm tĩnh, ôn hòa. Tôi nghĩ, cuối cùng thầy cũng đã trở về vị trí vốn có của ông ấy. Nhưng nay rõ ràng đã có sự thay đổi, nhất định là có bước ngoặt đủ để ông ấy thay đổi tâm trạng. Tôi cảm thấy nên đến thăm thầy, cảm thấy mình lại nên nghe theo những lời nhắc nhở của thầy. Tôi cứ đứng ngồi không yên, không muốn thế này, cũng không muốn

thể nó.

Cuối cùng, tôi lấy cớ để đến gặp Eun-kyo trước cổng trường. Đã lâu lắm rồi tôi không đến. Eun-kyo vẫn bình thường. Bước lên xe của tôi với một phong thái rất mạnh mẽ. Chúng tôi đi ăn tối tại một nhà hàng trong hệ thống Z. Mặc dù rất muốn ôm cô ấy, nhưng tôi đã ghì lại. Tôi đưa Eun-kyo về nhà, sau đó đến nhà thầy. Hình như thầy không có nhà, trong nhà tối đen.

Cuối cùng thầy cũng gọi điện thoại, đã một tuần rồi đấy. Thầy nói những câu ngoài ý muốn: “Tôi cũng muốn nghỉ ngơi một chút, hay là để Eunkyo đến dọn dẹp, một tuần hai lần là được. Hình như chị Ryoan sẽ định cư ở Istanbul.” Tôi cảm thấy hỗn loạn. Lại gọi Eun-kyo đến ư? Nhưng, cú điện thoại này đã làm mất đi vẻ bất an mà tôi đã lo lắng, cho nên so với bất an, tôi vui nhiều hơn một chút. Tôi truyền đạt lời của thầy cho Eun-kyo. Cô bé cũng không nói không muốn. “Ông nội thật là thay đổi thất thường.” Eun-kyo cười hì hì kiểu quen thuộc.

Cuối tuần, khi tôi đến nhà thầy, Eun-kyo đã đến rồi. Bởi là mùa mưa phùn, nên trời cứ rả rích từ tối đến sáng, mãi đến trưa trời mới bắt đầu có chút nắng. Không biết họ nói những gì, chỉ nghe thấy tiếng cười sảng khoái của Eun-kyo cùng tiếng cười khà khà của thầy vọng ra tận ngoài cổng. Thầy nghe thấy tiếng mở cổng liền quay đầu ra, nở nụ cười sáng bừng, thân thiết giống như một đứa trẻ.

“Cậu đến nghe cô ấy nói kìa. Vì vật áo thường bị tuột ra ngoài, mà đặt biệt hiệu cho thầy chủ nhiệm mình là ‘góc lộ diện’”. Eun-kyo đang đứng trên ghế lau phía trên kính cửa sổ phòng khách.

“Các bạn đều gọi là ‘Chàng trai lộ góc’!” Eunkyo mặc quần short và áo phông không tay, dưới ánh nắng mặt trời, làn da cánh tay và đùi của cô ấy trắng ngần.

Thầy giáo nheo mắt nhìn lên Eun-kyo. Mặc dù là nheo mắt, nhưng trong ánh mắt ấy vẫn đầy ánh hào quang, ngọn lửa ham muốn đã một lần dập tắt lại ánh lên trong ánh mắt của thầy.

Con tim tôi hẫng một nhịp. Cánh tay đang vươn ra lau kính cửa sổ của Eun-kyo rất gợi cảm. Khuôn ngực cô bé cũng nhấp nhô một cách tự nhiên. Nhân lúc thầy giáo đi ra ngoài, tôi nhăn mặt nói: “Lần sau cô mặc quần dài đến. Thầy cũng ở đây, cô ăn mặc kiểu gì vậy?”

“Đừng lấy ông nội ra làm cái cớ. Ông nội nói tôi mặc rất đẹp.” Cô ấy le lưỡi nói. Lưỡi của cô bé đỏ tươi.

Người tôi phát sốt, trước mắt là một vệt tối mờ.

Thật không dễ mới có nắng, chúng tôi cùng nướng thịt ba chỉ ăn. Eun-kyo nói gì, thầy giáo cũng cười vui vẻ. Cành cây tùng bị gió thổi lung lay nghiêng ngả. Trong khung cảnh này, dường như chỉ có thầy và Eun-kyo nói chuyện với nhau. Tôi có cảm giác bị xa lánh dần. Eun-kyo vừa cười, vừa vỗ vào vai hoặc chụp lấy cánh tay của thầy một cách tự nhiên và

thân thiện. Mỗi lúc như vậy, tôi lại trông thấy ánh hào quang trong mắt thầy, rất nhanh rồi lại vụt tắt. Trong lòng tôi đương nhiên không thấy thoải mái.

Sau khi Eun-kyo về nhà, tôi gọi điện thoại cho cô bé: “Lát nữa gặp nhau nhé!” Tôi nói.

“Tôi có hẹn cùng các bạn rồi.” Cô ấy trả lời rất lạnh nhạt.

“Vậy thì ngày mai gặp.”

“Mai tôi phải đi ra ngoài cùng mẹ. Không phải anh nói trước khi vào đại học, chúng ta không gặp nhau sao?”

Tôi im lặng.

“Hẹn gặp nhau ở nhà ông nội.” Cô ấy cúp điện thoại.

Tôi rất tức giận, đâm vào tường thành thích. Tôi cảm tưởng thầy và Eun-kyo kết bè lại để bài xích tôi vậy. Tôi thực sự cảm thấy không thoải mái. Thời gian gần đây, thầy vui buồn ra sao đều không lộ ra bên ngoài, thường chỉ mỉm cười nhẹ nhàng với tôi. Biểu hiện như vậy cũng là yếu tố quan trọng khiến tôi bất an. Trong tác phẩm *Những ghi chép Malte* của Rainer Maria Rilke⁽²⁾ đã viết: “Nỗi sợ sinh ra khi sợ đá hoa cương tôi nằm biến thành màu xám, nỗi sợ sinh ra khi sợ tôi sẽ hét gọi to đến nỗi mọi người chạy đến và đập vỡ cửa, nỗi sợ sinh ra khi sợ tôi sẽ bị lộ thân phận mà nói rõ tất cả những điều mình sợ, và nỗi sợ sinh ra khi tất cả các sự vật đều không thể nói ra, có thể tôi cũng không nói được gì.”

Bất giác, tất cả mọi thứ lại đều quay về thời điểm ban đầu, không hiểu sao, tôi chỉ thấy sự hòa bình này có chút gì đó không bình thường.

Bút ký của thi nhân

Phần nộ

Chiến thuật của tôi gần như đã có hiệu lực. Seo Ji-woo với tội ác mà cậu ta vốn có, lại bắt đầu thêm một tội ác chết người. Tội ác mới của cậu ta thật đáng hổ thẹn. Khi phát hiện ra, tôi cảm thấy hình như mình đang đợi “tội danh trộm cắp” của cậu ta vậy. Sự tức giận của tôi lại càng mạnh mẽ hơn trước và tôi rất mong đợi sự phần nộ của mình. Để đào tạo cậu ta thành người mang trong mình “tội ác tày trời”, “mâm giống” của người già trong cơ thể tôi càng chắc thêm.

Tôi vốn dĩ là người không đọc tạp chí văn học. Bởi nội dung thảo luận trong những cuốn tạp chí đó hầu hết chỉ nói về những vấn đề xa rời bản chất của văn học. Những tác phẩm được đăng trong đó phần giống nhau thì nhiều mà phần khác nhau thì ít. Bất luận là tác phẩm mù quáng viết theo hướng ban giám khảo gợi ý, hay tác phẩm viết một cách xúc động để thu hút sự chú ý của người khác, hoặc những tác phẩm viết theo xu thế của văn đàn, đối với một người lớn tuổi như tôi, đều hiểu như lòng bàn tay những tâm tư sáng tác của những nhà văn trẻ, đa số chẳng qua chỉ là những tác phẩm mang tính chất nhất thời mà thôi. Đã không có cảm hứng, nên cũng không cần phải lãng phí thời gian, những tạp chí văn học gửi đến tôi cũng chỉ đọc qua mục lục. Cho nên khi những tạp chí văn học với tên lạ hoắc được gửi đến, có cuốn đến mục lục tôi còn không đọc mà vút luôn vào góc giá sách.

À, không, lần này sau khi vút cuốn tạp chí qua một bên, hình như tôi thấy cái gì đó rất quen mắt. Tôi nhìn lại cuốn tạp chí văn học đó. Đó là một bức ảnh đen trắng của Seo Ji-woo, cậu ta đang mỉm cười. Đang lúc chán, lại là cuốn tạp chí lần đầu tiên nhìn thấy, tôi còn nghĩ, hay tạp chí cho đăng một vài bình luận về tác phẩm *Trái tim*? Hóa ra nội dung đăng trong tạp chí không phải là bình luận, rất ngoài ý muốn, chính là tiểu thuyết ngắn của Seo Jiwoo. Sau đó, không đọc hết một trang, tôi liền vút sách “bộp” một cái. Mặc dù viết cách đây rất lâu, nhưng chẳng lẽ tôi có thể không nhận ra tác phẩm của chính mình hay sao?

Đó là một tiểu thuyết ngắn viết cách đây rất lâu.

Người đời thường ca tụng Lee Joek-yo chỉ viết thơ, nhưng đó chỉ là bị chiến lược của tôi đánh lừa mà thôi. Trong chiếc tủ đã khóa có để các loại tản văn mà tôi viết trước đây. Tôi còn từng viết tiểu thuyết, còn có hai cuốn tiểu thuyết dài vẫn chưa hoàn thành, và rất nhiều tiểu thuyết ngắn và bài báo chuyên đề, cũng có cả kịch nữa. Đặc biệt tiểu thuyết ngắn và kịch là thể loại văn học mà hồi trẻ tôi rất muốn có thành tựu. Nhưng kết quả mọi người đều nói tôi là một người chỉ sáng tác thơ, nên đã ẩn đi những thành tựu của tôi trước đây, và để xây dựng chiến lược của mình, tôi cũng chỉ đăng thơ. Mặc dù tôi tin chỉ đăng riêng thơ thì chẳng có gì đáng tự hào, nhưng trong xã hội nhân văn của chúng tôi, để đạt được cái gọi là

độc giả thanh cao, chiêm lược này xem ra vẫn rất có hiệu lực.

Chiếc tủ vẫn khóa kín không động đến, nhưng chìa khóa thường được để trong ngăn bàn đọc sách. Thói quen này của tôi Seo Ji-woo rất rõ, chính vì thế để mở được tủ là điều quá dễ dàng. Tôi xem kỹ lại thì thấy chỉ riêng tiểu thuyết ngắn của mình hình như đã thiếu ba tác phẩm.

Cuốn tiểu thuyết ngắn bị đăng đó viết về những linh cảm có được trong truyền thuyết chuông thần của Đại vương Seongdeok – nói về một anh thợ thủ công đúc chuông khát vọng đúc được một cái chuông hoàn mỹ hơn, có thể nói đó là một loại tiểu thuyết nghệ thuật gia duy mỹ. Sau khi Seo Ji-woo lấy trộm bản thảo này đã sửa một số chỗ trong nội dung, rồi đăng với tên của mình. Chỗ cậu ta sửa chính là phần cuối của tác phẩm. Kết thúc của tôi là người thợ đó đã không đúc ra được chiếc chuông đẹp hơn, và khi không thể chịu đựng được sự đau khổ tột cùng ấy anh ta đã tự sát. Nhưng Seo Ji-woo đã kết thúc bằng cách làm sống lại người anh hùng mà tôi đã giết chết. Đây là một sự lựa chọn làm hỏng nhận định bên trong của tác phẩm.

“Thật là ngu ngốc...”

Tôi lẩm bẩm trong tiềm thức. Nếu sửa theo hướng tiến triển thêm, có lẽ sự phẫn nộ của tôi sẽ giảm đi đôi chút, đằng này cậu ta lại đảo ngược toàn bộ phần kết của nó, điều đó chứng minh một cách rõ ràng cậu ta hoàn toàn không hề hiểu chút gì về tác phẩm. Nếu không thể hiểu, thì chỉ bằng giữ nguyên, như vậy, tội ác có lẽ sẽ giảm nhẹ đi một chút. Bởi như vậy chỉ mang danh trộm cắp, nhưng Seo Ji-woo đã không hiểu được được nhận định của tác phẩm, mà còn tùy tiện chỉnh sửa, như vậy là mang tội làm hỏng tác phẩm của tôi. Nó cũng chẳng khác gì so với việc vu tội chết người khi nói tôi “sắp xuống lỗ”? Mà nói cậu ta ăn cắp tác phẩm của tôi thôi vẫn chưa đủ, vì tác phẩm đó tôi chưa hề công bố, mà phải đắp tội bạo lực vô liêm sỉ đối với linh hồn giống như một “trinh nữ” của tôi.

Sự thực là vậy, tác phẩm chưa được công bố giống như linh hồn “trinh nữ” thuần khiết. Nó vô cùng đặc biệt. So với những bài thơ quần chúng đã được công bố, xét về một ý nghĩa nào đó, tôi có cảm tình nhiều hơn với những vở kịch hay những tiểu thuyết ngắn chưa công bố. Vì khi đã công bố thì chúng không phải là “của tôi” nữa. Nhưng nếu chưa được công bố thì chúng lại thuộc về tôi một cách nguyên vẹn. Mà sau khi tôi chết đi, những tác phẩm chưa công bố ấy cũng có thể sẽ trở thành ngọn lửa khiến tôi sống lại trong lòng đại chúng yêu thơ. Nhưng Seo Ji-woo ngu ngốc đã lấy trộm tác phẩm của tôi, đến bản chất của tác phẩm cũng không hiểu, lại còn dám tùy tiện bóp méo. Tôi làm sao có thể xem nó là chuyện nhỏ được chứ?

Tôi ném cuốn tạp chí vào chỗ Seo Ji-woo dễ nhìn thấy nhất. Hôm sau khi bước vào nhà, cậu ta đã trông thấy cuốn tạp chí đó. Không biết có phải vì kinh ngạc, hay xấu hổ mà tai cậu ta đỏ bừng. Tôi giả vờ không thấy, nhưng thật ra lại nhìn thấy hết. Có lẽ nhà xuất bản cuốn tạp chí này đã xét đến mối quan hệ giữa tôi và Seo Ji-woo nên đã gửi cuốn tạp chí có đăng tiểu thuyết ngắn của cậu ta cho tôi. Hình như Seo Ji-woo không lường đến việc như vậy, cậu ta lóng ngóng, run rẩy, luống cuống như con kiến trong nồi nóng. Tôi vẫn vờ như

không hề hay biết chuyện gì. Việc nhìn biểu hiện để phán đoán xem tôi đã đọc cuốn tạp chí kia hay chưa đối với Seo Ji-woo là một việc rất quan trọng. Nhưng tôi không giúp cậu ta phán đoán. Tôi muốn để cậu ta biết rõ cuộc sức lực của người già sẽ như thế nào. Càng có tuổi, người ta lại càng dễ dàng hiểu rõ hiểu tâm tư của những người trẻ tuổi, nó dễ như trở bàn tay. Hơn nữa, dù có hồ thẹn đến đỏ bừng thì tôi cũng có thể che đậy được dưới màu da đen sạm của mình. Hay những ham muốn cũng sẽ dễ dàng bị khuất lấp sau những nếp nhăn hằn sâu của tôi. Điều này có gì khó đâu! Người chậm hiểu như cậu ta đến kiếp sau chắc cũng không thể hiểu được những gì trong biểu hiện của tôi.

Quả nhiên, hình như cậu ta cho rằng tôi không đọc cuốn tạp chí đó. Sau khi cậu ta về cuốn tạp chí cũng không thấy nữa. Đương nhiên, chìa khóa tủ tài liệu mà tôi cất đóng bản thảo vẫn nguyên vị trí. Nếu cậu ta tiếp tục ăn trộm, “mầm giống” của người già này sẽ càng chắc khỏe hơn.

Lúc đó, thực ra nhìn tôi đã trẻ hơn rồi. “Cháu cảm giác ông nội trẻ ra đấy.” Eun-kyo đã nói như vậy. Thực tế, tự tôi cũng có cảm giác trong tôi có một nguồn năng lượng mạnh mẽ chưa từng có, cơ thể trở nên dễ chịu lạ thường, đến nhìn sự vật cũng dường như rõ ràng hơn.

Nguồn năng lượng này từ đâu ra vậy?

Một lần, khi xong việc ở thành phố trở về, bất ngờ tôi gặp Eun-kyo ở trạm xe bus. “Chán quá, ông nội! Ông đưa cháu ra ngoài hóng gió đi.” Eun-kyo phụng phịu. Lúc đó là gần tối, chúng tôi đến làng cà phê Z. Không phải chúng tôi chủ định đến đó, mà trên đường ra ngoại thành, tự nhiên thấy quán cà phê Z, tôi nhớ đến hôm bị cậu thanh niên tóc vàng làm nhục trước đây nên muốn đưa Eun-kyo vào đó.

Hai bên đường ánh đèn của các quán cà phê hắt lên ánh sáng rực rỡ. Có lẽ vì là cuối tuần, hai bên đường cũng toàn là thanh niên. “Có lẽ đến giờ ăn tối rồi, cô là học sinh trung học, vào quán cà phê có được không?” Tôi hỏi thăm dò.

Cô ấy cười hì hì: “Sao không được chứ! Chẳng lẽ ở đó họ không đón chào cháu, cũng không đón chào cả ông nội?”

“Làm kinh doanh, kén khách làm sao được? Những người làm ăn việc kiếm tiền vô cùng quan trọng. Cô cứ gọi nhiều món mình thích ăn nhé!”

Đã đến đây rồi, tôi cũng muốn được cùng Eun-kyo cảm nhận hơi thở văn hóa của người trẻ tuổi, thưởng thức bữa tối trong bầu không khí ấy. Vừa nghĩ đến việc được ngồi cùng Eun-kyo ăn tối bên bàn ăn có ánh nến lung linh mờ ảo, bốn mắt cùng nhìn nhau nói chuyện, trái tim tôi bỗng âm ập vô cùng.

Đi một vòng quanh phố cà phê, tôi đậu xe ở bãi đỗ gần bụi cây nhất, có kiến trúc giống lâu đài cổ kiểu Âu. Đây là quán cà phê có tầm nhìn rất thoáng. Một nhân viên phục vụ mặc đồng phục màu đen, thắt nơ hình bướm đón tôi.

“Đi hai người ạ?” Nhân viên phục vụ hỏi.

Tôi gật đầu. Trong phòng khách rất rộng rãi.

“Xin lỗi, hết chỗ rồi ạ.”

Đây là quán cà phê có nhạc sống, nên bên trong các thanh niên trẻ đã ngồi chật kín. Trên sân khấu một thanh niên để tóc kiểu đầu sư tử đang hát một bài rất vô vị, nói buồn cũng được mà vui cũng xong. Nếu hết chỗ thì đành vậy. Cậu thanh niên trên sân khấu đang hát một cách da diết đầy đau thương: “Bởi vì đau, nên mới là yêu...” Tôi bất giác quay người lại.

“Bởi vì đau, nên mới là yêu...” Tôi chợt nghe thấy tiếng hát phụ họa của Eun-kyo.

“Bên kia chẳng phải còn chỗ sao?” Ánh đèn hơi tối, lúc đầu tôi không nhìn thấy, nhưng nghe Eun-kyo nói liền đưa mắt nhìn quanh, còn ba chỗ trống.

“À, chỗ đó có người đặt trước rồi.” Nhân viên phục vụ lắc đầu.

“Nếu thế phải có ký hiệu đã đặt trước chứ.” Tôi bực mình. Nhìn có vẻ không giống đã được đặt trước.

“Xin lỗi ông, chỗ này chỉ dành cho những đôi yêu nhau.”

Ngọn lửa giận của tôi tuôn trào lên, suýt chút nữa tôi đã hét lên: “Bực mình quá, cậu không nghe thấy người thanh niên kia đang hét ‘bởi vì đau nên mới là yêu’ sao?”

Eun-kyo bước tới kéo tay áo tôi. Tôi đoán tay phục vụ đó khẳng khẳng nói chỗ đó đã được đặt trước là để đuổi khéo tôi. Nhưng cái câu “dành cho người đang yêu” khiến tôi đau đớn.

“Nếu người đang yêu không còn trẻ thì không được đến đây sao? Chỗ nào tập trung đông người cũng đều là của những đôi yêu nhau sao? Ở đâu ra cái kiểu chỉ đón tiếp những người yêu nhau chứ? Là chỗ này sao?”

Giọng tôi to dần lên, một người đàn ông trung niên hình như là giám đốc vội chạy đến. Cho dù không phải vậy thì tôi cũng thấy khó chịu lắm rồi, chọn mãi mới vào chỗ này, thế mà lại nảy nòi ra cơ sự ấy. Một khi đã bốc hỏa thì không dễ hạ hỏa. Những người khác đang đổ dồn mắt về phía chúng tôi.

“Rất xin lỗi ông, ông bớt nóng giận, mời qua bên này.” Hình như thấy có vẻ tôi không dễ bỏ qua chuyện, nên tay giám đốc xin lỗi rồi tìm chỗ cho chúng tôi. Xong xuôi, ông ta để quyền thực đơn lên bàn rồi mới rời đi.

Quán cà phê chỉ thấp nèn nèn trong quán rất tối, nếu không dùng kính lão thì tôi không thể nhìn được chỗ ngồi. Khi ngồi xuống, hóa ra đây là chính giữa của sảnh lớn. “Bởi vì đau, nên mới là yêu... Lẽ nào cứ nuột nước mắt mà không thể buông tay”. Trên sân khấu,

cậu thanh niên tóc bôm sư tử đang hát đến phần thể lương nhất của bài hát.

“Ông nội, hay là đi nơi khác?” Eun-kyo ỉu xiu nói nhỏ.

Phía đối diện, một đôi đang hôn nhau. Đôi bên cạnh đang ôm nhau, khi bắt gặp ánh mắt tôi nhìn mới chỉnh lại áo, nhúu mày lại. Không chỉ riêng bọn họ mới nhìn chúng tôi với ánh mắt khác thường như vậy, còn có một nhóm đang rộn rã tổ chức sinh nhật, những ngọn nến được châm lên sáng lấp lánh trên chiếc bánh ga-tô. Bọn họ đang ngồi vây quanh với nhau. Không hiểu có phải là do ánh nến mà trông họ đều trạc tuổi Eun-kyo.

“Ông già kia làm gì vậy!” Hình như tôi nghe thấy họ thì thầm.

Tôi cảm nhận được sự bài xích mạnh mẽ trong sảnh lớn này, cứ như tôi là một “chú lừa già” đến “nhân gian” để chiếm vị trí vậy. Mà thực tế chúng tôi không biết để mắt đi đâu cả, chỗ nào cũng là cảnh khiến chúng tôi chán chường uể oải.

“Cháu... thực sự từ sáng cháu đã muốn ăn canh khoai tây rồi. Ông nội, chúng ta đi ăn canh khoai tây đi.” Eun-kyo dứt khoát đứng lên, kéo tay áo tôi lôi đi.

Không có cách nào khác, tôi cũng đành đứng lên. Lúc này, chỉ có rời đi mới là con đường sống của tôi.

Tôi cố hết sức điều chỉnh lại tâm lý, đây đâu phải lần đầu tôi gặp phải những chuyện như này chứ. Nếu không có Eun-kyo ở đó, có lẽ không cần phải nói tới câu thứ hai tôi đã đi ra rồi. Eun-kyo ái ngại nhìn sắc mặt tôi.

“Ở gần trường cháu có một nhà hàng bán canh khoai tây ngon lắm. Cháu từng đến đó ăn rồi, họ cũng cho nhiều xương lắm.” Cô bé cố ý nói to.

“Được rồi, đi ăn canh khoai tây vậy.” Tôi trả lời.

Dù là vậy, chuyện này vẫn gây cho tôi nỗi đau sâu sắc. Giữa tôi và những người trẻ tuổi trong quán cà phê có một đường ranh rới nghiêm ngặt hơn cả chiến tuyến trong chiến tranh. Sao tôi không biết chỗ nối liền các thế hệ chứ? Bất luận là cổ kim hay trong ngoài, chỗ nối ấy cũng đều tồn tại. Nhưng tôi không yêu cầu làm bạn với họ, cũng không muốn xen vào giữa bọn họ, đứng cùng một thềm nhà thì cũng nên nhìn nhau một chút chứ? Chẳng lẽ những điều đó không thể giải thích bằng lý lẽ được ư? Trên đời này có chỗ mà chỉ người trẻ tuổi mới được tụ tập, còn người già thì phải “bỏ đi vô điều kiện”?

Chúng tôi đến trạm xe bus gần trường Eunkyo.

“Đằng kia kìa, đi một chút là đến rồi. Canh khoai tây ở đó thực sự rất ngon.” Eun-kyo kéo cánh tay tôi.

Lúc đó, tôi thấy dưới ánh đèn sáng rực trong tủ kính có một thiếu nữ đang ngồi. Tôi dừng bước. Nhìn lại, hóa ra đó là ma-nơ-canh: cô ta mặc chiếc quần bò thêu, áo phông

vàng, môi cong lên, vênh miệng ra phía sau.

“Sao vậy? Ông nội!”

“Cô nhìn này, ha ha, tôi cứ tưởng là cô đấy.”

“Những cô gái đó không ăn canh khoai tây đâu!” Eun-kyo cong môi lên rồi kéo tôi đi.

Tôi vẫn đứng ì ra đó. Dù là ma-nơ-canh, nhưng sao giống Eun-kyo thế, trông cứ sáng rõ như ánh nắng ban mai. “Tôi phải mua bộ này”. Tôi nói.

“Ông nói mua con ma-nơ-canh này sao?”

“Không, mua bộ quần áo trên người cô ấy thôi!”

“Ông nội, bộ quần áo đó đắt lắm đấy. Ngày nào cháu cũng ngắm, nhưng mà đắt quá.”

“Cô thử đi!” Tôi kéo mạnh tay Eun-kyo vào trong.

Cậu nói “ngày nào cũng đến ngắm” chứng tỏ cô bé cũng rất muốn mặc. “So với kích cỡ của cô ma-nơ-canh, chắc một cô gái như Eun-kyo sẽ mặc vừa đấy.” Tôi nhấn mạnh từ “cô gái” như một người thanh niên mà không e dè gì cả.

Nhà hàng rất đông khách, Eun-kyo mặc quần bò thêu và áo phông vàng ngời đó trông giống như một tiên nữ giáng trần. Dường như ai cũng đều quay đầu lại nhìn cô bé. “Cho chúng tôi một nồi canh khoai tây to, cả rượu shochu nữa.” Tôi nói một cách hùng hồn.

Tôi muốn ăn canh khoai tây cùng với Eunkyo, thế thì làm sao chứ? Chuyện không vui ở quán cà phê lúc nãy giờ dường như là chuyện của kiếp trước, tôi đã quên sạch sẽ. Bàn bên cạnh hình như đang có chuyện gì đó rất vui vẻ, tiếng hò hét rất ồn ào vọng đến. Cậu thanh niên ngồi phía sau Eun-kyo phấn khích huơ tay múa chân, đúng lúc đó Eun-kyo quay người qua, cô bé liền bị cậu ta huých phải, người đổ về phía trước, nồi canh khoai tây bị sánh ra. Nước canh bắn lên chiếc áo phông vàng, ướt cả chiếc quần bò thêu. Tôi lập tức đứng dậy.

“Cậu làm gì vậy?” Tôi tức điên, hét vổng lên. Giọng tôi to đến nỗi tất cả những người trong quán đều nghe thấy. Nhà hàng bỗng chốc trở nên im phăng phắc, chỗ phía sau chúng tôi ngồi có bảy tám thanh niên ngồi quanh.

Cậu thanh niên vừa rồi liền xin lỗi một cách kính cẩn: “Thực sự xin lỗi, tôi đã mắc lỗi nghiêm trọng rồi.”

“Xin lỗi là xong à! Đây là nhà hàng đấy? Thanh niên dù có chơi đùa thì ít nhất cũng không nên làm phiền phức đến các khách hàng khác chứ. Cậu tưởng đây chỉ là thiên hạ của những người trẻ tuổi các cậu sao?”

Chủ nhà hàng vội chạy đến cúi đầu xin lỗi, rất lễ độ: “Ồ, thưa ông, tôi xin lỗi. Những cậu

này tôi quen, mới được nhận chức, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, đồng nghiệp muốn tổ chức bữa liên hoan để chúc mừng. Do vui quá, ông thông cảm một chút, tôi sẽ gửi tiền giặt khô ạ.”

Đến ông chủ cũng xử sự như vậy khiến tôi cảm thấy rất ngại. Bầu không khí trong nhà hàng lại huyền ảo trở lại. Mặc dù chủ nhà hàng bê canh khoai tây lên, nhưng tôi lại không muốn ăn nữa. Khắp nhà hàng sức nức mùi xương hầm khiến tôi thấy bức bối, xung quanh nhiều người gặm xương một cách say sưa không biết chán, thêm vào đó là những tiếng ồn ào đến khó chịu.

“Ông nội, nghe nói quần áo mới mua cần phải giặt rồi mới mặc mà. Để cháu rót cho ông cốc nước nhé. À, cháu đang muốn uống rượu shochu, cháu uống cũng được lắm đấy.”

Tôi không nói gì.

“Ông nội à... hì hì. Lúc nãy... hì hì, sao ông lại nói tới câu thiên hạ ạ?” Đường như Eun-kyo cảm thấy có cái gì đó buồn cười lắm nên cứ cười suốt.

Dù vậy cũng không thể khiến cho tâm tư tôi vui lên được. Nhìn chiếc áo phong màu vàng bị canh khoai tây bắn vào loang lổ, trông thảm hại không thể chịu nổi, giống như canh khoai tây bắn vào mặt tôi vậy. Không ngờ cuộc hẹn lần đầu tiên của tôi lại thảm hại đến vậy. Lòng tôi đau như bị vò xé.

Lẽ nào ước mơ được cùng Eun-kyo ngồi đối diện nhau trong quán cà phê, bên chiếc bàn có thấp những ánh nến, vừa uống rượu vang vừa cùng ăn bữa tối lại không thể trở thành hiện thực? Cùng thưởng thức một bài hát thật hay, ngắm đôi mắt sáng trong của cô bé, thăm thì với nhau về những chuyện xảy ra trong ngày, hay những hy vọng trong tương lai, còn cả mối tình tôi hằng tâm niệm đã lâu nữa... lẽ nào giấc mơ này của tôi còn nguy hiểm hơn cả cách mạng? Tôi cảm thấy khúc xương lợn mà mọi người đang gặm đây sao giống người cao tuổi như tôi, hay giống giấc mơ của người cao tuổi như tôi đến thế.

Hiện tượng già yếu này có thể nói là sự giảm năng lực thích ứng dẫn đến những áp lực do chức năng sinh lý và sự trao đổi chất mang đến. Người nguyên thủy không thể hiểu được sự già yếu, bởi họ không có khái niệm về thời gian. Thời gian là nguyên lý trung tâm để vận hành sự cấu tạo tuần hoàn của cuộc đời.

Sau khi tế bào phân tách đến một cấp độ nhất định sẽ chết dần đi, gần như không sống được. Các tổ chức mô cơ cũng không ngừng suy giảm, chất canxi mỗi ngày một mất đi, khiến xương cốt yếu ớt, rệu rã. Chất collagen không tái sinh nữa, làn da chảy xệ, xuất hiện nhiều nếp nhăn... Cho nên, dù chỉ ngồi không cũng cảm thấy từng khớp xương cũng mệt mỏi như treo bao cát lên đó. Tế bào của não cũng dần teo nhỏ lại, nước mắt dần cạn khô, xương khớp lỏng lẻo, dây thần kinh ngoại biên cũng giảm nhanh mà không sinh ra thêm nữa... Những hiện tượng này cứ phát triển mãi cùng với dòng chảy của thời gian. Chỉ cần từ hai mươi lăm tuổi trở đi, số lượng tế bào chết đi sẽ nhiều hơn số lượng tế bào sinh ra. Cũng có thể nói, từ đó trở đi, cỗ xe ngựa lão hóa dần đến cái chết đã bắt đầu lăn bánh.

Như vậy, Seo Ji-woo và tôi, cả những thanh niên trong quán cà phê ban nãy, và cậu thanh niên làm sánh nước canh khoai tây... có thể nói đều là những người khách đồng hành ngồi trên xe ngựa hướng đến cái chết, lẽ nào lại không an ủi nhau, cùng dắt tay sánh vai đi lên phía trước?

Nói thẳng ra, bất cứ lý luận nào mang tính quan niệm về việc khắc phục lão hóa hay cái chết, tôi đều không tán thành.

Chẳng phải tôi không thử nhiều cách để kéo dài tuổi thọ. Tôi đã từng không ngừng lang thang khắp nẻo trên đường phố, tìm và đọc vô số sách để tìm những lời nói của cha ông về những phương pháp sống trường thọ của giáo hội và chùa chiền. Nhưng tất cả chỉ là vô ích. Chúng ta phải làm sao đây? Sự lão hóa và cái chết chẳng qua chỉ là một phép tắc vô tình mà thôi, nó mang tính tuyệt đối. Bi kịch lớn nhất trong cuộc đời chính là chỉ có thể bị lão hóa và chết đi, bị địa ngục chà đạp một cách tàn nhẫn. Và tôi đang chuẩn bị đón nhận sự chà đạp ấy.

Giờ tôi 70 tuổi, nhưng do bị bệnh nặng, cho nên tốc độ lão hóa càng nhanh, trước khi gặp Eunkyo cũng vậy, sau khi gặp cô bé cũng vậy. Chính vì thế, cái chết à, mau đến đây! Đến đây đi, xé nát tôi, làm tôi tan rã ra đi!

Gặp Eun-kyo, tôi càng muốn mình trở nên trẻ trung. Đây lẽ nào là tội lỗi sao? Chẳng qua tôi nhận ra một cách chính xác thứ ham muốn cháy bỏng như lửa vẫn còn tồn tại trong tôi nhờ Eun-kyo mà thôi, chứ tôi nào có tội tình gì chứ! Vì thế, người duy nhất có thể tuyên cáo hình phạt cho ham muốn ẩn giấu ấy chỉ có bản thân tôi mà thôi. Hiện nay tôi đã thất thập, cái tuổi mà bất cứ ai cũng không có quyền bạt tai tôi. Seo Ji-woo lại càng không. Tôi những tin, dù tất cả mọi người đều chĩa mũi dùi chỉ trích vào tôi, nhưng duy chỉ có Seo Ji-woo sẽ thông cảm cho ham muốn bản năng của tôi, vậy mà cậu ta lại là người muốn đánh gục tôi đầu tiên, sớm hơn cả tất cả những người khác, đẩy tôi đến rãnh nước cống thối của hiện thực.

Tất cả mọi nguồn năng lượng của tôi gần như đến từ hai chữ “phản nộ”. Không hiểu sao, càng đối đầu với sự phản bội của Seo Ji-woo, tôi lại càng có khát vọng muốn được trẻ trung hơn nữa. Không, cho dù không thể trẻ được cũng phải giả vờ trẻ lại. Tôi muốn đối đầu với những thanh niên trẻ ấy, điều này đương nhiên là một khả năng nguy hiểm, giống như chiếc xe ngựa lăn trên dốc nghiêng mười độ bỗng chốc gặp dốc nghiêng ba mươi, bốn mươi độ vậy. Điều này tôi nhận thức rõ, cũng đã lường trước đầy đủ sự nguy hiểm của nó. Nhưng có hề gì chứ, tôi vẫn chỉ muốn ngẩng đầu hướng lên phía trước, nghĩ mình đã “sống lại rồi”.

Bàn tay tôi cứng như “móng ngựa”, tôi cần khoác chiếc áo giáp nặng như “chì” lên người. Đó chính là con đường của tôi. Nghĩ mà xem, có lẽ tôi chỉ lấy Seo Ji-woo là cái cớ, mà lúc đó có lẽ tôi rất muốn gọi bản chất của tôi, cái chết cuồng bạo của tôi đến. Tôi đã nói với trời xanh như vậy.

Giống như thùng hàng đặt trên băng chuyền, cùng với thời gian bị đưa dần đến cái chết, đó là vận mệnh chung của tất cả những gì tồn tại, chẳng qua chỉ là trước hay sau, tiến hành

theo thứ tự mà thôi. Đôi với những “kẻ phạm tội” kiêu căng gọi người già là “ông già sắp xuống lỗ” kia, tại sao tôi phải lùi bước, phải lo lắng chứ? Nhà thơ người Mỹ Roethke yêu quý từng được giải thưởng Pulitzer đã từng nói:

Bị trói trong ánh đèn dần tắt

Tôi thấy mình đã sống lại rồi

Bàn tay tôi biến thành móng ngựa

Tôi đã sớm mặc áo chì mà tôi chưa từng mặc

(Trích từ *Hiện tại là gì* của Theodore Roethke^{[\(1\)](#)}.)

Nhật ký của Seo Ji-Woo

Nổi loạn

Trong một lần tình cờ gặp giám đốc nhà xuất bản đã cho xuất bản “Năm tập thơ của các nhà thơ lớn”. Anh ta hỏi:

“Gần đây cậu có gặp thầy Lee Jeok-yo không?” Anh ta hỏi.

“Đương nhiên rồi. Mỗi tuần ít nhất tôi đến chỗ thầy ba lần, mọi công việc nhà hầu như đều do tôi đảm nhiệm.” Tôi trả lời rất tự hào.

“Lạ thật.” Anh ta nghiêng đầu.

Anh ta nói tuần trước thầy có gọi điện nhờ dò hỏi xem cuốn *Trái tim* bán được bao nhiêu bản, anh ấy còn nói thầy hỏi với thái độ rất nghiêm túc. Giờ đây tôi mới biết thầy đang nghi ngờ tôi về vấn đề tiền bản quyền. Nhớ lại trước đây thầy cũng từng hỏi tôi về lượng phát hành của cuốn *Trái tim* với biểu hiện hơi khác thường. “Giống như kẻ trộm vậy”. Câu nói của thầy cũng rất phù hợp với chuyện này.

Tôi không lừa dối thầy lượng phát hành của cuốn *Trái tim*, nhưng không phải cái gì cũng nói với thầy. Khi ký kết, vì muốn đẩy mạnh tuyên truyền nên giám đốc nhà xuất bản trả phần trăm tiền bản quyền. Tôi tỏ rõ sự không vừa lòng, giám đốc lập tức hứa sau khi cân bằng thu chi sẽ trả tiếp. Tôi cũng nói việc đó không nhất thiết phải viết trong hợp đồng, và cũng không nói rõ bán được bao nhiêu bản thì mới tính cân bằng thu chi. Tôi vốn định ninh lời hứa ấy cũng chỉ là hứa vậy mà thôi. Đến lúc dù bán được nhiều mà tay giám đốc không thanh toán tiếp tiền bản quyền cho tôi, lời hứa ấy cũng coi như không có. Nhưng không hiểu có phải do muốn có những bản thảo tiếp theo hay không, mà khi bán được ba trăm nghìn bản, anh ta nói phải làm theo lời đã hứa, thanh toán cho tôi tiền lãi tương đương với hai phần trăm tiền bản quyền, thêm 600.000 đồng. Tôi bảo anh ấy trả bằng chi phiếu. Mặc dù tôi cũng được chút tiền từ quyền sở tiết kiệm trong tay thầy, nhưng số tiền ấy không đủ tiêu, tôi nghĩ số tiền lãi này mình hoàn toàn có quyền được cầm. Đối với thầy, ông ấy không có nhiều việc cần dùng tới tiền, thu nhập đã khá dư dả, cho nên số tiền 600.000 đồng đó, tôi không nói với thầy, mà gửi vào sổ tiết kiệm của tôi.

Hôm nay tôi lấy bằng xác nhận lượng phát hành từ chỗ giám đốc nhà xuất bản đưa cho thầy. Tôi nghĩ, nếu nhìn thấy cái này, thầy sẽ bỏ qua hết những điều nghi ngờ. Việc chia tiền lãi chỉ có tôi và giám đốc biết, vì vậy thầy cũng sẽ không thể biết. Mặc dù trong lòng có chút không thoải mái, nhưng việc lấy tiền lãi đã là việc của hai tuần trước, giờ mới thông báo chắc chắn sẽ gây thêm nhiều sự hiểu lầm.

Thình thoảng tôi lẩm bẩm trong tiềm thức rằng cuốn *Trái tim* chính là do tôi viết, nó đích thực là tác phẩm của tôi. Với cuốn sách đó, tôi đã tham gia vô số cuộc phỏng vấn, rất

nhiều lần nói chuyện với độc giả, thậm chí còn tham gia khá nhiều buổi diễn giảng. Với cuốn *Trái tim*, tôi cho rằng mình đã nghĩ nhiều hơn, đọc nhiều hơn thầy. Tất cả các nhân vật, tất cả các sự kiện trong cuốn đó đã dần dần khắc sâu trong trái tim tôi, và trở thành tác phẩm của tôi. Mọi người cũng đều gọi tôi là “Thầy giáo Seo Ji-woo – tác giả của cuốn *Trái tim*”! Tôi đã lỡ cho rằng tác giả của nó chính là tôi, đó đã trở thành một việc rất đương nhiên. Không, thực chất cũng không phải là lỡ cho rằng, mà *Trái tim* đích thực chính là do tôi viết. Cho dù thầy có nói cuốn đó là do ông ấy viết, liệu có ai sẽ tin lời thầy chứ? Chỉ cần tôi không thừa nhận, thì đến giờ phút này thầy cũng chẳng thể cướp mất cuốn *Trái tim* của tôi được. Đây không phải là “vấn đề tiền bạc”. Đạo này, trong nhiều buổi phỏng vấn tôi cũng đều nhấn mạnh rằng cuốn *Trái tim* thực sự là do tôi viết. Thật ra, khi nói vậy, sự bất an trong tôi cũng nhờ thế mà vơi đi chút ít.

Nhưng như vậy thì sao nhỉ, tâm lý của tôi liệu có bình thường hay không?

Giám đốc O nói rằng phản ứng của độc giả rất tốt, bảo tôi viết tiếp một cuốn tiểu thuyết ngắn nữa. Lần này không đăng trên tạp chí của ông ấy, mà đăng trên một cuốn tạp chí văn học lớn. Ông ấy đang có một chiến lược khá hay, sẽ in thành tuyển tập đặc biệt những tiểu thuyết ngắn. Tôi chưa nói gì cả, cũng không bình luận gì. Trong tay tôi còn hai cuốn tiểu thuyết ngắn lấy từ trong phòng sách của thầy. Chỉ cần sửa một chút ở phần trước và sau cuốn tiểu thuyết ấy là mọi người khó có thể nhận ra đó chính là do thầy viết. Vấn đề chỉ còn ở bản thân thầy mà thôi. Tác phẩm lần trước cứ coi như có thể trót lọt, nhưng nếu lần này được đăng trên tạp chí lớn, rất có thể thầy sẽ đọc được.

Có lúc, tôi tưởng tượng, chỉ bằng thầy mắc bệnh lâm cảm của tuổi già, hay bị ngã nằm liệt trên giường thì có phải tốt hơn không. Nghĩ đi nghĩ lại, có lúc bản thân tôi cũng rất kinh ngạc. Tủ tài liệu trong phòng sách của thầy có rất nhiều tiểu thuyết ngắn, còn có vài tiểu thuyết dài chưa viết xong, cũng có cả tản văn. Đối với thầy, đó là những tác phẩm không thể đưa ra sử dụng, bởi tất cả mọi người đều tin rằng cả cuộc đời thầy chỉ làm thơ. Và đó là yếu tố quan trọng có sức hấp dẫn duy nhất của thầy trong giới văn học. Sau khi thầy mất chắc chắn cũng sẽ như vậy, điều này tác động khá lớn lên những phát ngôn quan trọng khi nói về thầy. Cho nên, những thứ này không những chẳng có tác dụng với thầy, mà thậm chí sau khi thầy mất, khi những cuốn tiểu thuyết, tản văn, kịch v.v... công khai trên đời này có khi còn làm liên lụy đến thầy. Vì thế, theo tôi, lấy tản văn của thầy công bố trên danh nghĩa của tôi chẳng có hại gì cho thầy cả.

Trí tưởng tượng của tôi càng ngày càng táo bạo, nào là thầy bị bệnh nặng mất đi nhận thức hoặc mắc bệnh lâm cảm của người già, tôi vô cùng mong muốn khả năng ấy tồn tại. Ham muốn hay ánh mắt biến thái của thầy đối với Eun-kyo cũng vậy. Có lẽ thầy đã bắt đầu lâm cảm thật rồi, vì vậy, lẽ nào tôi không thể làm bánh xe thời gian của người khác quay nhanh hơn được sao? Hình như tôi đã sẵn sàng nếu có thể cho thầy giáo kính yêu và tôn kính của tôi một bánh xe thời gian nhanh hơn một chút.

Vì là mùa mưa phùn, nên tường phòng trong nhà bị ẩm mốc. Tôi dẫn một giám đốc công ty thiết kế nội thất đến nhà thầy.

“Cậu dẫn thợ dán tường đến làm gì?” Thầy liền tức giận. Tôi không hiểu tại sao thầy lại tức giận. Vì mưa phùn khiến tường bị mốc, nên tìm người dán lại một chút, như vậy sẽ sạch sẽ hơn. Bỏ năm ngoái khi dán tường chưa dán phòng sách, lần này sẽ dán lại luôn cả tầng hai.

“Chỉ dán lại tầng hai thôi ạ.” Giám đốc công ty thiết kế nội thất cũng có mặt ở đó, nên tôi cảm thấy mất mặt vô cùng, ấp úng nói.

“Mưa làm tường ngoài bị ẩm, gạch tường hút khí ẩm mới bị mốc, phải xử lý chống thấm tường ngoài, sau đó mới dán tường. Chắc chắn, đồ ngu ngốc...” Thầy giáo lườm tôi một cái, rồi đóng “sầm” cửa lại.

Mặt của tay giám đốc công ty thiết kế nội thất đỏ lựng lên. Câu nói của thầy hình như không phải sỉ nhục tôi mà sỉ nhục chính anh ta vậy. Anh ta chắc không biết nhà thơ Lee Jeok-yo là ai, nhưng lại nhận ra Seo Ji-woo chính là tác giả cuốn *Trái tim*. Suốt dọc đường từ thành phố về đây luôn nói về cuốn sách đó. Tôi thấy khó xử vô cùng, nhưng đành nhẫn nhịn, xin lỗi anh ta: “À, thật xin lỗi. Sau khi xử lý chống thấm xong tôi sẽ lại gọi anh.” Giám đốc công ty thiết kế nội thất không nói năng gì, chỉ vẫy tay rồi ra về.

Nếu sự việc kết thúc như vậy thì chắc cũng không có gì đáng nói. Nhưng sau khi tay giám đốc kia về rồi, bỗng thầy mở toang cửa, hét toáng lên, điều đó khiến trái tim tôi cực kỳ vô vị.

“Ai nói sẽ dán lại tường chứ? Việc gì cần phải gọi anh ta tới? Lẽ nào việc dán tường hay không cũng đều phải theo ý cậu?”

“Dạ, tôi không có ý như vậy. Năm ngoái cũng chưa dán tường tầng hai, cho nên tôi mới nghĩ nhân dịp này làm cho căn phòng sạch sẽ, khô thoáng thì tốt hơn.”

“Thật không hiểu biết gì cả, chỉ nguyên chuyển chỗ sách này, cậu nghĩ rằng một hai người là xong à?”

“Việc này... tôi cũng sẽ giúp vận chuyển, còn có cả Eun-kyo nữa.”

“Eun-kyo là một cô bé yếu đuối, cậu nhắc tới cô ấy làm gì? Ôi, thật đúng là quá ngu ngốc...” Thầy lại đóng “sầm” cánh cửa một lần nữa.

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi mà tận hai lần thầy mắng tôi ngu ngốc, điều ấy khiến tôi bốc hỏa. Không nói tới câu thứ hai, tôi liền đi ra ngoài. Tôi siết chặt nắm đấm, đầu óc nóng bừng bừng, ý thức rất rõ câu chửi thề: “Đúng là ông già xấu tính...” – câu ấy tôi buột miệng nói ra.

Câu ngu ngốc tôi đã nghe tới hàng nghìn lần. Hiện nay tôi cũng đã 38 tuổi, dù gì thì tôi cũng là một tác giả có tiếng trong xã hội. Trước đây tôi còn trẻ thì nói vậy cũng còn chấp nhận được. Nhưng nay, với một thân thể như vậy, ông ấy lại ngang nhiên làm nhục tôi trước mặt người khác, điều đó thực sự tôi không thể chịu đựng được, và nó cũng khiến tôi

dù muốn tôn kính thầy cũng khó có thể làm được nữa. Nhớ lại những lúc trước đây, không biết bao lần tôi bị coi thường. Nghĩ lại, hình như tôi không phải là học trò, mà là nô tỳ của ông ấy mới đúng. Ông ấy hình như cũng chưa bao giờ coi tôi là một con người thực thụ. Số tiền 600.000 nghìn mà tôi lấy từ chỗ giám đốc nhà xuất bản tương đương với một năm tiền lương. Tôi không có gì cảm thấy hổ thẹn với lương tâm cả. Nếu lần sau còn làm nhục tôi như vậy, chắc chắn tôi sẽ đập lại. Bây giờ nghĩ lại, thầy giáo quả thật đúng là một ông già cực kỳ xấu tính. Nếu không phải là tôi, liệu sẽ có ai tình nguyện ở cạnh một người bệnh tật đầy người như ông ấy chứ? Thứ tôi có được từ ông ấy quá ít, mà thứ cho ông ấy thì rất nhiều. Lẽ nào không phải vậy sao?

Tôi lại đến quán cà phê X, mới sáng sớm đã nốc đầy rượu, uống đến say bí tỉ.

Ngẫm nghĩ tôi thấy, nhất định phải có chuyện gì đó, nếu không hôm nay thầy đã không vô duyên vô cớ nổi giận lôi đình như vậy.

Xử lý chống thấm ở tường ngoài xong, cánh thợ đều đi hết, chừa lại mấy thùng rỗng lẫn lóc ngoài ban công, việc này giờ cũng trở thành tai ương. Thầy đi ra đi vào liên tục đá vào những thùng rỗng đó, hần học nói: “Làm việc phải sạch sẽ, gọn gàng chứ! Thế này là sao?” Nói xong, thầy lại đóng cửa “rầm” một cái bước vào phòng.

Tuy rất muốn giận, nhưng tôi vẫn nhịn. Không nói không rằng, tôi lẳng lặng bê mấy chiếc thùng ra ngoài cổng. Tôi đang chờ đợi thời cơ. Tôi biết bệnh tiểu đường với những biến chứng của thầy đang ngày một xấu đi. Được rồi, cứ đợi đấy! Đợi ông ngã xuống, lúc đó chống mắt lên xem tôi làm thế nào. Tôi lăm bằm một cách vô thức.

Những chiếc thùng bị thầy đá bẹp một cách thảm hại. Tôi nhìn chúng, rồi lại quay người nhìn khung cửa sổ phòng đọc sách mà thầy đang ở trong đó. Tôi hiểu cái ông ấy đá không phải là những chiếc thùng vô tri vô giác này, mà là tôi. Rốt cuộc là tại sao nhỉ? Là vì vấn đề tiền bản quyền, tiểu thuyết ngắn hay tiền lãi? Không phải. Nếu là vì những điều ấy, với tính cách của thầy, ông ấy sẽ im im mà chẳng hé nửa lời, như vậy mới phù hợp với tính cách của ông ấy. Ánh mắt thầy nhìn tôi gần đây đầy áp sự tức giận. Khi nói chuyện với Eun-kyo, ánh mắt ấy thật âm áp, nhưng chỉ cần đổi mắt nhìn tôi, nó lại hóa thành mặt hồ băng giá, vô cùng sắc lạnh. Không còn giống trước đây nữa, ánh mắt ấy thậm chí khiến người khác cảm thấy có tia sát khí. Rốt cuộc trong lòng ông ấy đang nghĩ gì?

Hôm nay, sự việc cuối cùng đã bị phơi bày. Thầy đã biết tôi lấy tiểu thuyết ngắn của ông ấy sửa một chút đoạn đầu và đoạn sau rồi đăng trên tạp chí. Thầy lên đến tầng hai, thấy tôi đang đứng gần tủ tài liệu trong phòng sách, liền hỏi: “Làm gì thế, lại muốn ăn trộm thêm cái gì nữa?”

Tôi quá kinh hoàng, không thốt lên lời. Thật may Eun-kyo đã về rồi.

“Sao cậu không lấy kịch mang đi công bố? Tác giả Seo Ji-woo còn viết được cả kịch nữa kìa, cậu trở thành toàn năng rồi.” Mặt thầy đầy vẻ chế giễu.

Trong đầu tôi đã thoát nghĩ ngay đến việc phải nói rõ tòa soạn đã dụ tôi mắc câu bằng những phương pháp thông minh đến thế nào, sau đó đã ép tôi đến bước đường cùng ra sao. Tôi cũng nghĩ tôi sẽ không lấy tiểu thuyết dài, đó chẳng phải chỉ là cuốn tiểu thuyết ngắn thôi sao? Nếu thầy biết tôi bị ép một cách đau khổ, ông ấy hẳn sẽ thông cảm cho tôi. Nhưng tôi vừa mới lấp bấp mở lời, thầy đã buông một câu: “Đồ xấu xa!” Rồi quay người bước xuống nhà.

Tôi còn biết làm sao nữa, đành chạy đến trước mặt thầy, quỳ sụp xuống. “Thưa thầy, tôi sai rồi. Tôi biết mình nên nói với thầy, nhưng tôi... tôi... quả là không có triển vọng...” Nói đến đây, vành mắt tôi cay xè, nước mắt chảy dài.

Thầy ngồi im ở đó, không hề quay đầu về phía tôi.

Tôi bắt đầu thút thít, nước mắt như được bật cầu dao, tuôn ra ào ạt. Thực sự tôi đã quá thất vọng. Từ lần đầu tiên gặp thầy, những năm tháng sau khi quyết chí theo nghiệp văn chương giống như đèn kéo quân lấp lánh, sự hiểu biết và luyện tập đối với sự nghiệp sáng tác càng khiến nước mắt tôi lăn nhanh hơn. Thất vọng quá, thà chết đi còn hơn, người như tôi sống trên đời còn có ý nghĩa gì nữa?

Kể từ hôm cúi đầu nhận tội, nay đã là ngày thứ tư. Mười giờ sáng, tôi lại đến chỗ thầy, quỳ trước cửa phòng sách. Tuy tôi không có tài năng gì, nhưng lại là người có sức lực dẻo dai khác với người thường. Đây chính là tôi, Seo Ji-woo, khi biết được trước đây vì sao thầy lại giận mình như vậy, trái lại tôi lại thấy vui. Bây giờ là cuộc thi sức dẻo dai. Thầy vẫn trầm lặng, còn tôi vẫn tiếp tục quỳ. Quỳ đến khi thầy mở miệng nói mới thôi, dù phải quỳ đến một tháng tôi cũng vẫn làm.

Tôi tuyệt đối không được thua thầy. Tôi thắm nhủ trong lòng như vậy.

Khoảng một giờ đồng hồ trôi qua, thầy mở cửa bước ra. “Thầy... thầy hãy tha thứ cho tôi. Tôi cũng sẽ không bao giờ làm như vậy nữa. Tôi biết tôi sai rồi.” Tôi nói trong nước mắt.

Thầy chỉ “hừ” một tiếng.

“Tôi sẽ không... đứng dậy, chừng nào thầy chưa tha thứ cho tôi.”

“Cậu thật nhẫn nại, thật nhẫn nại. Có nhớ xem mình còn có điều gì lừa dối nữa không?”

“Không... không có gì nữa. Sao tôi dám có gì lừa dối nữa? Không có, thầy ạ.” Tôi nói kiên quyết.

Mãi một hồi lâu vẫn không thấy thầy nói gì, chỉ đứng im nhìn ra sân. Hình như thầy vẫn còn tức giận, lại hình như rất thất vọng, cũng hình như đang kìm nén đau thương... đó là một biểu hiện khiến người khác không thể đoán ra được.

“Nếu không phải được ở bên thầy, tôi... tôi đã chết từ lâu rồi.”

Lúc này, thầy bỗng thở dài một tiếng, sau đó cất tiếng: “Xuống pha tách trà Ssanghwa mang lên đây, cái cậu này!”

Chỉ một câu nói này thôi cũng khiến người khác cảm động khóc không nên lời. Mũi tôi cay xè, khóc không thành tiếng. Tôi đã nhìn thấy thắng lợi. Cuối cùng thầy vẫn thua trước người có sức dẻo dai như tôi. Tôi chạy băng băng xuống nhà dưới đổ đầy ấm nước điện.

Dự báo là có mưa phùn, nhưng hóa ra lại là một trận mưa ào ào. Cả ngày tôi ngồi bên bàn sách viết tiểu thuyết ngắn, quyết tâm ngồi lý hơn mười giờ đồng hồ nhưng chẳng qua cũng chỉ viết được mười mấy trang, mà cũng vẫn chưa vừa ý. Tôi mấy lần bực tức ấn phím xóa, cuối cùng buộc phải rời tay khỏi bàn phím. “Văn chương phải giống như mực bút máy không ngừng tuôn ra, tâm tư cũng phải giống như nguồn nước tuôn ra không ngừng mới được!” Tôi nghĩ đến câu thầy giáo đã nói với tôi nhiều lần... “tâm tư phải giống như nguồn nước không ngừng tuôn ra...” đó chính là sự khinh miệt và thờ dài của tôi. Tôi phải uống rượu, vai tôi rất đau.

Quý bốn ngày, cùng với sự khẩn cầu kiên quyết không ngừng, cuối cùng cũng được thầy tha thứ. Thật ra nghĩ kỹ lại, chỉ là mình tôi nhận định mình thắng. Tuy thầy không cảm tôi đến nhà ông ấy, nhưng ánh mắt của thầy thực sự không có gì thay đổi so với trước. Tôi chắc chắn còn có cái gì đó chưa hoàn toàn nhẹ nhõm. Nói vậy lẽ nào vẫn là vì sự đồ kỵ?

Là bởi vấn đề Eun-kyo sao? Xem ra thầy coi tôi là tình địch rồi!

Tình địch ư, đúng thật chẳng ra sao cả. Ông ấy đã là một ông già rồi, thậm chí còn chẳng phải là một ông già bình thường. Nói thẳng, ai nhìn cũng đều thấy ông ấy chẳng qua là một “ông già sắp xuống lỗ” mà thôi. Một cô gái trẻ như Eun-kyo làm sao biết đến sự vĩ đại của thơ, mà thậm chí đến thơ của ông có ảnh hưởng sâu sắc thế nào cô bé cũng tuyệt đối không bao giờ hiểu được. Ông là cái gì chứ? Dù sao tôi cũng là một tác giả ít nhiều có người biết đến, còn trẻ, lại còn độc thân. Tình địch... ha ha... ông đúng là điên thật rồi, điên thật rồi! Tôi nghĩ như vậy.

Còn nữa, buổi chiều hôm đó khi tôi định hôn Eun-kyo đã bị thầy nhìn thấy. Lúc đó chúng tôi đang rửa chiếc xe Ssangyong của thầy ở ga-ra. Lúc thầy vào trong nhà, Eun-kyo nghịch ngợm vừa cười vừa chĩa vòi phun nước vào tôi, tôi đuổi theo, cướp lấy ống nước, phun lại cô ấy. Trên người cô ấy chỉ mặc một chiếc áo phông không tay, chiếc áo bị ướt dính chặt vào người làm lộ rõ thân hình mảnh mai rất đẹp, rất gợi cảm của cô ấy. Tôi đẩy Eun-kyo dựa vào tường, định hôn thật mãnh liệt vào môi cô ấy. Mặt chúng tôi ướt nhẹp. Cô ấy nghiêng đầu sang một bên, đẩy tôi ra. Càng như vậy, tôi càng hung bạo hơn. “Không được, không được mà!” Eun-kyo càng nói vậy, tôi dường như càng không nghe thấy, môi đang tìm đôi môi đỏ nhỏ nhắn của cô ấy, bàn tay mạnh bạo của tôi không ngừng di chuyển từ dưới lên trên lần tìm khuôn ngực của cô ấy. Không biết thầy ra ga-ra từ lúc nào. Nghe thấy tiếng động, tôi quay đầu nhìn, đã thấy thầy ném cái xẻng và chổi xuống đất, đang đi ra khỏi bãi đỗ xe. “Thật là điên rồ!” Eun-kyo đánh “bòm bộp” vào vai tôi. Tình huống như vậy quả thật khiến người ta rất lúng túng. Thật may, thầy cũng không nói câu nào, chỉ lạnh lùng nhìn tôi.

Nhưng, hôm nay tôi đã quyết tâm, sẽ không vì thầy mà xa rời Eun-kyo. Không! Thầy đã khiến tôi càng muốn tiến đến với Eun-kyo hơn. Tôi cảm thấy như thế. Ông ấy càng như vậy, Eun-kyo càng khắc sâu vào trong trái tim tôi. Thắng hay bại không cần hỏi cũng biết, trong mắt Eun-kyo, ông ấy chỉ là “ông nội”, không phải là một người đàn ông. Điều đơn giản ấy tại sao thầy lại không biết chứ?

Bút ký của thi nhân

Tuyên cáo

Mặc dù nghe được chuyện Seo Ji-woo đã lấy khoản tiền lãi lớn từ nhà xuất bản, nhưng tôi cũng không nói gì. Việc này dù sao cũng có thể tha thứ được. Tiền có thể trộm, tuy trộm tiền cũng là phạm tội, nhưng không thể liệt vào tội chết. Vấn đề là lòng tham. Seo Ji-woo trở nên tham lam quá rồi. Một khi lòng tham đã bén rễ thì nó sẽ nảy nở nhanh chóng một cách kinh người. Cậu ta hình như không biết lòng tham cuối cùng sẽ đưa cậu ấy vào nhà tù, sẽ phá hủy cậu ta. Đầu tiên cậu ta ăn trộm tiểu thuyết ngắn, sau đó ăn trộm tiền. Tiếp theo cậu ta sẽ ăn trộm gì nữa đây? Biết đâu cậu ta định trộm tất cả mọi thứ của tôi thì sao: Eun-kyo, nhà của tôi và những tác phẩm mà tôi chưa từng công bố. Còn cuốn *Trái tim*, tác phẩm lấy quyền tác giả là tên cậu ấy công bố cũng vậy, cậu ta không nên nghĩ sẽ cướp đi toàn bộ chứ. Cuối cùng, biết đâu cậu ta sẽ cướp đi sinh mạng của tôi thì sao. Với tình cảnh như hiện tại, lòng tham đã bén rễ và nhanh chóng nảy nở, sự tưởng tượng của tôi không phải không có căn cứ.

Về việc ăn trộm bản thảo tiểu thuyết ngắn, ngoài mặt tôi đã chấp nhận sự “tạ tội” của cậu ta. Bốn ngày liền cậu ta quỳ trước cửa phòng tôi xin tha tội. “Tôi sai rồi, xin thầy lượng thứ cho tôi một lần”. Việc đến như hôm nay mà Seo Ji-woo còn dám nói ngoài chuyện ăn trộm tiểu thuyết ngắn ra, cậu ta không có điều gì giấu diếm nữa. Thật đáng ghét! Cậu ta hình như muốn trước khi “hạt giống” người già trong tôi bộc phát phải được nuôi dưỡng chín muồi thì phải. Không, cậu ta cũng có thể làm cho tôi chết trước lắm chứ. Chỉ cần hạ quyết tâm, cậu ta cũng có thể bỏ thuốc độc và thức ăn của tôi. Nếu bức thiết hơn, cậu ta cũng có thể thất cổ tôi. Nếu lòng tham đạt đến cực điểm, có thể làm rất nhiều điều điên cuồng, cho nên có làm như vậy cũng là điều vô cùng có thể. Chẳng phải tôi bị bệnh suy thận, gan cũng bị viêm sao? Chỉ cần như vậy, cậu ta hoàn toàn có thể nói với tôi rằng: “Ông đã 70 tuổi rồi, chẳng phải ông đang tiến đến gần cái chết sao? Tôi chỉ định đưa cái chết của ông đến sớm hơn mà thôi, cho nên ông đừng buồn nữa.” Tâm tư của cậu ta là như vậy, cho nên gần như đã loại bỏ tôi khỏi tầm mắt, gần như đã không coi tôi ra gì.

Hôm nay tôi đã tận mắt chứng kiến cuộc bạo hành của cậu ta với Eun-kyo trong bãi đỗ xe. Eunkyo đã nói: “Không được mà, không được!” và cố sức đẩy cậu ta ra, nhưng cũng không ăn thua. Nào chỉ có hôn môi đâu, cậu ta còn bạo liệt đưa tay sờ soạng khuôn ngực của Eun-kyo nữa chứ. Giữa ban ngày ban mặt, mà còn trong nhà tôi nữa chứ. Đây không phải chuyện nhỏ nữa rồi. Nhà là không gian cố hữu của tôi, vì vậy, có thể nói đó là sự tồn tại đồng nhất với tôi. Dù có được sự chấp nhận của tôi cũng không thể hành xử như thế được. Thời nay, người ta chỉ coi nhà là tài sản, nhưng đối với tôi, nhà là chỗ dựa, là chỗ lánh nạn duy nhất, là trung tâm năng lượng của tôi. Hơn nữa, cậu ta biết rõ tôi rất yêu quý Eun-kyo, yêu sâu đậm Eun-kyo, ấy vậy mà vẫn dám không để ý đến sự phản kháng của cô bé, ngang nhiên quấy nhiễu Eun-kyo ngay trong nhà của tôi.

Mà dám làm trong vương quốc của tôi, trong nhà của tôi.

Làm như vậy là cậu ta đang làm nhục tôi, so với việc ăn cắp tiền, điều này tuyệt đối không thể nói là chuyện nhỏ, nó là sự khiêu chiến vô cùng lớn đối với tôi, giống như khách đến thăm mà lại xúc phạm nữ chủ nhân vậy, lòng tôi rực lửa. Sao tôi có thể giữ một người như vậy bên mình hơn mười năm qua nhỉ? Nhưng tôi quyết định kiên trì đợi thêm nữa, đợi đến lúc cậu ta tự tìm đến sự diệt vong, đợi đến khi cậu ta tự nhấn máy tăng tốc của sự diệt vong bay đến với tôi.

Một hôm, ban ngày Eun-kyo đã đến, nhưng hơn mười một giờ tối lại đến.

Đó là một đêm mưa gió. Tôi nghe thấy tiếng kéo cổng chính, sợ quá, lớn tiếng hỏi là ai, thì ra là Eun-kyo. Cô ấy không có ô, trên người chỉ mặc chiếc quần soóc và áo phông, chiếc sơ mi khoác bên ngoài cũng đều ướt sũng.

“Khuya thế này... xảy ra chuyện gì vậy?” Tôi cố ý trùng mắt hỏi.

Ngoài trời mưa vẫn rơi rào rào. Eun-kyo bước vào phòng khách, toàn thân run lẩy bẩy. Nhưng vẫn như ngày thường, cô bé vẫn cười hì hì.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ông nội cũng thật là... ông không thấy cháu ướt nhẹp hết rồi sao? Vẫn còn định giáo huấn nữa à?” Cô bé dẫu mở rồi đi nhanh vào nhà tắm.

Tôi nghe thấy tiếng nước chảy một hồi, chẳng biết phải làm gì, cứ đứng đờ giữa phòng khách nhìn ra khoảnh sân tối đen. Mưa vẫn như trút nước, thỉnh thoảng tiếng sấm sét vang trời.

Eun-kyo cũng từng có lần đến vào buổi tối, nhưng kiểu như thế này là lần đầu tiên. Tôi nghĩ chắc hẳn phải xảy ra chuyện gì đó. Dù sao cũng đã bị ngấm mưa, vậy để cô bé uống tách trà nóng rồi hãy về vậy. Tôi đổ nước vào bình nước, cắm điện, pha hai tách trà Ssanghwa mà người ta biếu. Lúc này Eun-kyo đã tắm xong, trên chiếc áo phông ướt quàng thêm chiếc khăn bông lớn, bước ra khỏi phòng tắm như không có chuyện gì.

“Ông nội, ông pha trà Ssanghwa cho cháu ạ?”

“Nóng đấy, vừa thôi vừa uống!” Tôi không dám nhìn thẳng cô bé, mà nhìn ra chỗ khác nói.

“Ông nội, ông đang làm gì vậy?”

“Đọc sách.”

“Ông cũng xem ti vi đi chứ. Ngày nào cũng đọc sách đọc sách, ông không thấy chán à?”

“Tôi hỏi cô, đêm khuya thế này, cô đến đây làm gì vậy?”

“Cháu mà nói chắc ông nội sẽ mắng đấy.”

“...”

“Cho dù cháu nói gì ông nội cũng đừng mắng nhé. Nếu không, cháu chẳng dám nói một từ nào đâu.”

“Nói đi. Tôi cũng chưa bao giờ nói buổi tối không được phép đến mà.”

“Ông nội, tối nay cháu ngủ ở đây.”

“Cái gì?”

“Ông cho cháu ngủ ở đây nhé. Hôm nay, cháu không thể về nhà!” Lúc này tôi mới nhìn thẳng cô bé.

Tiếng mưa rất lớn. Xem ra tối nay chắc chắn không tạnh rồi.

Lần này chính cô bé tránh cái nhìn của tôi, đầu cúi xuống.

Mái tóc ướt rủ xuống. Bên má bị tóc che một nửa có gì đó giống như vết hằn đập vào mắt tôi. Từ dưới tai đến cổ hình như bị vật gì đó đánh mạnh vào, đỏ rực lên. Không hiểu có phải do bị ngấm nước lạnh hay không mà mặt của Eun-kyo nhìn rất xanh.

“Ngẩng đầu lên!” Tôi nói.

Nghe tôi nói vậy, cô bé càng cúi đầu thấp hơn nữa.

“Tôi bảo cô ngẩng đầu lên!”

“Không...” Giọng cô ấy nói run run. Lẽ nào đang khóc sao?

Tôi im lặng. Ngoài trời lại thêm một trận mưa lớn kèm theo sấm chớp. Lần này to hơn lần trước. Đôi vai Eun-kyo run lẩy bẩy. Sau đó tôi thấy nước mắt của cô bé rơi lã chã xuống sàn nhà. Tôi rất khó xử, chỉ biết im lặng. Tuổi thanh xuân vô giá, nhưng chưa kịp chuẩn bị để tâm hồn trẻ đón nhận sự mê hoặc hay sự phản bội của chính bản thân mình trên bước đường mù mịt của tương lai, chính vì thế làm sao lại không có chuyện muốn khóc chứ? Bởi vậy, khi muốn khóc, thì mặc cho cô bé khóc đi.

“Ôi, thật... mắt mặt quá...” Sau một hồi lâu, cô bé lẩm bẩm nói, rồi vội lấy khăn bông lau mặt.

Trong giây phút ấy, tôi quá sợ hãi. Vết tích trên má cô bé rõ ràng là dấu tay, hình như ai đó đã tát cô bé rất mạnh. Tôi kinh ngạc bước nhanh tới nâng khuôn mặt cô bé lên: “Có người đã đánh cô!”

“Không, không có...” Cô bé vội định quay mặt đi. Nhưng nước mắt lại bắt đầu chảy dài

trên má, không nói được thêm lời nào nữa.

“Là ai?” Tôi hỏi.

Cô bé thút thít.

“Là người đàn ông cô quen sao?”

“Là... mẹ cháu.” Cô bé khóc. “Mẹ cháu... đối với các em không như vậy, nhưng thỉnh thoảng lại đánh cháu.”

“Mẹ cô?” Giọng tôi cao lên tám độ.

“Là cháu... cháu cãi bà ấy.”

Cô bé đưa nắm tay lên quệt nước mắt giống như trẻ con, cô ý cười lớn, rồi lại nói. “Ôi, thật mất mặt quá.”

Đánh cô bé là thói quen của mẹ Eun-kyo.

Nhưng hôm đó mẹ Eun-kyo không chỉ đánh vào mặt, mà vai, lưng cô bé cũng bị đánh. Vết sưng đỏ lên ở cổ chính là vết bị đế giày nện vào. Hình như hôm nay các em cô bé bày đồ ra chưa kịp dọn, nên Eun-kyo đã phải gánh tai họa.

“Cháu biết, mẹ quá vất vả nên mới đối xử với con cái như vậy. Cũng bởi mẹ chỉ có... một mình.” Cô bé nói.

Đúng thật, công việc chỉ là kỳ cọ lưng cho khách trong nhà tắm, một mình phải nuôi ba đứa con, làm sao không có lúc cảm thấy quá mệt mỏi kia chứ? Nhưng dù có vậy cũng không thể vớ chiếc giày đánh một học sinh trung học một cách không có chừng mực như vậy chứ!

“Mẹ cháu không phải người xấu, đối xử với cháu vẫn rất tốt mà. Ngày mai mẹ lại quên hết mọi chuyện mà thôi.”

“Vậy cũng nên về nhà, mẹ cô sẽ lo cho cô lắm đấy. Cô bỏ nhà đi như thế, liệu bà ấy có thể ngủ được không?”

“Hì hì, mẹ của cháu ấy à, nếu giờ cháu về nhà có khi bà ấy còn khó chịu hơn, không ngủ được ấy. Đợi đến mai, sau khi bà ấy đi làm, cháu về nhà là xong thôi mà. Hì hì, mẹ cháu là A-míp đơn bào. Chỉ qua một ngày, việc ngày hôm trước bà ấy sẽ quên hết.”

“Làm sao có thể quên được?”

“Đúng vậy mà. Có khi khách hàng đến tắm nhờ kỳ lưng nhiều, bà ấy còn mua cả con gà nướng mà cháu thích ăn, về nhà cười hì hì cũng nên. Trước đây, mỗi lần như vậy, cháu sẽ đến nhà bạn ngủ, nên mẹ cũng sẽ nghĩ cháu đến nhà bạn ngủ như mọi lần. Hôm nay mưa to

quá, nên cháu đến chỗ ông nội.”

Nghe cô bé nói vậy, tôi cũng không muốn cứng nhắc bảo cô bé đi về trong cơn mưa đang tầm tã ấy nữa.

Để Eun-kyo ngủ ở phòng ngủ tầng hai, tôi ngủ tầng dưới là được. Tôi lục xem có quần áo nào khả dĩ cho Eun-kyo mặc được hay không, nhưng quần áo của tôi rộng quá, không có chiếc nào vừa với cô bé cả. “Để cháu tự tìm, ông nội ra trước đi.”

Cô ấy tìm mãi, cuối cùng mặc một chiếc quần ngắn và áo phông cotton trắng đi ra. Gọi là quần ngắn, nhưng nó dài đến ngang ống chân của cô bé, còn áo phông cổ tròn dài trùm hông.

“A, ông xem, thành váy rồi này.” Cô bé lại cười hì hì, tôi cũng cất tiếng cười khà khà. “Ông nội, chúng ta nấu mì ăn nhé.” Hình như cô bé đã quên hết mọi chuyện, giọng lại vổng lên như bình thường, nghe vậy lòng tôi cũng sáng sủa, nhẹ nhõm hơn lên.

Bên ngoài có lẽ gió rất to, tiếng gió quất những hạt mưa vào ô cửa sổ nghe “bộp bộp” rất rõ.

Sau khi ăn xong mì, Eun-kyo và tôi cùng ngồi trên ghế sofa xem ti vi một lúc. Đối với người không hay xem ti vi như tôi, tiết mục đó là lần đầu tiên tôi xem. Tôi xem một cách lơ đãng. Eun-kyo ngồi bên cạnh tôi, giống như trong mơ vậy.

Đêm mưa yên tĩnh như biển sâu. Albert Camus đã nói trong tác phẩm *Bản ghi nhớ* của mình: đêm tối là vịnh cảng đa tình. Tô Đông Pha đã than thở: “Một khắc đêm xuân giá ngàn vàng”. Còn với tôi, đêm đó là như vậy. Chỉ là Eun-kyo ngồi bên cạnh tôi, như vậy đã khiến tôi cảm thấy đủ lắm rồi. Cô bé bị mẹ đánh, lại bị ướt mưa, ăn xong mì, tự nhiên sẽ buồn ngủ. Eun-kyo buồn ngủ đến nỗi đầu gật gù liên tục, người dần nghiêng, rồi một lúc sau đã dựa hẳn vào tôi mà ngủ.

“Eun-kyo, lên trên ngủ đi.” Tôi nói.

“Ông nội... chỉ... một lúc nữa thôi...” Không biết có phải mơ hay không, cô bé trả lời như vậy. Mái tóc còn ẩm của cô bé dính lên cánh tay tôi, không có chút cảnh giác nào. Tiếng thở nhè nhẹ của cô bé nghe cũng thật dễ chịu.

Tôi lại ngồi yên lặng, bên ngoài rền vang tiếng sấm. Tôi vẫn lơ đãng nhìn màn hình ti vi, thực sự muốn mãi mãi như vậy, kéo dài cả nghìn năm, cả vạn năm. Nếu trong ti vi không bất ngờ phát ra tiếng ồn ào, có lẽ cảnh tượng đó thực sự sẽ như vậy suốt cả đêm. Nhưng tiếng kính cửa sổ vỡ trong ti vi khiến Eun-kyo giật mình sợ hãi, cô bé tỉnh ngủ.

“Ông nội, cháu... có hét lên không?”

“Không, là người trong ti vi rất ồn ào thôi. Lên tầng để ngủ cho ngon nhé!”

Tôi nuối tiếc tất cả vì, đứng lên khỏi ghế sofa. Tiếng mưa quét qua cửa sổ, vọng vào trong phòng.

Trời đã sáng.

Tôi có một cảm giác rất lạ, sau đó tỉnh hẳn ngủ. Có hơi thở ấm áp chạm vào phần eo của tôi. Là gì nhỉ? Trái tim tôi thấp thỏm không yên, tôi liền ngồi dậy.

Lúc nửa đêm, rõ ràng Eun-kyo đã lên phòng ngủ trên tầng hai, còn tôi ngủ trên giường phòng dưới mà. Khó khăn lắm tôi mới đi vào giấc ngủ đẹp được. Chuyện Eun-kyo và tôi cùng ngủ trong một mái nhà là đủ đẹp lắm rồi. Làm sao tôi lại không có ham muốn mãnh liệt rằng được ôm cô ấy trong lòng mà ngủ chứ? Thật sự tôi đã từng có ham muốn ấy, nhưng không hiểu sao hôm đó bản thân đã kiểm soát được nó một cách dễ dàng đến lạ thường. Eun-kyo ở phòng ngủ tầng trên, còn tôi vừa mơ tưởng vừa chìm vào giấc mộng đẹp. Tôi mơ rằng, đến sáng Eun-kyo ào ào chạy xuống nhà, gọi vang bên tai tôi: “Ông nội, dậy ăn sáng thôi.” Trong đời tôi chưa từng đón nhận một buổi sáng nào như vậy, đây cũng là buổi sáng mà tôi hằng mơ ước trong cuộc đời. Cho nên, trước khi đi ngủ, tôi đã mở tủ lạnh xem mấy lần, muốn làm cho cô bé cái gì đó ăn sáng, sau đó ngủ thiếp đi. Đến khi ngủ rồi vẫn còn nghĩ, tôi phải dậy sớm hơn cô bé, sau đó vào thành phố mua một ít đồ ăn về.

Thế nhưng, giờ đây tôi lại nghe thấy tiếng thở của ai đó phát ra ở phần eo của tôi kìa.

Là Eun-kyo sao? Tôi lắm bả, ngồi nhẹ dậy. Là thật. Trán Eun-kyo đang dựa trên eo tôi, người cong lại như dấu hỏi, cô bé đang say giấc nồng. Có lẽ bị tiếng sấm làm cho tỉnh giấc, sợ quá nên cô bé đã ôm gối xuống nhà. Tia sáng đầu tiên đang chiếu qua cửa sổ, căn phòng sáng lên. Tôi sợ làm cô bé tỉnh giấc, nên đã nín thở để lặng nhìn cô bé. Cô bé đang gối đầu lên eo tôi, lưng và mông cong veo giống như một cái cung, một tay nắm lấy đầu gối tôi. Bởi chiếc áo phong cổ quá rộng, nên một bên vai và phần trên ngực đều lộ ra ngoài. Làn da trắng trong như thủy tinh, trong suốt đến nỗi có thể nhìn thấy động mạch nhỏ trên cánh tay và mu bàn tay cô bé.

Cô bé tìm một nơi ấm áp, giống như một chú chim non bay qua đại lục rất mệt mỏi tìm nơi trú chân vậy.

Tôi có cảm giác như vậy. Bản năng là đẹp, là thương xót ư? Nói một cách thông thường, cái đẹp xuất phát từ sự chân thực hoặc sự cân bằng hoàn toàn, nhưng tôi không tán đồng nguyên lý bình thường này. Cái đẹp rất chủ quan, là một sự bối rối hoặc cảm động. So với việc này, thương xót không chỉ là tấm lòng bi thương và xót xa vô hạn tồn tại của bản thân. Theo Schopenhauer, đó là tiêu chuẩn cơ bản nhất của đạo đức luận. Xét từ một nghĩa nào đó, đây là hai khái niệm khác nhau, khó có thể giống nhau hoàn toàn.

Tôi nhẹ nhàng sờ vào mái tóc mượt của Eun-kyo.

Mái tóc của cô bé phát ra thứ ánh sáng bất tử, tỏa ra mùi thơm nhẹ nhàng, quyến rũ như hoa. Tôi kéo nhẹ áo, che bờ vai của cô bé, dường như có câu chuyện cổ, có bản tình ca

chảy ra từ mái tóc, đôi má, bờ vai, cái eo thon, bắp chân nhỏ nhắn hay cái bụng xinh xắn vậy. Gờ xương quai xanh, đường cong của eo cô bé rất mềm mại. Hình dáng của cô bé in dưới ánh nắng ban mai thật đẹp đến khó tả, vẻ đẹp không ai sánh bằng, nó vô cùng mong manh và yếu đuối. Tôi thật muốn ôm chặt cô bé vào lòng, vuốt ve mái tóc, chạm vào vai và eo của cô bé, hôn lên đôi môi chúm chím đỏ và đôi má hây hây hồng kia, áp tai vào ngực để nghe nhịp đập từ trái tim cô bé, dụi mũi vào phần bụng nhấp nhô, nghe tiếng thở của cô bé. Tôi cảm thấy đó là một thứ bản năng rất khiến người ta phải ngạc nhiên. Nhưng kỳ lạ thay, khi tôi vừa khẽ cong người, lập tức đã bình tĩnh lại ngay.

Đã vài lần, chỉ cần trông thấy tay cô bé lau kính cửa sổ, cậu nhỏ phía dưới của tôi sẽ vươn thẳng dậy như cỏ xanh vào buổi sáng trong vậy. Khi vẽ hình xăm trên ngực tôi, khuôn ngực trắng ngần của cô bé đã nhẹ nhàng quét lên trán tôi, và kể từ đó, trong tôi bắt đầu có ham muốn với Eun-kyo. Hôm nắm lấy cổ chân cô bé, tôi đã vô cùng muốn kéo cô ấy vào lòng một cách thật mạnh bạo. Nhưng giờ đây, “thằng nhỏ” vẫn rất yên lặng.

Mọi người đừng lầm tưởng rằng vì già rồi, tôi không còn sức mạnh. Tôi đã khôi phục được nó, trong tôi lại dồi dào sức lực. Bản năng của tôi cảm thấy Eun-kyo càng có sức hấp dẫn hơn bất cứ lúc nào, vậy mà cô bé lại không hề có sự phòng bị nào cả. Nhưng cơ thể của tôi lại rất yên lặng. Đó là ham muốn tĩnh. Không phải ham muốn chiếm đoạt không ngừng, chiếm đoạt cho mình mà là ham muốn hy vọng có thể chặt chân tay mình để dành cho cô bé.

Không, đó đã không phải là ham muốn, mà là yêu. Lần đầu tiên tôi cảm nhận được ham muốn chỉ cần có cô ấy bên cạnh là đã đủ đầy như thế, nó đã chiến thắng bản năng. Hình như tôi đã dùng tình yêu của mình không chế bản năng và ham muốn một cách tự do, thoải mái như chơi những viên đá nhỏ vậy.

Đây là một thứ kinh nghiệm. Tôi ngắm nhìn Eun-kyo thật kỹ, hồi hộp đến nỗi gần như tắt thở. Lúc đó, tôi không những không thấy lúng túng, mà cảm thấy tất cả đều nhẹ nhàng và tươi đẹp vô hạn, cảm nhận được tình yêu thuần khiết, và cảm thấy bản năng thuần khiết. Đây là cái gì nhỉ? Lẽ nào là sự hoàn mỹ của cái đẹp và sự thương xót hợp nhất lại sao? Nếu không phải thế, lẽ nào nó là sự chiến thắng của sự thương xót đối với cái đẹp.

Tôi khẽ mở cửa, nhẹ nhàng bước ra sân.

Những tán lá cây tùng sau một đêm bị ướt mưa giờ đang lấp lóa dưới ánh nắng mặt trời, chúng trông như những đứa trẻ vừa mới tắm xong, phấn khích hò reo vui vẻ. Tôi ngồi sưởi nắng ngoài sân, thật kỳ lạ, phần dưới cơ thể tôi vốn đang rất bình tĩnh, vậy mà sau khi rời khỏi Eun-kyo, trong nháy mắt nó lại dựng đứng lên, mà còn rất thẳng. Cho dù vậy, tôi vẫn rất tự do, rất bình tĩnh, trạng thái ấy rất buồn cười. Tôi rất vui, cảm thấy được thành tựu cuối cùng là cái gì đó. “Ha ha ha...” tôi cười một cách vô thức. Tâm trạng tôi quá phấn khích, giống như đang muốn bay lên vậy.

Hôm đó, hình như có một sự dự cảm nào đó, Seo Ji-woo khác với ngày thường, đến rất sớm. Sau đó tôi mới biết, tối hôm qua Eun-kyo có gọi điện thoại cho cậu ta. Lúc đó tôi đang

định cùng ăn sáng với Eun-kyo.

“Cháu sợ quá... Tiếng sấm to như vậy kia mà. Ông nội, sao ông có thể coi như không có chuyện gì vậy?”

“Ha ha, xem ra tội của cô không ít nhé. Eunkyo này, nếu không có tội thì không ai phải sợ tiếng sấm cả. Trên nóc nhà còn có cột tránh sét nữa mà.”

“Cháu vẫn sợ lắm, cháu muốn rúc vào nách ông nội để ngủ cơ.”

“Sáng sớm thấy cô trốn ở chỗ eo của tôi, chỗ đó có thể ẩn náu sao? Ha ha ha.” Tiếng cười của tôi vọng ra phòng khách.

Lúc này, Seo Ji-woo mở cổng bước vào.

“Cậu đến sớm có việc gì thế?” Tôi hỏi.

“Tôi qua mưa to quá. Tôi lo lắng không biết có chuyện gì hay không?” Cậu ta trả lời mà tránh ánh mắt của tôi. Không hiểu có phải do cả đêm không ngủ được hay không mà trông cậu ta rất tiêu tụy.

“Nếu anh không ăn cơm, thì qua bên này.” Eun-kyo nói.

Seo Ji-woo hằm hằm nhìn Eun-kyo với vẻ mặt không hài lòng, chau mày hỏi: “Cô mặc cái gì vậy?”

“À, đồ của ông nội ấy mà. Mặc như quần áo ngủ thôi.”

“Quần áo ngủ?” Seo Ji-woo thét lên.

“Là thế này. Có chú chim nhỏ lạc đường muốn nghỉ ngơi một tối, ha ha, tôi làm sao có thể nhẫn tâm đuổi đi chứ?” Tôi nói xen vào.

“Thầy... chẳng phải thầy nói không cho cô ấy đến vào buổi tối sao? Cô ấy... chẳng qua vẫn chỉ là học sinh trung học.” Trong lúc tức giận, Seo Ji-woo đã buột miệng ra câu đó.

Tôi quay đầu lại nhìn anh ta ý muốn nói. “A, cái cậu này!” Rồi để Eun-kyo không thể nghe thấy, tôi nói thật nhỏ như lẩm bẩm một cách vô thức: “Như tên trộm vậy!” Nếu như bình thường, có lẽ tôi sẽ gào vào tai cậu ta. Bởi tôi đang bốc hỏa, hình như cậu ta thực sự đang muốn nhấn xe tăng tốc hướng đến sự diệt vong của chính mình. Nếu không cậu ấy không thể công khai khiêu khích tôi như vậy. Theo đà này, sớm muộn cậu ta cũng sẽ trợn mắt, động tay chân, cuối cùng không chừng còn động đến dao. Đây là việc tốt, tôi đang đợi đây. Tôi thầm nhủ trong lòng như vậy. Hình như tôi đang đợi cậu ta tự đi đến tan vỡ. Hừ, hôn môi Eun-kyo chưa đủ, còn kéo đồng phục học sinh của cô bé lên nữa chứ... Thế mà còn dám há miệng “chẳng qua vẫn chỉ là học sinh trung học”, cậu dám bôi thứ nước bọt bẩn thỉu của mình lên khuôn ngực thuần khiết của Eunkyo kia đấy. Hay cậu ta cho rằng ham muốn của mình là tự nhiên, còn tôi là một lão già sắp xuống lỗ, nên ham muốn ấy là phạm

tội làm trái với tự nhiên?

Đương nhiên, cho đến lúc đó, tôi vẫn chưa nhận ra giữa Seo Ji-woo và Eun-kyo đã có quan hệ tình dục. Nên chỉ nghĩ đến việc Seo Ji-woo mạnh bạo kéo đồng phục học sinh của Eun-kyo lên trong khoang xe tối đen hôm ấy là nắm tay tôi đã siết chặt không ngừng run rẩy. Thấy ánh mắt của tôi, Seo Jiwoo liền cúi đầu. Tôi không thể dần được cơn phần nộ, dùng dùng đi lên tầng hai.

Sau khi tôi lên tầng, hình như Seo Ji-woo còn tiếp tục tức giận với Eun-kyo thì phải. Chắc hẳn là chuyện tối qua Eun-kyo đã đến chỗ tôi ngủ qua đêm, cậu ta đã bị lòng đỏ ky khiến cho lạc mất thần trí. Với một người có đầu óc “ngu xuẩn” như cậu ta thì chắc không bao giờ có thể tưởng tượng được cảm giác mãn nguyện trong giây phút tôi vuốt nhẹ mái tóc đẹp của Eun-kyo. Sự sùng bái đối với cái đẹp là một bản năng khiến người khác phải giật mình. Sự thương xót tồn tại trong bản thân làm cho người ta say mê hơn nhiều so với giây phút quan hệ nam nữ. Cậu ta làm sao có thể tưởng tượng ra được chứ? Giây phút này đây trong đầu cậu ta phác nên bức họa như thế nào, tôi hoàn toàn có thể đoán được. Có lẽ cậu ta rất muốn hỏi Eun-kyo: “Cô ngủ cùng với ông già này rồi phải không?” Với bản tính của tôi, thực sự tôi muốn đập mạnh cửa lao ra, hét to lên rằng: “Đúng, đã ngủ với tôi rồi đấy, cho nên giờ Eun-kyo là của tôi! Cậu muốn làm gì nào?”

Có lẽ tuyên án phạt tử hình là chứng minh sự tượng trưng có giá trị cao nhất vốn có của nhân loại. Bởi vì, ngoài thế giới con người ra, chỉ có trường hợp bị giết chứ không có án phạt tử hình.

Seo Ji-woo phủ nhận và làm nhục quy luật “sinh – lão – bệnh – tử”, một quy luật tự nhiên mang tính tuyệt đối. Cậu ta không những chỉ chà đạp lên nhân phẩm của bản thân, mà còn chà đạp lên sự tự tôn người thầy của mình với lý do già yếu. Không chỉ vậy, ăn trộm tác phẩm của người khác, linh hồn của người khác còn chưa đủ, cậu ta còn dùng kỹ thuật vụng về của mình khiến cho nó trở nên nát bét. Cậu ta là người phạm quá nhiều tội, mà một chút hối lỗi cũng không có, vì vậy cậu ta quá xứng đáng nhận án tử hình. Hình như tôi nghe thấy đâu đó có đoàn người đang vừa gõ chiêng đánh trống, vừa hô to hai chữ “tử hình”. Âm thanh ấy vang dội đến tận mây xanh.

Nhật ký của Seo Ji-Woo

Bài hát hoa tươi

Cả đêm tôi trần trọc không ngủ được, trời vừa sáng liền chạy bay đến nhà thầy giáo.

Tối hôm qua Eun-kyo gọi điện thoại, nói rằng: “Tôi không còn chỗ nào để đi rồi.”

“Không có chỗ nào để đi?”

“Tôi ra khỏi nhà rồi, bây giờ không biết đi đâu.”

Lúc đó tôi vừa kết thúc một cuộc gặp gỡ với độc giả, đang tham dự buổi tiệc sau sự kiện.

“Này, cô đang làm nhảm gì thế? Đừng làm ồn nữa, ở nhà đợi, ngày mai liên lạc lại.” Tôi cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, tôi cảm thấy rất bất an. Lẽ ra cũng nên hỏi kỹ xem đã xảy ra chuyện gì, hình như tôi quá vô tình thì phải. Sau khi tiệc tan, tôi gọi lại cho Eun-kyo, cô ấy đã khóa máy. Vì có uống chút rượu nên tôi ngủ thiếp đi, và có một giấc mơ vô cùng tồi tệ.

Bỗng nhiên tôi có một dự cảm rất bất an, vừa mở cổng đã nghe thấy tiếng cười độ lượng của thầy, tiếng cười vọng ra cả ngoài sân. Thầy và Eun-kyo không chỉ ngồi đối diện trước bàn ăn, mà cô ấy còn mặc áo phong của thầy nữa. Nhất định đã cùng ngủ với nhau rồi. Tôi tức giận, vô cùng tức giận. Cũng là nghĩ cho thầy mà thôi. Giống như bút danh “Jeokyo”, thầy Lee Jeok-yo là một nhà thơ cao thượng luôn dẹp bỏ tất cả những ham muốn trên đời. Giờ đây lại có chuyện ông ấy và một cô nữ sinh trung học... đây quả thật là một chuyện quá xấu hổ. Cứ cho là vì thầy, tôi cũng không thể nói như vậy. Ồ, ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu, cho nên tôi không che đậy sự phẫn nộ của mình nữa. “Cô ấy chẳng qua vẫn chỉ là học sinh trung học!” Nghe thấy câu ấy, thầy đã biểu lộ sự giận dữ, quay đầu lại hằm hằm nhìn tôi. Tôi sợ đến nỗi co rúm người lại. Biểu hiện của thầy trong tích tắc ấy, chắc suốt đời tôi cũng không thể quên. Nó đặng đặng sát khí. Thứ sát khí này không giống trước đây, mà giờ nó giống như đang dùng dao đâm thẳng vào trái tim tôi vậy.

“Như tên trộm vậy!”

Tôi nghe thấy thầy nói nhỏ câu đó rồi ùng ùng đi lên tầng hai. Chắc hẳn tất cả đều là vì Eun-kyo, nên sau khi thầy đi lên tầng hai, tôi đã giận dữ mắng cô ấy một trận. Tối hôm qua giữa thầy và cô ấy đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Không thể được, chẳng lẽ cuối cùng vẫn xảy ra chuyện quan hệ tình dục đó ư? Không, tôi lắc lắc đầu. Không phải vì biểu hiện của Eun-kyo quá ung dung tự nhiên, mà bởi thầy đã là một ông già sắp xuống lỗ, thực sự cũng không cần thiết phải xúc phạm thầy. Không những chỉ già, mà còn lắm bệnh. Chẳng cần nhìn cũng biết, ông ấy không thể làm tình được. Mặc dù Eun-kyo thiếu thốn tình cảm nên

coi thầy như ông nội, nhưng nếu cô ấy không bị điên, thì không đến nỗi có quan hệ tình dục với thầy được. Làm sao cô ấy có thể chấp nhận “ông già” đó được chứ. Dù đó là người thầy của mình, nhưng cứ nghĩ đến hình ảnh Eun-kyo và thầy không mảnh vải che thân quần lấy nhau, nói thực tôi cảm thấy buồn nôn kinh khủng. Cái đó đã không thể cương cứng được, còn muốn cố đưa vào người Eun-kyo ư? Không thể nào. Người thầy mà tôi yêu quý lẽ nào lại sa đọa đến mức ấy?

Buổi chiều, tôi gọi điện thoại ngay cho Eunkyo, hẹn ra ngoài. Đây lẽ nào là vì lòng đố kỵ? Chuyện thầy và cô ấy cùng qua đêm với nhau khiến tôi cảm thấy bức mình. Hơn nữa, gần đây tôi luôn cảm giác mình bị cô ấy và thầy xa lánh, Eunkyo không dành cho tôi đến một chút thời gian nào cả, kể cả thời gian để thuyết phục cô ấy về nhà tôi trong lúc rảnh rỗi.

Tôi đưa Eun-kyo đến nhà nghỉ sau làng cà phê Z. “Nơi này quá mát mẻ, tôi không muốn vào!” Eun-kyo nói.

“Cô không vào đó cùng tôi, tôi sẽ kể hết việc cô và tôi từng ngủ với nhau cho thầy!” Khi câu cuối thốt ra, tự bản thân tôi cũng cảm thấy không giống mình ngày thường. Thậm chí tôi còn nghĩ, người bị lên án vì có quan hệ với học sinh trung học phải là tôi chứ không phải thầy giáo.

Tôi không dụi dãi, cũng chẳng theo tuần tự, hùng hổ vỗ vập, đến nỗi Eun-kyo phải cau mày: “Nhẹ thôi.” Tôi điên cuồng giống như loại thú hoang trong đêm tối, cắn cấu bầu ngực cô ấy, rồi cho vào liền. Eun-kyo kêu toáng lên. “Á... á...” Nhưng tôi không để tâm. Tôi thầm hét lên với người thầy trong tưởng tượng: “Nhìn xem, ông già sắp xuống lỗ thử xem, ông có làm được như thế này không? Ông không thể, nhưng tôi có thể. Ông chỉ biết giận dữ la hét, nó vô tác dụng, ông biết không?”

“Tôi cũng sẽ không chơi với anh nữa, thật đúng là kẻ thấp hèn!” Sau đó Eun-kyo đẩy tôi ra khỏi phòng nói.

Đưa Eun-kyo về, sau khi về đến nhà tôi mới nghĩ đến câu nói của thầy. “Như tên trộm vậy!” Thầy nói vậy là có ý gì nhỉ? Việc đăng tiểu thuyết ngắn của thầy lên tạp chí thầy đã biết rồi, bốn ngày liên tiếp tôi quỳ gối nhận tội, thầy cũng có vẻ đã tha thứ cho tôi. Ngoài việc ấy, lẽ nào còn lý do gì để thầy gọi tôi là “tên trộm” sao? Lẽ nào chuyện tiền lãi cũng bị thầy biết rồi? Không thể nào. Rõ ràng giám đốc O nói với tôi rằng đến quản lý cũng không biết việc tiền lãi đã được trả. Cho dù thầy có biết, thì giờ tôi cũng không sợ, tôi sẽ nói mình có quyền được như vậy. Nhưng tôi hiểu thầy hơn ai hết, ông ấy là người tuyệt đối không thể che giấu tình cảm của mình. Nếu đã biết chuyện thì kiểu gì ánh mắt thầy nhìn tôi hẳn đã chứa đựng vô vàn sự giận dữ từ lâu rồi. Vậy, lẽ nào là biết chuyện của tôi và Eunkyo? Cũng không thể. Chỉ cần Eun-kyo không nói ra, thầy không thể biết được. Nhưng tại sao thầy lại dùng từ “tên trộm”?

Gần đây, khí sắc trên khuôn mặt thầy nhìn tốt hơn trước nhiều. Khó lắm mới có lần ba chúng tôi cùng đi leo núi. Trên đỉnh là vách đá rất lớn, Eunkyo ngồi xổm trước vách núi soi gương. Tôi định dọa cô ấy. “Hù!” rồi vỗ vai, kết quả chiếc gương nhỏ cô ấy đang cầm rơi

xuống chỗ khe núi, nơi khá cheo leo, hiểm trở, từ trên đỉnh xuống chỗ đó ít nhất cũng phải bốn năm mét.

“Ôi! Làm thế nào bây giờ? Gương của tôi kìa!” Eun-kyo giãy nảy trừng mắt lên muốn khóc.

“Mới dọa một chút mà cô đã làm gương rơi xuống rồi? Mà ở trên đỉnh núi còn soi gương làm gì chứ?”

“Anh... thật là đáng ghét, đó là gương công chúa Anna Sui đây!”

“Anna Sui là ai chứ? Trông cũng không phải thứ đắt tiền mà!” Một chiếc gương viền đen, cũng chẳng phải món đồ quý trọng. “Chỉ là chiếc gương nhỏ thôi mà, tôi sẽ mua cái khác cho cô.”

“Đó là quà sinh nhật mẹ tặng cho tôi đây!” Khóe mắt Eun-kyo đỏ hoe.

“Tôi nói sẽ mua cho cô cái khác mà? Mua một cái giống hệt như vậy là được chứ gì?”

“Cứ cho là mua chiếc giống hệt, nhưng cũng nào có phải chứ!” Eun-kyo nói như hét lên.

“Nói gì vậy? Cái cô bé này!” Tôi cũng không chịu nổi nữa. Chỉ việc mua một chiếc giống hệt như vậy, làm sao mà không được chứ? Tôi cho rằng cô ấy đang cố tình dùng trò để công kích tôi mà thôi.

Đúng lúc này, thầy giáo đứng lên, nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ, ghét bỏ như thể tôi đã làm một điều gì đó khiến người khác thật thất vọng, sau đó quay người bước về phía vách núi.

“Thầy... thầy làm gì vậy?” Tôi gọi lớn.

“Ông nội, không sao đâu, không cần phải xuống đó đâu.” Eun-kyo vội xua tay.

Ông ấy vẫn lặng thinh. Dốc núi nghiêng hơn sáu mươi độ, gần như là dựng đứng. Thầy bám chặt tay vào những khe đá, lần từng bước xuống dưới. Những người ngồi trên đỉnh núi đều quay người lại nhìn. Quá nguy hiểm! Nếu chẳng may trượt chân rơi xuống thì chắc chắn thịt nát xương tan. Hơn nữa, bình thường chưa bao giờ ông ấy phải chịu sự nguy hiểm khi leo núi như vậy, nên thực sự khiến mọi người phải lo sợ, toát mồ hôi nhìn từng cử chỉ của thầy.

Cuối cùng ông ấy cũng với tới chiếc gương nhỏ bị mắc ở khe núi. Mọi người đều ồ lên vỗ tay tán thưởng. So với lúc xuống, lúc lên có vẻ dễ dàng hơn. “Đây, món quà mẹ tặng thực sự rất quý giá!” Thầy đưa chiếc gương cho Eun-kyo và nói như vậy.

Bên sườn núi đỏ

Thả chú trâu cái dất trong tay

Nếu không muốn làm tôi xấu hổ

Hãy ngắt cành hoa mang tặng tôi

(Trích từ *Bài hát về những đóa hoa tươi* của Ông lão chăn trâu.)

Thật là một “ông già” nực cười. Chẳng lẽ còn muốn trở thành người hùng như trong “bài ca hoa tươi” sao? Đó chẳng qua chỉ là một chiếc gương bình thường, muốn mua bao nhiêu chẳng được. Chắc thầy muốn tôi xấu hổ trước mặt Eun-kyo, nên dù tuổi đã cao, vẫn còn bất chấp tính mạng mà khoe khoang sự gan dạ?

Tôi tin chắc, sự theo đuổi của thầy đối với Eun-kyo đã vượt quá giới hạn. Cứ nhìn cảnh ông ấy bất chấp tính mạng chỉ vì chiếc gương nhỏ, tôi càng tin rằng ham muốn của ông ấy đã đến mức điên cuồng. Bên cạnh đó, ánh mắt của thầy nhìn tôi bộc lộ rõ sự chán ghét kịch liệt, đặc biệt từ sau khi tôi định hôn Eun-kyo lúc rửa xe trong ga-ra, ánh mắt của ông ấy càng rõ nét hơn. Nó thực sự giống như một con dao, vô cùng sắc bén. Ánh mắt ấy như đang nói với tôi: “Cậu là đồ tiểu nhân chết tiệt.”

Tôi cảm thấy nếu cứ như vậy, rất có thể thầy sẽ thực hiện ý định của mình. Thậm chí tôi còn mơ thấy thầy bắt cổ tôi, kiến tôi tắt thở. Ông ấy là người có ý chí kiên cường, mà cũng vô cùng kiên quyết, ông ấy có sức lực, lại độc địa, một khi muốn làm nhục ai thì quyết không buông xuôi, như lúc độ sức bằng cách vật tay, hay lúc leo xuống triền dốc hiểm trở để lấy chiếc gương nhỏ. Tôi hiểu tính cách của thầy hơn ai hết, cho nên gần đây thường mơ thấy bị ông ấy đuổi cùng giết tận một cách ác độc. Giống như ham muốn đối với Eun-kyo của ông ấy từ đầu đã không bình thường, nên có lẽ sự đồ kỵ của ông ấy giờ đây đã đến mức biến thái.

Đột nhiên hôm nay ông ấy nói với tôi: “Kiếp sau tôi muốn làm sát thủ. Cậu cũng là một tác giả, cho nên cậu sẽ hiểu, tác giả giỏi phải tinh tế, tỉ mỉ, triệt để, suy nghĩ chu toàn giống như một sát thủ mới được. Với sát thủ, đến gió cũng sẽ không thể bỏ qua một cách dễ dàng. Nghệ thuật cũng vậy, cho nên nói một nhà nghệ thuật mười phần vẹn mười chính là một sát thủ hoàn mỹ.” Hình như thầy đang nói đến văn học, nhưng lại không phải văn học, tôi nghe mà cảm thấy đáng sợ.

Hôm nay chỉ có tôi và thầy leo núi. Nếu lên đỉnh núi sẽ phải đi qua một đoạn đường khá hẹp, sau đó men theo vách núi, vượt qua những mỏm núi thì đến những chỗ có vách đá dựng đứng. Thầy đến nơi trước, ngồi nghỉ ngơi trên đó, tôi lên sau, đứng ở mép vách núi cách thầy một khoảng, dưới chân là vách đá dựng đứng sâu hàng chục mét. Thầy chỉ trầm lặng không nói, tôi cũng không dám mạo muội bắt chuyện, nên cứ đứng im như vậy. Đứng từ đây có thể nhìn thấy sông Hàn đằng xa chảy quanh co, cũng có thể nhìn thấy núi Gwanaksan đối diện với sông.

Mối quan hệ với thầy ngày một căng thẳng, tựa như đi trên lớp băng mỏng vậy. Lòng tôi

rồi như tơ vò, không biết làm thế nào mới có thể khôi phục mối quan hệ tốt đẹp với thầy. Ở đây không có ai qua lại. Bỗng nhiên tôi cảm thấy có tiếng động kỳ lạ, quay phắt lại. Tôi sợ đến nỗi tim đập thùm thụp. Không biết thầy đến sau lưng tôi từ lúc nào. Định làm gì đây? Ông ấy nhìn tôi chăm chú bằng ánh mắt rất kỳ lạ, vừa giận dữ vừa miệt thị. Chỉ cần thầy đưa tay đẩy một cái, tôi sẽ rơi thẳng xuống dưới chân núi sâu hun hút mấy chục mét này.

“Cậu phải luôn đề phòng phía sau. Sát thủ có thể đứng ngay phía sau đấy!” Thầy nói nhỏ.

“Ôi, thầy thật biết nói đùa!” Tôi xua tay vừa cười nói vừa đi ra xa mồm núi, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh ngắt.

Tối hôm đó, tôi đã nằm mơ, mơ thấy thầy bắn cung đá vào tôi. Nếu thầy thực sự muốn giết tôi, ông ấy sẽ chọn loại hung khí nào nhỉ? Ông ấy sẽ giết tôi như thế nào? Tôi giật mình tỉnh dậy, mồ hôi lạnh túa ra khắp người. Súng? Dao? Cung đá? Hình như tôi có thấy người ta giết người bằng cung đá trong một bộ phim nào đó, nhưng chắc chắn thầy sẽ không dùng nó để giết tôi, bởi thầy chưa bao giờ bắn cung đá cả. Thầy sẽ nghĩ ra phương pháp tinh xảo hơn.

Cuốn tiểu thuyết thứ hai thầy viết mà công bố bằng tên của tôi là một tiểu thuyết trinh thám. Người phụ nữ đã khéo léo sửa chữa tua-bin chiếc ô tô trong xưởng của chồng mình, tạo dựng thành một sự cố giao thông. Thầy đã miêu tả quá trình này một cách tỉ mỉ trong cuốn tiểu thuyết. Chỉ cần thầy quyết tâm, ông ấy có thể nghĩ ra hàng trăm cách khéo léo để giết hại tôi. Hoặc thầy sẽ tìm ra phương pháp giết người một cách nghệ thuật, bởi ông ấy là nhà thơ. Giống như hôm nay, có thể nhân lúc xung quanh không một bóng người, ông ấy có thể biến thành một cơn gió và đẩy tôi xuống vách đá. Hoặc cũng có thể dùng ô tô? Rất có khả năng lắm chứ. Thầy quá hiểu biết về lĩnh vực ô tô, và dù có dùng ô tô làm hung khí đi chăng nữa thì ông ấy cũng có thể lấy đi tính mạng của tôi một cách rất nghệ thuật. Trước mắt tôi bỗng nhiên thoáng hiện ra hình dáng của thầy đang suy nghĩ mọi việc thật chu toàn, bóng ông ấy lật nắp mui xe của tôi và hí hoáy sửa chữa cái gì đó.

Càng cảm thấy sợ hãi thầy, ham muốn của tôi đối với Eun-kyo lại càng mãnh liệt. Tâm lý của tôi cũng rất lạ lùng. Tôi muốn hét vào mặt “ông già” này rằng Eun-kyo là của tôi, ông già quá rồi, ông có thể cho Eun-kyo cái gì chứ? Tôi còn độc thân, trẻ hơn ông rất nhiều, tại sao tôi lại phải mất Eunkyo vì ông? Ông không thể đi tiếp cùng với Eunkyo được. Một người già thân mang nhiều bệnh tật như ông, một lão già không còn sống được bao nhiêu ngày nữa như ông, làm sao Eun-kyo có thể chấp nhận ông được chứ? Ông thử đứng trước gương mà soi đi. Hãy nhìn lại chính mình đi! Đây chính là sự hồ đồ của ông đấy.

Thời gian một khi đã trôi đi không thể quay lại, tôi phải ngăn cản sự theo đuổi điên cuồng này. Nếu không thể ngăn được nó, có lẽ tôi sẽ giết thầy. Hoặc biến ông ấy trở thành lão già lẩm cẩm nặng, hoàn toàn mất đi lý trí... nếu thực sự có loại thuốc này, tôi rất muốn được làm việc đó.

Nhưng, nói thật, tôi không muốn mất đi thầy giáo, cũng không muốn mất đi Eun-kyo.

Tôi vẫn rất kính trọng và yêu quý thầy, tuy có lúc cảm thấy thầy là hòn đá tảng cản đường tôi, là gánh nặng trên bước đường của tôi, nhưng có thể mang vác gánh nặng này tiến lên phía trước sẽ khiến tôi mạnh mẽ hơn trăm lần so với không có. Xét từ một ý nghĩa nào đó, đối với tôi, thầy vẫn là người quan trọng hơn Eun-kyo. Thầy sẽ không thực sự muốn giết tôi chứ?

Hôm nay thầy cũng nói rất buồn chán, muốn tháo toàn bộ động cơ ô tô ra để lắp lại từ đầu. Ông ấy ở lì trong ga-ra hơn nửa ngày trời, hai bàn tay dính đầy dầu mỡ. Trông cảnh tượng thầy nằm dưới gầm xe, không hiểu sao tôi thấy đẹp vô cùng. Nó rất uy nghiêm, mạnh mẽ, cẩn thận mà chu đáo.

Có lẽ cảm nhận được tôi đang đứng chờ ra ở đó, thầy vẫn nằm nửa người dưới gầm xe nói vọng ra. “Bây giờ cậu chỉ cần tháo giá đỡ xuống, mặt của tôi sẽ bị động cơ ép thành bánh thịt.”

“Sao thầy lại nói như vậy ạ?”

“Tôi nói ngộ nhỡ thôi, ha ha, cậu vốn dĩ là một người rất thận trọng mà.”

Thầy dường như đang thăm dò tôi, nhưng tôi lại dường như ngửi thấy sát khí của thầy đối với tôi ngày càng nặng hơn.

“Cậu rất muốn... ngủ cùng Eun-kyo, đúng không?” Câu hỏi như con dao ngắn phi thẳng vào tôi, rất sắc nhọn.

“Thầy cũng thật là, cô ấy vẫn còn là trẻ con mà.”

“Thật sao? Tôi vẫn thực sự không biết cậu là một chính nhân quân tử đấy. Tôi thấy Eun-kyo rất gọi cảm, tôi rất muốn có được cô ấy.”

“...”

Như một cạm bẫy, tôi không nói được gì. Lần đầu tiên tôi được nghe thấy thầy nói những từ ngữ tầm thường như vậy, xem ra đầu óc thực sự không được bình thường rồi.

“Dù cậu nói muốn có được cô ấy, cũng sẽ chẳng ai xông ra mắng cậu. Chẳng phải cậu còn muốn hôn cô ấy ở bãi đỗ xe sao?”

Đây là con dao ngắn nữa phi vào tôi. Tôi rụt cổ.

“Chẳng lẽ chỉ muốn hôn thôi sao? Phải nói là muốn có được tất cả chứ? Ha ha, một lão già như tôi mà còn muốn đây nên tôi quá hiểu ham muốn của cậu. Ngoài hôn ra, còn muốn gì nữa nhỉ? À, Seo Ji-woo, cậu còn định làm gì?”

“Tôi không có hứng với trẻ con. Chỉ là... muốn chơi chơi vậy thôi.”

“Trẻ con... chơi chơi...” Thầy giáo cười ha hả, tiếng cười mang âm điệu khó tả khiến

người khác khiếp sợ.

Tôi lại gặp ác mộng, tôi mơ thấy chiếc xe Ssangyong của thầy lao vùn vụt đến chỗ tôi đứng. Trên chiếc xe ấy, thầy đang cầm lái, về mặt thầy lúc đó dù trong mơ nhưng nó cũng thật như cảnh tượng nhìn thấy trước mắt. Thầy đang cười ha hả. Tôi lại giật mình tỉnh giấc, toàn thân ướt đẫm. Ngoài cảm giác khủng bố tinh thần, tôi còn cảm thấy ý định giết người ở thầy nữa.

Tôi phải đưa một phần nhật ký cho Eun-kyo.

Tuy nói chỉ là giả thiết, nhưng ngộ nhờ thầy tiếp tục sa vào con đường không bình thường, nói thật, thực sự tôi không thể biết được mình sẽ xảy ra chuyện gì. Kết quả, thậm chí tôi tưởng tượng, có thể tôi cũng đang gần giống như thầy giáo, đang điên dần lên. Tôi cầu xin sự tưởng tượng của mình là vô căn cứ. Nhưng, cũng không biết thế nào được. Nhờ tôi có chuyện gì xảy ra, chỉ cần Eun-kyo biết tất cả chân tướng là được.

Thêm vào đó, thời gian này ham muốn sở hữu Eun-kyo bùng cháy trong tôi một cách mãnh liệt. Tôi yêu cô ấy sâu sắc. Mãi đến trước mùa hè, tôi vẫn không hề biết tấm lòng của mình với Eun-kyo lại chân thành đến vậy. Trước đó, tôi cứ tin rằng mình là một kẻ không ảm áp, cái sự không ảm áp ấy rất phù hợp với phương thức yêu của tôi. Còn bây giờ không phải thế, tình yêu của tôi bỏng cháy, sâu đậm. Eun-kyo vẫn hay chê tôi già hơn cả thầy giáo, cho rằng tôi là kẻ rất hoang đường. Nhưng, giờ đây những lời tôi nói đều là sự thực. Tôi muốn nói với cô ấy rằng: “Anh yêu em.”

Thầy là người có ham muốn mạnh mẽ tới mức có thể giết người. Có lẽ sai lầm của tôi chính là đã xem thầy đơn thuần chỉ là một “ông già”, có lẽ ham muốn tình dục của thầy cũng mạnh mẽ hơn tôi, có lẽ khả năng tình dục thực tế cũng mạnh hơn tôi một cách ngoài ý muốn. “Tôi thấy cô ấy rất gợi cảm, tôi rất muốn có được cô ấy.” Câu nói ấy của thầy giáo như dính bên tai tôi. Lúc ban đầu khi nghe, tôi còn cho rằng ông ấy muốn thăm dò mình, nhưng giờ tôi tin chắc không phải như vậy.

Tôi đã nhìn nhầm rồi. Chẳng qua thầy chỉ đeo mặt nạ của người già mà thôi. Ôi, thật bần thiêu, thật đáng sợ, giống như một lão già điên vậy. Điều đó sẽ thế nào chứ? Ông không thể có được cái gì đâu, bởi tôi sẽ giữ chặt Eun-kyo, không thể để cho ham muốn hồ đồ và điên cuồng của ông làm tổn hại. Không, không chỉ riêng Eun-kyo, thầy cũng phải được tôi giữ. Tôi tin, giữ Eun-kyo không để cho “ông già” như ông làm tổn hại chính là giữ danh dự của “ông già” như ông. Vì vậy, nói thực, khi thực sự không có biện pháp gì, thì cho dù phải giết ông, tôi cũng muốn giữ danh dự cho ông, đây là tình cảm chân thực của tôi.

Ôi, người thầy mà tôi yêu quý và tôn trọng nhất trên đời!

Nói thực, tôi vẫn còn yêu thầy giáo, cả những ham muốn không bình thường, ánh mắt điên cuồng, hay đến cả việc ông ấy muốn đi ngược lại cổ máy thời gian cũng thế. Vì vậy, tuy tôi không có dũng khí, nhưng có lẽ cuối cùng tôi cũng đủ can đảm để giết ông. Tôi cầu xin đừng bao giờ để sự việc phát triển đến mức độ ấy. Phương pháp giết người của tôi sẽ không

đầy tính nghệ thuật như ông, bởi tôi không phải là nhà thơ. Tôi thực sự liều lĩnh hơn thầy nên dù có giết ông bằng một cách đau đớn hơn, ông cũng không thể trách tôi. Bởi cuối cùng ông không đáp nặn cho tôi thành nhà thơ. Bởi tôi không phải nhà thơ, nên tôi chỉ cần coi “giết người” là mục tiêu là được. Tại sao một người “ngu xuẩn” như tôi còn phải đau khổ để làm quá trình này thêm hoàn mỹ chứ?

Bút ký của thi nhân

Giấc mơ, khách sạn California

Trên đường cao tốc hoang vắng tối đen, gió mát thổi tung mái tóc tôi

Mùi nóng ấm của món tôm hùm kho thơm bay trong không trung

Ngẩng đầu nhìn ra xa, thấy ánh đèn hơi nhấp nháy

Đầu óc tôi trở nên hỗn loạn, tâm nhìn của tôi lại càng mơ hồ

Tôi phải dừng lại nghỉ một đêm.

(Trích từ *Khách sạn California* của Ban nhạc Eagles.)

Đại khái là vậy, hình như đi qua dãy núi, lại vượt qua sa mạc, thì trời đã tối. Nếu cứ tiếp tục hành trình thì sẽ ngã xuống và sẽ chết, thịt da sẽ bị ánh mặt trời chiếu thành tro tàn, xương sẽ bị chôn vùi trong gió cát. Có lẽ sẽ chẳng có ai trên đời này còn nhớ đến kẻ từng tồn tại trôi dạt ở những góc ngách xó xỉnh của cuộc đời như tôi. Ồ! Nhưng tôi là một thanh niên. Đưa cánh tay lên, các cơ bắp cuộn cuộn như những dãy núi. Hét to lên, bụi cát sẽ quét cuộn lên. Chỉ là hiện giờ tôi mệt mà thôi. Cho dù mệt rồi, nhưng bởi tôi có một thời thanh xuân vô giá, nên sẽ không ngã xuống như thế.

Cuối cùng cũng thấy ánh đèn phía cuối chân trời.

Đó là ánh đèn vàng ấm áp. Một người con gái nào đó mỗi lần cười khoe mắt lại hiện ra những nếp nhăn nhỏ và đẹp, cô ấy cầm chiếc đèn lồng đứng trước một căn phòng đẹp như cung đình. Trán cô ấy trắng ngần, cổ mảnh mai như cô gái trong bức tranh của Modigliani, mái tóc đẹp nhẹ bay trong gió.

“Hoan nghênh quý khách ghé thăm. Ngài quả thực là một thanh niên rất đẹp trai, phong độ. Tất cả đều đã chuẩn bị xong, chỉ đợi ngài đến.” Cảm giác đầu đó vọng đến tiếng chuông của “giáo đường đẹp đẽ”. Người con gái ấy tuy nhiều nếp nhăn hơn tôi, nhưng lại đẹp hơn tôi rất nhiều. Bước theo ánh đèn lồng mà người đàn bà ấy thấp sáng, tôi đi dọc theo hành lang gấp khúc có những khóm hoa tươi bao quanh. Vừa đi tôi vừa nghĩ: “Nơi đây không phải là thiên đường, mà là địa ngục.” Phía cạnh hành lang vọng ra tiếng hát rì rầm vừa thần thánh và nho nhã, như tiếng thì thầm.

Hoan nghênh đến với khách sạn California

Một nơi đáng yêu, một khuôn mặt thật đáng

yêu Nơi đây có nhiều phòng

Bất cứ lúc nào trong năm, bạn cũng có thể tìm được phòng nghỉ

(Trích từ ca khúc *Khách sạn California* của Eagles.)

Đọc đến đây, sống mũi tôi cay xè. Tôi tưởng tượng rằng, trong căn phòng lúc nào cũng có thể tìm được ấy tôi có thể làm bất cứ việc gì. Ở đó không có bất cứ sức ép nào cả, có khi thời gian cũng ngừng lại. Trong tiềm thức, trời đã sáng, phòng của tôi bây giờ là đẹp nhất. Ngoài cửa sổ những khóm hoa đang nở rộ, nước sông đang lặng lẽ trôi xuôi.

Mây trắng lững lờ bay lặng lẽ in hình xuống nước. Không khí “vũ hội” trong sân đang hứng khởi. “Những thanh niên đẹp trai, tuần tú” đuổi theo cô gái đang lái chiếc xe Mercedes đẹp nhất. Người thanh niên như tôi cũng đang chen lấn giữa đám đông ấy hồ hởi đuổi theo cô gái kia.

Trong khách sạn California, tôi bây giờ là 17 tuổi, trẻ như hoa liễu tháng Năm. Người phụ nữ ấy mặc bộ quần áo tuyệt đẹp đắt tiền, đang nở nụ cười quyến rũ đến lịm người. Cô ấy giơ hai ngón tay nói: “Tôi 34 tuổi, gấp đôi tuổi cậu.” Cô ấy rất giống Eunkyoo.

Chúng tôi cùng lên chiếc giường di động, ánh mặt trời vàng ruộm, ngọt ngào như mật ong, chiếc giường bọc vải trắng đã từ từ đưa tôi và người phụ nữ ấy ra giữa sân. Tôi nói: “Nếu là gấp đôi của gấp đôi thì càng tốt!”

“Ha ha... Gấp đôi của gấp đôi, thú vui của cậu thật tao nhã!” Người phụ nữ ấy cười một cách thoải mái. Tôi rất kinh ngạc, thời gian vụt đi với tốc độ của băng chuyền, “gấp đôi” lập tức biến thành “gấp đôi của gấp đôi”, vô cùng thú vị mà cũng vô cùng thần kỳ.

“Ồ khách sạn California, thời gian giống như chiếc dây chun!”

Người phụ nữ ấy nằm trên giường, bỗng trở nên già rất nhanh, thản nhiên nói. “‘Gấp đôi của gấp đôi’ là 68.”

Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả, bởi đây là khách sạn California.

“Tuổi tác có là gì chứ? Cậu muốn tuổi nào cũng được. Đây là khách sạn California mà!”

Người phụ nữ đó nói xong, những thanh niên đẹp trai, tuần tú trong bụi cây đồng thanh hát. “Đây là khách sạn California!”

Chúng tôi nằm trên giường uống rượu nho. Tôi nhìn thấy mặt người phụ nữ ấy bỗng đầy nếp nhăn, những nếp nhăn ấy cũng là “gấp đôi của gấp đôi”. Có những nếp nhăn giống như dòng suối, có những nếp sâu như nước sông. Những nếp nhăn ấy như bóng cây tùng, ôn hòa, đẹp đẽ mà gợi cảm. Tôi nhìn lại một lần nữa, ôi chao, sao khuôn mặt người phụ nữ này lại là của Eun-kyo vậy?

“Eun-kyo?” Tôi hỏi.

“Vội gì thế, đã không có khái niệm về thời gian, còn hỏi tên gì thô tục vậy.” Người phụ nữ đó đưa tay vuốt má tôi rồi cười. “Tôi không muốn biết hỏi trẻ cậu là ai, chỉ cần biết cậu đã vượt sa mạc đến đây mà thôi, đây là khách sạn California!”

Chiếc cốc đựng rượu bằng thủy tinh lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời. Không biết từ đâu vọng đến tiếng chuông giáo đường ngân nga. Dưới chân nước sông chảy mềm mại như tơ.

Vui chơi trong khách sạn California

Thật kỳ lạ đẹp vô cùng

Tìm có ở lại đây chơi vậy.

(Trích từ bài hát *Khách sạn California* của ban nhạc Eagles.)

Trên chiếc giường yên tĩnh, tôi cởi chiếc váy liền đất tiền của Eun-kyo xuống. Cho dù nếp nhăn rất nhiều, nhưng cô bé vẫn rất đẹp. Những khóm hoa mùa hè quanh giường đang lay nhẹ theo gió, tỏa ra thứ hương thơm man mát. Làn da trắng ngần của cô bé hiện ra trước mắt tôi, tay tôi không hề run.

Bởi vì đây là khách sạn California, Eunkyo lập tức biến thành chị D ở quê mặc áo trắng đang ôm lấy đầu tôi, D lại biến thành Eun-kyo. Ô! Không, tên không quan trọng. Thật đấy, gọi kiểu gì cũng không sao cả.

Nơi đây chẳng qua chỉ là khách sạn California mà thôi!

Da của cô bé không còn chút đàn hồi nào nữa, đầy những nếp nhăn. Tôi nói: “Không ngờ em già đến như thế này.”

Eun-kyo 68 tuổi “gấp đôi của gấp đôi” trả lời không chút ngạc nhiên: “Không sao, đây là khách sạn California mà!”

Tôi hôn cô ấy. Một chiếc răng hàm của cô ấy đã rụng, còn hai chiếc nữa bằng vàng. Lưỡi của cô ấy rất mềm, hổ xương đòn đầy những vết đồi mồi của tuổi già. Tôi đưa lưỡi liếm một cách dịu dàng. Nhũ hoa của cô ấy tuy vẫn giống như thiếu nữ 17 tuổi, nhưng do gấp đôi lên, rồi lại gấp đôi nữa, nên bầu vú của cô ấy cũng đã chảy xệ. Tôi bắt đầu mút, rồi cắn.

“Nhẹ chút, đau quá!” Cô ấy cười hì hì, lật người lại.

Tiếp sau đó đến rốn. “Bụng của em giờ có nhiều thịt quá.”

“Để đợi người thanh niên vượt sa mạc đến đây, em ăn rất nhiều, nên mới như vậy. Chờ đợi, hì hì, còn vất vả hơn cả lao động.”

Tôi dùng đầu lưỡi xoa chiếc bụng ấy, dùng môi bập nhẹ rốn của cô ấy, nó như một đừa trẻ xấu xí, rất khô.

“Cái rốn trông buồn cười thật, y như diễn viên hài!”

Nghe thấy thế, cô ấy nói: “Cậu thanh niên à, cậu là chú ngựa hoang của tôi, rất trẻ.” Tôi rất trẻ. Tôi dùng đầu lưỡi và răng cửa nhẹ nhàng làm phẳng những nếp nhăn quanh rốn. Cạnh đùi và trán của cô ấy đều trắng ngần. Năm tháng dần trôi, bắp thịt ở đùi cũng teo đi, xuất hiện nhiều nếp nhăn giống như mảnh vải có nhiều nếp gấp. Hành trình từ môi đến phía dưới bên trong đùi, thời gian của cô ấy có lẽ lại tăng thêm 17 tuổi. Vậy thì, đó là đùi của người phụ nữ hơn 80 tuổi, thanh nhã, mềm mại, rất tuyệt vời.

Đây là khách sạn California mà, tất cả đều không vấn đề gì cả.

Tôi đã hôn lên phần eo đầy đà, trượt dần xuống mông cô ấy. Phần mông của cô ấy có vết bớt to bằng đồng tiền. Môi tôi như ngọn gió thời gian, cuối cùng, giống như bản đồ vẽ gió vậy, sau khi tìm được thâm cung, liền đi vào phòng hoa bí mật của cô ấy.

“Ở đây... là phòng hoa sắc màu rực rỡ.”

“Hì hì, phòng hoa?”

“Đúng vậy, phòng hoa.” Tôi cũng cười hì hì, giống như cô ấy.

So với thời trẻ, màu sắc đã có chút phai màu, chuyển thành màu tím nhạt. So với lá hoa đỏ tươi của thời trẻ, giờ đây nó trở nên mềm mại hơn. Lá hoa màu tím nhạt “gấp đôi của gấp đôi” càng nở nang hơn. Lá hoa bị ngấm nước, cười không thành tiếng.

Trong phòng có chiếc gương khảm trên trần nhà, chai sâm-panh màu hồng để lạnh bên cạnh giường.

Cô ấy nói: “Chúng ta thực sự chỉ là những tù nhân ở nơi đây, chúng ta cam tâm làm kén nhốt mình.” Sau đó trong phòng của chủ khách sạn, họ tụ tập trước bàn tiệc long trọng:

Khua dao đĩa bằng thép

Nhưng không thể đâm chết thú hoang.

(Trích từ bài hát *Khách sạn California* của ban nhạc Eagles.)

Chuyện là thế nào vậy? Đây là khách sạn California mà, thời gian có thể chuyển bánh nhẹ nhàng theo ước nguyện của tôi. Tôi bắt đầu quay ngược bánh xe thời gian, người phụ nữ đặt trên bánh xe thời gian ấy đã từ 60 tuổi biến thành 40 tuổi, lại từ 40 tuổi biến thành 34 tuổi.

“Thực sự lại là gấp đôi rồi!” Tôi hớn hờ hò reo.

“Trái tim cậu quyết định thời gian. Ở đây là khách sạn California, có cần phải trẻ hơn chút nữa không?” Cô ấy cười ha hả.

“Được rồi, đây là khách sạn California, để chúng ta trở về tuổi 20 nào.” Tôi hào hứng quay bánh xe thời gian một cách thú vị như một cậu thiếu niên mới lớn. Thời gian hay tên gọi đều không là gì cả.

“Đây là khách sạn California!” Cô ấy hét lên.

“Đây là khách sạn California!” Tôi cũng hét phụ họa theo.

“Đây là khách sạn California!” Những thanh niên đẹp trai, tuấn tú trong bụi cây đang hát.

Nước sông làm ướt những đầu ngón chân. Gió lướt nhẹ qua tôi, bánh xe thời gian đang quay, đồng cỏ đỏ mềm mại dễ chịu hơn giường. Người phụ nữ đó trở về 20 tuổi... 19 tuổi... 18 tuổi... 17 tuổi.

“Cùng tuổi với tôi rồi!” Tôi cười ha hả.

“Chúng ta cùng tuổi rồi!” Cô ấy đâm nhẹ vào bờ vai khỏe mạnh, vạm vỡ của tôi.

Chuyện cuối cùng tôi nhớ được là tôi chạy ra cửa.

Tôi phải tìm được đường trở về chỗ ban đầu của tôi.

Nhân viên lễ tân nói hãy thư giãn, chúng tôi chỉ thực hiện công việc tiếp đón

Bạn muốn thanh toán khi nào cũng được

Nhưng bạn vĩnh viễn không thể rời đi

(Trích từ bài hát *Khách sạn California*)

Giấc mơ này lẫn lộn, vừa khó phân biệt lại rất đau đớn. À, đó là khách sạn California, ai cũng có thể tìm được “phòng” ở đó, nhưng không thể thoát khỏi đó. Ngay từ đầu tôi đã biết tất cả điều ấy. Đó cũng là kết quả mà tôi mong đợi. Ngay cả việc quanh quẩn tìm đường ra cũng không có. Khuôn mặt tôi đầm đìa nước mắt, cuối cùng tôi sẽ chết ở đó.

Khách sạn California đầy mùi thơm của “tôm hùm kho”, ánh mặt trời rực rỡ.

Bút ký của thi nhân

Thực hiện

Hôm đó là sinh nhật của tôi. Sáng sớm, Seo Ji-woo đã gọi điện thoại đến.

“Thầy giáo, chúc thầy sinh nhật vui vẻ. Buổi tối, tôi sẽ đến chúc mừng sinh nhật thầy, nếu thầy muốn mời ai đến, cứ bảo tôi.”

“Sinh nhật gì cơ chứ, cậu đến nhà tôi đi, Eunkyo cũng sẽ đến.”

“Cô ấy biết ngày sinh nhật của ông ạ?”

“Không phải cậu bảo cô ấy sao? Mà cũng đúng, Internet ngày nay rất phát triển, kiểu gì cô ấy chẳng biết.”

“Không mời người khác nữa ạ?”

“Không cần phiền phức. Cậu không đến cũng được, nếu định đến, thì đến một mình thôi. Chúng ta cùng nướng thịt ba chỉ ăn.”

Trên trời mây đen dày đặc, không khí rất mát mẻ.

Bây giờ là mùa thu, lại đúng vào ngày chủ nhật. Tịch liêu – sự tịch liêu này thật tốt, cho dù là sinh nhật mình, tôi cũng gần như không tổ chức cùng ai. Cả đời chỉ có mình tôi, sự tịch liêu của một người ngược lại chính là sự chúc phúc đối với tôi.

Nye là cậu con trai duy nhất của tôi, nó vẫn nhớ sinh nhật của tôi còn gọi điện thoại đến chúc mừng. Sau khi được phóng thích bằng tiền đàm phán mà tôi tích cóp được, nó đã rời xa nơi này, sang nước Nga.

“Thưa bố, làm con trai không thể phụng dưỡng bên bố, con thực sự rất xin lỗi.” Nye nói.

“Không có gì đâu. Chuyện sinh nhật ấy, bố không chú ý đến nó lắm.” Tôi bình tĩnh trả lời.

Mặc dù đã lâu lắm không nói chuyện, nhưng hai chúng tôi cũng không có gì để nói. Người ta thường nói: máu chảy ruồi bầu, tôi không tán đồng câu nói này cho lắm. Thậm chí tôi còn cho rằng đó là một trò lừa mang tính chính trị, dùng nghĩa vụ và quyền lợi được quyết định bằng quan hệ huyết thống sẽ làm cho người với người trói buộc vào nhau.

Người nhà cũng vậy. Tôi thường nghĩ, nếu mình lập gia đình, có lẽ sẽ hưởng những năm cuối đời ấm áp hơn. Tuy nhiên lúc nghĩ như vậy, nhưng tất cả chỉ là một sự tưởng tượng thừa thãi. Tôi sợ phải sống trong ràng buộc chặt chẽ bởi quyền lợi và nghĩa vụ với chiếc mặt

nạ của tình yêu, điều này tôi thấy được ở những gia đình và người thân xung quanh. “Vợ tôi còn khỏe lắm, không chết sớm được đâu, tôi không có hy vọng rồi.” Thậm chí có người bạn còn nói như vậy. Sao lại xây dựng một gia đình như vậy, sao lại gắn bó với một gia đình như vậy? Nếu tôi xây dựng gia đình thì không chỉ tôi, mà còn có vợ và các con tôi đều sẽ phải sống trong ngục tù mang tên quyền lợi và nghĩa vụ ấy.

Trong lòng tôi có Nye, cũng không phải nó là người thân của tôi, chỉ là vì những hồi ức đối với mẹ nó mà tôi. Tôi và cô ấy đã từng một thời cùng nhau ngậm hẹn. Tôi luôn có lỗi với mẹ Nye. Và đó là toàn bộ câu chuyện.

Khoảng ba giờ Eun-kyo đến, vừa đến cô bé đã cất tiếng hát: “Bên biển bao la” vừa ngâm nga vừa bắt đầu quét dọn. Lúc nào cũng vậy, ngắm vóc dáng trẻ trung của cô bé khi quét dọn chăm chỉ thật tuyệt vời. Quét dọn xong, cô bé nói đi chuẩn bị làm salad, rồi bước vào bếp. Dáng cô bé đeo tạp dề giống như một cô dâu trẻ.

Tôi ngồi yên lặng ở ngoài sân, thỉnh thoảng nhìn trộm bóng lưng cô bé. Lưng của cô bé mềm như vây cá biển sâu. Tôi luôn tin rằng không có gì là vĩnh hằng, nhưng lúc này đây, tôi đột nhiên thay đổi suy nghĩ. Một bầy chim riu rít nối đuôi nhau bay tà tà qua đầu tôi.

Được yêu có nghĩa là bị tiêu hao, bị đốt cháy thành tro bụi

Yêu có nghĩa là ngọn đèn tỏa sáng không bao giờ tắt

Được yêu là thoáng qua Yêu là bất tử

(Trích từ tác phẩm *Những ghi chép Malte* của Rainer Maria Rilke.)

Bàn ăn bày ở sân, Seo Ji-woo đến lúc khoảng sáu giờ, còn mua rượu nho và bánh ga tô nữa. Chúng tôi cùng ăn thịt nướng. Món salad và canh rong biển Eun-kyo làm ngon ngoài sự tưởng tượng. Cô bé luôn miệng giục chúng tôi ăn món “salad của tôi”, “canh rong biển của tôi”. Chúng tôi cùng thấp nền trên bánh ga tô, tôi cũng nhận được cả quả sinh nhật.

Quà của Seo Ji-woo là máy mát-xa tự động và mấy thùng rượu shochu. Lúc tôi và Seo Ji-woo đi du lịch Châu Âu vẫn thường uống loại rượu đó, bởi những ký ức khó quên ấy, tôi đã từng nhiều lần tìm mua, nhưng thật tiếc trong siêu thị của tiểu khu không có. Cậu ta cũng rất có lòng, vẫn nhớ đến những điều ấy, có lẽ phải tốn nhiều công sức lắm mới mua được mấy thùng rượu này. Nhưng bên cạnh đó, sự ngu xuẩn của cậu ta cũng thể hiện ở những lúc này. Đối với người bị tiểu đường và các biến chứng nặng thì dù biết tôi rất thích và từng lùng sục tìm loại rượu shochu đó, cũng không nên mang đến mấy thùng như vậy. Cái máy mat-xa kia cũng thế, nó là máy mat-xa tự động, chỉ cần đặt lên chỗ cần mát-xa là nó sẽ tự chuyển động một cách nhẹ nhàng, mềm mại.

“Khi có tuổi, cơ bắp sẽ cứng lại. Thầy dùng cái này để mat-xa thường xuyên nhé.” Seo Ji-woo nói.

“Cảm ơn!” Tôi trả lời.

Tôi thực sự không vui, hình như cậu ta cố tình cứ dán ký hiệu “người già” cho tôi vậy.

Quà của Eun-kyo là ba chiếc quần lót màu đỏ in chữ cái tiếng anh. Mặt tôi đỏ lựng, còn Eun-kyo vẫn cười hì hì.

“Rất đẹp đó, ông nội. Ha ha, ông sẽ rất trẻ.”

“Cái gì, cái này tôi còn không thể mặc được, thầy mặc sao được chứ?” Seo Ji-woo châm chọc.

“Sao lại không mặc được? Đây là trào lưu quần lót hiện nay đấy, ông nội nhất định sẽ mặc, đúng không ạ?”

Tôi gật đầu.

Eun-kyo cũng uống rất nhiều rượu. Seo Ji-woo lúc đầu hình như cũng định từ chối uống. “Thực sự mai tôi có lời mời đi dự bữa tiệc sáng của một buổi luận đàm. Sáng mai sẽ nói khoảng ba mươi phút, sau đó đi ăn.”

“Bảy giờ sáng mai tôi phải đến trường, còn phải học hơn bảy tiếng đồng hồ nữa đấy.” Eun-kyo dẫu môi nói.

Đến khi mở chai rượu nho thứ hai thì cậu ta cũng uống. Trong trạng thái nửa tỉnh nửa say, Seo Ji-woo dường như có chút hưng phấn.

“Rượu cũng uống thua ông nội à?” Câu nói của Eun-kyo khiến Seo Ji-woo giận dữ.

“Sao tôi không uống được chứ? Cái cô bé này, đừng coi thường người khác!”

Thực sự, trữ lượng của Seo Ji-woo chỉ một chai shochu là say. Còn tôi uống khoảng ba chai cũng không vấn đề. Về trữ lượng cậu ta không thể so với tôi được. Nhưng những lời nói của Eun-kyo kích thích cậu ta. Cậu ta bắt đầu tăng tốc độ uống rượu, uống thoải mái không ngần ngại nữa. Eunkyo mặc áo vàng, sau vài ly rượu, đôi má hồng hào như viên ru bi vậy.

Một lúc sau, trời bắt đầu mưa.

Bàn rượu liền được bê chuyển vào phòng sách tầng hai. Chúng tôi hớn hở như những sinh viên đang trong buổi picnic ở ngoại thành vậy, người cầm bát, người cầm chai rượu, người bung ly rượu chạy ào lên bậc thang. Không khí vui vẻ đến nỗi Eun-kyo phá lên cười khanh khách, Seo Ji-woo cười ha hả. Mặc dù mặt Eun-kyo đỏ bừng, nhưng hình như cô bé chưa say, còn Seo Ji-woo chắc hẳn đã say rồi.

“Thầy giáo, tôi... Seo Ji-woo... nhất định trò sẽ giỏi hơn thầy. Thầy hãy đợi... đợi xem nhé. Tôi sẽ nỗ lực viết tiểu thuyết...” Cậu ta đã bắt đầu nói lời say.

“À, đương nhiên, đương nhiên là trò giỏi hơn thầy rồi.” Tôi cười nói.

“Bởi vì đau, nên mới là yêu...” Eun-kyo bắt đầu khe khẽ hát.

Lần đầu tiên tôi nghe thấy không phải cô bé hát “Bên biển bao la...”, mà ngân nga bài khác. Chỉ là, cô bé thực sự hát không hay. Mà nói thẳng, đó không được gọi là hát, mà là tụng kinh thì đúng hơn. Hình như tôi đã nghe bài hát này ở đâu đó rồi thì phải... lập tức trước mắt tôi vụt hiện ra quán cà phê Z. Sau khi vào quán đó, Eun-kyo cảm thấy xấu hổ, lúc ấy trong quán có một cậu thanh niên tóc bôm sư tử đã hát bài này.

“Phải đau mới là tình yêu. Bởi vì đau nên mới là yêu.” Eun-kyo tiếp tục hát, giọng điệu bài hát nhằm lẫn lung tung, nghe rất buồn cười.

“Cái cô bé này, sinh nhật thầy sao lại hát bài bi ai thế lương vậy...” Seo Ji-woo nói.

“Ông nội, ông còn nhớ bài hát ở quán cà phê đó không? Bài này đang rất thịnh hành đấy. Đó là bài của ca sĩ Min Kyung Hoon ‘Bởi vì đau, nên mới là yêu’, ông thấy có bi thương không?” Eun-kyo tóm tay tôi lắc lắc.

“Ờ... quán cà phê? Quán cà phê gì?” Seo Jiwoo ợ một cái rồi cao giọng hỏi.

“Không liên quan đến anh, bài hát này chỉ có chúng tôi biết mà thôi. Ha ha, phải không ông nội?” Cơ thể Eun-kyo hơi nghiêng gập như muốn ngã vào lòng tôi vậy.

Seo Ji-woo nóng mắt, liếc tôi một cái. Trong ánh mắt ấy đầy sự đổ kỵ: “Không được, thầy giáo, ợ... như vậy không thể được.”

“Cái gì không được?”

“Không... không phải, tôi... Seo Ji-woo... tôi phải trở thành tác giả xuất sắc, trở thành niềm kiêu hãnh của thầy, tôi muốn nói thế.”

“Tôi đang đợi đây.”

“Thế giới này... ợ... thế giới phải thay đổi. Chủ nhân biến thành nô bộc, nô bộc biến thành chủ nhân, ợ... vậy đấy, thế giới như vậy đó sao?”

Lần này đến lượt tôi tức giận. Cậu ta đang nói những nhit cái gì vậy? Cái gì mà cuối cùng cậu ấy sẽ trở thành chủ nhân của tôi? Nhưng cậu ta đã say khướt rồi, ngộ nhớ lại làm sai cái gì đó, trong khi Eun-kyo lại đang ở đây.

Mưa càng lúc càng to, những hạt mưa gõ “bộp bộp bộp” vào những ô cửa sổ rộng của phòng sách.

Tôi đứng lên, loạng choạng. Tuy chưa say, nhưng giả vờ say.

“Thầy... ợ... thầy muốn xuống... xuống đi ngủ à?” Seo Ji-woo định đứng dậy đỡ tôi,

nhưng lại ngã ngồi xuống. Cậu ta đã say khướt.

“Tôi say rồi! Phải xuống đi ngủ. Muộn rồi đấy, Eun-kyo cũng về đi, cậu cũng đi ngủ đi, không phải sáng mai cậu có buổi tiệc sáng sao?”

“À, đúng rồi, chúc thầy ngủ ngon. Tôi còn trẻ, chỉ cần ngủ vài tiếng là... ợ... không việc gì. Dọn dẹp xong tôi sẽ ngủ trong phòng sách.”

Tôi bước xuống bậc thang, Eun-kyo đến đỡ tôi.

“Phải nói thẳng rằng ‘Anh yêu em’.” Một mình Seo Ji-woo hát rống lên trong phòng sách.

“Cô cũng về nhà ngay nhé!” Tôi nói.

“Biết rồi, ông nội!” Eun-kyo trả lời hiền hậu.

Trong phòng có ánh đèn đường chiếu vào, ánh sáng yếu ớt, mờ mịt. Eun-kyo tưởng tôi say thật, dìu đến tận giường. Tôi ngồi trên giường, Eun-kyo giữ nhẹ cánh tay tôi...

Cô bé đứng dậy đi ra, khi tay cô bé rời khỏi cánh tay tôi, có gì đó khắc sâu lại trong tim tôi.

“Ông nội, chúc ông sinh nhật vui vẻ! Chúc ngủ ngon.” Cô bé vẫn vậy, gập người xuống chào, sau đó mới quay người bước đi.

“Do do dự dự, lỡ mất tình yêu...” Seo Ji-woo đang hát đến đoạn điệp khúc.

Tôi bỗng đứng bật dậy, vươn tay ra phía trước. Đó là một sự bất khả kháng, tôi nắm lấy vai Eun-kyo, quay người cô bé lại, rồi mạnh mẽ ôm chầm vào lòng. Toàn thân tôi run rẩy, tim đập thình thịch. Chỉ nghe thấy tiếng mưa gõ vào cửa sổ, trong phòng yên tĩnh như đáy biển sâu.

Đầu Eun-kyo vùi xuống dưới cổ tôi, mái tóc mượt mà của cô ấy phảng phất hương thơm. Trái tim tôi đập thình thịch, khuôn ngực của Eun-kyo nhấp nhô. “Ông... ông nội...” Eun-kyo nói khẽ.

“Nếu ông muốn, hôn... cũng được...” Hồi âm giống như cơn cuồng phong. Tôi run run hôn lên trán Eun-kyo. Trán cô bé trắng ngần, mềm mượt như nhung vậy. Đàng xa vọng lại tiếng sấm. Tôi rất muốn tiếp tục, nhưng không thể. Không phải con đường nào cũng có thể đi, nếu cứ đi theo ham muốn của tôi mà hủy hoại đường của Eun-kyo, dù chỉ một chút, vậy sẽ không phải? Giờ đây, khi giữ lại ham muốn của mình trong lòng tôi cũng không còn cảm thấy đau khổ như trước nữa. Ngược lại, sự căng thẳng và ham muốn trong cơ thể lại khiến tôi thấy ngọt ngào. Không biết đó có phải sự căng thẳng ngọt ngào hay không mà cơ thể tôi rất mệt mỏi, đến nỗi đầu gối bải hoải, không còn chút sức lực nào cả.

“Tôi phải đi ngủ rồi, cô về đi.” Mãi một lúc sau, khó khăn lắm tôi mới nói ra được câu ấy.

Sau đó ngồi phịch xuống giường.

Eun-kyo đứng đó một lúc, rồi bước lên phía trước, hôn nhẹ lên trán tôi một cái, cảm giác như cánh hoa ướt đặt trên trán vậy, sau đó nhẹ nhàng rời đi. Cô bé âm thầm bước qua thêm cửa, đóng cửa lại.

“Người yêu sâu đậm ở phương xa, mãi mãi ở phương xa...” Tiếng hát của Seo Ji-woo nghe rõ mồn một.

Tôi đổ người xuống giường, mũi cay xè... tôi khóc. Vừa ngọt ngào lại thê lương. Hình như Eungyo đang trên tuyến “đường sắt ngân hà 999” để đến một hành tinh xa xôi. Nhưng cuối cùng tôi vẫn buộc phải buông tay.

Không hiểu có phải tôi ngủ rồi hay sao, nhưng rõ ràng, tôi đang tiếp tục bay liệng đến nơi giống như đường rẽ trong làn sương mờ mịt. Như mơ mà không phải mơ, tôi nghĩ đây là chuyến đi vừa kỳ lạ lại vừa không may mắn. Bỗng lúc này, tôi nghe thấy tiếng gì đó, hình như là tiếng đồ vật bị xô đổ, ghé thì phải. Có lẽ mưa gió quá to nên ghé trên sân bị đổ. Tôi nhẹ nhàng ngồi dậy nghiêng tai nghe ngóng âm thanh ngoài cửa. Hình như có tiếng cười khanh khách vọng lại, xem ra Eun-kyo vẫn ở phòng sách tầng hai.

Tôi mở nhẹ cửa để lắng nghe âm thanh ở tầng hai. Đúng là tiếng cười khanh khách của Eunkyo. Tìm tôi chùng xuống. Eun-kyo vẫn chưa về nhà. Mà xen lẫn trong tiếng cười khanh khách của cô bé còn có tiếng thở mạnh, đứt quãng, rất không bình thường.

Tôi bước chân không lên một nửa bậc cầu thang một cách vô thức, nín thở nghiêng tai nghe âm thanh từ nơi có ánh đèn phòng sách trên tầng hai.

“Cho... cho nên nói... hì hì... chỗ lõm ấy... hì hì... chỗ nhọt ấy... hì hì... đó là chỗ nhạy cảm. Chỗ này!” Là giọng và tiếng thở mạnh của Eun-kyo.

Bốn bề yên tĩnh. Không biết Seo Ji-woo đang làm gì nhỉ? Eun-kyo hình như không nhận được nữa, giữa tiếng cười khanh khách lần này còn phát ra tiếng “âm... ư...”

Tôi vô cùng kinh ngạc, lập tức trở về phòng. Tiếng cười hì hì bám gót tôi, tiếng cười khanh khách cũng nối đuôi theo sau tôi, theo mãi vào trong phòng. Tôi bịt tai lại cũng không được, trùm chăn lại cũng không ăn thua. Đó gần như là một kiểu nhục hình, tra tấn.

Tôi đột nhiên đứng dậy, mở cổng chính đi ra.

Tôi đã bình tĩnh lại, mưa vẫn tiếp tục rơi. Về nhà thôi, mắt không thấy thì tim không đau mà. Cái tôi trong lòng nói vậy, nhưng cũng chẳng có hiệu quả. Có lẽ ai cũng không thể ngăn được cái tôi của mình trong giây phút ấy. Tôi đi chân trần ngang qua sân sau, trời mưa sân trơn khiến tôi trượt ngã, nhưng tôi lập tức đứng lên. Lúc này đây tôi chính là một con thú hoang, cho nên mọi hành động cũng thực sự như một con thú hoang. Hình như tôi đang trên đường đi tới địa ngục.

Chiếc thang dựng ngoài sân bị mưa làm ướt. Tôi liền lấy chiếc thang bằng nhôm hợp kim, nó không nặng lắm. Mưa chảy xuống mặt, chảy vào trong áo. Ở phòng sách, ngoài cửa sổ phía nam, cửa sổ phía tây cũng đang mở. Cửa sổ ấy chỉ để ngắm cảnh, vừa hẹp lại vừa dài. Đường thông nối tường nhà hàng xóm với bức tường ngoài phía tây nhà tôi tối đen. Tôi âm thầm bắc thang đến bờ tường ngoài gần cửa sổ phía tây. Hít thở thật sâu một tiếng.

Không phải tôi không đoán được chuyện gì xảy ra ở phòng sách. Cái còn lại của tôi chỉ là bản năng mà thôi. Tôi lẩm bẩm nhắc mình phải ghì mình thứ bản năng ấy xuống. Tôi dùng sức siết nắm tay thành nắm đấm, móng tay đâm sâu lòng bàn tay. Rồi tôi xoa hai tay vào nhau liên tục, hít thở thật sâu. Chuẩn bị tư tưởng bất luận nhìn thấy gì cũng không được phép kinh ngạc. Với tôi, đau khổ giống như chết đi được vậy. Tôi dốc toàn lực để kìm nén. Mà thực sự tôi đã kìm nén được.

Tôi trèo lên từng thanh ngang của thang, chẳng qua chỉ là năm sáu bậc mà thôi. Rèm cửa cách bậu cửa sổ một ngón tay. Nước mưa chảy liên tiếp vào mắt, tôi dùng nắm đấm tay liên tục quệt nước mưa, sau đó nhìn xuyên vào khe hở hẹp của cửa sổ, nhìn vào bên giường của phòng sách. Hơi thở bỗng ngừng lại.

Những gì tôi nhìn xuyên qua khe hở đó, thực sự không thể nói ra được.

Tôi thấy Seo Ji-woo, thấy Eun-kyo. Seo Jiwoo để Eun-kyo ngồi dạng chân trên đùi của mình. Không chỉ có Seo Ji-woo, Eun-kyo cũng đang khóa thân. Trong nhà của tôi, trong phòng sách của tôi, trên giường của tôi... Tôi thấy cánh tay khỏe mạnh của Seo Ji-woo ôm lấy eo Eun-kyo đang ngồi trên đùi mình, cũng nhìn thấy lưng của Eun-kyo uốn ra sau và đầu Seo Ji-woo rúc vào lòng Eun-kyo.

Đó mới chỉ là bắt đầu. Tôi không chỉ nhìn thấy nốt ban màu xanh đen ở mông và nhũ hoa bằng hạt đậu, còn nhìn thấy lồng ngực nhấp nhô rất mạnh theo từng nhịp thở hỗn hển của Eun-kyo nữa. Tôi cũng nhìn thấy Seo Ji-woo tham lam, vồ vập, môi thì mút, tay thì xoa. Mắt cậu ta vằn đỏ, đầy tia máu, sáng lấp lánh. Cậu ta còn dùng răng cắn vào cẳng chân của Eun-kyo, cô bé không chịu nổi sự đau đớn đó, quay người lại. A, lúc ấy Eun-kyo thực sự “không chịu nổi sự đau đớn đó” mới quay người lại sao?

Nhưng, đó là tôi nghĩ vậy. Chỉ đành nghĩ như vậy mới có thể cứu vớt tôi. Eun-kyo rõ ràng không muốn, nhất quyết đẩy Seo Ji-woo ra. Nếu tôi không nói “Eun-kyo rõ ràng nói không muốn, nhất quyết đẩy ra” thì làm sao tôi có thể chịu được cảnh tượng như vậy? Tiếng Eun-kyo “kêu lên” làm tôi rùng mình. Cô ấy “đương nhiên” đang phải chịu sự đau khổ đáng sợ. Lúc đó tôi rõ ràng nhìn thấy và cảm nhận được “sự đau khổ đáng sợ phải chịu đựng” đến nỗi “phải kêu lên” của Eun-kyo. Nhưng... không phải tiếng kêu phần nộ, mà là tiếng kêu của trạng thái bị kích thích mạnh mẽ. Chân tôi run lẩy bẩy. Cố gắng lần từng bậc xuống thang, rồi ngồi bệt trên mặt đất ướt sũng nước, lâu thật lâu mà vẫn không thể đứng lên được. Đó là một trận mưa cực kỳ lớn.

Có nhiều chuyện, thật tàn nhẫn khi miêu tả chúng một cách chân thực, sinh động. Seo Ji-woo thậm chí đã dùng tất cả các phương pháp mà đến tưởng tượng tôi cũng không thể

tưởng tượng ra để chà đạp Eun-kyo. Tôi tin là như vậy, và nó lại còn xảy ra trong nhà của tôi, trong phòng sách của tôi, trên giường của tôi. Tôi không phải là người thực hiện sự bạo ngược, cũng không phải chịu sự bạo ngược. Mà tiếp tục miêu tả một cách chân thực về tất cả những gì tôi nhìn thấy trong giây phút ấy mới chính là sự tàn bạo cực đoan được thực hiện bởi những người theo chủ nghĩa hiện thực tàn nhẫn. Một Eun-kyo trong sáng, thuần khiết bị một “cầm thú” có tên Seo Ji-woo từ từ làm cho tan rã, hủy diệt ngay trong phòng sách của tôi, trên giường của tôi, như vậy tôi làm sao có thể miêu tả chính xác, tỉ mỉ được chứ?

Giữa cái chết và tôi trong sự cô độc mà tôi có

Giữa các lý do tuyệt vọng và tiếp tục tồn tại của tôi

Có sự bất hạnh của nhân loại không chính đáng và không thể tha thứ

Có sự phần nộ của tôi

(Trích từ *Sức mạnh của tình yêu* của Paul Eluard⁽¹⁾.)

Sau khi cố gắng lết về phòng, tôi quỳ thụp xuống nền nhà, giờ mới thấm cái lạnh bị ướt mưa, toàn thân nổi da gà. Nhưng lúc này đây, đầu óc tôi không giống như lúc lên xuống thang, nó bình tĩnh kinh người. Tôi tin chắc rằng, mình đang đợi thời cơ. Sau một hồi lâu, bên ngoài vọng đến tiếng mở cửa. “Chỗ cổng chính, có ô.” Giọng nói mơ hồ của Seo Ji-woo vang dội cả ngôi nhà. Không nghe thấy tiếng trả lời của Eun-kyo chỉ nghe thấy tiếng bước chân xuống gác của cô bé, rồi tiếng mở cổng, tiếng đóng cổng. Tai tôi nghe thấy hết tất cả những âm thanh đó một cách rõ ràng. Ngõ ướt mưa sẽ rất tối. Tôi hình như thấy bóng lưng nhỏ nhắn của Eunkyo, người cô bé dường như “bị thương” khắp nơi vậy, đang dốc sức đi lao đảo ra khỏi con ngõ tối đen.

Tôi tin chắc những gì tôi thấy không phải là tình yêu, mà là bạo lực hung tàn đối với tình yêu. Tôi cho rằng đó là tội cần phải bị trừng trị. Tôi tưởng tượng đến “màng trinh” bị rách mà chảy máu. Phần dưới của Eun-kyo “đương nhiên” bị máu làm ướt rồi. Tôi tin là như vậy. Bởi Eun-kyo là “trinh nữ” của tôi mà. Tôi run lẩy bẩy, hai hàm răng cũng va vào nhau cầm cập. Seo Ji-woo – người đã “chà đạp” Eun-kyo một cách tàn bạo đã say khướt, lại vừa được ăn no, vừa được thỏa mãn nên ngủ rất nhanh. Đối với tôi, không có thời gian như ngày hôm nay nữa. Không có hôm nay, cho nên quá khứ cũng xóa hết, tương lai cũng xóa hết. Cuộc thẩm tra đã kết thúc. Năng lực phân biệt đúng sai kém, rối loạn lý tính, bạo lực tàn nhẫn, thêm vào đó còn tội phản bội và nổi loạn, những điều này đều đã được thêm vào bảng tội danh của Seo Ji-woo. Hình phạt đã định, đó là sự phán quyết cuối cùng không thể kháng án bởi bất kỳ lý do gì. Tôi ngồi bất động, kiên trì đợi.

Thời gian hành hình đã đến rất nhanh.

Chìa khóa chiếc xe Ssangyong – “chú lừa” của tôi, và chìa khóa chiếc xe Elantra để song

song trên bàn phòng khách như bạn bè vậy. Tôi nhét chìa khóa vào túi áo, để không phát ra tiếng động khi mở cốp, tôi đi chân đất nhảy qua cửa sổ ra bên ngoài, đèn phòng sách đã tắt, tĩnh lặng, không một tiếng động. Bậc thềm xi măng dẫn đến hầm để xe ô tô bị mưa ướt dầm dề. Hình như mọi kế hoạch đều được định đoạt từ trước đây rất lâu, nên mọi việc cứ xếp hàng tuần tự trong đầu chờ tôi hành động.

Đầu tiên tôi tìm một chiếc búa nhỏ và một chiếc đinh đã gỉ. Chiếc xe Elantra của Seo Ji-woo là kiểu năm 2008, “chú lừa” của tôi là kiểu năm 1993, cách nhau 15 năm. Bởi vậy, bất luận ai nhìn vào, đều cho rằng chú lừa của tôi hợp với việc xảy ra sự cố giao thông hơn. Tôi bước chân trần đến gần xe Elantra của Seo Ji-woo đỗ trước cổng chính, đóng chiếc đinh gỉ vào lốp trước. Ngõ mà Eun-kyo bị tổn thương vừa đi qua rất trống vắng. Tôi nghe thấy tiếng xì hơi rất nhỏ của lốp xe. Khẽ đẩy nhẹ một chút, chỗ cắm đinh rộng hơn một chút, không còn nghe tiếng xì hơi nữa. Hơi trong lốp xe sẽ dần dần xì hết. Tôi nhẹ nhàng mở cốp xe phía sau. Tuy Seo Ji-woo lười biếng sẽ không nghĩ đến việc sẽ phải thay lốp xe dự trữ, nhưng để phòng ngộ nhỡ, tôi phải chuẩn bị mọi thứ thật chu đáo. Lốp xe dự trữ lâu ngày không dùng tự nhiên xì hơi là chuyện bình thường. Tôi xì khoảng một phần ba hơi lốp xe dự trữ.

Sau đó tôi lại vào ga-ra. Không bật đèn.

Để sửa chữa “chú lừa” của tôi, cho dù nhắm mắt lại tôi cũng làm được. Tôi mở nắp mui xe, ngậm chiếc đèn pin cầm tay nhỏ trong miệng. “Chú lừa” lắp động cơ RVH kiểu cũ dành cho năm người ngồi nên cải tạo còn xe sẽ mất công sức hơn. Nhưng, thân xe ngắn, bán kính quay chuyển nhanh, cải tạo tay lái lại rất dễ. Tất cả mọi vấn đề đều tập trung ở phần tay lái. Ra khỏi ga-ra, đi khoảng năm phút là đến đường dốc hẹp dài. Nếu tay lái có vấn đề, tai nạn giao thông là điều không thể tránh khỏi. Hơn nữa, đây là đoạn đường có nhiều đoạn cong nhất, xe sẽ phải rất nghiêng. Dưới ánh sáng đèn pin, trục tròn nối với tua-bin hiện ra, tua-bin có thể làm cho tay lái và chuyển động quay tay lái thành đường thẳng. Các linh kiện này được nối với nhau thành một chỉnh thể bằng đinh vít, khi động lực của tay lái do chuyển động quay biến thành chuyển động đường thẳng, khối kết hợp các bộ linh kiện được nối bởi đinh vít truyền đến bánh xe. Cho nên, chỉ cần một đinh vít nối các linh kiện rơi ra, tay lái liền trở thành vô tác dụng. Tôi quyết định tháo đinh vít nối tua-bin và cần buộc. Tháo nắp vụn ra, sau đó dùng tu-vít xoay đinh vít. Phần thân chiếc đinh vít dài 17mm lộ dần ra ngoài. Không thể tháo toàn bộ ra, tai nạn phải xảy ra sau khi xe xuất phát khoảng mười phút mới thu được hiệu quả mang tính quyết định nhất. Điều quan trọng nhất ở đây là phải dự đoán được chính xác đinh vít tháo ra bao nhiêu milimet mới có thể làm cho tay lái mất đi khả năng điều khiển trong khoảng mười phút sau.

“Xong rồi!” Một lúc sau, tôi tự lắm bầm. Tiếp đó gây ra một lỗ nhỏ ở bình nhiên liệu, để khiến chiếc xe rơi xuống sẽ dễ phát nổ hơn. Chỉ cần một chút xăng rò rỉ thôi, nó nhất định sẽ quện với hơi ga khí thải và nhanh chóng bốc lửa, sau đó sẽ dẫn đến vụ nổ lớn. Vài tiếng sau, cậu ta chắc chắn sẽ bị thiêu thành tro, tro bay khói hủy. Trong lòng tôi thật không dễ chịu. Sự phán quyết cuối cùng đã kết thúc, cho nên tôi không run, tất cả những việc đó chẳng qua chỉ là quyết định thực hiện theo phán quyết mà thôi.

Trong ngày nổ tung, phấn hoa độc rơi xuống

Ai cũng sẽ không nghĩ cách giải câu đố này

Đừng hỏi tôi như câu chuyện đùa

Đáp án thường ở trong tàu chìm đó

(Trích từ *Di thư* của Akira Shimaoka⁽²⁾.)

Tâm sáng sớm, tôi mơ hồ nghe thấy tiếng chuông điện thoại vọng ra từ phòng sách, âm thanh ấy đã đánh thức Seo Ji-woo xuất phát đến cái chết. Sau đó, tôi nghe thấy tiếng cậu ta loạch xoạch dậy đóng mở cửa phòng tắm, tiếng tắm rửa. Tôi vẫn nằm lặng yên, giả vờ say ngủ, nằm lặng yên, kéo cung không có tên quay đầu.

Seo Ji-woo – kẻ đã hẹn trước với cái chết – đi nhanh xuống dưới nhà, mở cổng đi ra. Tôi vẫn không hề động dậy. Ngoài kia vẫn mưa. Khi cậu ta phát hiện bánh trước của xe Elantra bị xịt lốp, liền quay trở lại phòng khách.

“Thầy giáo!” Cậu ta gọi tôi với giọng khàn khàn.

Tôi trầm lặng không nói.

“Thưa thầy, xe của tôi bị xịt lốp, tôi mượn xe của thầy nhé. Trước 10 giờ, tôi sẽ về.”

“Ừ, biết rồi.” Tôi cố ý trả lời với giọng ngái ngủ.

Chìa khóa của xe Ssangyong vẫn để trên bàn phòng khách như cũ. Chẳng hiểu tại tôi quá nhạy cảm hay không mà đến âm thanh cậu ta lấy chìa khóa trên bàn tôi cũng nghe thấy.

“Vậy tôi đi dự tiệc sáng đây, đi một chút rồi sẽ về.” Cậu ta nói.

Tôi không trả lời, nhưng trong nháy mắt, tôi lập tức ngồi phắt dậy.

Đó không phải là ý chí của tôi, là sự xúc động ngoài ý muốn. Tôi nhanh chóng đứng dậy, mở cửa, chạy ra cổng lớn. Đó là hành động không có ý thức. Bỗng nhiên trong nội tâm đang trầm lặng bình tĩnh kinh người kia bắt đầu gõ trống.

“Này!” Giọng của tôi bật ra đanh gọn.

“Gì ạ?” Bởi đã xuống được một nửa hầm để xe, cho nên tôi chỉ có thể thấy phần ngực của Seo Ji-woo, cậu ta quay người lại nhìn tôi.

Cái nhìn của tôi và cái nhìn của cậu ta tạm thời chạm nhau trong khoảng không gian đầy mưa gió.

“Chuyện gì vậy thưa thầy?” Cậu ta hỏi.

Tôi xúc động trả lời: “Không, không có gì.” Lái xe đó đi sẽ chết – câu nói ấy đến cổ họng, cuối cùng tôi lại nuốt xuống.

Cậu ta nghiêng đầu, nhìn tôi với biểu hiện bối rối. Nếu muốn vào thành phố trước tám giờ, không có thời gian thừa nữa, kẻ tử tù lập tức bước nhanh xuống bậc thang.

Tôi nghe thấy tiếng xe Ssangyong khởi động, nghe thấy tiếng nó đi ra khỏi ga-ra. Tôi lao đảo ngồi bệt xuống đất bên cổng lớn. “... Ngu xuẩn”. Tôi buột miệng nói ra câu đó. Bởi quá ngu xuẩn, kẻ tử tù đã không hiểu được tín hiệu được truyền ra từ ánh mắt của tôi.

Louis 16 đưa cho người đàn ông kéo mình ra bãi tử hình một bức thư, đó là bức thư ông ấy gửi cho vợ trước lúc chết. “Làm ơn chuyển bức thư này cho vợ tôi, nhờ anh đấy.” Người tử tù khổ sở van nài, nhưng kẻ hộ tống lại lắc đầu lạnh lùng nói. “Tôi đến đây không phải để anh sai phái, mà để đưa anh đến đoạn đầu đài!”

Không cần phải dẫn việc này ra để biện giải, nó đi ngược lại với sự tuyên cáo mà tôi kiên định. Tôi muốn cuối cùng dành cho cậu ta một sự thỏa hiệp nào đó. Nếu cậu ta muốn, tôi cũng có thể vui vẻ chuyển “thư” mà cậu ấy muốn gửi, thậm chí cũng có thể chấp nhận kiến nghị mà cậu ấy yêu cầu hoãn thời gian hành hình.

Nhưng, cậu ta đã quá “ngu xuẩn”, đến sự thỏa hiệp cuối cùng tôi định dành cho, cậu ta cũng không nhận thức được. Cảm giác của cậu ta thật đơn thuần, chỉ là có sự phản ứng đối với cuộc sống hằng quen thuộc ấy, nhàm chán, giống như đã chết rồi vậy. Cậu ta chẳng qua chỉ kêu la theo thói quen mà thôi, tuyệt đối không hiểu được Joek-yo, không hiểu được sự tĩnh lặng, bởi vậy mà cậu ta không thể thành nhà thơ, và đương nhiên cũng không thể nhận được tín hiệu cứu viện mà tôi phát ra. Tôi phải làm thế nào mới có thể cứu một kẻ ngu xuẩn mà không phải là nhà thơ như cậu ta từ trong cái chết chứ?

Chó sủa điên cuồng trước ánh trắng, đó là vì buồn chán

Bạn gào thét ở trên đời, đó là vì sợ

Bạn gào thét ngày hôm nay còn nhiều hơn chó

(Trích từ tập thơ *Núi chuyển, nước không chuyển*.)

Luật sư Kyu (phần 6)

Công việc trùng tu ngôi nhà của nhà thơ Lee Jeok-yo thành nhà tưởng niệm đang được tiến hành một cách hùng hực đầy khí thế. Tôi và Eun-kyo đứng cạnh nhau nhìn xung quanh. Đúng lúc đó một viên chức của Ủy ban nhân dân thành phố cũng đến.

“Có bản thảo để lại của nhà thơ Lee Jeok-yo không?” Tôi hỏi.

“Trong mục lục di vật được sắp xếp lại không có. Chúng tôi định phân loại các di vật kỹ càng một lần nữa, nhưng hình như cũng không có. Bởi các nhà báo rất quan tâm đến các tác phẩm để lại, cho nên chúng tôi cũng đang cho kiểm tìm.”

“Vậy sẽ công khai như đã dự định phải không?”

“Đương nhiên, bởi đây là việc mà Chủ tịch Ủy ban nhân dân thành phố quan tâm, nên mọi việc sẽ phải tiến hành như dự định.” Ánh mắt của viên chức Ủy ban nhân dân thành phố bất giác chuyển sang Eun-kyo.

Cô ấy có việc phải đến trạm xe bus, nên tiện đường ghé qua đây. Tôi lập tức đưa cô ấy rời xa nơi đó. Sắp đến trạm xe bus cuối cùng. Phòng kiểm tra xe ở kế bên trạm xe bus.

“Người thanh niên đang kiểm tra xe bus phía bên kia chính là người tôi gặp hôm nọ.” Eun-kyo nói.

Người thanh niên đó đã kiểm tra xong, đi vào văn phòng. Mặc dù công ty xe bus xây phòng kiểm tra chỉ kiểm tra xe bus, nhưng nghe nói vẫn kiểm tra cả xe thường. Người thanh niên đó lập tức nhận ra Eun-kyo: “Cô cũng đến à?”

“À, chẳng phải anh chính là người đã nói với tôi về việc chiếc xe Ssangyong đó sao? Ngài luật sư đây muốn xác nhận lại một chút.”

“Luật sư? Vụ tai nạn chiếc xe Ssangyong đó có vấn đề gì sao?” Người thanh niên chuyển ánh nhìn sang tôi.

“Chỉ là... có một số việc cần phải xác nhận một chút.”

“Có điều gì tôi đều đã nói với cô này rồi.”

“Vậy nhờ anh nói lại một lần nữa.”

Người thanh niên đó xác nhận lại về biển số xe, sau đó vào phòng kiểm tra xe, một lúc sau lấy ra một tập tài liệu dày có biểu tượng màu đen.

“À, ở trong này. Bởi công ty đang vận hành, cho nên tất cả đều có ghi chép. Chiếc xe đó, tôi cũng đã nói với cô này, lúc bảy giờ mười phút ngày 23 tháng Chín năm ngoái đã vào đây

kiểm tra tay lái. Bởi lúc đó là sáng sớm, trời lại mưa, nên bây giờ tôi vẫn còn nhớ, người lái xe nhờ chúng tôi xem tay lái và phanh xe.”

“Có vấn đề sao?”

“Theo ghi chép ở đây, đỉnh vít vòng bị truyền lực cho tay lái gần bị rơi ra, cho nên tôi đã cho vặn chặt vào.”

“Nếu đỉnh vít đó bị rơi hẳn ra ngoài thì sẽ thế nào?”

“Nếu vậy lực của tay lái không thể truyền đến bánh xe nữa, bánh xe sẽ chuyển động tùy ý. Trường hợp đỉnh vít chỗ đó bị rơi ra, nếu cứ tiếp tục điều khiển xe đi tiếp, không hết đường dốc kiểu gì cũng sẽ gặp sự cố.”

“Cái đỉnh vít đó có thể sẽ tự tuột ra được không?”

“Không thể.” Người thanh niên lắc đầu. “Vì phía trên đỉnh vít còn có nắp vít ngăn không cho nó rơi ra. Nên việc này rất khó nhìn nhận là tự nhiên rơi ra được.” Ánh mắt của người thanh niên trở nên tối sẫm. Anh ta hình như càng nhớ lại rõ hơn việc ngày hôm đó. “Người lái xe đến hôm đó còn nói như thế này. ‘Một người tôi rất yêu quý cho mượn xe, nhưng tôi cảm thấy bất an nên mới đến.’ Tôi ngủ ở đây, cậu ta đã đánh thức tôi. Tuy rất mệt nhưng hình như cậu ta rất bồn chồn, cho nên tôi mới kiểm tra cho anh ta một chút.”

“Người lái xe thực sự nói những câu như vậy sao? Nói là người mình yêu quý?”

“Đúng vậy, tôi nhớ rất rõ. Tôi cũng cảm thấy rất buồn, hình như ai đó đã cố vặn đỉnh vít thì phải, thế rồi cậu ta đột nhiên bật khóc.”

“Khóc?”

“Nghĩ nếu thực sự là người mình yêu quý làm như vậy, làm sao lại không khóc được chứ? Mãi đến khi lái xe đi rồi, cậu ta vẫn còn khóc. Trời vẫn còn mưa, tôi thấy thật đáng thương.”

Khi Seo Ji-woo biết nhà thơ Lee Jeok-yo đã cải tạo lại xe, cậu ấy đã cảm nhận được sự tác động, đồng thời cảm nhận được sự đau đớn sâu sắc khi mình hoàn toàn bị vứt bỏ. Từ việc cậu ấy khi lái xe đi vẫn còn khóc cho thấy, có lẽ trong giây phút xe tải lớn vượt qua đường ranh giới, nước mắt đã che mất tầm nhìn, không kịp thời nhìn rõ hoặc không kịp ứng phó lạnh lẽ, khả năng này cũng rất lớn. Khóc khi đang lái xe – chỉ bằng thà cứ lái xe đi như vậy mà chết khi không biết việc gì. Có lẽ cậu ấy đã nghĩ đến điều ấy. Kết quả “nước mắt” đã đẩy cậu ấy đến với cái chết.

“Anh có nói những điều này với cảnh sát không?” Tôi hỏi.

“Cũng không thấy ai đến điều tra, tôi nói việc này với ai chứ?” Giọng của người thanh niên trở nên bực tức.

“Còn có việc gì khác anh chưa nhớ ra không?”

“Tin tức về vụ tai nạn sau này tôi mới nghe đến. Nghe nói chiếc xe đó sau khi bị lật xuống vực lập tức bị nổ. Nghe xong việc đó, tôi còn ‘ói’ lên một tiếng.”

“Tại sao?”

“Đó là vì trong nắp trước của chiếc xe có mùi xăng, điều đó có nghĩa một chút xăng đã bị chảy ra bên ngoài. Bởi mùi xăng xộc lên, tôi cũng đã thông báo cho cậu ấy xem, nhưng cậu ấy lại nói không sao, còn vừa khóc vừa lắc đầu, sau đó rời đi. Tôi nghĩ nếu chỉ bị rò rỉ một chút, khi vận hành bình thường cũng sẽ không thành vấn đề, nên tôi cũng nói việc đó để làm sau, chiếc xe nổ là vì chỗ đó gây nên đấy.”

“Tin tức nói chiếc xe Ssangyong đó vì tránh xe tải vượt qua đường ranh giới mới xảy ra sự cố, anh không nghe thấy tin tức của chiếc xe tải lớn đó sao?”

“Không thấy. Lúc đó khu vực này đang xây dựng khá nhiều, bình thường có rất nhiều xe tải chở vật liệu đi qua.”

Không có gì để hỏi thêm nữa rồi.

Người đàn ông ở trong tiệm giặt khô chứng kiến vụ tai nạn không có nhà. Mà thật ra cũng chỉ là muốn xác nhận chuyện Eun-kyo nghe được, nên tôi không nhất thiết phải đi gặp người đó. Khi đi qua đoạn đường dốc, tôi nhìn lại hiện trường sự cố. Đó là đoạn đường vừa hẹp vừa dốc, lan can xi măng sau khi xảy ra sự cố người ta mới xây. Người lái xe tải xoay tay lái với biên độ quá rộng ở chỗ rẽ, mới dẫn đến việc lấn sang làn đường đối diện. Bởi sợ nên tài xế đã bỏ trốn sau khi sự việc xảy ra, đến nay vẫn không tìm được, và có lẽ cũng không cần thiết phải tìm nữa.

Nhà thơ Lee Jeok-yo muốn gọi anh Seo Jiwoo đang trên đường đi đến cái chết vào sáng hôm ấy lại, ông ấy đã hét lên một tiếng “Này!” Nhà thơ viết, ánh mắt của ông ấy và Seo Ji-woo “gặp nhau trong giây phút ngắn ngủi giữa cơn mưa”. Chắc hẳn sau khi Seo Ji-woo khởi động xe Ssangyong, lái khỏi ga-ra, từ trong ngõ đi ra cũng sẽ nghĩ đến dáng vẻ nhà thơ tần ngần đứng gọi mình lần cuối. Tại sao thầy giáo lại gọi mình? Ánh mắt thầy hình như chất chứa đầy sự đau khổ, ánh mắt ấy ẩn chứa điều gì nhỉ? Có lẽ Seo Ji-woo đã tự hỏi rất nhiều lần. Cho dù cần phải đến đúng hẹn buổi tiệc sáng, nhưng cậu ta vẫn kiên quyết phải đánh thức anh thanh niên trong phòng kiểm tra xe, điều đó cho thấy, nhất định cậu ta đã phát giác ra sự cảnh báo trong ánh mắt của nhà thơ Lee Jeok-yo. Chắc hẳn lúc đó cậu ấy cũng biết lớp xe của mình bị xit không phải do ngẫu nhiên. Cuối cùng cậu ấy cũng đã nhận được sự xác nhận khi kiểm tra phụ tùng, tay lái. Đó là chứng cứ để chứng tỏ thầy đã từ bỏ triệt để mình, tín hiệu ấy đã rõ ràng hơn rồi. Tín hiệu đó muốn nói, những năm tháng còn lại không thể khôi phục mối quan hệ với người thầy “yêu quý và tôn kính nhất trên đời” này được nữa.

Đến khi gần mất, nhà thơ Lee Jeok-yo vẫn tin rằng mình đã giết Seo Ji-woo. Bởi sau khi

Seo Jiwoo lái chiếc xe Ssangyong của nhà thơ đi chưa đến ba mươi mấy phút, nhà thơ đã nghe thấy một tiếng nổ cực lớn. Đó không phải là tiếng sấm, nhà thơ đã nhận ra đó là thời khắc “chú lừa” của mình và Seo Ji-woo cùng đi đến kết thúc. Nhà thơ viết, khi nghe thấy tiếng nổ, ông ấy đang đứng trên ban công nhìn dãy núi phía trước bị che phủ bởi mưa mù, lúc đó lập tức trước mắt ông ấy bỗng nhiên có một vầng đen tối phủ chụp xuống, không nhìn rõ thứ gì nữa.

Lúc đó, bệnh viêm võng mạc biến chứng từ tiểu đường của nhà thơ đã trở nên rất nặng, cho nên tôi không cho là có chuyện này, nghe xong cũng để đấy. Nhưng nay nghĩ lại, đó là lời nhà thơ tự nói rõ tình trạng tâm lý mà bấy lâu ông ấy giấu kín. “Giây phút ấy, hình như mắt tôi đã hoàn toàn không nhìn thấy gì nữa!” Nhà thơ Lee Jeok-yo bổ sung. Nhà thơ từ chối tất cả các liệu pháp điều trị, chỉ lấy rượu làm thuốc chữa cho mình, có lẽ lúc đó ông ấy đã quyết định dùng phương pháp tự hành hạ để “xử tội” chính mình.

Tôi thở dài. Trong buổi sớm quyết định vận mệnh của hai số phận ấy, nhà thơ đã xúc động chạy ra gọi tiếng “Này!” Lúc đó chắc chắn Seo Ji-woo hiểu được “tín hiệu” của nhà thơ chuyển đến bằng ánh mắt. Seo Ji-woo không phải là người “ngu xuẩn”, không thể trở thành nhà thơ. Người sai không phải Seo Ji-woo, mà là nhà thơ. Nhà thơ Lee Jeok-yo muốn “hoàn toàn phạm tội một cách thành công” đã thất bại rồi.

“Bây giờ tôi cũng phải đọc bút ký của ông nội.” Eun-kyo nói.

Cô ấy mặc chiếc quần bò có thêu và áo phông màu vàng, đúng là bộ quần áo mà nhà thơ Lee Jeokyo mua cho hôm đi nhà hàng canh khoai tây. Vẻ đẹp rạng rỡ “sáng như ánh nắng ban mai” được nhà thơ miêu tả chính là bộ quần áo ấy.

Không phải là “muốn đọc”, mà là “phải đọc”, xem ra, cô ấy có vẻ rất kiên quyết. Có lẽ khi đọc cô ấy cũng sẽ cảm thấy tổn thương, nhưng tôi không có lý do từ chối yêu cầu ấy. Hơn nữa, trong bút ký ấy còn có hai phần là thư viết cho cô ấy.

Thời gian hẹn đàm phán pháp luật đang đến gần. Nhưng tôi vẫn chờ Eun-kyo về văn phòng luật sư.

“Tai nạn của anh Seo không phải do ông nội gây ra, việc này là chính xác. Như vậy liệu có phải công khai bút ký của ông nội không?”

“Tôi là luật sư, mà những Ủy viên hoạt động trong phòng kỷ niệm sự nghiệp cũng đều biết đến sự tồn tại của cuốn bút ký. Thực hiện theo di thư của nhà thơ Lee Jeok-yo đương nhiên là nghĩa vụ của tôi. Nhưng bây giờ, sau khi biết được chân tướng, cần phải nói rõ hơn một chút về vụ tai nạn Seo Ji-woo.”

“Cho dù nói rõ ngọn nguồn của vụ tai nạn thì mọi người cũng sẽ không tin. Nếu trong bút ký viết ông nội đã cải tạo xe khiến tai nạn xảy ra, chắc chắn mọi người sẽ chỉ xoáy xung quanh chủ đề ấy.”

“Đúng là không phải chuyện dễ dàng, ngày mai có hội nghị về hoạt động tưởng niệm,

chúng tôi phải đưa ra quyết định, nhưng vẫn còn có vấn đề luân lý của luật sư nữa.”

“Tại sao ông nội lại cho công khai bút ký?”

“Cô đọc sẽ biết mà.”

“Không phải cháu không muốn cho công khai, chỉ là cháu không chịu nổi khi mọi chuyện của ông nội trở thành chủ đề nói chuyện trong lúc rỗi rãi của mọi người.”

“Cho dù công khai cũng sẽ không xúc phạm, quấy rầy đến chuyện riêng tư của cô đâu. Tôi sẽ tuân thủ cam kết lần trước, sẽ không để cuộc sống ở trường đại học của cô bị ảnh hưởng.”

“Không phải cháu lo lắng vấn đề của bản thân. Mà chính xác là ông nội và anh Seo, hai người họ yêu thương sâu sắc lẫn nhau, không có chỗ trống để cháu xen vào! Cháu cảm thấy có cảm giác bị loại trừ!”

Giây phút ấy, tôi cảm nhận một cách chính xác câu nói của Eun-kyo mới là chìa khóa bản chất nhất, hạt nhân nhất để giải tỏa mối quan hệ đầy bi kịch giữa nhà thơ Lee Jeok-yo và tác giả Seo Ji-woo. Cảm giác những điểm nghi hoặc bỗng chốc được giải tỏa toàn bộ.

Trường đại học mà Eun-kyo đang theo học hiện ra ở cửa sổ xe bên phải. Đám sinh viên trẻ trung đang tụm thành từng nhóm lần lượt đi ra từ cổng.

“Đại học, thật không giống với những điều cháu tưởng tượng.” Eun-kyo mãi bây giờ mới lên tiếng: “Thời gian đầu bạn tôi mất tôi mũi, khi lấy lại được tinh thần rồi, kỳ thực thấy cái gì cũng không phải. Tại sao cứ chỉ lo học hành bặt mạng như vậy? Bạn bè cháu đều hỏi hận cả. Cháu cũng vậy.”

Xe đi qua cổng trường. Cô ấy thò đầu nhìn vào trong sân, nói một câu không ăn nhập. “Cháu... à... chú luật sư, cháu đang viết... thơ.”

“Thơ?” Tôi rất kinh ngạc, quay đầu nhìn cô ấy. Lúc này tôi mới biết tại sao càng ngày cô ấy càng sâu sắc. Cô ấy yên lặng nhìn vào khoảng không xa xăm phía đối diện trường đại học.

“Cháu cũng không biết. Khi học trung học cháu còn muốn học múa, thế mà có một hôm phát hiện mình đang viết thơ một cách điên cuồng, một người đến thơ là cái gì cũng không biết, thế mà lại viết thơ, có buồn cười không?”

“Không buồn cười!”

“Có lúc... cháu rất ghét ông nội...” Câu cuối của cô ấy, cố gắng lắng tai nghe lắm tôi mới nghe được.

Đang ở gần tòa nhà văn phòng luật sư. Hôm nay là một ngày đẹp trời.

Bút ký của thi nhân

Bức thư cuối cùng viết cho Eun-kyo

Tôi đã mua xong chiếc vé xe ngựa hẹn trước đến với cái chết.

Nghe tôi này, “trinh nữ” của tôi – Han Eun-kyo. Tôi qua, trong mơ, tôi đã đến chỗ bán vé ở một thế giới khác để định ngày chết. “Nếu có thể, tôi muốn được ngồi trên xe ngựa ngay ngày hôm nay.” Tôi vừa nói vậy, người bán vé liền mỉm cười trả lời. “Vẫn còn nhiều hành khách đang đợi kia kìa.”

Người bán vé mặt dài, tai cũng dài, giống hệt một chú lừa. Anh ta trông rất buồn cười, tôi không nhịn được liền cười phá lên.

“Chúng tôi không thể phát vé theo nguyện vọng cá nhân, nhưng chúng tôi có thể đăng ký tên ông vào danh sách những người đợi xe.”

Nghe anh ta giải thích xong, tôi rất bức tức. Cả đời đã phải xếp hàng, lẽ nào ở đây tôi cũng phải vậy sao?

“Nếu muốn, chúng tôi có thể bán cho ông các loại công cụ. Có rất nhiều dao và súng các loại, cả dây thừng ni-lông, dây thừng lụa, loại rẻ còn có lưỡi dao cạo. Nhưng một khi đến đây chịu xét xử, thì ông sẽ không nhận được sự xét xử chính thức của chế độ tam thẩm⁽¹⁾ được tôn kính. Dù vậy, ông vẫn còn muốn sử dụng công cụ nữa chứ?” Người bán vé bổ sung thêm.

Tôi lắc đầu. “Không, tiếp tục đợi là được chứ gì? Được xét xử chính thức vẫn hơn.” Người đó nhún vai, tôi lại không nhịn được, cười phá lên. Bởi tại người bán vé dài quá, cứ đứng đưa theo gió.

“Cười gì vậy?”

“Anh... ha ha... trông giống chú lừa.”

“Quạ cười lợn đen. Ha ha, câu tục ngữ này ở chỗ các ông cũng dùng đấy.” Người bán vé nhìn tôi, phá lên cười to còn khủng khiếp hơn tôi.

Dù thế nào, tên của tôi cũng đã đăng ký trong danh sách người đợi xe rồi. Cứ đợi thế, trước khi mùa xuân đến rất có thể tôi cũng có thể được ngồi lên xe ngựa. Trong thời gian ngồi đợi, tôi nghe thấy mọi âm thanh của thế giới, thường là tiếng cười, giống như nhà thơ người Pháp - Henri Michaux⁽²⁾ vậy.

Khi thời thanh niên kết thúc, tôi lạc vào một ao đầm nào đó, chỗ nào cũng phát ra tiếng gào thét. Có người nói với tôi: “Nếu không có dũng khí tự gào thét với mình, vậy có nghĩa

là ông cũng không thể hiểu được tiếng gào thét ấy, cho nên giờ hãy gào thét lên đi.” Nhưng tôi không thể gào thét được.

Mấy năm qua đi, tôi trở nên vững chắc hơn trước. Tôi nghe thấy có tiếng gì đó kêu kẻo kẹt. Chỗ nào cũng có thể nghe thấy âm thanh kỳ dị đó. Tôi cũng muốn phát ra âm thanh ấy, nhưng đó không phải tiếng kêu mà cứ mím hai môi lại là có thể phát ra được.

Âm thanh kêu kẻo kẹt ấy kéo dài hơn hai mươi năm. Tất cả các vật thể đều phát ra đủ thứ âm thanh, đến tiếng gào thét cũng nghe càng ngày càng rõ. Tôi bắt đầu cười lớn. Giờ đây tôi đã mất hy vọng, bởi vậy trong tiếng cười của tôi có các kiểu tiếng gào thét, có cả tiếng kêu kẻo kẹt. Cứ thế, tôi vừa tuyệt vọng đồng thời cũng rất thỏa mãn.

Nhưng tiếng gào thét không dừng lại, tiếng kêu kẻo kẹt cũng không dừng lại, tiếng cười của tôi cũng không thể dừng lại được. Cho dù khi cười cũng có cả những nỗi khổ đau, nhưng vì sự thỏa mãn của nội tâm, đành mang các âm thanh ấy vào trong nụ cười.

Thế giới đáng ghét này, thời gian trôi đi như vậy. Thời gian, hiện tại cũng đang trôi đi...

(Trích từ tác phẩm *Tiếng kêu kẻo kẹt* của Henri Michaux.)

Hôm nay cô mua một bó hoa sao đến tặng tôi. Tôi mơ hồ chỉ nhìn thấy bóng dáng mờ mờ của nó.

“Ông nội... ông xem này. Cứ nhìn hoa sao là cháu lại nghĩ ngay đến dải ngân hà.”

“Dải ngân hà kia đây!” Giọng tôi đục ngầu.

Tôi ngồi trên giường bên phòng sách, cô ngồi trên ghế của phòng sách. Giữa cô và tôi có một chiếc rèm mỏng tết bằng lau. Mười mấy ngày trước, tôi đã tự tay treo nó lên để che đi cái giường.

“Nếu cuốn rèm lên hoặc đi qua cái rèm đó, tôi sẽ không bao giờ gặp cô nữa!” Chiều hôm đó tôi đã dọa cô như vậy.

Cô vừa dẫu môi vừa nói: “Cái gì ạ, thật trẻ con!”

Từ hôm treo rèm, hôm nay là lần thứ ba tôi gặp cô.

Khắp mặt tôi chỉ chút những biểu hiện của bệnh tật, trông xấu hơn ai hết. Không chỉ là vết đồi mồi, tóc rụng từng nhúm nhỏ, mà mặt cũng phù lên, hố mắt sâu trũng. Bác sĩ nói khối u đã di căn đến gan. Không chỉ bệnh suy thận, mà bệnh viêm võng mạc biến chứng của tiểu đường cũng đang dần nghiêm trọng, đến mức nhìn mọi thứ đều rất mơ hồ, phải đeo chiếc kính mới lắp mới có thể cố nhìn rõ nét chữ. Bác sĩ cảnh cáo có thể sẽ hoàn toàn không nhìn thấy gì, điều đó có thể rất nhanh chóng sẽ xảy ra thôi. Không thể nhìn thấy cô, thậm chí không thể viết thư cho cô. Nhưng tôi vẫn khẳng khái từ chối tất cả mọi phương

pháp trị liệu.

“Ông chỉ cần kê cho tôi chút thuốc giảm đau. Bệnh mà, có phương pháp chữa tại nhà.” Tôi cười nói với bác sĩ. Phương pháp chữa tại nhà của tôi là rượu. Uống rượu mỗi ngày, tình trạng sức khỏe của tôi đương nhiên sẽ xấu đi nhanh chóng. Cảm nhận được mình suy sụp, tôi lại rất vui. Bởi vì “xét xử” bản thân chính là tuyên cáo cuối cùng của tôi trong đời. Chỉ là để Eun-kyo trông thấy hình dáng xấu xí của mình, tôi đau lòng lắm. Cô ấy rức rở hơn tất cả ánh mặt trời trên cõi đời này, làm sao tôi có thể để cô ấy nhìn thấy dáng vẻ ngày càng trở nên xấu xí, tàn tạ của mình được chứ?

“Đề hoa này ở đầu giường của ông nội, ông sẽ coi nó như cháu ở bên nhé.”

Cô cắm hoa sao vào bình, đưa đến bên rèm. Tôi nhận lấy, đề hoa ở đầu giường.

“Hoa sao biểu thị cho trái tim trong sáng, sự hứa hẹn, niềm vui đây.”

Tôi định nói hoa sao màu trắng còn tượng trưng cho cái chết... nhưng lại thôi. Tôi không muốn làm hỏng ngôn ngữ hoa đáng yêu của cô.

“Hôm nay ở trường có một chuyện buồn cười lắm. Ông biết biệt danh ‘vật áo lộ ra’ không, ha ha, là chủ nhiệm lớp chúng cháu...”

Cô ấy nói riu rít như chim sơn ca vậy, nói đủ thứ chuyện, từ chuyện xảy ra ở trường học, đến những người bạn, về mẹ và em gái... Tôi cứ lặng yên nghe. Cô có biết không? Từng lời nói của cô khi truyền vào trong tai tôi, hình thành sự cộng hưởng, biến thành bài hát hay nhất trên thế gian này.

Nếu không tin tình yêu, có ai sẽ đi thờ phụng giọt sương sớm

Ánh nắng ban mai soi qua em chiếu vào mỗi góc của thế giới

Đèn lồng trong nội tâm tôi đào thành sào huyệt

Mà không biết con chim mỗi tối đều sẽ rời xa

Cuối đường bờ biển

Tiếng kêu nào đó đang lặp lại

(Trích từ tập thơ *Núi chuyển, nước không chuyển*.)

“Ông nội, ngày mai cháu chuyển nhà.” Khi mặt trời hơi chệch phía tây, cô nói như vậy. “Mùa xuân sẽ có người xây biệt thự ở khu nhà cháu, chúng cháu sẽ dọn đến gần nhà tắm, chỗ mẹ làm việc.”

“Thế cũng được, có điều cô phải đi học xa.” Tôi lén nhìn phía bên kia rèm cửa, cô đang

xoa hai tay.

“Hiện nay, cũng sắp vào năm thứ ba trung học rồi, cháu sợ... không thể đến chỗ ông nội thường xuyên như bây giờ được.”

Câu nói mà tôi quyết tâm nói ra, cô đã nói trước.

Hôm ấy, trước khi cô đến, tôi đã hạ quyết tâm, kể từ giờ dứt khoát không cho cô đến nữa. Tôi định nếu cô không nghe lời, tôi sẽ đóng đinh ở cổng lớn để ngăn cô đến. Không, chuyện đóng đinh ở trên cổng lớn không phải là lần đầu tiên, sau khi Seo Ji-woo chết, kế hoạch đầu tiên mà tôi nghĩ đến là phải đóng đinh ở trên cổng lớn. Tôi đã là ông lão “dị hình” hay “tội phạm” rồi, đáng để người đời xa lánh. Cho nên, tôi chỉ chưa đóng đinh trên cổng lớn mà thôi, thực ra tôi đã hoàn toàn giam mình rồi. Cô là người khách duy nhất, nếu cô không đến, cũng không có ai đến cả, cho nên cũng không cần thiết phải đóng đinh nữa.

Nhà đã biến thành nấm mồ của tôi.

“Cho dù cô đến tôi cũng không có nhà. Tôi đang định đi bệnh viện hoặc đi viện dưỡng lão.” Tôi nói.

“Ông định đi đâu?”

“Sau này tôi sẽ gọi điện nói với cô.”

“Ông định vứt bỏ cháu qua một bên sao?”

“Không phải, cô về đi. Tôi mệt, phải nghỉ ngơi rồi!”

Sắc trời tối dần. Cửa sổ phía tây ánh lên màu đỏ. Chính từ cửa sổ ấy, tôi nhìn trộm thấy Seo Jiwoo và cô đang khóa thân ôm nhau.

“Ông nội, ông đưa tay ra xem.” Lặng yên một hồi, cô mở miệng nói.

Tôi lắc đầu lặng yên không nói.

“Đưa ra đây, ông nội!”

“Không rửa tay... tay rất đen.”

“Vậy hãy đưa bàn tay đen chưa rửa của ông ra đây.” Cô cố chấp nói.

Rất nhanh rèm cửa bị vén lên, tay của cô thò vào bên này rèm. Tôi dờ ra nhìn. Bàn tay ấy giống như người yêu lâu ngày vậy, đầy những hồi ức.

Hôm đầu tiên cô đến nhà tôi ngồi ở trên ghế ngủ, tay của cô đặt rất tự nhiên trên tay vịn của ghế. Tôi vẫn còn nhớ tĩnh mạch đang chảy và động mạch hơi nhô lên trên mu bàn tay cô làm tôi tràn đầy cảm xúc. Bàn tay thon dài lướt trên kính cửa sổ nhà tôi đã từng bị bàn

tay to của tôi bọc lại, bàn tay nhỏ nhắn đã từng kẹp trong cánh tay tôi, đã từng làm cho ông già như tôi máu nóng sục sôi. Tay cô thon nhỏ, trắng, rất mát mà lại rất mềm, giống như James Joyce đã miêu tả, đó là “ngà voi trắng mát, lại mềm mại”.

Không thể phân biệt như vậy được

Tay của tôi nắm lấy tay em

Nên khóc hay như thế nào nhỉ

Tôi cũng vậy và em cũng vậy

Nhưng vẫn chưa chìa bàn tay ra

Thực tại em cũng không thể vậy.

(Trích từ tác phẩm *Bàn tay* của Park Namsu⁽³⁾.)

Tôi có chút xúc động. Chỉ một lúc sau, tôi giờ bàn tay đầy vết chàm tuổi già, vừa đen lại vừa gầy khô giống như gỗ chết nắm lấy tay của Eun-kyo.

“Cháu nhớ lúc ngồi tại mỏm đá ở trên núi, ông nội đã nắm chặt tay cháu, lúc đó cháu đã gọi tay ông là ‘chiếc bọc nhỏ’ mà?”

“...”

“Như thế này này...”

Cô giờ từng ngón tay của tôi ra, đặt nắm tay của cô vào lòng bàn tay tôi, sau đó lại cụp từng ngón tay của tôi lại, nắm trọn lấy bàn tay của mình. Nắm tay nhỏ nhắn của cô bị nắm trọn bởi “chiếc bọc nhỏ” của tôi một cách vừa vặn và hoàn mỹ. Chúng ta ngồi lặng yên không nói một lời lâu, mãi đến khi hoàng hôn bên cửa sổ phía tây chuyển sang màu nâu sẫm. Từ bàn tay cô, tôi cảm nhận được nhịp đập rất mạnh mẽ.

“Cháu à, sau này cũng muốn được như bàn tay này, đã từng như vậy với ông nội.”

Lúc này tôi mở “chiếc bọc nhỏ” ra. Rèm lại buông xuống, ngăn cách bàn tay cô và bàn tay tôi.

“Tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Giọng nói mơ hồ ấy là lời cuối cùng của chúng ta. Cô bước xuống bậc thang, mở cổng lớn đi ra. “Thình thình thình” tiếng bước chân của cô đi trên cầu thang gỗ rất lâu sau vẫn còn vọng vọng bên tai tôi.

Có lẽ cô cũng phát giác, sau khi Seo Ji-woo chết, ngày nào tôi cũng sống qua ngày cùng rượu shochu, cả rượu tây nữa. Trong nhà chỗ nào cũng lẫn lóc những vỏ chai rượu. Đa số đều là rượu của Seo Ji-woo mua đến. Lẽ nào cậu ta cũng dự kiến được cả việc này sao? Có rượu là đủ rồi. Rất lâu rồi tôi không có đồ nhắm rượu, cũng chẳng buồn nấu cơm nữa.

Rượu là thuốc độc, dùng sự tê tê cay cay của nó để kìm nén khổ đau, nó lại là thứ thuốc rất tốt. Tôi không chỉ từ chối thuốc, mà từ chối cả việc điều trị lọc máu cũng từ chối. Bởi không có người nhà, nên tất cả việc này đều do một mình tôi quyết định và được tiến hành một cách thoải mái. Khổ bao nhiêu, đau thế nào đều dùng rượu và moocphin để chấm dứt. Uống thế nào cũng không say. Cả ngày tôi ngồi thien nhìn ra bụi cây ngoài cửa sổ, đợi thời gian trôi đi. Khi quá đau khổ, tôi cũng sẽ nằm xuống. Chưa đến một tháng, người tôi gầy đi một nửa.

Tôi cảm giác là vậy. Tuy khát vọng sâu sắc của tôi đối với cô vẫn chưa hoàn toàn giảm đi, nhưng, không còn ham muốn nóng bỏng như trước đây nữa, Đồng thời, sự hứng thú đối với cuộc sống cũng giảm dần. Tôi không nghe điện thoại, chuông cửa reo cũng không mở cửa. Tôi nói với mọi người mình về quê tỉnh dưỡng. Toàn bộ cỏ trong sân đã chết héo khô rồi.

Mùa thu qua đi như vậy, bụi cây mỗi ngày một trở nên xơ xác. Nó xơ xác như chủ nhân như nó vậy, bước những bước chân thư thả, chiếm lấy toàn bộ trái tim tôi. Bóng tối trườn như rắn theo chân núi đến vây quanh nhà tôi. Trên đời này không có xa có gần nữa, cuộc sống trước đây của tôi cũng đều bị lau đi. Từng cơn gió nhẹ quét qua người tôi, cứ qua một cơn, tôi lại nghe thấy đằng xa có ai đang thổi sáo.

Nhìn lại, cuộc sống của tôi cô đơn hơn ai hết, tình yêu lần đầu cũng là lần cuối cùng của tôi cũng đã trở nên vô vọng. Bởi vậy, tôi nghĩ xác thịt của tôi đã đến lúc phải thối rữa như hoa quả rồi. Hoa quả đã thối, cuối cùng hạt lộ ra chính là chết.

Tôi chỉ đang đợi cái chết mà thôi. Nếu có thể, tôi rất hy vọng có thể số đợi xe của tôi được gọi sớm. Nếu dùng rượu shochu có thể hỏi lộ người bán vé xe ngựa đi sang thế giới bên kia thì tốt biết nhường nào! Người bán vé có tai giống chú lừa ấy thường ở trong giấc mơ của tôi đã nhận rượu shochu của tôi. “Uống ngon quá.” Anh ta chỉ nói vậy. Mỗi ngày như thế, tôi lại sẽ uống rất nhiều rượu shochu, nhiều một cách đáng ngạc nhiên, có lúc có ngày uống hết hơn tám chai.

“Tôi nói này, anh lừa ơi, đến bao giờ anh mới gọi đến số của tôi? Anh đã uống không biết bao nhiêu rượu của tôi, chẳng phải đã đến lúc gọi tôi rồi sao?” Tôi nói.

“Ai da, chẳng qua chỉ uống của anh mấy chai rượu, vậy mà anh định chen ngang à? Chúng tôi ở đây không hứng thú với trò ấy.” Người bán vé lắc đầu cười khanh khách.

Cho dù không chen ngang, cơ thể của tôi cũng theo kế hoạch, suy sụp một cách nhanh chóng. Sau khi Seo Ji-woo chết không đến hai tháng, bệnh tình của tôi hình như không còn hy vọng. Bác sĩ lắc đầu.

“Bây giờ vẫn còn uống rượu, đó là đang tự sát đấy.” Bác sĩ nói.

Nghe câu nói của ông ấy, tôi rất vui. Đương nhiên, tử lượng cũng có thể tăng theo tâm trạng vui vẻ.

Mùa thu chớp mắt đã qua.

Hôm cô nói chuyển nhà, tôi trông thấy cô rời khỏi đây. Eun-kyo à, buổi sáng, sau khi dùng rượu shochu cho đỡ đói, tôi đã đến dưới bóng cây hòe tây cạnh mỏm đá núi phía sau đền ngòi. Chúng ta đã từng ngồi trên chỗ mỏm đá ấy, bàn tay to thô ráp của tôi đã nắm lấy nắm tay nhỏ xinh của cô. Dưới bóng cây hòe tây, tôi có thể thấy rõ sân và ngõ của ngôi nhà cô đã từng ở, cả bãi đất trống có trạm xe bus nữa. Ánh sáng mặt trời hôm ấy rất tươi đẹp.

Có hai chiếc xe tải đến. Mắt nhìn không rõ, tôi còn tưởng ba chiếc, thì ra là hai chiếc. Hành lý nhà cô chỉ chiếm khoảng một xe rưỡi mà thôi. Sau khi chiếc xe tải thứ nhất đi rồi, cô và các em gái đi ra. Mặc dù tôi đeo chiếc kính mới lắp, nhưng thực sự vẫn chỉ thấy mờ mờ. Dù là vậy, tôi vẫn nhìn thấy chiếc xe tải thứ hai chở tủ dạng ngăn kéo, giường hai tầng và bàn sách, những tập sách mà chị em cô dùng, còn có cả mấy chiếc thùng giấy. Rất kỳ lạ, tất cả những thứ này tôi lại nhìn thấy rất rõ, tôi cảm thấy tôi nhìn rất rõ.

Cô rất lam lũ. Tôi cảm thấy thanh niên trẻ tuổi như cô phải ngồi trong một chiếc xe tải như vậy thật không thích hợp. Cho dù vậy, xe tải vẫn còn một phần ba là chỗ trống, mẹ cô hẳn thấy tiếc tiền, không biết mẹ cô bảo, hay có chuyện gì mà sau khi giúp các em gái nhỏ lên xe, cô cũng lên luôn xe tải đó. Tôi cố gắng mở to mắt, muốn in hình bóng cuối cùng của cô trong võng mạc chuẩn bị hỏng hoàn toàn của tôi. Cô và các em gái của mình ngồi dựa vào đồ giống như tủ ngăn kéo. Gương mặt gần đối diện với tôi.

Chiếc xe tải chở gia đình cô như chở bọc hành lý vậy, nhanh chóng mất hút trong ánh sáng mặt trời.

Hai tay cô ôm lấy hai em gái ngồi bên cạnh mình. Cô em gái ngồi bên phải hình như nghịch ngợm gì đó khiến cô cười một cách thoải mái. Tôi muốn cô cười. Có lẽ tôi không nhìn thấy, nhưng hình như tôi nhìn rõ hơn cả nhìn thấy. Xe tải đi xa dần.

Cô giống như một chú gà mẹ, mạnh mẽ giang đôi cánh bao bọc lấy các em. Trái tim tôi giây phút ấy thấy vẫn vương một chút. Tôi nhìn thấy máu của cô chảy đều sang hai bên, hòa với máu của các em cô nồng cháy. Hình ảnh cô ôm các em, đó là nét đẹp mà trước đây tôi không tưởng tượng được. Ánh sáng mặt trời thật rực rỡ, thật tươi đẹp. Giờ đây tôi mới nhận ra, trong thời gian vừa qua tôi đã chưa nhìn thấy được một nửa cái đẹp mà cô đang sở hữu. Trước đây, điều tôi nhìn thấy không phải là nét đẹp tiềm ẩn ấy, mà chỉ là bề ngoài mà ham muốn của tôi hư cấu nên mà thôi.

Chiếc xe tải nhanh chóng đi qua bãi đất trống, rồi dần không nhìn thấy nữa.

Thời gian còn lại của tôi không còn nhiều nữa.

Thân thể của tôi đang thối, mầm chết trong cơ thể tôi bắt đầu lộ ra. Khi mỗi lúc càng cảm nhận rõ điều ấy, tôi lại nhớ đến dáng vẻ cuối cùng của cô ôm hai em ngồi lẫn trong đồng hành lý khi chuyển nhà. Dáng vẻ ấy ngày càng trở nên rõ ràng cùng với sự trôi đi của thời gian. Cuộc sống vẫn đang tiếp tục, hình ảnh cô và các em ngồi trên xe tải thật từ tốn biết bao. Có điều này hẳn cô sẽ không biết: hình ảnh hai cánh tay cô ôm hai em gái còn rực rỡ hơn ánh sáng mặt trời. Đó là nét chân thực của cô trong cuộc sống thường ngày mà lần đầu tiên tôi nhìn thấy.

Cô dâu trẻ vĩnh hằng trong trái tim tôi, Eunkyo!

Hy vọng cô không cho rằng cuộc sống bé tắc của tôi rất cô đơn. Tôi không bi thảm. Vì cô, trong thời gian ngắn ngủi tôi biết được rất nhiều điều trước đây tôi chưa từng biết. Nó đều vô cùng tươi đẹp và ấm áp. Tôi biết trong cơ thể mình cũng đang chảy dòng máu tươi nóng bỏng như vậy; thấu hiểu cảm giác của sự tiếp xúc mà cô đánh thức thật mãnh cảm, nó gần gũi, thực tế hơn vô số bài thơ mà tôi đã viết trước đây; biết được những thứ mà tôi gọi là thế giới, là thời đại, là lịch sử ấy thực sự chẳng qua chỉ là nhà tù trực quan mà thôi. Đa phần thơ tôi đều là giả dối.

Có một chuyện rất xin lỗi cô.

Nếu quyền bút ký này được công khai, cô sẽ trở thành tâm điểm để dư luận hoặc mọi người bàn tán. Luật sư Kyu là người lo xa nghĩ rộng, tin chắc ông ấy sẽ xử lý việc này một cách thông minh và chu đáo. Nhưng dư luận chỉ cần nhìn thấy vật liệu nổ thô cũng đã có chủ đề để xôn xao, nhìn thấy miếng thịt thối cũng sẽ vui vẻ bỏ nhào vào. Một bộ phận cư dân mạng điên cuồng không tha cả những người đã chết cũng sẽ vung dao không chịu ngồi yên. Nghĩ đến điều này, tôi lại lo lắng. Biết đâu họ lại lôi một cô bé còn non trẻ như cô lên “quảng trường”, giao cho tay “trọng tài nhân dân” không có chừng mực? Nghĩ đến điều này, trái tim tôi đau như bị dao đâm vậy. Nghĩ đến cô, tôi lại không muốn công khai cuốn bút ký này. Nếu có cách nào khác, chắc chắn tôi sẽ làm theo, nhưng mong cô hãy lượng thứ, với tôi, không còn sự lựa chọn nào khác.

Nhà thơ Đỗ Phủ – người được mệnh danh là thánh thơ từng nói: “Đóng quan tài định luận”, là nói chỉ có sau khi ai đó chết đi mới có thể định luận về thành tích của người ấy. Nhưng cách nghĩ của tôi không giống thế. Mọi người thường hào phóng một cách khó hiểu với người đã chết, bởi hình như cảm thấy người chết sẽ không cạnh tranh với mình nữa, nên sẵn sàng mở đường, đối đãi khoan dung cho những lỗi lầm mà họ phạm phải. Tình huống của tôi nhất định cũng sẽ như vậy. Sau khi “đóng quan tài định luận”, sự đánh giá về tôi rất có khả năng càng được đóng gói to hơn. Cô cũng sẽ nhìn thấy quá trình bản thiêu của nhà thơ Lee Jeok-yo ba hoa sau khi tôi chết. Là nhà thơ, chiến lược ghê gớm mà tôi vận dụng từ trước đến sau khi chết, đó chính là: nhà thơ kiệt xuất vẫn sống sau khi chết.

Cho nên để vẫn sống sau khi chết, tôi sẽ sống như vậy. Để những bài thơ giả dối ấy cho người đời tin là có thật, khi trẻ hơn bây giờ, tôi đã tự chuẩn bị tất cả. Cực lực không công bố những tác phẩm tản văn cũng là một nguyên nhân trong số đó. Theo chiến thuật tôi đã định ra, giờ là lúc lấy cái chết để hái quả. Một bộ phận ngôn luận kích động và một bộ phận

văn nhân cho rằng “chiến lược” là một tài năng, còn những phần tử trí thức sẽ lấy toàn bộ tác phẩm nghệ thuật văn hóa để phân định đẳng cấp, họ sẽ giúp tôi sau khi chết sẽ trở thành truyền kỳ “bất hủ”. Mọi người chắc hẳn sẽ vỗ tay phụ họa theo nó. Bị tiếng vỗ tay mê hoặc, mọi người có lẽ cuối cùng cũng không biết, nhà thơ Lee Jeok-yo mà họ hằng tin tưởng thực sự chỉ là “hàng giả mạo” được thiết kế tỉ mỉ, tinh vi mà thôi.

Tưởng tượng ra tất cả những “tiếng ồn” ấy, tôi sợ hơn ai hết. Vì giống như lúc sống, một “tiếng ồn” mang tính chiến lược đã bị đưa vào trong cuộc sống của tôi, kể cả sau khi chết cũng vậy. Đừng nói rằng sau khi đã nhận ra bộ mặt thật của tôi, theo thói quen họ vẫn cứ thưởng hậu hĩnh cho người chết, rất có thể họ sẽ dốc hết tâm tư “tôn thờ hóa” tôi thêm, sẽ coi tôi là “Thánh thơ”, cũng có thể buông những lời tán dương: “cả đời ông ấy chỉ cống hiến cho thơ”, hoặc có lẽ sẽ giống như một nhà bình luận nào đó, mọi người sẽ nói: “kết hợp duy mỹ của thơ trữ tình và chủ nghĩa hiện thực, sáng tác ra những bài thơ rắn đanh như đá”. Những tin đồn tầm thường như: cả đời không kết hôn, chưa hề viết một bài tản văn... cũng sẽ giúp tạo dựng tôi thành hình tượng “bất hủ”.

Milan Kundera cũng đã từng nói: “bất hủ là kiện tụng”, “tin đồn” chính là “kiện tụng”. Bởi vậy, họ sẽ lôi tôi từ quan tài ra giữa không trung, khen ngợi khắp nơi theo ý định của họ, sẽ đắp bia trước mộ tôi, cũng sẽ xây nhà tưởng niệm nhà thơ Lee Jeok-yo, thậm chí còn sẽ thiết lập giải thưởng văn học Lee Jeok-yo. Tưởng tượng mà xem, trước phần mộ của tôi sẽ “huyền náo” biết bao. Về tất cả những điều ấy, tôi chỉ có một câu để nói: “Các bạn chịu khổ chút nhé!” Bây giờ nghĩ lại, trước khi gặp cô, tôi không biết mình là ai, cũng không cảm thấy thơ của mình là giả dối.

Sau khi gặp cô tôi mới nhận ra chính bản thân tôi.

Qua cô, tôi đã thấy được bộ mặt “thật” của mình. Bởi vậy, người đời cũng sẽ nhìn thấy bộ mặt “thật” ấy của tôi. Nhà thơ Lee Jeok-yo là “nhà thơ giả” viết thơ với quan niệm “tôn thờ hóa” mình theo “chiến lược”, muốn dụ dỗ một thiếu nữ chưa đầy 17 tuổi, bị lòng đố kỵ che cả hai mắt, cuối cùng sát hại cậu học sinh của mình. Tôi làm sao có thể chôn vùi toàn bộ sự thực này, nằm trong mồ mà vẫn có thể chấp nhận tất cả sự tôn thờ hóa “ôn ào” cơ chứ?

Giây phút cuối của cuộc đời gặp được cô, được trải qua sự giải phóng bản năng đó mới chính là cuộc sống duy nhất của tôi, hạnh phúc mới mẻ của tôi. Đó chính là tôi, Lee Jeok-yo. Lee Jeokyo chẳng qua chỉ là một người bình thường có bản năng mà thôi, ông ta chưa từng thấy và cũng chưa từng gặp vấn đề này. Bởi vậy, từ giờ không còn ai tiếp tục bị tôi lừa nữa.

Sau khoảng một năm, bia thơ sẽ xây xong, hồ sơ phòng tưởng niệm sẽ được cụ thể hóa, nếu mọi người không bị đả kích, đối với một số việc cho dù biết cũng sẽ không đi sâu vào thực tế. Tôi định sau một năm sẽ công khai cuốn bút ký này, cũng nên cần cho quần chúng một chút đả kích. Bia thơ và phòng tưởng niệm là chuyện không đúng, bởi vậy bây giờ các bạn hãy đẩy đổ bia thơ, phá hủy phòng tưởng niệm đi. Bởi chỉ khi phải đập vỡ bia thơ đã vát và xây nên, phá hủy phòng tưởng niệm đã bỏ nhiều tiền của xây nên, các bạn mới có thể

cảm nhận chân thực về tất cả sự thật. Và sau đó tha hồ nói tôi là cầm thú, nhổ nước miếng vào mộ tôi, nói tôi là kẻ giết người, ném đá vào mộ tôi. Đó là hy vọng cuối cùng của tôi.

Hôm nay, tôi ngồi trong sân, đốt hết tất cả những bài tản văn trước đây tôi khóa chặt trong hòm sách. Tuy thời tiết rất lạnh, nhưng lửa từ những trang bản thảo khiến vạt áo trước của tôi rất ấm. Tản văn của tôi làm ấm vạt áo trước của tôi, điều này quả thực rất tốt. Nhân cơ hội này, tôi cũng xé từng tờ của những tập thơ tôi viết ra đốt hết, làm ấm đầu gối đang lạnh ấy của tôi. Điều này làm tôi vô cùng mãn nguyện.

Ánh sáng mặt trời rực rỡ, những bụi cây xơ xác ngày đông bỗng đi sâu vào trong trái tim tôi. Tuy có chút thê lương, nhưng lại rất tươi tốt. Tuy rất âm áp, nhưng lại rất trống trải.

Eun-kyo à, Han Eun-kyo. Cô mãi mãi là “cô dâu trẻ” của tôi, mãi mãi là “trình nữ” của tôi, là chiếc đèn lồng rọi chiếu sáng dưới chân tôi trong khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời tôi.

Có một nhà thơ đến với đời sớm hơn tôi, cũng y lại vào rượu shochu giống như tôi, tôi phải trích dẫn thơ của ông ấy, bởi thơ của tôi không có bài nào xứng đáng dành tặng cô.

Hoàng hôn dần xuống

Đi bộ trên đồng ruộng vô tận

Em ơi, tôi nghĩ đến hạt giống nhỏ điểm xuyết

trên ruộng cao lương

Giống như ánh nến đỏ lửa

Giống như rơi một miếng thịt, một giọt máu

trên đồng ruộng của cuộc đời

Bây giờ tôi muốn trở thành ngọn gió êm dịu

quét qua cánh đồng

Muốn trở thành hình ảnh ngọn nến nhỏ mong

rọi sáng bóng lưng cuối cùng của em

Sắc tháng Mười hai

Mộng kinh hồn

Cô em gái ngoài mộng

(Trích từ tác phẩm *Em gái ơi, tháng Mười hai đã đến* của Park Jung Wan⁽⁴⁾.)

Luật sư Kyu

Bút ký cuối cùng nhà thơ để lại

Người khách hẹn đến đàm phán về pháp luật trong văn phòng đã đến, là vợ chồng người cháu của bạn tôi. Tôi đưa Eun-kyo vào trong phòng của tôi. Trước đây, để phòng ngộ nhỡ, tôi để bút ký của nhà thơ Lee Jeok-yo và nhật ký của Seo Ji-woo trong két sắt. Eun-kyo ngồi trên ghế sofa, tôi lấy cuốn bút ký đưa cho cô ấy.

“Cô không được mang đi, đọc ở đây thôi nhé. Trong lúc tôi đàm phán, cô có đủ thời gian để đọc đây.”

“Nếu không tiện, lần sau tôi đến cũng được.” Eun-kyo có vẻ hơi căng thẳng.

Tôi lắc đầu: “Có phòng đàm phán riêng, cô không cần lo cho tôi. Nhân viên cũng sẽ không làm phiền cô. Có lẽ ở một mình, cô sẽ thấy thoải mái hơn.”

Tôi còn rút tách cà phê đưa cho cô ấy, sau đó đi ra khỏi phòng, ánh nắng mặt trời buổi chiều tỏa sáng đỉnh núi NamSan.

Đàm phán khoảng ba mươi phút. Sau khi tiễn khách, tôi mở cửa phòng bước vào, không thấy Eun-kyo đâu cả. Hình như cô ấy đang trong phòng rửa tay. Tôi ngồi đối diện chiếc ghế lúc nãy của Eun-kyo, đợi cô ấy ra. Không chỉ bút ký của nhà thơ Lee Jeok-yo, mà cả nhật ký của tác giả Seo Jiwoo cũng không thấy trên bàn. Xem ra, cô ấy đã mang theo vào trong phòng rửa tay. Tôi cố phát ra âm thanh, nhưng cô ấy cũng không ra ngay.

Những tia nắng mặt trời trên đỉnh núi NamSan biến thành màu vàng cam, trong phòng rửa tay vọng ra âm thanh gì đó, tôi tưởng là tiếng nước chảy, nhưng không phải. Tôi quay đầu lại, dỏng tai nghe ngóng.

Là tiếng khóc của Eun-kyo.

Tôi cũng nghĩ nếu đọc bút ký của nhà thơ, chắc hẳn cô ấy sẽ rất muốn khóc. Nhưng giờ cô ấy khóc lâu hơn nhiều so với tôi nghĩ. Không biết làm thế nào, tôi đành đi đi lại lại trong phòng. Tiếng khóc của Eun-kyo dần to hơn. Không còn cách nào khác, tôi đành đến trước cửa phòng rửa tay, gõ cửa.

“Cô không sao chứ?”

Không trả lời. Tôi lại gõ cửa, vẫn không có phản ứng. Không thể đợi thêm nữa, tôi đẩy cửa ra.

Cửa không khóa. Eun-kyo đang ngồi xổm trên sàn phòng rửa tay. Rốt cuộc đây là chuyện gì vậy?

Là như vậy! Nói ngắn gọn, Eun-kyo đã đốt hết bút ký của nhà thơ Lee Jeok-yo cùng với nhật ký của tác giả Seo Ji-woo trong phòng rửa tay. Tôi quá kinh hoàng, đến nỗi cứ đứng như trời trồng há mồm ra như vậy. Bút ký đó không hề có bản sao.

Eun-kyo khóc ném tàn tro của cuốn bút ký vào thùng rác. “Ông... ông nội... không có tội gì hết! Ông là nhà thơ... chân chính!” Eun-kyo dùng bàn tay dính đầy tro đen vừa lau nước mắt vừa nói: “Chú xem, chẳng phải cháu đã nói rồi sao, ông nội và anh Seo... thân thiết hơn... so với cháu!”

Cô ấy thật đáng thương, nước mắt và tro đen hòa lẫn vào nhau khiến khuôn mặt nhem nhuốc: “Nếu cháu bị buộc tội khi đốt những thứ này... cháu chấp nhận xử phạt. Cháu... đúng là một con bé ngốc nghếch, chẳng biết cái gì cả...”

Một lát sau, Eun-kyo bỗng ngồi bệt xuống sàn: “Cháu không biết ông... ông nội lại... muốn có cháu đến như vậy. Việc ấy có gì chứ.” Eun-kyo dậm ngực dậm chân. “Chuyện gì chứ... đúng là một con ngốc...”

Tôi đỡ Eun-kyo dậy. Trong tay cô ấy chỉ cầm chiếc dây màu đen buộc cuốn bút ký. “Ông nội... đã dùng bút mực viết trên cuốn sổ Moleskine.” Hình như cô ấy muốn cười, nhưng không cười được. Cô ấy lại bắt đầu khóc tiếp. Nước mắt hòa lẫn cùng tro biến thành màu xám chảy xuống áo phông vàng mà nhà thơ Lee Jeok-yo mua tặng trước đây.

“Moleskine?” Tôi muốn chuyển chủ đề, cố ý hỏi lại.

Eun-kyo bị câu hỏi ngốc nghếch làm cho ngừng khóc, cười hì hì.

“Cuốn sổ... có dây buộc... cháu đã từng rất muốn có nó.”

Cuốn sổ mà nhà thơ Lee Jeok-yo sử dụng có nhãn hiệu Moleskine. Lần đầu tiên tôi biết đến điều ấy. Nghe nói Van Gogh, Picasso, Hemingway đều từng thích dùng nó. Nhà thơ Lee Jeok-yo đã viết rất ngay ngắn bằng bút mực trên cuốn sổ tay Moleskine được làm bằng da nhân tạo màu đen. Nhưng, giờ đây nó đã bị đốt, chỉ còn lại dây buộc mà thôi.

“Cháu rất thích... chỉ tiếc cuốn sổ tay đó...” Eun-kyo tàn ngán nói.

Hậu ký

Tôi quá điên cuồng, cuốn tiểu thuyết này tôi chỉ viết trong vòng một tháng, như một trận cuồng phong vậy. Ngoài cửa sổ gió bắc đang thổi, tuyết rơi nhiều. Đường như tôi ngồi một mình trong một cái động đen tối nào đó của vũ trụ. Những lời lẽ sắc bén trong nội tâm đẩy hành trình của tôi tiến đến phía trước một cách tàn bạo. Có lúc tôi bị thương vô hạn, có lúc lại sung sức hơn ai hết.

Khi viết xong cuốn tiểu thuyết này, hình như có thứ gì đó chảy ra từ trong cơ thể tôi, chẳng hạn như từ trong nội tạng. Thân thể khô héo của tôi nằm yên tĩnh ở trong góc phòng đen tối. Tuổi thanh xuân đã trôi đi nay lại trở về bên tôi trong vô thức. Tôi cảm nhận được mình lại trẻ ra.

Thời gian như mũi tên bay, giờ đã là mùa xuân. Ánh sáng mặt trời chói lóa. Tôi tản bộ trên cung đường mùa xuân, cơ thể thả lỏng, mềm mại như loài bò công anh, có thể đu đưa theo cơn gió vậy. Tôi đứng bên đường, hình như có đứa bé vừa tắm xong, đang cười khúc khích, rì rầm rì rầm.

The answer, my friend, is blowing in the wind.

Các bạn à, mọi câu trả lời đều có ở trong gió... tôi cất lên tiếng hát, ngạc nhiên quá... tôi trẻ lại rồi... thật hạnh phúc biết bao!

Mười mấy năm qua, một từ luôn dày vò tôi là “khát vọng”. Ngoài *Karakoram*⁽¹⁾ và *Núi cổ*, còn có cuốn tiểu thuyết này nữa, tôi gọi chúng là “bộ ba ca khúc khát vọng”. Trong *Karakoram*, bối cảnh là núi Himalaya để miêu tả sự hạn chế trong ý chí của con người. Trong *Núi cổ*, thông qua sự kiện mang tính lịch sử, thảo luận về sự vất vả khi theo đuổi những giấc mơ. Đến cuốn tiểu thuyết này, người ta mới trở về hiện thực, mạnh dạn khám phá và ghi lại ham muốn và những căn nguyên ẩn giấu trong con người. Đây là cuốn tiểu thuyết “chỉ đến tối” mới viết, cho nên hy vọng độc giả cũng “chỉ đến tối” mới đọc.

Đến đây, chủ đề nóng bỏng, xúc động lòng người của “khát vọng” sẽ kết thúc. Một cuốn tiểu thuyết mới đang vẫy gọi tôi kìa!

Đêm khuya xuân sớm năm 2010

Bên núi Bukkansan

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

1. Tháp chuông Bosin-gak: nơi treo một quả chuông lớn – Bảo quốc thứ 2 của Hàn Quốc. Trước đây, quả chuông chỉ được ngân lên 33 lần vào đêm ngày cuối năm để chào đón năm mới. Nhưng từ 2013, từ ngày mùng 2 tháng Giêng cho đến 24 tháng 12, tháp chuông Bosin-gak sẽ tổ chức lễ đánh chuông hằng ngày để người dân có thể thưởng thức. Bốn người may mắn mỗi ngày thậm chí có thể tự đánh chuông. Và nếu thích, bạn cũng có thể nộp đơn xin đánh chuông.

2. Là tác phẩm thần học có ảnh hưởng nhất của Pascal.

1. Friedrich Wilhelm Nietzsche (1844-1900) là một nhà triết học người Phổ. Ông bắt đầu sự nghiệp như một nhà ngữ văn học và viết nhiều bài phê bình về tôn giáo, đạo đức, các vấn đề về văn hóa đương thời và triết học.

1. Là một nhà văn Nhật Bản tiêu biểu cho thời kỳ vừa chấm dứt Thế chiến thứ hai ở Nhật.

1. Georges Bataille (1897 - 1962): Là một tác giả với những quan niệm tình dục nặng mùi âm khí.

1. Park Mok-wol: (1916 - 1978) người Gyeongju, Hàn Quốc. Là nhà thơ kế thừa truyền thống thơ trữ tình mang giọng điệu dân ca, thể hiện tình cảm và phong cảnh tự nhiên quê hương với nhịp điệu được tiết chế mang đậm chất Hàn Quốc.

2. (1759 - 1805) Là nhà thơ lớn của dòng văn học cổ điển Đức.

3. Henna: là một giống cây có hoa được trồng tại những vùng khô hạn ở Châu Phi, Đông Nam Á và Đông Bắc Úc. Lá cây Henna được phơi khô và giã nhuyễn ra có màu xanh chàm. Sau đó được pha trộn với các nguyên liệu khác để nhuộm da, tóc, móng tay, da động vật và vải vóc.

4. Patrick Süskind (sinh năm 1949) là một nhà văn và nhà viết kịch bản người Đức.

5. Charles Pierre Baudelaire (1821 – 1867) là một trong những nhà thơ có ảnh hưởng lớn nhất ở Pháp, trong thế kỷ 19, ông thuộc trường phái tượng trưng chủ nghĩa.

6. Hay Rhee Syngman: (1875 – 1965), là vị tổng thống đầu tiên của Hàn Quốc. Ông làm tổng thống từ 15 tháng 8 năm 1948 đến 22 tháng 3 năm 1960.

7. Noriko Ibaragi: (1926 - 2006) là một nhà thơ nhà văn Nhật Bản với bài thơ nổi tiếng nhất: Khi vẻ đẹp của tôi tỏa sáng được viết ở tuổi 19 và được dịch ra nhiều thứ tiếng.

1. Một loại rượu trắng của Hàn Quốc.

2. Là một nước cộng hòa, tuyên bố độc lập năm 1936, thủ đô là Tbilisi.

3. Hay còn gọi là cây đại kế, thường dùng làm vị thuốc trong Đông y.

4. Năm 1950

5. Ngày 16 tháng 05 năm 1962, Park Chung Hee (tổng thống của Hàn Quốc nhiệm kỳ 3, khoá 5 tới khoá 9) dùng hình thức bạo động lật đổ chính quyền Chang Myon.

6. Tên cũ của thủ đô Seoul, Hàn Quốc.

7. Paul Celan (1920 – 1970), nhà thơ Đức, gốc Do Thái.

8. Taean: là một huyện ở tỉnh Chungcheong Nam, Hàn Quốc.

9. Cô gái bé nhỏ tên Clementine trong một lần dạo chơi trong rừng bị rơi xuống vực sâu, và người làng đã bỏ đi tìm cô bé nhưng càng hy vọng bao nhiêu thì lại càng tuyệt vọng bấy nhiêu. Chẳng có ai tìm thấy được xác của cô bé cả... Rồi họ hát lên bài hát Clenemtine để tỏ lòng thương tiếc cô bé nhỏ nhắn dễ thương đó.

10. (1913 - 1997) Là một nhà thơ, nhà văn, nhà phê bình văn học Đức.

1. André Paul Guillaume Gide (1869 – 1951): nhà văn Pháp, người bảo vệ quyền lợi của những người đồng tính.

2. Nghĩa của từ Joek-yo là Tịch Liêu – vắng vẻ trống trải.

3. (1924 - 2012) Là nhà thơ, nhà phê bình văn học Nhật Bản.

1. Yi Sang: (1910 - 1937) Là nhà thơ, tiểu thuyết gia nổi tiếng.

1. Thời giá trong tác phẩm, 1.000 won tương đương khoảng 20.000 nghìn Việt Nam đồng.

1. (1880 - 1918) Là một nhà thơ Pháp gốc Ba Lan, một trong những nhà thơ lớn của Pháp đầu thế kỷ 20.
1. Marie-Henri Beyle (1783 – 1842), được biết đến với bút danh Stendhal, là một nhà văn Pháp thế kỷ 19. Ông được biết đến với kỹ năng phân tích nhân vật sắc sảo và là một trong những nhà văn nổi tiếng nhất của chủ nghĩa hiện thực.
2. (1888 - 1965) Là nhà thơ, nhà viết kịch, nhà phê bình văn học Anh gốc Hoa Kỳ đoạt giải Nobel văn học năm 1948.
1. Là một trong bốn sách Phúc âm trong Tân Ước viết về cuộc đời, sự chết và sự phục sinh của Chúa Giê-xu.
1. (~365–290 trước CN) Là một triết gia và tác gia Đạo giáo.
2. (1052-1135): Là một trong những thánh nhân nổi tiếng nhất của Tây Tạng.
3. Macbeth, hay vở bi kịch về Macbeth là vở bi kịch ngắn nhất của William Shakespeare được cho là viết vào khoảng từ 1603 đến 1607.
1. Sinh tại Geneva, là một nhà triết học thuộc trào lưu Khai sáng có ảnh hưởng lớn tới Cách mạng Pháp 1789, sự phát triển của lý thuyết xã hội, và sự phát triển của chủ nghĩa dân tộc.
2. (1875 - 1926) Là một nhà thơ Áo viết bằng tiếng Đức, một trong những nhà thơ lớn nhất của thế kỷ 20.
1. (1908 - 1963) Là nhà thơ Mỹ đã xuất bản được nhiều tập thơ có ảnh hưởng lớn.
1. (1895-1952) Là một nhà thơ Pháp với phong cách thơ có hình thức mới mẻ, giàu chất trí tuệ, tràn đầy khát vọng nhân văn.
2. Là nhà văn, nhà thơ, nhà phê bình văn học Nhật Bản.
1. Chế độ tam phẩm: sơ phẩm, phúc phẩm, tái phẩm phẩm.
2. (1899 - 1984) Là nhà văn, nhà thơ Pháp gốc Bỉ.
3. (1918 - 1994) Là nhà thơ người Hàn Quốc.
4. Là nhà thơ Hàn Quốc.
1. Là một dãy núi lớn của Châu Á, thuộc một phần của Himalaya.